НА СЛУЖБІ РІДНОГО НАРОДУ

Частина друга

diasporiana.org.ua

IN SERVICE OF OUR HOMELAND

THE UKRAINIAN WOMEN'S
ORGANIZATION OF CANADA
50TH ANNIVERSARY

(1956 — 1980)

Part two

PUBLISHED BY THE UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATION OF CANADA

Toronto
1984

НА СЛУЖБІ РІДНОГО НАРОДУ

ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ
ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ
У 50-РІЧЧЯ ВІД ЗАІСНУВАННЯ

(1956 — 1980)

Друга частина

ВИДАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ
ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ

ТОРОНТО
1984

Редакційна Колегія:

Ярослава ЗОРИЧ, Зиновій КНИШ, Ганна МАЗУРЕНКО

EDITORIAL BOARD:

Jaroslawa ZORYCH, Zynowy KNYSH, Hanna MAZURENKO

ISBN 0-920365-10-8

Складено і надруковано у Видавництві "Новий Шлях"
Typeset and laid out by "The New Pathway Publishing Co".
297 College Street, Toronto, Ontario, Canada M5T 1S2

ОЛЬГА БАСАРАБ

(1889 — 1924)

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ГІМН

Ще не вмерла Україна
І слава і воля,
Ще нам, браття молодії,
Усміхнеться доля.
Згинуть наші воріженьки
Як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття,
У своїй сторонці.
Душу й тіло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми, браття,
З козацького роду.

Станем, браття, в бій кривавий
Від Сяну до Дону,
В рідпім краю панувати
Не дамо нікому.
Чорне море ще всміхнеться
Дід Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні
Доленька наспіє.
Душу, тіло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми, браття,
З козацького роду.

КАНАДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ГІМН

Канадо, ти — наш дім, твоя земля
До всіх синів, як мати, промовля.
Палкі серця серця тобі несуть
Любов і славну путь,
Щоб ти жила, Канадо, ми на варті стоїмо,
Щоб ти росла, наш труд дамо,
Канадо, ми на варті стоїмо,
Канадо, ми на варті стоїмо!

Слово, чому ти не твердая криця,
Що серед бою так ясно іскриться?
Чом ти не гострий, безжалісний меч,
Той, що здійма вражі голови з плеч.

Ти, моя щира, гартована мова,
Я тебе видобуть з піхви готова,
Тільки ж ти кров з мого серця проллєш
Вражого ж серця клинком не проб'єш...

Вигострю, виточу зброю іскристу,
Скільки достане снаги мені й хисту,
Потім її почеплю на стіні
Іншим на втіху, на смуток мені.

Слово, моя ти єдиная зброє,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.

Брязне клинок об залізо кайданів,
Піде луна по твердинях тиранів,
Стрінеться з брязкотом інших мечей,
З гуком нових, не тюремних речей.

Местники дужі приймуть мою зброю,
Кинуться з нею одважно до бою...
Зброє моя, послужи воякам
Краще, ніж служиш ти хворим рукам!

Леся Україна

ДОРОГІ ЧЛЕНКИ!

Ми пройшли довгий шлях 56-літньої многогранної праці, у якій завжди провідною ідеєю була служба рідному народові. Це основний принцип ідейних заложень нашої організації і від нього ніколи не можна нам відійти. Ми широко розвинули працю в ділянках — культурно-виховній, харитативній, видавничій, організаційній, зв'язків з чужонаціональним світом, ми вивели нашу Організацію на форум громадського життя і закріпили її структурально в суспільно-громадських надбудовах.

Дай Боже, щоб у руках молодої генерації наша Організація завжди працювала на добро України, на користь Канади і щоб наступне півстоліття Організації Українок Канади Ви виправдали багатою творчою і конструктивною працею!

Хай завжди буде з Вами ласка Всещедрого Господа!

Прийміть мої слова привіту! Я пишу їх Вам з найбільшою щирістю і любов'ю.

Щиро Ваша

Степанія САВЧУК

Почесна голова

Організації Українок Канади

ВСТУПНЕ СЛОВО

Організація Українок Канади відзначила своє 50-річчя в 1980-1981 роках. Ця подія сповнила радістю всіх членок ОУК з належно виконаного обов'язку, зокрема членок-засновниць, що їм Господь дозволив діждатися цього радісного Золотого Ювілею. Пів століття громадської праці, це довгий і важкий шлях, по ньому йшли ми вперто і завзято, вела нас ідея вірної служби рідному народові й Батьківщині.

Почин до створення Організації Українок Канади дало українське патріотичне жіноцтво, що мусіло покинути Батьківщину після визвольних змагань 1917-1920-их років. Опинившись на вільній канадській землі, високо-ідейні і національно свідомі українки глибоко відчували потребу організаційного життя в Канаді, у їхніх серцях палала любов до Рідної Країни та до братів і сестер, що там залишилися. І коли в 1930 році постав перший "Дівочий гурток" при Українській Стрілецькій Громаді в Вінніпегу, вслід за ним почали творитися гуртки й жіночі товариства при УСГ в цілій Канаді, а потім при Українському Національному Об'єднанні Канади в більших і менших місцевинах Канади. На першій Крайовій Конференції Українського Національного Об'єднання 1934 року в Саскатуні всі ті жіночі гуртки й товариства оформилися в Організацію Українок Канади, що покликала до життя Центральну Управу, як свій організаційний провід. Організація Українок Канади прийняла за свою патронку Ольгу Басараб, її героїчна постать освічувала дорогу членкам ОУК, загрівала їх до трудів і жертвенної праці в рядах Організації. Вона показала молодшому поколінню, як треба любити свій рідний край і нарід.

Під проводом Центральної Управи в короткому часі постали відділи ОУК по всій Канаді від провінції Квебеку до Британської Колюмбії.

П'ятдесятлітню діяльність ОУК виповнили допомога визвольним змаганням України, добродійна діяльність для воєнних українських інвалідів, для політичних в'язнів, вдів і сиріт по тих, що втратили життя в боротьбі за Україну. Для тієї цілі ОУК створила "Фонд Українського Золотого Хреста" при Центральній Управі ОУК, він існує до сьогодні і постійно дає поміч та розраду потребуючим.

У співпраці з Братніми Організаціями УНО Організація Українок Канади прикладала велику увагу до культурної і виховної діяльности, плекання рідної мови, опіки над "Рідними Школами", хорового мистецтва і продовжування традиції стародавніх українських звичаїв. Дбала теж про молоді кадри, стараючись виховати нове покоління в національному й релігійному дусі та в любові до свого народу. ОУК перша в Канаді започаткувала звичай засідати до спільної Святої Вечері та великоднього свяченого. Вивід різнорідних і прастарих гаївок, писання чудових великодніх писанок — чого нема в інших народів — причинялися до збереження традицій з прадавніх часів українського життя.

Від часу свого заіснування Організація Українок Канади відчувала потребу власного друкованого слова, щоб промовляти до сердець українського жіноцтва, розповсюднювати вістки та інформації про свою діяльність. Спершу видавала в "Новому Шляху" сторінку ОУК з відділом для дитячого кутка, під назвою "Жіночий Світ". У підготові редакційного матеріялу багато годин праці віддали членки Анастасія Павличенко, Євгенія Ситник, Марія Ґуляй і багато інших. Від січня 1950 року Центральна Управа почала видавати журнал "Жіночий Світ", на той час це був перший і єдиний український жіночий журнал у Канаді. Першими його редакторками були Катерина Кандиба й д-р Ніна Синявська, а від березня 1951 року редакцію перебрала Степанія Бубнюк. Вона не тільки редаґувала журнал, але й вела його адміністрацію і можна собі уявити, який це був великий тягар праці. Двадцять два роки так вона працювала, піднесла "Жіночий Світ" на високий рівень і Центральна Управа та й уся Організація щиро їй за те вдячні.

Від вересня 1973 року журнал редаґує мґр Ярослава Зорич, адміністрацію веде Марія Дунець, за англомовну частину відповідає Ганна Мазуренко. "Жіночий Світ" відмітив своє 30-річчя у 1980 році.

Організація Українок Канади присвятила чимало уваги видавничій діяльності, видала багато цінних книжок. На видання п'ятого тому Енциклопедії Українознавства пожертвувала дол. 5,000 з нагоди відзначення 100-річчя Канади.

Членки ОУК віддавали багато часу та зусиль у збіркових акціях і придбали тисячі долярів на поширення українського друкованого слова в Канаді.

Слід згадати, що Організація Українок Канади є співосновником Товариства Української Спадщини, яке влаштувало в палаці "Каса Лома" в Торонто виставку українського мистецтва. До складу дирекції того Товариства входить колишня Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук. На кошти влаштування тієї виставки ОУК передала дол. 1,000.

Сліди активности Організації Українок Канади можна бачити в багатьох громадських починах. Її членки сильно причинилися працею і грішми до спорудження пам'ятника Тарасові Шевченкові в Вінніпегу і Лесі Українці в Торонто. Головою комітету відслонення і посвячення пам'ятника була членка ОУК Софія Проців.

Осередок Української Культури й Освіти в Вінніпегу завжди втішався допомогою ОУК. Організація Українок Канади постійно співпрацює з Братніми Організаціями в системі Українського Національного Об'єднання Канади. Вона стоїть у постійному контакті з Українським Золотим Хрестом Америки, є членом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Світового Конґресу Вільних Українців і Комітету Українок Канади. Належить до Національної Ради Жінок Канади, багато її відділів беруть участь у праці Місцевих Жіночих Рад.

Завдяки пильній і багатогранній діяльності членок пророблено широку й важливу громадську працю. П'ятдесят років безперервно плекали вони високі національні ідеали в своїх серцях, турбувалися долею України, творили в Канаді міцні фундаменти для розвитку української суспільности з гарячим бажанням помогти своєю працею поневоленій Батьківщині в її визвольних змаганнях. Зате належиться їм вдячність і пошана.

Нехай же дух Патронки нашої Організації, Ольги Басараб, і всіх тих жінок-мучениць, що йдучи її слідами віддали своє життя за Україну, веде нас далі у черговому п'ятдесятлітті!

Софія Проців

Голова
Центральної Управи
Організації Українок Канади
ім. Ольги Басараб

I

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ ім. ОЛЬГИ БАСАРАБ, ЇЇ СКЛАД І ДІЯЛЬНІСТЬ У ДРУГОМУ ЧВЕРТЬСТОРІЧЧІ

Голови ЦУ ОУК
у другому чвертьсторіччі
діяльности організації

Степанія Савчук
1956-1970

Ярослава Зорич
1971-1974

Любомира Чайковська
1975-1977

Софія Проців
1978-1984

Центральна Управа ОУК

У цілій системі УНО і Братніх Організацій, тим самим і в Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, правна основа їхньої діяльности спирається на Акті Інкорпорації, що його схвалено в канадському парляменті 1 червня 1950 року і потім доповнено 31 липня 1963 року.

У рамах тієї системи має своє місце теж ОУК, а її завдання і засоби діяльности окреслює статут, що його схвалює Крайова Конференція, як верховний законодатний орган Організації.

Найвищим виконним органом в Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб є її Центральна Управа, що її обирає кожноразово Крайова Конференція.

Центральна Управа репрезентує Організацію назовні і керує її працею внутрі згідно з означеними в статуті цілями та схваленими на Крайових Конференціях напрямними діяльности. Вона стоїть у постійному зв'язку з цілою Організацією, користуючися в тому листуванням, періодичними обіжниками, скликуваними в разі потреби нарадами та особистими контактами при нагоді поїздок її членок.

Велику поміч подає їй у тому журнал "Жіночий Світ", що доходить до кожної закутини в Канаді, а на своїх сторінках популяризує, розробляє та пояснює все, що входить у сферу діяльности Організації.

На Крайових Конференціях Центральна Управа здає звіт зо своєї діяльности, а з другої сторони подає до загального відома відомості про працю цілої Організації. Звіти друкуються, всі відділи, делегатки на Конференцію і всі членки у той спосіб довідуються про працю, її висліди та найближчі завдання всієї Організації.

Упродовж другого чвертьсторіччя діяльности Організації Українок Канади відбуто дев'ять Крайових Конференцій, з того три одночасно з Конференціями чи З'їздами УНО і Братніх Організацій, а решта — окремо.

XVIII Крайова Конференція відбулася в Торонто в днях 30 і 31 серпня 1958 року, проводила нею Казимира Яворська, привітальне слово сказала Голова СФУЖО Олена Залізняк. Імпрези, що відбувалися в ході Конференції, влаштовано спільними силами з Братніми Організаціями.

Так само разом з Братніми Організаціями проходила XIX Крайова Конференція в Содбурі 1-3 липня 1960 року, т.зн. кожна з тих Організацій мала окрему сесію для вирішування своїх власних справ, а деякі наради відбувалися на спільних сесіях. Конференцію ОУК вели Ольга Заяць з Ванкуверу й Анна Зелена з Віндзору.

Конференція в Торонто 10-12 травня 1963 року, двадцята з черги, ішла зовсім окремо, до проводу нею покликано Ганну Мазуренко й Анну Вах. Конференційний Збір привітала Голова СФУЖО Олена Залізняк, підкреслюючи потребу об'єднаної праці в сучасних умовах українського життя.

Під час святочного відкриття Маруся Попович з Клівленду (Огайо) висвітлила цікавий фільм з поїздки по Україні. За стараннями міністра Івана Яремка Провінційний Уряд улаштував прийняття для учасниць Конференції. По закінченні програми всі засіли до конференційної вечері, а після неї ще відбулися вечерниці з танцями.

Після Конференції організовано прогульку до Ніяґара Фалс, при чому відділ ОУК у Гамільтоні постарався про зустріч з учасницями Конференції на спеціяльній гостині.

Місцем XXI Крайової Конференції вибрано Вінніпеґ, а випала вона на осінню пору, від 6 до 8 жовтня 1965 року. Конференційними сесіями проводили Софія Проців, Ольга Заяць з Ванкуверу й Анастасія Білик з Монтреалю. На полуденках промовляли Лев Молодожанін, суддя Марія Вавриків і сенатор Павло Юзик. Під час вечері роздано ювіляткам золоті відзнаки з нагоди 35-річчя ОУК.

Одною з важливіших точок програми Конференції був панель про найбільш актуальні проблеми сучасности в діяльності Організації. Іванна Северинепко говорила на тему: "Український дім — середовище національного виховання дітей"; Анна Вах про "Ролю та завдання організацій молоді"; Степанія Пережак про "Форми праці в ОУК"; Л. Велигорська — про "Виховання дітей в українському дошкіллі". Модераторкою була Любомира Чайковська.

Від 27 до 30 черня 1969 року відбувалася в Вінніпеґу XXII Крайова Конференція, одночасно зо З'їздом УНО і Братніх Організацій. Сесіями Конференції проводили Анна Вах і Софія Климкович. Програма Конференції — чисто ділово-формальна, без розвагових точок. Відділ ОУК у Вінніпеґу влаштував товариську зустріч при вині й сирі для всіх учасників Крайової Конференції ОУК і З'їзду УНО і Братніх Організацій.

Чергову, XXIII Крайову Конференцію скликано до Торонто на 5,6 і 7 травня 1972 року. До Президії обрано Любомиру Чайковську, Анну Вах і Софію Климкович, а відкрила наради Степанія Савчук зазначивши, що ця Конференція відбувається у 30-річчя смерти Олени Теліги і програма та ідейні її кличі будуть проходити під знаком ушанування Олени Теліги.

Програма почалася доповіддю Ярослави Зорич п.н. "Ідеї Олени Теліги". Поставлено третю дію п'єси Катерини Штуль п.н. "Поворот" у виконанні акторів театру "Заграви" Роми Цвик-Дольницької, Марка Левицького і Степана Ґеника-Березовського під режисурою Марії Луцької-Левицької. Виставу попередило слово авторки.

Другого дня Конференції увечорі прослухано дуже доброї доповіді Катерини Штуль про змагання нескорених в Україні.

Радний міста Василь Бочук, в імені посадника Торонто вручив Степанії

Савчук почесну грамоту й золоту відзнаку за вклад її праці в розвиток культури Канади.

Вечором проводила Ганна Мазуренко

На протестній сесії-маніфестації зібралася численна публіка. відкрито її молитвою "Боже Великий", поезію Валися Симоненка "Україні" рецитувала Богданна Боровець. Виголосили дві дуже добрі доповіді: Олег Штуль — Голова Пун, д-р Марія Квітковська — Голова УЗХ в ЗСА, а в формі протестних апелів виступили член Президії СКВУ Микола Плавюк, представник "Пласту" Роман Дикун і представник МУНО Зенон Чвалюк. Меморандум до Канадського Уряду відчитала Надя Остапчук, а супровідний лист до нього — Анна Вах.

XXIУ Крайова Конференція зібралася 16 і 17 травня в залі УНО в Торонто. Головою Президії обрано Анну Вах, її заступницями Марію Чайковську й Анастасію Лебідь.

1975 рік проголошено "роком жінки" і в тому ідейному напрямі побудовано програму Конференції, що її присвячено 90-літтю українського жіночого руху. Конференцію відкрила Ярослава Зорич, витворивши відразу відповідний настрій. На сцені виднів портрет Наталії Кобринської, від неї ж бо почався освідомно-організаційний рух українського жіноцтва. Про його початки, розвиток та успіхи, вичерпно, ядерно й цікаво говорила Степанія Савчук. Микола Плавюк, заступник Голови Президії Секретаріяту СКВУ вияснив та удокументував декларацію СКВУ в справі проголошення Року Української Жінки на тлі з'ясування основного завдання у вільному світі — зберегти українську національну субстанцію. Ляриса Гвоздулич рецитувала поезії Уляни Кравченко, а в перервах між точками програми дівчата хору "Калина" співали гаївки та веснянки й виводили хороводи. На закінчення показано фільм Марка Перейми "Українська писанка" з музикою Григора Китастого і цей фільмовий епілог творив неначе символічну синтезу з гаївками.

Гостей частовано чаєм з печивом.

Вечір 17 травня призначено на протестну сесію в обороні жінок-в'язнів. Прооводила нею Марія Сірота, а до Президії запрошено Голову СФУЖО Степанію Савчук, членів КПЛ в СКВУ О. Ковальську, М. Мороза і представника ІСНО Леоніда Філя.

Сесія відкрилася молитвою "Боже Великий", Ляриса Гвоздулич зворушливо прочитала вірша А. Киянки "Крик опівночі", Осип Зінкевич виголосив доповідь і передав Організації Українок Канади пам'ятку від жінок-в'язнів — мережаний портрет Шевченка. Ця цінна пам'ятка зобов'язує ОУК до ще більш посиленої праці для допомоги Україні. Від КПЛ промовляла О. Ковальська, а від ІСНО — Леонід Філь.

Під час сесії зібрано в залі підписи на петиції до канадського Уряду і до Комісії Міжнародного Року Жінки в обороні ув'язнених жінок, після чого закінчено її відспіванням національного гимну.

У своїй промові на святковій вечері 18 травня Ярослава Зорич, що цього року кінчала час свого урядування, як Голови Центральної Управи ОУК, коротко схарактеризувала 45 літ діяльности ОУК, показуючи з одного боку на розширення її обріїв і з другого на творення тривких цінностів її праці.

На доповідь про 25-річчя "Жіночого Світу" запрошено письменницю і поетесу Лесю Храпливу-Щур, своїм прегарним словом розказала вона про ввесь комплекс проблем і завдань, пов'язаних з ролею цього журнала.

У міжчасі Віра Ке розважала гостей бистрими й дотепними думками, роздавала їм словні дарунки зо своєї "журналістичної торби".

На ХХУ Крайовій Конференції — 20-22 травня 1978 року в Вінніпегу — поза обов'язковою статутарно-діловою частиною програми, — доповідала ще д-р Марія Квітковська, голова УЗХ в ЗСА, а 21 травня Віра Баніт у доповіді п.н. "Завдання Організації Українок Канади" проаналізувала основні проблеми в наших родинах, у нашій Організації і в цілій системі Братніх організацій, що висунулися під сучасну пору і вимагали, щоб призадуматися над їх розв'язкою.

У мистецькій частині програми Крайової Конференції виступав хор ім. Олександра Кошиця, танцювальний гурток "Орлан" і співачка І. Вельгаш. Віра Ке висвітлювала прозірки з Конґресу СФУЖО.

ХХУІ — ювілейну — Крайову Конференцію переведено 15,16 і 17 травня в Торонто. До Президії покликано Анну Вах, як Голову, і Галину Блавацьку та Л. Турецьку, як заступниці Голови.

На програму першого дня складалися: 1. Доповідь Степанії Бубнюк п.н. "Наш Жіночий Світ"; 2. проголошення висліду сьомого контесту "Жіночого Світу" з представленням учасниць контестної акції; 3. головна тема, панельна дискусія на тему: "Якими засобами приєднати молоде покоління до організаційної праці." Це питання від років не сходило з денного порядку всіх суспільних організацій, то й не диво, що до доповіді на нього зголосилися аж чотири "панелістки" — Оля Михальчук, Леся Тиховська, Ляриса Вацке і Надя Винницька. Керувала панелем модераторка Наталя Обаль. Висловлювалися там цікаві й оригінальні думки, їх надруковано скорочено в "Жіночому Світі".

Гарною і приємною несподіванкою виявився жіночий квінтет у складі Олі Ромах, Лесі Кушнір, Олі Лещук, Наді Воробець і Варки Мухи при фортепіяновому супроводі Наталі Обаль.

50-річчя ОУК відзначено бенкетом у готелі "Сійвей Таверс", кервіником того вечора була Ганна Мазуренко, ювілейне слово виголосила Голова Центральної Управи ОУК Софія Проців. Запрошена гостя — міністер закордонних справ Флора МекДоналд — обрала за тему своєї доповіді змагання за людські права, за свободу й вільне національно-політичне й культурно-економічне життя поневолених народів у СССР.

У мистецькій програмі виступало тріо "Калина" та скрипалі Юрій і Дана Мазуркевичі.

Уся ця багата програма — святочне відкриття, ділові сесії, панельна дискусія і навіть мистецькі виступи — складалася під кутом пов'язати їх зміст з ідейними напрямними Організації Українок Канади, з метою пожвавити активність рядів Організації і взагалі свідомого українського жіноцтва, зміцнити в них віру в перемогу наших національних ідеалів, піднести ентузіязм до праці по лінії програмових завдань Організації Українок Канади, вимагала ж бо того від нас невтихаюча й непоборна українська національна стихія і безстрашні та нескорені її герої, що йдуть у перших лавах тієї боротьби.

1958-1959-1960 роки:

Голова	Степанія Савчук	Торонто
Перша заступниця Голови	Євгенія Ситник	Вінніпеґ
Друга заступниця Голови	Ольга Заяць	Торонто
Третя заступниця Голови	Софія Проців	Торонто
Секретарка	Ярослава Зорич	Торонто
Англомовна секретарка	Ганна Мазуренко	Торонто
Касирка	Єлисавета Даниляк	Торонто
Членка Управи	Марія Дунець	Торонто
Членка Управи	Тетяна Ґрай	Торонто
Редакторка журнала "Жіночий Світ"	Степанія Бубнюк	Вінніпеґ
Організаційна референтка	Казимира Яворська	Віндзор
Референтка молодших відділів ОУК	Анна Вах	Вінніпеґ
Референтка Фонду Українського Золотого Хреста	Анна Курилів	Содбурі
Культурно-освітня референтка	Галина Дершко	Саскатун
Пресова референтка	Євгенія Вербицька	Торонто

Перевірна Комісія:

Голова	Анна Зелена	Віндзор
Членка	Ірина Дячун	Монтреаль
Членка	Ірина Суховерська	Едмонтон
Членка	Анна Білоус	Вінніпеґ
Членка	Броня Боднарчук	Ванкувер

1960-1961-1962 роки

Голова	Степанія Савчук	Торонто
Перша заступниця Голови	Ольга Заяць	Торонто
Друга заступниця Голови	Казимира Яворська	Віндзор
Третя заступниця Голови	Йосифина Климків	Вінніпеґ
Секретарка	Ярослава Зорич	Торонто
Англомовна секретарка	Ганна Мазуренко	Торонто
Касирка	Марія Дунець	Торонто
Членка Управи	Тетяна Ґрай	Торонто
Членка Управи	Павлина Загребельна	Торонто
Організаційна референтка — схід Канади	Анна Кузич	Ст. Кетерінс
Організаційна референтка — захід Канади	Марія Климків	Вінніпеґ
Культурно-освітня референтка	Люба Чайковська	Вінніпеґ
Референтка Фонду Українського Золотого Хреста	Анна Курилів	Содбурі

ЧЛЕНКИ ОУК НА КОНҐРЕСІ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ В ВІННІПЕҐУ 1962 року

Зліва до права сидять: С. Залозецька, О. Семака, Л. Чайковська, М. Дунець, Є. Ситник, Голова ЦУ ОУК С. Савчук, С. Бубнюк, А. Курилів, Т. Ґрай, А. Вах, С. Проців. Стоять: Н.Н., С. Климків, Л. Каптій, М. Климків, А. Гнатюк, Н.Н., Н.Н., С. Ґонта, М. Калимін, О. Стебницька, А. Тиктор.

Пресова референтка	Євгенія Вербицька	Торонто
Референтка молодших відділів ОУК	Анна Вах	Вінніпег
Редакторка "Жіночого Світу"	Степанія Бубнюк	Вінніпег

Перевірна Комісія

Голова	Єлисавета Даниляк	Торонто
Членка	Анна Бардин	Торонто
Членка	Анастасія Білик	Монтреаль
Членка	Павлина Павчук	Гамільтон
Членка	д-р Надія Небелюк	Саскатун

1963-1964 роки

Голова	Степанія Савчук	Торонто
Перша заступниця Голови	Ольга Заяць	Торонто
Друга заступниця Голови	Казимира Яворська	Віндзор
Третя заступниця Голови	Йосифина Климків	Вінніпег
Секретарка	Ярослава Зорич	Торонто
Референтка зв'язків з англомовними організаціями	Ганна Мазуренко	Торонто
	Марія Дунець	Торонто
Касирка	Тетяна Ґрай	Торонто
Членка Управи	Софія Проців	Торонто
Членка Управи	Марія Вовк	Едмонтон
Членка Управи	Анна Вах	Вінніпег
Організаційна референтка	Степанія Пережак	Гамільтон
Культурно-освітня референтка	Люба Чайковська	Вінніпег
Культурно-освітня референтка	Маруся Климків	Вінніпег
Референтка Фонду Українського Золотого Хреста	Анна Курилів	Содбурі
Пресова референтка	Євгенія Вербицька	Торонто
Редакторка "Жіночого Світу"	Степанія Бубнюк	Вінніпег

Перевірна Комісія

Голова	Євгенія Ситник	Вінніпег
Членка	Анна Гнатюк	Саскатун
Членка	Анна Бардин	Торонто
Членка	Надя Воробець	Торонто
Членка	Євдокія Штафірна	Торонто
Членка	Емілія Юськів	Монтреаль
Членка	Софія Лиса	Форт Вільяям

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОУК НА КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У 35-РІЧЧЯ ОУК У ВІННІПЕҐУ

Зліва до права: сидять — М. Дунець, Я. Зорич, Й. Климків, Голова С. Савчук, Н. Воробець, О. Заяць, С. Бубнюк. Стоять: А. Білик, С. Проців, С. Ґонта, С. Пирожак, Л. Велигорська, А. Гнатюк, Т. Ґрай, А. Курилів

1965-1966-1967 роки

Голова	Степанія Савчук	Торонто
Перша заступниця Голови	Надія Воробець	Торонто
Друга заступниця Голови	Йосифина Климків	Вінніпеґ
Третя заступниця Голови	Люба Чайковська	Вінніпеґ
Секретарка	Ярослава Зорич	Торонто
Англомовна секретарка	Ганна Мазуренко	Торонто
Касирка	Марія Дунець	Торонто
Членка Управи	Софія Проців	Торонто
Членка Управи	Тетяна Ґрай	Торонто
Членка Управи	Павлина Загребельна	Торонто
Членка Управи	Анастасія Білик	Монтреаль
Організаційна референтка	Степанія Пережак	Гамільтон
Редакторка "Жіночого Світу"	Степанія Бубнюк	Вінніпеґ

Культурно-освітня референтура

Голова	Анна Вах	Вінніпеґ
Членка	Марія Климків	Вінніпеґ
Членка	Софія Залозецька	Вінніпеґ

Перевірна Комісія

Голова	Ольга Заяць	Торонто
Членка	Казимира Яворська	Віндзор
Членка	Анна Ґнатюк	Саскатун
Членка	Софія Ґонта	Торонто
Членка	Леся Велигорська	

1968-1969-1970 роки

Голова	Степанія Савчук	Торонто
Перша заступниця Голови	Ганна Мазуренко	Торонто
Друга заступниця Голови	Анна Вах	Вінніпеґ
Третя заступниця Голови	Софія Климкович	Едмонтон
Секретарка	Ярослава Зорич	Торонто
Касирка	Марія Дунець	Торонто
Членка Управи	Софія Проців	Торонто
Членка Управи	Казимира Яворська	Віндзор
Членка Управи	Тетяна Ґрай	Торонто
Членка Управи	Надя Воробець	Торонто
Членка Управи	Віра Баніт	Монтреаль
Культурно-освітня й виховна референтка	Ольга Заяць	Торонто

Культурно-освітня референтка	Наталя Данилів	Ванкувер
Організаційна референтка	Люба Чайковська	Вінніпеґ
Організаційна референтка	Ліда Калинюк	Вінніпеґ
Організаційна референтка	Галина Рослицька	Вінніпеґ
Референтка зв'язків з англомовними організаціями	Надія Остапчук	Торонто
Референтка Фонду Українського Золотого Хреста	Анна Курилів	Содбурі
Референтка Фонду Українського Золотого Хреста	Михайлина Процик	Тандер Бей
Представниця до Комітету Українок Канади	Євгенія Ситник	Вінніпеґ
Представниця до Комітету Українок Канади	Йосифина Климків	Вінніпеґ

Перевірна Комісія:

Голова	Ольга Заяць	Торонто
Членка	Анна Михаловська	Торонто
Членка	Марія Климків	Вінніпеґ
Членка	Ліда Калинюк	Вінніпеґ
Членка	Леся Каптій	Вінніпеґ

НА ВІДМІЧЕННІ 100-РІЧЧЯ КАНАДИ В 1967 РОЦІ

Зліва до права: В. Наконечна, С. Ґонта, М. Дунець, М. Гладун, О. Заяць, С. Процiв, Т. Ґрай, голова ЦУ ОУК С. Савчук, Н. Воробець, П. Загребельна, С. Пережак.

НА КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ОУК У ВІННІПЕҐУ 1969 РОКУ

Зліва до права, сидять у долішньому ряді: С. Залозецька, С. Процiв, А. Вах, С. Бубнюк, М. Дунець, Я. Зорич, Голова ЦУ ОУК, Л. Чайковська, О. Заяць, Є. Ситник, Ю. Яворська, А. Курилів, Т. Ґрай. Середній ряд: О. Заяць, А. Басса, Г. Рослицька, С. Климків, Н.Н., С. Климкович, Н.Н., Н.Н., М. Процик, О. Стебницька, А. Хам, О. Калиста, А. Гнатюк, А. Довжанська, А. Литвин, О. Костик. Горішній ряд: Н.Н., Н.Н., А. Гриценко, О. Гальчук, Т. Марунчак, Д. Кіземчук, Н. Бодуйкевич, А. Михаловська, М. Калимін, А. Браєр, А. Копичанська, Л. Калинюк.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ
М.ДУНЕЦЬ
Я.ЗОРИЧ
Р.КЛИМКІВ
С.САВЧУК
Л.ЧАЙКОВСЬКА
С.БУБНЮК
Г.МАЗУРЕНКО
П.ЗАГРЕБЕЛЬНА
Т.ҐРАЙ
Є.СИТНИК
Н.ВОРОБЕЦЬ
А.КУРИЛІВ
С.ПРОЦІВ
А.БІЛИК
О.ЗАЯЦЬ
С.ЗАЛОЗЕЦЬКА
Ю.ЯВОРСЬКА
А.ГНАТЮК
А.ВАХ
1969
М.КЛИМКІВ
С.ҐОНТА
С.ПЕРОЖАК
П.ВЕЛИГОРСЬКА

1972-1973-1974 роки

Почесна Голова ЦУ ОУК	Степанія Савчук	Торонто
Голова	Ярослава Зорич	Торонто
Перша заступниця Голови	Марія Сірота	Торонто
Друга заступниця Голови	Анна Вах	Вінніпег
Третя заступниця Голови	Степанія Пережак	Гамільтон
Секретарка	Євгенія Вербицька	Торонто
	Ольга Цвик	Торонто
Касирка	Марія Дунець	Торонто
Членка Управи	Тетяна Ґрай	Торонто
Членка Управи	Олена Федак	Торонто
Членка Управи	Павлина Загребельна	Торонто
Редакторка "Жіночого Світу"	Степанія Бубнюк	Вінніпег
Пресова референтка	Осипа Максимів	Торонто
Організаційна референтка	Надя Остапчук	Торонто
Організаційна референтка	Ліда Лилик	Торонто
Культурно-виховна референтка	Любомира Чайковська	Вінніпег

Референтура Фонду Українського Золотого Хреста

Ольга Заяць	Ванкувер
Софія Климкович	Едмонтон
Анастасія Лебідь	Монтреаль
Галина Кошарич	Монтреаль
Анна Курилів	Содбурі
Ольга Гальчук	Содбурі
Анна Стецькович	Гамільтон

Перевірна Комісія

Голова	Ольга Заяць	Торонто
Членка	Анна Михаловська	Торонто
Членка	Марія Калимін	Торонто
Членка	Юлія Яворська	Віндзор
Членка	Марія Боровська	Ст. Кетерінс

1975-1976-1977 роки

Почесна Голова	Степанія Савчук	Торонто
Голова	Люба Чайковська	Вінніпег
Попередня Голова	Ярослава Зорич	Торонто
Перша заступниця Голови	Анна Вах	Вінніпег
Друга заступниця Голови	Варка Муха	Торонто
Третя заступниця Голови	Осипа Максимів	Торонто
Секретарка	Степанія Геврик	Вінніпег

Касирка	Йосифина Климків	Вінніпеґ
Членка Управи	Леся Каптій	Вінніпеґ
Пресова референтка	Степанія Бубнюк	Вінніпеґ

Культурно-освітня референтура

Голова	Степанія Звонок	Монтреаль
Членка	Анастасія Лебідь	Монтреаль
Членка	Ірина Зелена	Віндзор
Членка	Іванка Романів	Віндзор

Організаційна референтура

Голова	Леся Гвоздулич	Вінніпеґ
Членка	Софія Проців	Торонто
Членка	Степанія Пережак	Гамільтон

Референтура Фонду Українського Золотого Хреста

Голова	Анна Курилів	Содбурі
Членка	Анна Стецькович	Бурлінґтон
Членка	Мирослава Клименко	Саскатун
Членка	Оля Гальчук	.....

З XXIV КРАЙОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ОУК 1975 РОКУ

Зліва до права: новообрана Голова ЦУ ОУК Л. Чайковська, письменниці і співробітниці "Жіночого Світу" Леся Храплива-Щур та Інна Мудрик-Мриц, попередня редакторка "Жіночого Світу" С. Бубнюк, Почесна Голова ЦУ ОУК і Голова СФУЖО С. Савчук, журналістка і співробітниця "Жіночого Світу" Віра Ке, попередня Голова ЦУ ОУК і теперішня редакторка "Жіночого Світу" Я. Зорич.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА
В РОКАХ

Почесна Голова
С. Савчук

Голова
С. Проців

Попередня голова
Л. Чайковська

Перша заст. голови
О. Мицик

Друга заст. голови
С. Климкович

Третя заст. голови
В. Баніт

Англ. секретарка
Г. Мазуренко

Протокольна
секретарка
А. Бардин

Гол. орг. Реф.
Анна Курилів

Касирка
В. Муха

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ
1978, 1979, 1980

Чл. Управи
Анна Михаловська

Ред. "Жін. Світу"
Ярослава Зорич

Чл. Культ-освіт.Реф.
С. Звонок

Чл. Реф. Фонду
Укр. Золотого Хреста
Тетяна Ґрай

Гол. Перевірної Комісії
Н. Бодуйкевич

Чл. Перевірної Комісії
П. Загребельна

Реф. зв'язків з
англ. організаціями
Йосифина Климків

Чл. Культ.-освітн. Реф.
І. Зелена

Чл. Орг. Реф.
А. Гнатюк

Чл. Реф. Фонду
Укр. Золотого Хреста
Є. Барицька

Пресова Референтка
Анна Вах

Чл. Культ.-освітн. реф.
О. Рогатин

Перевірна Комісія

Голова	Ольга Семака	Вінніпеґ
Членка	Оля Коваль	Вінніпеґ
Членка	Софія Климкович	Едмонтон
Членка	Степанія Петришин	Тандер Бей
Членка	Павлина Загребельна	Торонто

1978-1979-1980 роки

Почесна Голова	Степанія Савчук	Торонто
Голова	Софія Процiв	Торонто
Попередня Голова	Люба Чайковська	Вінніпеґ
Перша заступниця Голови	Оленка Мицик	Торонто
Друга заступниця Голови	Софія Климкович	Едмонтон
Третя заступниця Голови	Віра Баніт	Монтреаль
Протокольна Секретарка	Анна Бардин	Торонто
Кореспонденційна секретарка	Марія Сірота	Торонто
Англомовна секретарка	Ганна Мазуренко	Торонто
Касирка	Варка Муха	Торонто
Членка Управи	Наталя Обаль	Торонто
Членка Управи	Анна Михаловська	Торонто
Пресова референтка	Анна Вах	Вінніпеґ
Редакторка "Жіночого Світу"	Ярослава Зорич	Торонто

Культурно-освітня референтура

Голова	Степанія Звонок	Монтреаль
Членка	Оля Рогатин	Содбурі
Членка	Ірина Зелена	Віндзор
Членка	Леся Гвоздулич	Вінніпеґ

Організаційна референтура

Голова	Анна Курилів	Содбурі
Членка	Віра Федущак	Реджайна
Членка	Ольга Заяць	Ванкувер
Членка	Анна Гнатюк	Саскатун

Референтура Фонду Українського Золотого Хреста

Членка	Анастасія Лебідь	Монтреаль
Членка	Тетяна Ґрай	Торонто
Членка	Євгенія Барицька	Содбурі

Комітет приміщення "Жіночого Світу"

Голова	Анна Михаловська	Торонто
Членка	Марія Романюк	Торонто
Членка	Марія Калимін	Торонто
Членка	Варка Муха	Торонто
Членка	Анна Рурик	Торонто
Членка	Марія Долішна	Ошава
Членка	Галина Пікерінг	Ошава

Перевірна Комісія:

Голова	Надія Бодуйкевич	Торонто
Членка	Анна Стецькович	Гамільтон
Членка	Павлина Загребельна	Торонто

1981-1982-1983 до 1984 року

Почесна Голова	Степанія Савчук	Торонто
Голова	Софія Проців	Торонто
Перша заступниця голови	Оленка Мицик	Торонто
Друга заступниця голови	Галина Блавацька	Едмонтон
Третя заступниця голови	Віра Баніт	Монтреаль
Секретарка	Анна Бардин	Торонто
Англомовна секретарка	Марія Підкович	Торонто
Касирка	Варка Муха	Торонто
Членка Управи	Сусмут Стася	Торонто
Членка Управи	Стецькович Анна	Гамільтон
Членка Управи	Шелестинська Євгенія	Торонто
Референтка зв'язків з англомовними організаціями	Йосифина Климків	Вінніпег
Редакторка "Жіночого Світу"	Ярослава Зорич	Торонто

Культурно-освітня референтура

Голова	Степанія Звонок	Монтреаль
Членка	Ярослава Хохлач	Монтреаль
Членка	Винницька Надія	Монтреаль

Організаційно-плянувальна референтура

Голова	Анна Курилів	Содбурі
Членка	Оля Рогатин	Содбурі
Членка	Одарка Коземчук	Содбурі

Референтура Фонду Українського Золотого Хреста

Тетяна Грай	Торонто
Євгенія Барицька	Содбурі
Анастасія Лебідь	Монтреаль
Маруся Непріла	Ст. Кетерінс

Статутова Комісія

Люба Чайковська	Вінніпег
Анна Вах	Вінніпег
Йосифина Климків	Вінніпег

Перевірна Комісія

Голова	Надія Бодуйкевич	Торонто
Членка	Павлина Загребельна	Торонто
Членка	Леся Гвоздулич	Вінніпег
Членка	Євгенія Ольхова	Гамільтон
Членка	Надя Воробець	Торонто

ФЕДЕРАЛЬНИЙ МІНІСТЕР ЗДОРОВ'Я СЕРЕД ЧЛЕНОК ЦУ ОУК

Зліва до права: О. Залізняк — голова СФУЖО; С. Савчук — голова ЦУ ОУК, міністер Джуді Ля Марш, членки управи ЦУ С. Процiв і Г. Мазуренко

Ярослава ЗОРИЧ

З перспективи п'ятдесяти років

Ідейні кличі українського націоналізму знайшли повний відзвук серед заморських українців. Виразником націоналістичних ідей була в Канаді Українська Стрілецька Громада, біля неї оргачізувалися дівочі гуртки та жіночі товариства, що згодом з малих клітин перетворилися в самостійну Організацію Українок Канади в системі Українського Національного Об'єднання.

Ідейна основа Організації Українок Канади спиралася на ідеології українського націоналізму, що глибоко закорінився в Україні та простелив шляхи до еміграції за океан. Патронкою Організації Українок Канади обрано Ольгу Басараб, вона ж бо своїм життям і героїчною смертю узмістовила ідеологічні основи українського націоналізму.

На такій ідеологічній основі ОУК розгорнула практично-програмову діяльність, що здійснювалася на відтинках: культурно-освітньому, виховному, харитативному, видавничому і зв'язків з українським та неукраїнським суспільним довкіллям.

Відділи ОУК промережали цілу Канаду від провінції Квебеку до Брітанської Колюмбії. Її зцентралізовано в надбудові — Центральній Управі. Першу Центральну Управу обрано 1934 р. на першій Крайовій Конференції в Саскатуні. Осідками Центральної Управи були місцевості: Саскатун (1934-1941), Вінніпеґ (1941-1955), Торонто (1955-1975), вдруге Вінніпеґ (1975-1978) і знову Торонто (1979-1980).

Очолювали Центральну Управу Анастасія Павличенко в роках 1934, 1935, 1936, 1938, 1939; Марія Ґуляй — 1937, 1940, 1943, 1944, 1945, 1946; Євгенія Ситник — 1941, 1942; Анна Тарновецька — 1947, 1948, 1949, 1952, 1953; Ольга Стебницька — 1950, 1951; Степанія Савчук від 1954 до 1972; Ярослава Зорич — 1973, 1974, 1975; Любомира Чайковська — 1976, 1977, 1978; Софія Процiв — 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984.

Культурно-освітньо-виховна діяльність

Центральна Управа ОУК унапрямлює культурно-освітню працю своїх відділів при допомозі обіжників, листів і матеріялів для відзначення роковин визначних подій і постатей та збереження календарно-обрядових традицій.

Культурно-освітня праця відділів ОУК з бігом часу набрала своєрідних традиційних форм. У річні пляни праці відділи вплітали оригінальні й актуальні в даний час імпрези, що пов'язані з плеканням у нашому громадському й сімейному житті релігійно-національних звичаїв та обрядовости. Відповідно до сезону, Центральна Управа ОУК вказувала на потребу плекати багатства української духової культури. Відділи ОУК з пошаною та ентузіязмом плекали красу українського етнографічного багатства, наприклад: колядування, спільної просфори, щедрівок, Маланок, Андріївських вечорів з ворожінням для молоді, Миколаївських дитячих імпрез, гаївок-веснянок, писання писанок, весільних вінко-плетень, обжинок, купалових обрядів, вечорів пісень, курсів вишивання, навчання керамічного мистецтва. Зміст праці доповнюють рукодільні зайняття, товариські ігри, всякого роду льотерії, чайки, вечерниці-забави, покази моди, ярмарки печива, продаж рукодільного виробництва, покази історичних одягів, фільмів, прозірок тощо. Деякі відділи працювали та ще й далі працюють дуже самобутньо й оригінально. Їхні імпрези цікаві для широких кіл нашої, і часто чужої, громади.

У плянуванні праці на поодинокі сезони чітко підкреслювано самоосвітню працю, засобами організування гуртків книголюбів, курсами навчання рідної мови, спільним читанням цікавих статтей, уривків книжок, "живими газетами", дискусіями, панелями, доповідями, авторськими вечорами наших поетів і письменників. У 30-их і 40-их роках організовано аматорські театральні вистави. Ставлено побутові п'єси, сценки, скечі, влаштовувано змагання (контести) живого слова. З любов'ю плекано хорове і танцювальне мистецтво, організовано молодечі та дитячі хори і курси танців. У сезонах осінньому та зимовому відділи з успіхом організували виставки книжки і преси, образотворчого й народнього мистецтва. Формами святочних сходин або академіями відзначувано історичні дати подій і роковини героїчних постатей жінок — Ольги Басараб, Олени Теліги, Віри Бабенко, — персонажі героїнь княжої і козацької доби та жінок-героїнь визвольних змагань і сучасних нескорених жінок в Україні.

Багатогранність форм та різноманітність змісту в доборі імпрез відділів ОУК проходила за напрямними Центральної Управи ОУК і з власної їх ініціятиви, наприклад показ української історичної ноші п.н. "Українка в минулому", що його з добором відповідних текстів і музики організувала Софія Климкович з Едмонтону й показувала в багатьох містах Канади.

Центральна Управа ОУК допомагала відділам не тільки формальними обіжниками та вказівками, але й постачала матеріяли для доповідей, пісні, поезії, сценки монтажів тощо. Для прикладу подаю, які матеріяли вислано відділам упродовж двох каденцій другої половини 60-их років (роки 66-67-68 і 69-70-71): "Жінки в Українській Національній Раді", "Княгиня Ольга —

володарка України", "Життьовий шлях Олени Кисілевської", "Образ матері в творах Тараса Шевченка", "Ольга Басараб — патронка ОУК", "Олена Теліга — душа на сторожі", драма Лесі Українки "Бояриня", "Мати Лесі Українки", "Леся Українка — її життя і творчість", "Визначні автори пореволюційної літератури", "Героїні творів Ольги Кобилянської", "Літературний рух 60-их років в Україні", "Культ Богоматері в Україні", "Положення української жінки на Рідних Землях", "Андріївські вечори", "Проблеми мішаних подруж", "Українська дитяча література", "Виховання в дошкіллі", "Дім, церква, школа — виховні середовища".

Дуже важливим питанням у культурно-освітній праці від початків діяльности Організації Українок Канади була справа виховання дітей і молоді. Для них організовано дитячі дошкільні і шкільні світлиці, літні оселі у співпраці з рідношкільними комітетами. Дитячі дошкільні світлички (садочки) організували, провадили й опікувалися ними в 50-их, 60-их і 70-их роках відділи ОУК у місцевостях Едмонтон, Ст. Кетерінс, Віндзор, Саскатун, Реджайна, Содбурі, Торонто, Монтреаль, Гамільтон і Вінніпег. Раніше, в 30-их і 40-их роках діячки ОУК Анастасія Павличенко, Євгенія Ситник, Степанія Бубнюк, Степанія Савчук, Юлія Яворська організували "Рідні Школи" й учителювали в них. Десятками років відділи ОУК всеціло займалися дошкільними світличками, "Рідними Школами", Доростом МУНО, організуванням і фінансовою підтримкою "Вищих Освітніх Курсів". Центральна Управа ОУК і деякі відділи довгі роки опікувалися в Німеччині й Австралії "Рідними Школами" і дитячими світлицями. Ця акція велася так довго, як довго діяли в названих країнах Европи українські шкільні установи.

Організація Українок Канади завжди цікавилася й активно допомагала в усіх суспільно-громадських-культурних задумах, що вимагали спільного зусилля і спільного діяння, постійно й активно їх підтримувала. Від самого початку свого існування ОУК ішла з фінансовою допомогою "Рідним Школам" в Західній Україні в довоєнному етапі, фінансувала наші видавництва, пресу, не забуваючи при тому про виховні товариства і молодечі організації. Велика поміч дісталася від Організації Українок Канади видавництву "Новий Шлях" у Канаді збірковими акціями і так званими "контестами". На відзначення 100-річчя Канади Центральна Управа ОУК стала фундатором 5-го тому Енциклопедії Українознавства, видання її розцінювано в рядах Організації як дарунок усім носіям наукового об'єктивізму в Канаді й поза нею.

Підсумовуючи висліди праці в культурно-освітній ділянці з перспективи пройденого півстоліття треба добавити, що Організація Українок Канади від початку існування до сьогодні дотримується всіх згаданих тут форм культурно-освітньої і виховної праці і практично переводить їх у житті.

Кінчаючи цей розділ треба підкреслити ще одне діло Організації Українок Канади: багато часу, праці і грошей дали членки ОУК на розбудову і збирання експонатів Осередку Української Культури й Освіти, також ОУК є співзасновником Товариства Української Спадщини, що влаштувало в Торонто

в палаці "Каса Лома" український музей, що його щороку відвідує мільйон туристів з різних країн світу.

Наші відділи склали багато пожертв на спорудження пам'ятників Тарасові Шевченкові в Вінніпегу і Лесі Українці в Торонто.

В справах культурно-освітніх і виховних Центральна Управа ОУК стояла в контакті і співпрацювала з надбудовами громадських організацій: КУК, ОПЛД, КВОР і СФУЖО.

Видавнича ділянка

За ввесь час свого існування Організація Українок Канади давала українській громаді корисне українське видання — рідну книжку. Першим виданням була драма "Ольга Басараб" Олександра Лугового, вона ще й досі популярна серед наших членок, використовують її з нагоди свят на пошану Ольги Басараб. Виданням драми "Віра Бабенко" авторів Олександра Лугового й Тимоша К. Павличенка Організація Українок ушанувала незабутній героїзм Віри Бабенко. А далі Центральна Управа ОУК фінансувала видання Марійки Підгірянки "Мати Страдниця", Олега Ждановича "На зов Києва" (тема — Олена Теліга і геройська смерть її в Києві), Олени Звичайної "Золотий потічок з голодного Харкова", Юрія Мулика-Луцика "Духовий портрет Ольги Кобилянської", Катерини Антонович "Український народній одяг" (перевидано тричі). Для дітвори видано книжечки: "Кирило Кожум'яка", "Богданчик — пустунчик", "Ксеня і дванадцять місяців", "Козак Байда". Всі ці видання повністю вичерпані.

1957 року за редакцією Ірени Книш видано ювілейний збірник Організації Українок Канади п.н. "На службі рідного народу", де на 500 сторінках описана діяльність Організації Українок Канади, подана історія кожного відділу ОУК, зібрані спогади піонерок, документи і матеріяли. Продовженням того збірника є саме це видання, як його другий том.

У 100-річчя з дня народження Лесі Українки Центральна Управа ОУК видала драму "Бояриня", що не появилася в жодному виданні творів Лесі Українки в Україні.

У 30-річчя смерти Олени Теліги видано п'єсу Катерини Штуль п.н. "Поворот". Центральна Управа ОУК видала другий том творів Юліяна Вассияна п.н. "Творець із землі зроджений" (літературна сильветка Василя Стефаника). Це академічне видання знайшло дуже позитивний відгук на сторінках преси, за нього наша Організація дістала багато признань. А зробили ми це тому, щоб великої вартости твори українського мислителя не лежали в забутті.

На пошану Ольги Басараб видано у 50-річчя її смерти збірник про неї, у ньому поміщено найцікавіші матеріяли — статті, спогади, літературні твори — про нашу Патронку.

Від первопочинів свого існування Організація Українок Канади видавала щотижня в газеті "Новий Шлях" сторінку ОУК п.н. "Жіночий Світ", частину її

призначено дітям п.н. "Дитячий куток". Багато зусиль для цієї справи вкладали Анастасія Павличенко, Рожа Ковальська, Марія Ґуляй і Євгенія Ситник.

Від січня 1950 року Центральна Управа ОУК почала видавати журнал-місячник також під назвою "Жіночий Світ", що в той час був першим і єдиним журналом у Канаді. Редаґувала його Катерина Кандиба-Лазор і д-р Ніна Синявська, від квітня 1951 до вересня 1973 року — Степанія Бубнюк, а від вересня 1973 журнал редаґує Ярослава Зорич. Адмініструє Марія Дунець. Англомовну частину журнала довгі роки редаґувала Галя Гаврилюк-Чарней, а тепер багато творчих зусиль для цієї частини журнала вкладає Ганна Мазуренко. Журнал розбудовано тематично і виведено на магістралі української діяспори. Він — дзеркало ідей і праці Організації Українок Канади і вказує на те, що жіночий рух у Канаді не може діяти без тієї сили, що нею є друковане слово. На сторінках "Жіночого Світу" друкуються статті, що насвітлюють проблеми ідеологічно-програмові, культурно-виховні, економічні і займають становища до всіх явищ нашого громадсько-культурного й політичного життя. В журналі художні твори сучасних поетів, письменників, у ньому широка тематична різність. Тринадцятирічне існування журнала свідчить про живучість його середовища.

Харитативна діяльність ОУК

Основним завданням Організації Українок Канади була допомога Україні. Харитативна праця, згідно з ідейними настановами ОУК, проявлялася в таких діях, як протестні віча проти польського й большевицького терорів, засудів членів ОУН, маніфестаційні віча в обороні "Союзу Українок" у Галичині, що його ліквідувала польська влада, в обороні Карпатської України та в інших акціях, як грошові збірки на "Визвольний Фонд", на допомогу інвалідам, політичним в'язням, жертвам пацифікації, потерпілим від повені, вдовам і сиротам, учасникам визвольних змагань, культурно-освітнім інституціям в Україні — "Рідним Школам", "Просвіті", бурсам, видавництвам і пресі. Відділи ОУК проводили змагання в збірках на "Визвольний Фонд" і завели індивідуальне оподаткування членок.

На третій Крайовій Конференції, для пляновости допомогової дії, зорганізовано відділи "Першої Помочі" та підвідділи Українського Червоного Хреста. Відділи "Першої Помочі" проводили санітарні вишколи, щоб підготовити членок до помочі Україні в час, коли буде вирішуватися її доля. Сотні членок перейшли медично-санітарний вишкіл, а набуте знання згодом використали в "Канадському Червоному Хресті". Відділам ОУК доручено організувати Залізний Фонд Українського Червоного Хреста". З огляду на паралелізм назв — "Червоний Хрест" державних народів і "Український Червоний Хрест" — в році 1939 прийнято назву "Український Золотий Хрест" Організація Українок Канади була єдина українська організація, що створила перед другою світовою війною "Залізний Фонд" для допомоги Україні.

Під час другої світової війни Організація Українок Канади активно

включилася в допомогову акцію Канаді. "Канадському Червоному Хрестові" передано тисячі долярів, членки ОУК шили білизну для шпиталів і вояків, висилано пачки українським воякам у канадській армії, полоненим канадцям, жертвам бомбардування, евакуації. Членки ОУК безліч годин працювали по робітнях "Канадського Червоного Хреста".

Також ішла співпраця з Канадською Радою Здоров'я, "Товариством сліпців", "Товариством поборювання недуги пістряка", "Товариством опіки недорозвиненими дітьми" та з іншими добродійними товариствами Канади. Віддавано теж гроші на будови та улаштування закладів для сиріт і старечих домів.

Коли по війні опинилися на скитанні в Країнах Европи тисячі українців, Організація Українок Канади перша почала висилати пачки з ліками, харчами й одягом. Розшукувано родини, що могли підписувати афідавіти на переселення втікачів за океан. Жертвенність ОУК для акції втікачів ілюструють цифри звіту XI Крайової Конференції. У 1947 році вислано до Европи 862 пачки вартости 10,000 долярів, пакетів "Каре" на суму 5,500 долярів, вислано більші суми до Українських Допомогових Комітетів у Бельгії, Швайцарії і в Римі. Тяжко підсумувати вислані гроші, харчі, одяг і ліки скитальцям до Европи. Організація Українок Канади допомагала теж уже переселеним до Канади українським родинам.

У післявоєнному часі на протязі 20-ти років Організація Українок Канади опікувалася школами й садками в Німеччині у містах: Мінстер, Авґустдорф, Гайденав, Ґеттінґен, Бравншвайґ, Ганновер, Луісбурґ, Майдеріх, Нойкірхен та інших. Також щедро допомагала вдержанню "Рідних Шкіл", дитячих світлиць, осель, давала стипендії вбогій молоді, помагала посилати до шкіл дітей українських родин, що не виїхали за океан.

Коли стало відомим про тотальне нищення та переслідування в Україні тих українців, що підняли спротив в обороні рідної культури, мови і прав людини, почато правну оборону їх через "Інтернешенел Амнесті", організовано маніфестації, збирано підписи на меморандумах до Об'єднаних Націй. Перші інформації про ті справи жіночим організаціям Канади дала Центральна Управа ОУК на конґресовій сесії Комітету Українок Канади в Вінніпегу. Цю акцію поширено на всі країни, де діють ідеологічно споріднені організації. Фонд Українського Золотого Хреста висилав і досі висилає допомогу родинам репресованих в Україні, це одне з найбільш важливих його завдань. У ньому Організація Українок Канади виявляє повне зрозуміння християнських принципів добросердя і любови ближнього. Справа допомоги визвольним змаганням України, оборона й допомога родинам нескорених синів України — це основні дії харитативної служби Фонду Українського Золотого Хреста.

Центральна Управа ОУК брала й бере жваву участь в Екзекутиві Ради Суспільної Служби СКВУ, в Комісії Суспільної Служби СФУЖО, висилає допомогу старшим, хворим і немічним в Европі, фінансувала відновлення могил Софії Русової, Олександра Олеся, Спиридона Черкасенка, спільної могили УГА в Чехії, поспішила з поміччю потерпілим від землетрусу українцям

у Югославії. Конкретні добрі діла — ось як розуміє своє завдання харитативна служба Організації Українок Канади.

Організаційна діяльність ОУК

Перша Центральна Управа ОУК добре розуміла значення відділів ОУК по цілій Канаді і потребу їх організувати. Визначено організаторок для провінцій: Квебек — Рожа Древняк-Ковальська; Онтаріо — Степанія Савчук; Манітоба — Євгенія Ситник; Саскачеван — Анна Басараба; Альберта — Софія Романюк. Друга Крайова Конференція призначила на організаторську працю в Саскачевані Марію Ґуляй. Поїздки, зустрічі, доповіді й дискусії популяризували ідеї Організації Українок Канади.

У 1937 році вирішено організувати поїздку по цілій Канаді, це завдання доручено Рожі Древняк-Ковальській. Тогочасні пресові звідомлення свідчать, як ентузіястично приймало українське жіноцтво виступи організаторок, зокрема втішалися великим успіхом у своїй праці Рожа Древняк-Ковальська і Степанія Савчук. У висліді організаційних поїздок постала мережа відділів від океану до океану. На жаль брак фондів не дозволяв на працю постійної організаторки, а що контакт з відділами по великих просторах Канади конче був потрібний, тому знову визначувано для організаційної праці на провінції місцевих діячок.

На всіх Крайових Конференціях другого двадцять п'ятиріччя обирано одну, або й дві організаційні референтки, для сходу й заходу Канади, щоб вони ширили ідеї ОУК і збільшували ряди Організації. Постійних організаторок уже не було. Контакт з членством підтримували організаційні референтки і членки Центральної Управи, що відвідували відділи з нагоди різних імпрез, ювілеїв, загальних річних зборів чи закінчення контестів-змагань.

Почавши з 1955 року, в хронологічному порядку каденції Центральних Управ, організаційними референтками були: Ольга Заяць; Юлія Яворська; Ольга Кузич і Марія Кметик; Анна Вах і Степанія Пережак; Любомира Чайковська, Ліда Калинюк і Галина Рослицька; вдруге Любомира Чайковська; Софія Проців, Степанія Пережак і Мирослава Клименко; Анна Курилів, Анна Коземчук, Оля Рогатин.

Найдовшу одноразову поїздку відбула в 1955 році Степанія Савчук, тогочасна Голова Центральної Управи ОУК, відвідала вона відділи в Едмонтоні, Ванкувері, Вікторії, Саскатуні, Реджайні, Гефорді й Вінніпеґу. До відділів на півночі Онтаріо тричі їздила Ольга Заяць, один раз Степанія Пережак і двічі Анна Курилів.

У 1968 році організаційну поїздку на захід Канади до Ванкуверу, Едмонтону, Саскатуну й Вінніпеґу відбула Ярослава Зорич.

Під час Крайових Конференцій у 60-их і 70-их роках Центральна Управа ОУК давала признання відділам-першунам за успіхи праці, вручала їм перехідний прапор, що зберігався в нагородженому відділі до чергової

Конференції. Пізніше відділи придбали собі власні прапори і відзначення першунів у праці відбувалося іншими способами.

На Крайові Конференції приїжджали делегатки всіх відділів, відбувалися вони дуже ділово на підставі заздалегідь добре підготованої програми. При тій нагоді підготовлялися добрі імпрези і на ті конференційні імпрези запрошувано теж гостей та інші організації.

При нагоді З'їздів УНО, Конґресів КУК організувалися наради управ відділів: сходу Канади — в Торонто, заходу — в Едмонтоні, Саскатуні й Реджайні.

Півстолітній досвід учить, що в організації нічого не заступить живого контакту з членством. Він має дуже велике значення і конче потрібний, коли Організація хоче зберегти свіжість, живучість і могти впливати на своє довкілля.

Багато місця в обіжниках Центральної Управи ОУК відведено для справи кампанії за приєднування нових членок. Добрий успіх мала така кампанія, що велася в періоді від 1972 до травня 1975 року. Кинутий клич: "Кожна членка приєднає одну членку" здійснити повністю неможливо, все ж таки він стояв перед очима, як ціль, і в свого рода змагові між відділами у висліді 13 відділів приєднали 93 нові членки. Про те звітовано на Крайовій Конференції 1975 року.

На протязі 50-ти років змінилося розселення українців у Канаді, ішла міґрація з заходу на схід, а потім з малих місцевин до більших міст. Це не мало впливу на кількість членства, тільки на його розміщення. Одні відділи збільшили свої ряди, деякі, в менших місцевостях, звідки виїхали українці, припинили свою діяльність.

Зв'язки

Організація Українок Канади завжди прикладала багато уваги для пропаґанди українського питання з одного боку між канадськими співгромадянами, а з другого на міжнародньому форумі.

На початковому етапі свого існування Організації Українок Канади нав'язала контакти з харитативними канадськими організаціями та установами. Про те згадано в одному з попередніх розділів.

У 1947 році Центральна Управа ОУК стала членкою Національної Ради Жінок Канади. Участь у З'їздах НРЖК давала можливості зустрічатися з впливовими громадянами Канади, їх інформовано про українську проблему та про події в Україні. Відділи ОУК вступили в членство Місцевих Жіночих Рад, часто наші представниці входять у склад управ тих же Рад. У річних звітах НРЖК подаються звідомлення про важливіші вияви праці її складових організацій, тим самим теж Організації Українок Канади. Це має значення не тільки інформативного, але і пропаґандивного характеру.

Делегатки Центральної Управи ОУК беруть участь у різних з'їздах всеканадських організацій, наприклад: у комісії для справ ЮНЕСКО, Раді Безпеки Шляхів, Канадській Виховній Раді, Конференціях Департаменту

Торгівлі і Промислу, Канадського Товариства Консументів, пресових конференціях етнічних груп.

Членство в НРЖК дає право нашій Організації брати участь у світових конґресах, а там є дуже добра нагода інформувати чужинців про Україну. Для прикладу: на З'їзді Міжнародної Жіночої Ради 1958 року в Монтреалі Центральну Управу ОУК репрезентували Ганна Мазуренко і Степанія Бубнюк, а на прийнятті для делеґаток з багатьох сторін світу д-р Надя Небелюк виголосила французькою мовою доповідь про Канаду. Мґр Оля Даниляк брала участь у світовому конґресі Міжнароднього Жіночого Союзу, Степанія Савчук на світовому конґресі в Вашінґтоні 1963 року з делеґацією групи українок дякувала голові Міжнародньої Жіночої Ради Елен Мері Ляфоше за її інтервенцію в Об'єднаних Націях у справі звільнення Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого з тюремного заслання в Сибірі.

Участь і виступи наших членок не вичерпуються цими прикладами діяльности на широкому міжнародньому полі. Упродовж п'яти десятків років наші референтки зовнішніх зв'язків у Центральній Управі ОУК гідно й належно ставали в обороні української правди на чужих форумах.

З другої сторони, визначні канадські жінки — представниці НРЖК, представники провінційних і федеральних урядів брали у часть у наших імпрезах з нагоди Крайових Конференцій.

Організація Українок Канади за п'ятдесят років існування залишила тривалий слід в історії українського жіночого руху в Канаді. Вона дала поважний вклад праці в усі ділянки національного українського життя в Канаді, допомагала визвольним змаганням України, брала активну участь у політичному й культурно-громадському житті української еміграції в світі, дружньо співпрацювала з українськими організаціями в Канаді й поза Канадою, гідно боронила українську правду на чужонаціональних форумах і чесно служила національним ідеалам.

Короткий нарис окремих ділянок праці не в силі відтворити багатющого вкладу зусиль ідейних членок Організації Українок Канади та її провідних одиниць. Не вистачило б теж місця, щоб густо ілюструвати його прикладами чи статистичними табелями.

Пройдений півстолітній шлях доказав, як велика роля жінки в громадському житті. Глибоко закорінений в її душі державницький інстинкт веде її в правильному напрямі та підказує найбільш відповідні в даний час методи корисної, ідейної діяльности.

Відсвяткувавши Золотий Ювілей ОУК нам треба не тільки підсумовувати вже зроблене в минулому, але й поглянути в майбутнє, показати тим, що прийдуть нам на зміну живучість наших сьогоднішніх ідей. Бо ідеали, що лягли в основу нашої Організації, так само актуальні, як і перед п'ятдесяти роками. Як тоді, так і тепер ідейні основи Організації Українок Канади можуть і повинні мобілізувати нові ряди канадських українок на службу рідному народові. Сьогодні, коли в Україні шаліє жорстокий затиск усього вільного, русифікація спрямована не тільки на нищення віками творених духових ціннощів українського народу, але й на повне фізичне його вигублення — ми тим більш

зобов'язані до посиленої праці, до напруження всіх сил, бо чим же, як не корисною і конструктивною працею зможемо зміцнити наші сили й подати помічну руку нескореній Україні?

Для виконання завдань, що стоять перед нами, треба нових сил, треба завзяття, витривалости, розуміння цілей, що до них ідемо, і глибокої віри, що "правда переможе!"

Якщо ґенерація, що стає нам на зміну, твердо ступатиме шляхами, що їх промощувало минуле п'ятидесятиліття — не пропадуть наші зусилля. Буде кому їх продовжувати, буде кому берегти святощі духових цінностей нашого народу, нашу національну культуру, нашу національну ідентичність і виховувати в релігійно-національному дусі дітей і внуків, щоб ніколи не пірвався живий ланцюг поколінь українського народу.

КОЛЕГІЯ СУДДІВ НА ОДНИХ З ВИШИВАНИХ ВЕЧЕРНИЦЬ

Зліва до права: М. Дубляниця, М. Мудрик, С. Глинка, С. Савчук, Я. Зорич

Степанія САВЧУК

Відношення Організації Українок Канади до організованої української громадськости

I

Організація Українок Канади належить до того типу суспільно-громадських творів, що не може замикатися в рамах своєї внутрішньої діяльности. Спортові, мистецькі, професійні, клюбові і т.п. товариства мають завдання обмежені до одної ділянки життя та до одного роду членства. Але довкола нас кипить, нуртує і буриться українське життя в різних своїх видах і громадська організація з ширшим засягом діяння не може ставити себе тільки в позицію глядача і спостерігача, слідкувати, як те життя бореться, змагається, підноситься чи спадає у своїх поривах. Хоче вона чи не хоче, цей круговорот мусить втягнути її в себе і вона розуміє, що хто почуває себе частиною українського народу, мусить поринати в вир того життя, щоб надавати йому напрям, щоб не марнувалося воно короткими спалахами, щоб не пропадала його стихійна енергія на бездоріжжях зле зрозумілого суперничання і щоб зіллялося воно в могутній струм, що несе український нарід до майбутности.

Отож, раз Організація Українок Канади стала на тих своїх вихідних позиціях, з першого дня її заіснування зарисувалося перед нею подвійне завдання: міцніти самій, втягати в себе та загортати під свій вплив широкі кола членок і прихильниць, а одночасно підтримувати інших, що може працюють інакшими способами, але прямують до тієї самої цілі, шукати зближення з ними і з'єднати сили у спільних надбудовах різних ділянок громадського життя.

Розкривалися щоразу нові горизонти і наростала щораз більша потреба поширювати фронти своєї діяльности.

Українська громадськість у світі вже вийшла з первісних примітивних форм існування, різничкувалася відповідно до портеб розвиненого й культурного народу. Разом з тим праця ОУК набирала багатогранности, а це тягнуло за собою нові обов'язки. Скрізь, де йшла позитивна робота для українського

народу, там на всіляких відповідальних її відтинках бачимо й ОУК, часто не тільки при виконуванні тієї праці, але й у її проводі.

Нелегка це справа зібрати вияви й висліди цієї участи Організації Українок Канади в праці всієї української суспільности. Не можна задовольнитися тільки загальними ствердженнями, це було б замало, знов же передавати це чисто хронікарським порядком, вираховуючи хронологічно чи систематично окремі факти, діла й події — не змістилося б в рамах короткої статті. Спробуємо хіба сполучити обидві методи, даючи наголос на важливіших тільки моментах.

II

В ідейних настановах, що опромінюють рутину щоденної праці і надають їй напрям, Організація Українок Канади не стоїть самітно. Вона є повноправним і рівноправним членом великої родини УНО з його Братніми Організаціями, куди, крім ОУК, належать: Українське Національне Об'єднання Канади (УНО), Українська Стрілецька Громада (УСГ), Молодь Українського Національного Об'єднання (МУНО) та Український Визвольний Фонд (УВФ). Кожна з них має свій найвищий керівний орган, (Організація Українок Канади має свою Центральну Управу), а над усіми ними стоїть Президія УНО і Братніх Організацій, що її обирає спільний З'їзд. До тієї Президії з уряду — за постановами статута — належить теж Голова Центральної Управи ОУК, а з вибору на З'їзді теж інші членки, у той спосіб ОУК одночасно і співпрацює і бере участь у керівництві цілою організаційною системою. Це накладає теж великі й відповідальні обов'язки. Президія перекидає частину програмової, плянувальної і в деяких ділянках виконної праці на окремі комісії, у кожній з них беруть участь або членки Центральної Управи самі, або з їх делеґації інші членки ОУК.

Співпраця ОУК з іншими Братніми Організаціями в тій системі дуже добра. Організація Українок Канади підтримує всі акції чи то системи в цілості, чи окремих її Братніх Організацій, помагає їх здійснювати своїм організаційним апаратом при помочі відділів ОУК на місцях. З другого боку, так само ставляться до неї інші Братні Організації УНО. Виявів тієї співпраці дуже багато, вона здійснюється **кожного дня** у практичній роботі. Для прикладу подамо деякі з важливіших, або таких, що мають місце тільки вряди-годи.

Найперше, УНО й ОУК інформують себе взаємно обміном обіжників. А далі, кожна членка відділу ОУК має водночас всі права члена філії УНО в місці свого осідку, може приходити на сходини і збори, можуть її обрати і до проводу філії.

У підготові до Надзвичайної Крайової Конференції УНО і Братніх Організацій 19-21 травня 1956 року, що схвалила деякі зміни в статуті, до статутової комісії ввійшли три членки Центральної Управи: Голова Степанія Савчук, Ярослава Зорич і Єлисавета Даниляк.

У 1957 році членки Центральної Управи ОУК Ольга Заяць і Софія Процїв увійшли в склад господарсько-плянувальної комісії УНО. У засіданнях Президії того року від Центральної Управи ОУК брали участь Степанія Савчук,

ДЕЛЕҐАТКИ-ПІОНЕРКИ НА КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У 35-РІЧЧЯ ОУК

Зліва до права: сидять — А. Білик, О. Заяць, Є. Ситник, С. Савчук, С. Бубнюк, А. Мота. Стоять: А. Кобзар, О. Семака, С. Проців, М. Дунець

Ярослава Зорич і Ганна Мазуренко. А до ювілейного комітету відзначення 25-річчя УНО, що відбулося 18-20 травня 1957 року — Ганна Мазуренко, Софія Процїв і Ярослава Зорич.

У домі членки Центральної Управи ОУК відбулася зустріч Центральної Управи з Головою ПУН, полк. Андрієм Мельником, як почесним гостем на 25-річчі УНО.

На Провінційному З'їзді УНО і Братніх Організацій заходу Канади 12-14 жовтня 1957 року Центральну Управу ОУК репрезентувала Євгенія Ситник.

1958 року членки Центральної Управи ОУК брали участь у Провінційному З'їзді УНО і Братніх Організацій 12 липня в Вінніпегу, і в нарадах Голів і Секретарів Сходу Канади 7 й 8 листопада в Торонто. Такі наради скликалися частіше, крім того відбувалися вони ще й на Крайових З'їздах чи Конференціях котроїсь з Братніх Організацій і завжди були там присутні представниці Центральної Управи ОУК.

Крім сталої участи членок Центральної Управи ОУК або й інших її членок у засіданнях Президії УНО, бували теж спеціяльні наради Центральної Управи ОУК з представниками Крайової Екзекутиви УНО. Одна з таких нарад відбулася 31 грудня 1967 року з заступником Голови Президії УНО Юрієм Карманіном у справі допомоги діячам культури в Україні і творення комітетів допомоги в терені для тієї цілі.

Коротко: Організація Українок Канади завжди й усюди підтримувала, пропаґувала й помагала акціям Президії УНО, зокрема в таких справах, як організування "Рідних Шкіл", дитячих садочків і світличок, літніх курсів, Вищих Освітніх Курсів, відкриттях домівок, ювілейних святкуваннях тощо, як у Централі, так і по відділах ОУК на місцях.

27 і 28 червня 1964 року в Вашінґтоні зійшлися представники всіх українських суспільно-громадських організацій з різних країн світу на конференцію. Встановили тоді форму й методи взаємної співпраці і створили установу, що прийняла назву "Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій" (у скороченні: ІСНО). На чолі тієї установи стояла Координаційна Рада ІСНО, що складалася з Голів і Секретарів усіх тих організацій. Увійшла туди теж Організація Українок Канади. В рамах тієї конференції окремо діяла Комісія Суспільних Проблем Жіночих Організацій, від ОУК брали в ній участь Степанія Савчук і Ярослава Зорич. Розглянула вона низку справ організаційного, культурного й виховного характеру і схвалила, що журнал "Жіночий Світ" повинен стати для всіх них спільною пресовою плятформою. Становище ОУК реферували в тій комісії Степанія Савчук і Ярослава Зорич, звіт з нарад і схвалені резолюції надруковано пізніше в "Жіночому Світі".

ІСНО діє по сьогодні, хоч дещо змінило первісні свої постанови, від деякого часу є там сталий Голова Координаційної Ради, його обирають складові організації ІСНО в означених відступах часу.

При ІСНО почала діяти дуже важлива "Комісія для захисту прав людини", у ній завжди засідає делеґатка Центральної Управи ОУК, а вся Організація Українок Канади дуже активно працює в акціях оборони й допомоги

переслідуваним в Україні та їх родинам. Комісії з такими самими завданнями існують теж в інших надрядних суспільних установах, куди належить теж Організація Українок Канади, вони собі не перешкоджують, з собою не суперничають, навпаки, себе доповняють, бо поле праці таке розлоге, що для всіх вистане там місця і ніколи не буде забагато праці.

Організація Українок Канади має свій власний орган, місячник "Жіночий Світ". Незалежно від того вона в своїй організаційній діяльності підтримує і також фінансово помагає тижневикові "Новий Шлях", що є органом цілої системи УНО і Братніх Організацій. Ще заки почав виходити "Жіночий Світ", Організація Українок Канади мала там свою сторінку. Тоді "Новий Шлях" правно існував як самостійна видавнича спілка, а згодом перейшов неначе на власність УНО, що разом з Братніми Організаціями має там велику більшість уділів, незалежно від уділів окремих членів. Керівні органи "Нового Шляху" організовані так, що до його дирекції входять Голови Братніх Організацій, отже теж Організації Українок Канади. Також поважна кількість уділів належить Центральній Управі ОУК та її членам. Тому ОУК ніколи не була байдужа до "Нового Шляху", закликала до передплат, брала участь в усіх заходах забезпечити йому фінансову базу. Давніше, коли ще відбувалися контести популярности на користь "Нового Шляху", їх просто не можна б собі уявити без участи ОУК, а тепер фінансова підтримка полягає на збільшенні уділового капіталу "Нового Шляху", збірках на модернізацію друкарні й дотаціях на закуп нових машин. Організація Українок Канади потребує "Нового Шляху", але й він багато їй завдячує.

У 50-річчя "Нового Шляху" Центральна Управа ОУК разом з усіма своїми відділами розгорнули жваву пропаганду за зміцненням "Нового Шляху", а й поза тим вона й членки відділів не минали ніякої нагоди, щоб помогти "Новому Шляхові".

Зокрема дуже турбувалася Центральна Управа ОУК справами молоді, згуртованої в Братній Організації МУНО. Висилала своїх делеґаток на всі Крайові Конференції МУНО, заохочувала членок до участи в усіх культурних і розвагових імпрезах МУНО крайового чи місцевого характеру. Щонебудь робило МУНО, там зажди можна було бачити і членок ОУК. Виголошувалися усні й письмові привітання, поміщувалися в програмних книжечках, що їх звичайно МУНО видавало при таких нагодах. Зокрема це помітне було в ювілейні роки МУНО, наприклад, коли відбувався Ювілейний З'їзд у Гамільтоні під кінець 1968 року, крім Голови Центральної Управи Степанії Савчук узяли в ньому участь ще три членки Центральної Управи — Надя Воробець, Софія Проців і Тетяна Ґрай.

III

На увагу заслуговує праця Центральної Управи ОУК у рамах Комітету Українців Канади, зокрема в його жіночій частині — Комітеті Українок Канади.

ГОЛОВИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ТОРОНТО У 20-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ

Зліва до права сидять: Софія Проців, Калина Сакалюк, Леоніда Вертипорох, Степанія Савчук, Ольга Карманін; стоять: Ганна Мазуренко, Віра Косс, Зоя Плітас

У п'ятому Всеканадському Конґресі Українців Канади, що відбувся в Вінніпеґу 5-7 липня 1956 року, від Центральної Управи ОУК виступали, як делеґатки, Євгенія Ситник, Анна Вах, Анна Тарновецька, Ольга Семака і Степанія Бубнюк.

На всіх Конґресах КУК у сесіях Комітету Українок Канади членки Центральної Управи займали провідні становища. На цьому Конґресі Головою Комітету Українок Канади стала членка ОУК Анна Тарновецька, а крім неї до

Президії ввійшли ще Анна Вах, А. Білоус і Ольга Стебницька. Після виїзду Анни Тарновецької до Брітанської Колюмбії її місце зайняла перша заступниця Голови Центральної Управи ОУК Євгенія Ситник.

У Домініяльній Екзекутиві Комітету Українок Канади від 1959 до липня 1962 року знаходимо таких членок Центральної Управи ОУК: першу заступницю Голови Центральної Управи ОУК Євгенію Ситник на пості заступниці Голови, а між членками — членку Центральної Управи ОУК Степанію Бубнюк, Анну Вах, Любомиру Чайковську і членку відділу ОУК у Ст. Боніфас Ольгу Стебницьку.

Шостий Конґрес КУК розцінюється як один з найбільш важливих в історії

ГОЛОВИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ТОРОНТО У 25-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ

Зліва до права сидять: Анна Ганківська, Зоя Плітас, Степанія Савчук, Леоніда Вертипорох; стоять: Віра Косс, Ольга Карманін, Ганна Мазуренко

ПРЕЗИДІЯ СФУЖО НА СЕСІЇ 1962 РОКУ В ТОРОНТО, В ДОМІВЦІ УНО

Зліва до права: сидять: Гарасевич, С. Савчук (заступниця Голови на Канаду), О. Лотоцька (заступниця Голови), О. Залізняк, Голова, М. Квітковська (заступниця Голови), М. Солонинка, Пелешок. Стоять: М. Мудрик, Карпінська, І. Павликовська, С. Пушкар, І. Пеленська, Н. Пазуняк, Є. Янківська

НА ЗУСТРІЧІ ПАТРІЯРХА БЛАЖЕННІШОГО ЙОСИФА СЛІПОГО В ТОРОНТО 1963 РОКУ

Зліва до права: Преосвященний Кир Ізидор Борецький; Степанія Савчук, заступниця Голови СФУЖО; Блаженніший Патріярх Йосиф Сліпий; д-р Ґригір Шиманський

тієї установи, з уваги на його постанови про консолідацію українських політичних сил і про Світовий Конґрес Вільних Українців.

Окрему сесію, 10 липня, присвячено 75-річчю організованого українського жіночого руху. Цією сесією проводила заступниця Голови Центральної Управи ОУК і Голова Домініяльної Екзекутиви Комітету Українок Канади Євгенія Ситник.

Доповідь про справи молоді виголосила членка Центральної Управи ОУК Анна Вах.

5, 6 і 7 липня 1962 року в Вінніпеґу проходив Сьомий Конґрес Комітету Українців Канади, з такою репрезентацією Центральної Управи ОУК: Степанія Савчук, Євгенія Ситник, Йосифина Климків, Анна Курилів, Марія Дунець, Тетяна Ґрай, Степанія Бубнюк, Анна Вах, Любомира Чайковська й Марія Кметик.

Голова Центральної Управи ОУК, Степанія Савчук, репрезентувала теж СФУЖО, як її заступниця Голови.

Своїх делеґаток на Конґрес прислали відділи ОУК з Вінніпеґу, Ст. Боніфас, Торонто, Торонто-Захід і молодші відділи з Вінніпеґу, Содбурі, Гамільтону, Форт Вілліяму, Саскатуну і Реджайни. Бачимо тут значне зацікавлення Конґресом у молодшому поколінні Організації Українок Канади.

До Домініяльної Екзекутиви Комітету Українок Канади обрано тоді: третю заступницю Голови Центральної Управи Йосифину Климків заступницею Голови, почесну членку Центральної Управи ОУК Євгенію Ситник, референтку молодших відділів ОУК Анну Вах і культурно-освітню референтку Любомиру Чайковську — членками Домініяльної Екзекутиви.

У ряді заслужених громадян, що їх на цьому Конґресі відзначено грамотами й медалями, була теж Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук.

На каденцію від 1963 до 1964 року обрано до Домініяльної Екзекутиви Комітету Українок Канади таких членок Центральної Управи ОУК: Євгенію Ситник на третю заступницю Голови, Любомиру Чайковську на протокольну секретарку і на членку Екзекутиви Анну Вах. До перевірної комісії ввійшла Йосифина Климків.

Екзекутива Комітету Українок Канади пересилала до Ценральної Управи ОУК відписи протоколів засідань і в той спосіб Організація Українок Канади завжди орієнтувалася в плянах і загальній діяльності Комітету Українок Канади.

У 1963 році Центральна Управа ОУК прийняла до кольпортажу між членками своїх відділів видання Комітету Українок Канади, а саме книжку Галини Мандрики, переклад "Кобзаря" Тараса Шевченка на англійську мову, також поведено пропаґанду за виданням в англійській мові монографії про Лесю Українку з перекладом на англійську мову її творів. Відділи ОУК значно причинилися до того своїми пожертвами.

Членки Центральної Управи з Вінніпеґу взяли участь у сесії, присвяченій 20-річчю існування Комітету Українок Канади, що відбулася в формі передконґресової наради.

У зустрічі з Головою Домініяльної Екзекутиви Комітету Українок Канади, що відбулася в вересні в Торонто, від Центральної Управи ОУК брали участь Ольга Заяць, Ярослава Зорич, Софія Проців, Марія Дунець, Є. Штафірна і Тетяна Ґрай.

Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук виголосила доповідь на святкуванні 20-річчя Комітету Українок Канади в Торонто.

У періоді від жовтня 1965 до жовтня 1968 року в Домініяльній Екзекутиві Комітету Українок Канади були такі членки Центральної Управи ОУК: Євгенія Ситник — друга заступниця Голови, Анна Вах — протокольна секретарка, Йосифина Климків — членка Екзекутиви і Любомира Чайковська — членка перевірної комісії.

На Конґресі в жовтні 1968 року головство Домініяльної Екзекутиви перебрала Любомира Чайковська, заступниця Голови Центральної Управи, заступницею Голови Екзекутиви стала Євгенія Ситник, а членками Ради — Йосифина Климків і Анна Вах.

РАДНИЙ МІСТА В. БОЙЧУК

ВРУЧАЄ ГОЛОВІ ЦУ ОУК С. САВЧУК ВІДЗНАКУ ВІД МІСТА ТОРОНТО НА КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ОУК 1972 РОКУ, ЯК ПРИЗНАННЯ ЗА ЇЇ ВКЛАД У СУСПІЛЬНУ ПРАЦЮ

Центральна Управа ОУК передала до Комітету Українок Канади на видання англійською мовою монографії про Лесю Українку з перекладами деяких її творів дол. 500.

Від жовтня 1971 року до Домініяльної Екзекутиви Комітету Українок Канади увійшли Любомира Чайковська, як заступниця Голови, Галина Рослицька — касир, Євгенія Ситник — членка Ради, Анна Вах — членка перевірної комісії.

Як завжди, членок Центральної Управи ОУК стрічаємо в усіх акціях та імпрезах Комітету Українок Канади: на передконференційній нараді в Торонто — Степанію Савчук, Ярославу Зорич, Анну Вах і Любомиру Чайковську, як панелістку; на бенкеті для вшанування колишнього прем'єра Діфенбейкера, доброго приятеля українців Канади; на вічах, нарадах і протестних маніфестаціях.

КОМІТЕТ СФУЖО В ТОРОНТО (ГОЛОВА — С. ПРОЦІВ З ОУК, СЕКРЕТАРКА — Д. ТЕМНИК З ЛУКЖ) УЛАШТУВАВ 1967 РОКУ В ТОРОНТО ПОКАЗ ЖІНОЧОЇ ІСТОРИЧНОЇ НОШІ НА ВЕЛИКОМУ БЕНКЕТІ.

Ось дві модельки, що захопили англомовну пресу: зліва — одяг боярині XII ст. (модель ка — Х. Михаловська, і одяг княгині Ольги (модель ка Божена Проць)

Від Конгресу в 1974 році різні пости в Домініяльній Екзекутиві Комітету Українок Канади займали Степанія Бубнюк, Анна Вах, Галина Рослицька й Любомира Рослицька. На тому Конгресі Президія КУК наділила колишню редакторку "Жіночого Світу" Степанію Бубнюк Шевченківською медалею.

У 1978 році, на підставі ротаційної системи, що прийнялася в Комітеті Українок Канади, провід Домініяльної Екзекутиви Комітету Українок Канади знову перебрала Любомира Чайковська, колишня Голова Центральної Управи ОУК.

IV

Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб входить до Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), як її складова

організація. З бігом часу ОУК висунулася там на одне з передових місць, її членки займали визначні становища в проводі СФУЖО.

Багато праці вклала Організація Українок Канади у підготову Конґресу СФУЖО, що відбувався від 24 до 27 червня 1959 року в Нью-Йорку. В Торонто створено низку комісій з численною участю в ній членок ОУК.

14 червня в Торонто зорганізовано відкритий панель, керувала ним Голова Центральної Управи Степанія Савчук, а з рамени Центральної Управи доповідала Євгенія Вербицька про суспільну опіку і Ярослава Зорич про справи дошкілля.

Делеґацію ОУК на Конґресі очолювала Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук, у склад делеґації входили (подаємо в поазбучному порядку) Степанія Бубнюк, Тетяна Ґрай, Марія Дунець, Ольга Заяць, Ярослава Зорич, Анна Курилів, Осипа Максимів, Софія Проців, Ольга Стебницька і Юлія Яворська.

Організаційну комісію вела Степанія Савчук, працювала в ній теж Степанія Бубнюк; у виховній — Ярослава Зорич; в одній з комісій брала участь Ольга Заяць, на ще одній відчитано доповідь Євгенії Вербицької. Однією з сесій Конґресу проводила Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук.

У новому проводі СФУЖО знайшлися три членки ОУК: Голова СФУЖО — Олена Залізняк, заступниця Голови на Канаду — Степанія Савчук, членка Екзекутиви — Євгенія Ситник. Секцією журналісток СФУЖО провадила редакторка органу ОУК Степанія Бубнюк, членки ОУК працювали в комісіях: виховній, суспільної опіки і фінансовій.

Нарівні з іншими складовими організаціями ОУК фінансувала всі акції СФУЖО і сумлінно виконувала всі обов'язки, що випливали з членства в тій надрядній жіночій організації.

У 1961 році відбувалися зустрічі з представницею СФУЖО Степанією Пушкар, два рази брала в них участь Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук, по одному разові Анна Бардин, Марія Дунець, Ольга Заяць і Тетяна Ґрай.

У травні 1962 року Голова СФУЖО Олена Залізняк відбула в Торонто засідання Голів складових організацій СФУЖО з ЗСА й Канади. Засідання зорганізувала і ним проводила заступниця Голови СФУЖО Степанія Савчук.

Від 27 до 29 грудня 1962 року проходила в Торонто конференція СФУЖО з участю 14 представниць складових організацій з ЗСА й Канади. Предметом нарад було в першу чергу схвалити напрямні у відношенні до сучасних подій в Україні, а потім намітити загальний плян праці в окремих ділянках СФУЖО. Конференцією зайнявся комітет на чолі зо Степанією Савчук. У домі заступниці Голови Центральної Управи ОУК Ольги Заяць відбулася пресова конференція з Головою СФУЖО, а після неї прийняття для учсниць нарад.

При нагоді засідання фінансової комісії в 1963 році Голова Центральної Управи ОУК обговорила з Головою СФУЖО низку справ, що відносилися до праці Організації Українок Канади в рамах СФУЖО.

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ ПІДГОТОВИ III СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ СФУЖО 1977 РОКУ В ТОРОНТО

Членки ОУК у ньому: зліва до права: в долішньому ряді — С. Савчук (шоста), Я. Зорич (восьма), Є. Вербицька (остання). В середньому ряді: А. Михалʼовська (пʼята), О. Мицик (тринадцята), С. Процiв (остання); у горішньому ряді: Г. Мазуренко (сьома) і В. Муха (десята)

У бюлетені СФУЖО "Українка в світі" Ярослава Зорич помістила статтю про ОУК.

Членки Центральної Управи ОУК виявляли себе в різних родах діяльности СФУЖО в Канаді, наприклад:

а) Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук проводила вечіркою з доповіддю пресової референтки СФУЖО Ірини Пеленської.

б) У відзначенні 15-річчя СФУЖО в Торонто Ганна Мазуренко заповідала точки програми, Євгенія Вербицька підготовила виставку книжок українських письменниць у вільному світі, а цілістю імпрези проводила Степанія Савчук.

в) Тетяна Ґрай взяла участь у засіданні фінансової комісії, де доповідала д-р Наталя Пазуняк.

г) Теж на засіданнях інших комісій (виховної і суспільної опіки) завжди присутні були членки ОУК, приймали й виконували всякі доручені їм завдання.

В роках 1965-1968 нараховуємо 18 нарад, засідань Управи СФУЖО, різних комісій і зустрічей з Головою СФУЖО, а в кожній з них брали участь членки Центральної Управи ОУК. Подаємо кілька прикладів, по одному з кожного року.

1965. У листопаді відбулося засідання Управи СФУЖО в Торонто з участю Голови Олени Залізняк. Також загальні збори т.зв. Добровільної Служби Жінок при Суспільній Опіці СФУЖО. Організацію Українок Канади заступала там Голова Центральної Управи.

1966. 20 листопада — сесія Суспільної Опіки СФУЖО, де Голова Центральної Управи ОУК подала звіт з праці ОУК у ділянці добродійної діяльности Організації Українок Канади за час її існування. Крім Голови Степанії Савчук були ще присутні Анна Курилів, Ольга Заяць і Софія Ґонта.

1967. Перед відїздом на З'їзд СФУЖО Ірини Павликовської, референтки фінансової комісії СФУЖО, в червні і після її повороту відбулося засідання Голів центральних жіночих організацій, в обох тих засіданнях брала участь Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук.

1968. У лютому — засідання Голів Централь жіночих організацій радило в справі маніфестації в обороні в'язнів у совєтських тюрмах і протесту проти знущань над українською людиною в Совєтському Союзі. На засіданні присутні були Степанія Савчук і Ольга Заяць. Від Центральної Управи ОУК намічено до резолюційної комісії Ярославу Зорич.

По смерті Голови СФУЖО Олени Залізняк, членки ОУК, 12 червня 1969 року, дотеперішня заступниця Голови Степанія Савчук стала діючою Головою. Крім неї в керівних органах СФУЖО були ще: Євгенія Ситник, членка Управи, і Ярослава Зорич, членка перевірної комісії. На сесії СФУЖО в Філядельфії 12 листопада 1972 року Степанію Савчук обрано Головою СФУЖО. Голова Центральної Управи ОУК Ярослава Зорич стала заступницею Голови СФУЖО, брала участь в усіх її з'їздах і сесіях і панелях у Філядельфії, Клівленді й Торонто і звітувала там про діяльність ОУК.

Упродовж цієї каденції членки Центральної Управи ОУК виявили не абияку активність. У 1969 році виступали 12 разів, у 1970 — 5 разів, у 1971 — 4 рази. Сюди належала м.і. участь у засіданнях та імпрезах Централі СФУЖО та її комісій, у посвяченні Собору св. Софії в Римі, в ювілею 20-річчя СФУЖО, у довгій п'ятиденній нараді в Філядельфії і т.п.

Не бракувало членок Центральної Управи ОУК і в комісіях СФУЖО. Євгенія Вербицька була секретаркою фінансової комісії, Тетяна Ґрай — представницею Центрвальної Управи ОУК у тій же комісії, Марія Калимін — делеґаткою Центральної Управи до Координаційної Виховно-Освітньої Ради (СКВОР).

1979 року Голова Центральної Управи ОУК Софія Проців відбувала наради з Головою СФУЖО Лідією Бурачинською і також з членками фінансової комісії Лідією Дяченко і Дарією Бойдуник.

У ювілейному 1980 році Центральна Управа ОУК мала в СФУЖО три свої представниці — Голову Центральної Управи Софію Проців, попередню Голову Любомиру Чайковську, а в Суспільній Опіці СФУЖО — Наталю Обаль.

Підсумовуючи, в загальному можна сказати, що Організація Українок Канади була одною з активніших складових організацій СФУЖО, не тільки членки Центральної Управи, але й членство в відділах ОУК цікавилося працею СФУЖО, підтримувало свою надрядну Централю морально й фінансово, коли заходила потреба. Організація Українок Канади була, є й буде міцною опорою організованого українського жіноцтва в світі.

V

Маніфест Української Панамериканської Конференції заповів скликання Світового Конґресу Вільних Українців на 16-19 листопада 1967 року в Нью-Йорку, у 50-річчя української національної революції. Цей акт попередило багато нарад, конференцій і дискусій на сторінках преси. У всьому тому дуже була зацікавлена Організація Українок Канади і зо свого боку на загальному українському форумі та в своїй внутрішній організаційній діяльності впливала на прихильну поставу світового українства до тієї справи. Українське жіноцтво вже мало за собою досвід у тому, вивершивши об'єднання українських жіночих організацій у СФУЖО. І через СФУЖО, що вже здобула собі стаж і повагу в українській суспільності вільного світу, пильно працювало, щоб якнайшвидше дійти до такого самого типу установи у всеукраїнському маштабі. Не лишалася позаду й Організація Українок Канади, що через своїх представниць у Комітеті Українок Канади і СФУЖО натискала на скорочення дискусій і приспішення дійсної підготовчої праці. При кожній нагоді, наприклад на сесіях жіночих організацій для виховних справ 10 грудня 1966 року і потім на сесії для рідношкільних справ у червні 1967 року (у ній від ОУК брали участь Степанія Савчук і Ярослава Зорич) Організація Українок Канади твердо настоювала на невідкладність скликання СКВУ. І СФУЖО, як ціліть, стояла на такій самій платформі відносно СКВУ, наприклад на засіданні комісій СФУЖО в

Монтреалі й у Торонто, на сесії Суспільної Опіки, всі справи, що входили в програму нарад, обговорювалися вже під кутом розроблення їх у всеканадському суспільному житті на майбутньому СКВУ.

Перед самим Конґресом відбулася в Торонто громадська нарада, — організували її члени Українського Комітету Америки і Комітету Українців Канади, — від Центральної Управи ОУК взяли в ній участь Степанія Савчук, Ярослава Зорич і Ганна Мазуренко.

Делеґатками від ОУК на СКВУ обрано Степанію Савчук, Степанію Бубнюк і Ярославу Зорич. Мали своїх делеґаток теж деякі відділи ОУК — Торонто, Торонто-Захід, Гамільтон, Монтреаль, Содбурі, Вінніпеґ і Саскатун. Делеґаткою На Світову Виховну Сесію 11 і 12 листопада вислано Ярославу Зорич.

У роках 1972-1974 в Торонто діяла Екзекутивна Рада Суспільної Служби СКВУ, до неї входили Степанія Савчук і Ярослава Зорич. Всіх засідань тієї Ради відбулося 34, в усіх брала участь Голова Центральної Управи ОУК. Степанія Савчук була теж на Конференції Екзекутиви Ради Суспільної Опіки, що відбулася в часі пленарних нарад СКВУ в Торонто від 27 до 29 жовтня 1969 року.

Голова Центральної Управи ОУК входила в склад Координаційної Ради для жіночих організацій. У вишколах і нарадах СКВОР брала участь Ярослава Зорич.

У листопаді 1973 року друга сесія СКВУ обрала Степанія Савчук, уже як Голову СФУЖО, заступницею Голови Президії Секретаріяту СКВУ.

Голова Центральної Управи ОУК Софія Проців брала участь у третій пленарній сесії СКВУ в листопаді 1978 року, членки Центральної Управи ОУК засідають у фінансовій комісії і в комісії прав людини. Організація Українок Канади має теж свою репрезентацію у Світовій Раді Суспільної Служби та в Світовій Координаційній Виховно-Освітній Раді.

VI

Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб стоїть у сталому контакті і діє в тісному порозумінні з Українським Золотим Хрестом у ЗСА. Співпраця виявляється в обміні обіжниками, частому листуванні, присутності Голів та інших делеґаток на Конференціях обох Організацій і в зустрічі їх Голів для обговорення тактики і спільного виступу на всіх форумах, що радять у загально-українських справах.

У Ювілейному З'їзді УЗХА 1956 року в Детройті зібралася більша кількість членок ОУК, що приїхали туди як гості, привітати найближчу їм по ідеї українську жіночу організацію. Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук виголосила там інформативну доповідь про Організацію Українок Канади.

Майже кожного року відбувалися особисті зустрічі Голови й Секретарки Центральної Управи ОУК з Головою Українського Золотого Хреста. Їх тісна співпраця та однодушність у поставі до справ українського жіноцтва мала

ЗУСТРІЧ ЧЛЕНОК ОУК З ОЛЬГОЮ КОНОВАЛЕЦЬ І СОФІЄЮ МЕЛЬНИК НА І КОНҐРЕСІ СКВУ 1967 РОКУ

Зліва до права сидять: С. Бубнюк, С. Мельник, голова ЦУ ОУК С. Савчук, О. Коновалець, О. Заяць. Стоять: Т. Ґрай, М. Дунець, П. Зараска, А. Курилів, С. Проців. А. Михаловська. А. Лебідь, А. Вах, О. Гальчук

вагомі наслідки на кожному українському форумі, де доводилося їм виступати, чи це було ІСНО, СФУЖО чи СКВУ.

На 40-річному Ювілеї Українського Золотого Хреста в Нью-Йорку 1971 року численна участь членок ОУК на чолі з Головою Степанією Савчук, ще раз підтвердила незламну дружбу і щире порозуміннія між обома Організаціями: Організацією Українок Канади ім. Ольги Басараб та Українським Золотим Хрестом у ЗСА.

Незалежно від допомоги одиницям з Фонду Українського Золотого Хреста, у деяких справах, головно тих, що відносилися до помочі українцям поза межами Канади, Центральна Управа ОУК співпрацювала З Фондом Допомоги Українців Канади, що згодом змінив свою назву на "Суспільна Служба Українців Канади". Та співпраця ішла по лінії загальної допомоги українцям у світі. Окремо Центральна Управа ОУК опікується, по своїй змозі, особами, що близько зв'язані з нею ідейно.

У централі Суспільної Служби Українців Канади завжди була представниця Організації Українок Канади. В ювілейному році ОУК репрезентувала в ній Євгенія Вербицька.

Відколи тільки заіснував і почав діяти в Канаді Осередок Української Культури й Освіти, Центральна Управа ОУК пильно слідкувала за його діяльністю, постійно пригадувала відділам і членкам про потребу підтримки цієї культурної установи, закликала вписуватися в члени ОУКО, улаштовувати чайки, пікніки та інші імпрези з метою підсилити матеріяльну базу ОУКО і, взагалі, про нього пам'ятати.

ОУКО має свій осідок у Вінніпегу, тому найбільш сердечною опікою оточили його відділи ОУК у Вінніпегу й Ст. Боніфас, охоче помагали всіми способами управительці музею і бібліотеки ОУКО Тетяні Кошиць, любили й шанували її та глибоко відчули її відхід з цього світу.

Час від часу ОУКО влаштовував покази українського народного мистецтва, експонати привозила з собою Тетяна Кошиць. Завжди й усюди її сердечно приймали і в технічно-організаційних справах таких виставок помагали членки ОУК. Центральна Управа ОУК зорганізувала 1956 року Тетяні Кошиць, як представниці ОУКО, поїздку по Канаді з цінною виставкою українського церковного мистетцва.

VII

Дуже часто запрошувано Організацію Українок Канади до участи в важливіших подіях з життя усяких українських товариств та установ. Також підтримувала вона загально-українські та канадсько-українські почини, як будову пам'ятників, видавання творів українських письменників, вшанування таким чи іншим способом пам'ять українців та українок, що заслужилися перед

українським народом, чи полягли в боротьбі за нього. Сюди теж слід зарахувати деякі куртуазійні акти, що стали звичаєм у кожній культурній суспільності. Деякі з тих справ відносилися до життя в Канаді, в деяких ініціятива виходила від української громади з інших країн. Це здебільшого одноразові події. Але їх було багато і за 25 років назбиралося стільки, що навряд чи було б можливе — та й доцільне — переходити їх точно одну за одною. Спинимося на важливіших або цікавіших, бо це потрібне, щоб кинути світло на широкі зв'язки Організації Українок Канади з українським світом. А водночас свідчить воно про повагу, що її Організація Українок Канади здобула собі в українському народі.

У 1955 році нав'язано листовний контакт з організацією українських жінок в Англії. Те ж саме з дирекцією українського музею та бібліотеки в місті Онтаріо в Каліфорнії.

На З'їзд Союзу Українок Америки у Філядельфії від ОУК поїхала Голова Центральної Управи Степанія Савчук. Так само вислано делеґатку на XII Конвенцію Союзу Українок Америки в Філядельфії, щоб привітати Конвенцію від Центральної Управи ОУК.

На з'їзді українських католицьких жінок у Торонто Організацію Українок Канади репрезентувала Євгенія Вербицька.

Коли на запросини Крайової Екзекутиви УНО приїхав з Европи інж. Дмитро Андрієвський, на всі його доповіді приходили членки ОУК, як слухачки, а відділи ОУК на місці займалися прийняттями у зв'язку з тією поїздкою.

Центральна Управа ОУК запросила з Европи Олену Сулиму-Бойко з доповіддю "Повоєнний стан України та приїзд Хрущова до ЗСА". Відвідала вона відділи в Монтреалі, Торонто, Содбурі й Віндзорі, за браком часу не могла відвідати цілої Канади. ОУК подбала про інтерв'ю гості з англомовними щоденниками та про її виступи в радіо.

Доцінюючи потребу свіжих кадрів освічених людей для української суспільности, Організація Українок Канади стала членом КОДУС (Комісії Допомоги Українському Студенству) і кожного року точно виконувала свої зобов'язання супроти тієї установи.

Коли створилася в Европі Фундація ім. Євгена Коновальця, що поставила собі за завдання збирати документальні матеріяли до життя й діяльности полк. Коновальця, Організація Українок Канади стала її членкою.

Як тільки виринула думка поставити пам'ятник Тарасові Шевченкові на площі перед будинком Законодатної Палати в Вінніпеґу у 100-річчя його смерти, Центральна Управа доручила своїм відділам гаряче підтримувати ту справу в їхньому колі діяння. У висліді відділи і членки склали значні пожертви на ту ціль і також зібрали поважну суму серед свого оточення.

На врочисте посвячення пам'ятника Шевченкові в Вінніпеґу з'їхалося багато членок ОУК з цілої Канади. При тій нагоді відбулася ділова сесія усіх на той час присутніх у Вінніпеґу членок Центральної Управи і відділів ОУК.

5, 6 і 7 вересня 1964 року в Вінніпеґу величаво відзначено 150-річчя з дня народження Тараса Шевченка. Серед непроглядних мас зібраного там народу

членки ОУК вирізнялися організованою поставою в усій триденній програмі святкувань, що на неї складалися: урочистий обіт генієві України, вишивані вечерниці, відкриття Залізної Фундації ім. Тараса Шевченка, організований похід до пам'ятника Шевченка та вкопання у його підніжжі землі з могили поета в Каневі. В офіційних виступах Центральну Управу ОУК заступали Степанія Бубнюк і Йосифина Климків.

На прохання комітету видання творів Юрія Клена помогти в розпродажу книжки "Попіл імперій", доручено відділам ОУК зайнятися тим і вони кольпортували ту книжку при всяких нагодах три роки.

Так само прихильно поставилася Центральна Управа ОУК до прохання Об'єднання Працівників Дитячої Літератури кольпортувати "Дитячу енциклопедію", сценічні картини для дітей (Св. Миколай, Свято Матері) та журнал "Веселка". Центральна Управа ОУК підтримувала ОПДЛ фінансово і пропаґандою обіжниками, закликами і т.п., доцінюючи важливість тієї установи в українському громадському житті. В нарадах і зборах тієї організації дуже часто брали участь також членки Центральної Управи.

У святкуваннях з приводу 50-річчя української католицької ієрархії Канади 5 червня 1962 року Центральну Управу ОУК заступали Степанія Бубнюк і Йосифина Климків.

У 1963 і 1964 роках представниці Центральної Управи ОУК взяли участь у 15 різних імпрезах українських організацій, для прикладу тут подаємо кілька з них:

Степанія Савчук — у Конґресі Братства Українських Католиків у Торонто і в відзначенні 25-річчя Братства Карпатських Січовиків.

Ярослава Зорич і Ольга Заяць — у Конґресі Української Культури.

Степанія Бубнюк і Йосифина Климків — у 20-річчі Ліги Українських Католицьких Жінок у Вінніпеґу.

Ольга Заяць — у зустрічі з прем'єром Онтаріо Робартсом, що її влаштував Український Канадський Леґіон.

Зусиллями української суспільности Північної Америки поставлено в Вашінґтоні пам'ятник Тарасові Шевченкові. Відкриття відбулося 27 червня 1964 року. В урочистих святкуваннях з того приводу, що в їх програму входила стотисячна маніфестація, концерт, бенкет і фестиваль молоді, значну участь узяла Організація Українок Канади. З усіх сторін Канади з'їхалися до Вашінґтону членки ОУК на чолі з Центральною Управою. У велетенському поході маяли теж прапори ОУК, що їх несли прапороносці Анна Бардин, Павлина Загребельна і Степанія Пережак.

Членки ОУК разом з Братніми Організаціями поклали при тій нагоді вінок на могилі президента Джона Кеннеді.

З нагоди величавих святкувань 100-річчя сфедерування Канади Центральна Управа ОУК проголосила конкурс: яким тривким способом найкраще й найдостойніше відзначити цю історичну подію. Велика більшість членства ОУК заявилася за тим, щоб сфінансувати п'ятий том енциклопедії українознавства.

ПАМ'ЯТНИК ЛЕСІ УКРАЇНЦІ В ГАЙ ПАРКУ В ТОРОНТО, ПОСТАВЛЕНИЙ У РОЦІ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ 1975

Під пам'ятником — члени комітету його побудови. Зліва до права стоять у першому ряді: О. Станько, А. Таращук, А. Рурик, Д. Мирошник, голова комітету побудови Л. Вертипорох, голова комітету відслонення С. Процiв, д-р З. Плітас, А. Бардин, М. Калимін. У другому ряді: Г. Ганківська, П. Тисяк, Д. Темник.

Це стало б джерелом правдивої і вичерпної наукової інформації про Україну західному світові, щоб не зсилався він на тенденційно підфальшовані совєтські видання. Подано цю постанову до відома всіх відділів ОУК, вони з ентузіязмом відгукнулися на неї і в короткому часі збірки й пожертви перевищили суму дол. 5,000 потрібну на те, щоб Організація Українок Канади стала меценатом п'ятого тому енциклопеції українознавства.

Влітку 1967 року відбувалася в Монтреалі світова виставка т.зв. Експо 67. Стараннями Комітету Українок Канади віддано час від 24 до 29 липня на т.зв. "Український тиждень". Заплянновано виступ різних мистецьких груп. У тому тижні для Організації Українок Канади дістався день 28 липня, програму дня підготовив відділ ОУК у Монтреалі. Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук виголосила англійською мовою доповідь про історію і діяльність Організації Українок Канади, членка ОУК з Монтреалю Віра Баніт передала зміст тієї доповіді французькою мовою. На той день з'їхалися членки ОУК з відділів Торонто й Торонто-Захід, а відділи в Монтреалі, Форт Вілліямі й Едмонтоні допомогли Комітетові Українського Тижня покрити його кошти. Центральна Управа передала від себе дол. 50.00 і 50 листків українських узорів, що їх видала адміністрація "Жіночого Світу", щоб розпродувати їх, як "сувеніри".

У рамах відзначування 100-річчя Канади Центральна Управа ОУК влаштувала 5 жовтня 1967 року "осінній чай" з виставкою образотворчих мистців українських з Торонто. Імпреза пройшла з великим успіхом, узяли в ній участь мистці Мирон Левицький, Галина Новаківська, М. Бідняк, П. Сидоренко, І. Шумська та М. Стиранка. Слово сказала Голова Центральної Управи Степанія Савчук, підготовкою імпрези займався комітет членок на чолі з Софією Проців.

Заходами українських жіночих організацій і теж деяких окремих громадян, 1969 року відкрито в Торонто в будинку "Каса Лома" постійну виставку української культури й етнографії з усіх ділянок. Заснувалося товариство "Українська спадщина і музей", Центральна Управа ОУК належить до співзасновників того товариства, а Голова Центральної Управи ОУК ввійшла в склад його дирекції. Вона теж виголосила слово на відкритті тієї установи 1969 року.

У серпні урочисто й величаво відмічено 40-річчя ОУН у Детройті, ЗСА. Майже всі членки Центральної Управи ОУК і велика кількість членок з відділів ОУК прибули на ці святкування.

Членки Центральної Управи ОУК в часі від 1965 до 1968 року брали участь у 62 різного роду подіях організованого українського життя, не враховуючи туди системи УНО і Братніх Організацій, діяльности СФУЖО з її комісіями та Комітету Українок Канади. Ця цифра говорить більше, як можна б сказати словами.

В акції за вивершення Патріярхатом Української Католицької Церкви в 1970 і 1971 роках, цебто в усіх вічах і громадських нарадах, що відбувалися

довкола тієї справи, і також у закликах до збірок на ту ціль Центральна Управа ОУК завжди стояла на видному місці.

Ярослава Зорич брала участь у всіх п'ятьох нарадах КВОР, а пленарна сесія тієї установи 24 і 25 грудня 1971 року обрала її, як секретаря, у склад Президії.

І так з року на рік, аж до Золотого Ювілею, Центральна Управа ОУК, спираючись на ідейному й організаційно здисциплінованому членстві відділів ОУК по всій Канаді, продовжувала свою працю. Її благодійні наслідки виявляються в житті всієї української канадської суспільности, її запрошувано до участи і співпраці з різними установами, товариствами й організаціями, а це свідчить, з одного боку про енергійну активність Організації Українок Канади в українському житті, а з другого — про сильну її позицію та авторитет в українській суспільності Канади.

З ПОСВЯЧЕННЯ БЮРА СФУЖО

Зліва до права в першому ряді: М. Долішна, о. І. Сиротинський, Голова СФУЖО д-р М. Квітковська, Почесна Голова СФУЖО С. Савчук, Голова ЦУ ОУК С. Процiв, М. Загребельна, Преосв. Єпископ Кир І. Борецький. У другому ряді: М. Миндюк, М. Підкович

Ганна МАЗУРЕНКО

Зв'язки з англійським та іншенаціональними світами

Починаючи другий етап історії Організації Українок Канади, відносно діяльности і зв'язків з англомовним світом можна ствердити, що праця на тому відтинку була жвава й широка, обнімаючи різні галузі праці і співпраці з крайовими й місцевими організаціями. Склалися на те різні причини, як ось активніша участь молодших, уже в Канаді народжених членок, зрозуміння доцільности зв'язків у пропагандивній праці на користь української справи і сильніше почуття приналежности до країни, де живемо, і якої ми є громадянами. Тепер існує можливість і нагода займати передові місця в управах англо-канадських організацій, а давніше це вважалося якщо неможливим, то принаймні дуже мало правдоподібним. ОУК має у своїх рядах молодший актив, що повинен широко розглянути різні аспекти дії в тому напрямі.

Часи міняються, відношення до етнічних груп стає більш позитивне з уваги на багатогранні їхні наукові й культурні надбання, признання за великий вклад українців у розбудову Канади, і, накінець, з уваги на державну програму багатокультурности.

Розголос української справи

Пригадую собі випадок на річних зборах Національної Жіночої Ради. Коли я здала звіт від Центральної Управи ОУК, приступила до мене членка Екзекутиви Національної Жіночої Ради з Вінніпегу, поґратулювала за звіт і виявила здивування, що українці в Канаді за короткий час осягнули такий високий культурний рівень, бо вона пам'ятає, як у Вінніпегу запивалися й билися на українських весіллях, поліція мусіла заводити порядок і арештувати людей. Тепер рідко чуються такі вислови, українців шанують і навіть хвалять за їхній вклад праці в канадську "мозаїку".

І ще пригадую собі виступ делеґатки іншої української організації, вона неґативно поставилася до мого становища в українській справі, звертала мені увагу, що ми не повинні видвигати ніяких політичних питань на форумі Національної Жіночої Ради, тільки зосереджуватися на полі культурно-освітньої праці в користь канадського життя.

Ще треба б згадати про другий епізод, що відбивав у собі, як у дзеркалі, неґативне відношення Національної Жіночої Ради і підривав солідарність українських делеґаток у підтримці української справи. Це було тоді, коли відложено резолюцію про українських біженців в Европі. Центральна Управа ОУК внесла резолюцію, щоб Національна Жіноча Рада представила федеральному урядові пекучу справу українських біженців з вимогою дати їм захист у Канаді з гуманітарних принципів. Цієї резолюції не підтримано, передано її до "дальших студій".

Ось так Центральна Управа ОУК пробувала висувати національну українську справу при кожній нагоді, без уваги на те, чи відносини сприятливі, чи ні. Вимоги часу міняються, але при наполегливих зусиллях з часом усього можна добитися.

НА 85-ій РІЧНИЦІ
КАНАДСЬКОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ

28 ЛИСТОПАДА 1978 р.

Зліва до права: О. Максимів, голова ЦУ ОУК С. Процiв, А. Гошовська, Н. Воробець, О. Мицик. Стоїть: Леся Кушна.

В обороні переслідуваних в Україні

Під час Онтарійської Конференції Прав Людини в Торонто 1968 року, де брали участь Степанія Савчук, Ганна Мазуренко, Ольга Заяць і Софія Ґонта, з'ясовано, як совєтський Уряд переслідує письменників і діячів культури в Україні і позбавлює українців найелементарніших людських прав. Тепер це викликало довшу дискусію. Остаточно Конференція поставилася до того неприхильно, мовляв, програма Конференції передбачує наради над справою людських прав тільки в межах Канади. Але на тому прикладі бачимо, як ревно працювала наша Організація в справі оборони переслідуваних в Україні серед англомовного світу.

З рамени Крайової Конференції ОУК у 1972 році вислано 175 листів-петицій з підписами делеґаток і гостей прем'єрові Канади П'єрові Трудо в Оттаві в обороні наших правозахисників в Україні, де їх переслідують, ув'язнюють і засилають на далеку північ. Листи засуджували совєтську владу за нехтування основних людських прав і вимагали інтервенції канадського Уряду в обороні запроторених у в'язниці та концентраційні табори жінок: Катерини Зарицької, Одарки Гусяк, Марії Мальчак і Галини Дідик.

У зв'язку з підготовою СФУЖО до участи в Конференції Жіночої Декади в Копенгазі 1980 року, Центральна Управа вислала листа до координатора Статусу жінок в Оттаві, звертаючи увагу на зневажання в Совєстькому Союзі прав жінок-політв'язнів та їхніх дітей, переслідування, позбавлення релігійних і національних прав людини. У відповідь, канадський Уряд за підписом міністра Лойда Аксворді, що відповідав за Статус Жінок, запросив ОУК до участи в "консультативних зборах" в Оттаві 13 червня 1980. Цю зустріч запропонувало Міністерство, щоб заслухати поглядів представників організацій. Участь у нарадах узяла Віра Баніт, перша заступниця Голови Центральної Управи ОУК.

Національна Жіноча Рада й активність відділів

Від 1947 року Центральна Управа ОУК є членом Національної Жіночої Ради Канади, цікавиться програмою, проблемами і резолюціями цієї престижової Ради, найповажнішого представництва жіночих організацій у Канаді, беручи участь у річних конвенціях, засіданнях голів Сфедерованих Організацій та Екзекутиви Ради і передаючи туди наші звітування. Національна Жіноча Рада має великий вплив на громадське й політичне життя в Канаді. Центральна Управа отримує різні публікації від Національної Жіночої Ради: вісник, бюлетень і видання "Жінки Канади, їх життя і праця", видане в 1900 і перевидане 1975 року.

З великою пошаною і почуттям гордости українки в Канаді вітали Галину Гнатишин, членку Союзу Українок Канади, вдову по сл.п. І. Гнатишинові, сенаторові з Саскатуну, як Голову Національної Жіночої Ради Канади; обрала її 77-на річна Конвенція Національної Жіночої Ради 2 червня 1970 року.

Річні Конвенції Національної Жіночої Ради відбуваються в різних

місцевостях Канади. Від 1947 року представницями Центральної Управи ОУК на тих конвенціях були: Степанія Савчук, Анна Тарновецька, Степанія Бубнюк, Галина Мазуренко, Галина Дершко, Анна Вах, Йосифина Климків і Марія Підкович.

На нарадах Управи Національної Жіночої Ради і Голів Сфедерованих Організацій у 1956 році Степанія Савчук виступила з доповіддю "Новоканадці, як діяльні члени в наших організаціях."

Відділи ОУК включаються в членство Місцевих Жіночих Рад, де займають пости в управах та в комітетах. Найактивнішу участь виявляли відділи в Торонто-місто, Віндзорі й Вінніпегу.

Торонто-місто працює на всіх відтинках діяльности від самого початку. Ганна Мазуренко займала пост федераційної секретарки; Марія Дунець, Ольга Кульчицька і Ганна Мазуренко були членками Комітету Громадянства; Олену Мицик, Лілію Лелик, Лесю Кутну й Анну Гошовську обрано членками управи; Емілія Онисько, Ольга Ольхова й Ольга Волянська були діяльними представницями. Членки відділу підтримували всі прояви праці й імпрези Місцевої Жіночої Ради, брали участь у чайних прийняттях і святочних обідах. Голова Центральної Управи Степанія Савчук брала участь у чайному прийняттю 1968 року з почесною функцією наливання чаю. Відділ ОУК Торонто-місто виявив свою жертвенність у культурно-громадському житті міста поважною дотацією для новозбудованої концертної залі "Рой Томсон Гол", склавши пожертву на одне крісло з написом на металевому кружку — "Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб".

Відділ ОУК у Віндзорі також брав діяльну участь у всіх ділянках праці Місцевої Жіночої Ради майже від початку свого існування. Анна Зелена була секретаркою Місцевої Жіночої Ради, дві інші членки постійно в ній діють, працюють у Комітеті Громадянства і ходять на збори Міської Ради, зорганізували виставку писанок і вишивального мистецтва. Також у Канадському Товаристві Споживачів відділ мав своє представництво, а з рамени КУК співпрацював з Радою Багатокультурности в таких імпрезах, як однотижнева виставка "Святої Вечері", 10-річчя Ради Багатокультурности, річні народні фестивалі, де членка відділу була коментатором на показі народних строїв і міжнародного таланту, очолювала Комітет Українського Місяця в Центрі Багатокультурности і в міській бібліотеці.

У Вінніпегу відділ ОУК завжди уважався передовим чинником в успішному переведенні програми Місцевої Жіночої Ради. Йосифина Климків очолювала Місцеву Жіночу Раду, здобула собі багато приятелів серед англомовного світу, знайомила їх з нашою Організацією і з українською справою взагалі. Вона добре визнається в праці Національної Жіночої Ради, на її з'їздах багато разів репрезентувала Центральну Управу ОУК, увійшла теж до Управи Провінційної Жіночої Ради Манітоби.

Майже всі відділи брали участь у народних мистецьких фестивалях, що їх організувала Народна Мистецька Рада (Фолк Артс Кавнсил) при відзначуванні ювілейних роковин даної місцевости: Вінніпегу, Віндзору, Гамільтону, Едмонтону, Ст. Кетерінс, Содбурі, Торонто.

Статус жінок

Друга жіноча організація всеканадського характеру, де Центральна Управа ОУК стала членом, це — "Нешенел Екшон Комиті он да Статус оф Вимен". Це дуже сильна організація, гуртує в собі найбільше число жіноцтва в Канаді, енергійно проводить свою програму зусиллями до змін статусу жінок у суспільному, робітничому, економічному і правному житті країни. В 1978 році на конференції тієї організації в Оттаві Люба Івашко репрезентувала ОУК, що хотіла й далі продовжувати своє членство в тій організації та співпрацювати з нею, але коли в те середовище ввійшли радикальні ліві елементи і коли почалася там сильна кампанія за право на аборти, показалося небажаним підтримувати її діяльність. Під рубрикою "Статус Жінок" Центральна Управа ОУК тримає контакт з Онтарійською Радою Статусу Жінок і з Дорадчою Радою Статусу Жінок Канади в Оттаві. Прийняла теж до відома, що членку Центральної Управи Йосифину Климків з Вінніпеґу прийнято в склад Дорадчої Ради Статусу Жінок Манітоби в 1980 році.

Центральна Управа підтримувала т.зв. "бріф", цебто звернення Комітету Рівноправности Жінок до канадського Уряду в обороні прав людини і становища жінки.

Зв'язки

Упродовж 50 років свого існування Організація Українок Канади втримувала кореспонденційні зв'язки з такими товариствами й установами: Канадська Рада Безпеки Шляхів; Онтарійський Відділ Безпеки Шляхів; Федеральний Департамент Справ Консументів; Канадська Федерація Професійних Жінок; Комітет для Рівноправности Жінок Канади; Федеральний Департамент Народного Здоров'я й Опіки; Департамент Багатокультурности; Ліґа Народної Безпеки; Канадська Федерація Жінок з Вищою Освітою; Жіночий Відділ Міністерства Праці Японії — вислано туди річні привітання з нагоди "Тижня Жінки"; Федеральний Департамент Праці (Директорі ов Вименс Орґанізейшенс).

При різних нагодах висилано листи, телеграми, привітання і побажанння, наприклад: привітання для Спілки Громадянок Західніх Індій з нагоди її першої конференції; телеграми до Прем'єра Канади П'єра Трудо і до Національної Жіночої Ради з проханням інтервеньювати в справі ліквідації міжнародних програм радієвої сітки Сі-Бі-Сі, що її плянував уряд; лист з підтримкою поліційної акції в обороні громадян; лист з побажаннями колишньому прем'єрові Джонові Діфенбейкерові з нагоди його 80-річчя і подяка йому за отвертий виступ проти нехтування людських прав у Совєтському Союзі; лист з подякою президентові ЗСА Джіммі Картерові та його спеціяльному дорадникові Збіґнєвові Бжезінському в справі звільнення Валентина Мороза з совєтської тюрми і його прибуття до вільного світу; побажання виздоровлення Генеральному Губернаторові Едвардові Шраєрові; висилка ювілейного

збірника ОУК університетові Міннесоти в Міннеаполісі в ЗСА для українського відділу Архіву Еміґрантів.

У 1972 році англомовна секретарка Центральної Управи, Ганна Мазуренко, виготовила докладний матеріял для Громадського Відділу Онтарійського Уряду з календарним описом українських народних, традиційних і релігійних свят для вжитку конференції Онтарійської Спадщини і для студентської молоді. В 1980 році вона відбула довге інтерв'ю з представником департаменту соціології в торонтському університеті у зв'язку з громадським і соціяльним аспектом та структурою української людности в Торонто і нашим організаційним вкладом до тієї справи. Вона теж виголосила доповідь на тему "Українські Різдвяні звичаї і Свята Вечеря" — на конвенції "Товариства дієтичних фахівців".

Членки ОУК брали чинну участь у політичних кампаніях українських кандидатів у міських, провінційних і федеральних виборах. Степанія Колин, дружина посла до Онтарійської Законодатної Палати Ал Колина, належить до управи відділу ОУК Торонто-місто. Міністрів федерального уряду запрошувано на головних бесідників на імпрезах ОУК. Міністер здоров'я і суспільної Опіки Джуді ЛяМарш промовляла на бенкеті під час величавих

ПРИВІТАННЯ ГОЛОВИ НЖРК ЕЛЕОНОРИ МІЛЬНЕ З МІЖНАРОДНОГО ЖІНОЧОГО КОНҐРЕСУ В САІҐОНІ (Таіляндія) НА РУКИ ГОЛОВИ ЦУ ОУК СТЕПАНІЇ САВЧУК.

(З приводу того Конґресу Тайляндія випустила спеціяльний поштовий значок).

святкувань 35-літнього ювілею відділу ОУК Торонто-місто в 1965 році, а патронат над ювілеєм прийняв і побажання для ОУК прислав Дост. Ерл Ров, заступник королеви в провінції і Губернатор Онтаріо. Також була гостею і виголосила привітання Маргарита Кампбел, контролер міста Торонто. Міністер Заграничних Справ у консервативному Уряді, Флора МекДоналд, промовляла на бенкеті під час ХХУІ Крайової Конференції у 50-річчя Організації Українок Канади 16 травня 1981 року в Торонто. У відзначенні державної праці міністра Івана Яремка в провінції Онтаріо брали участь Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук, членки Центральної Управи і також членки відділів.

Деякі членки ОУК працювали не тільки у власній своїй Організації, вони належали також до різних професійних товариств і там вкладали немало своєї праці. Наприклад, у Торонто Марія Підкович займала пост в управі Товариства Дружин Дентистів, Неля Наконечна була головою Асоціяції Бібліотекарів.

100-річчя Канади і 75-річчя поселення українців у Канаді

Центральна Управа ОУК листувалася з "Підготовчим комітетом для відзначення 100-річчя Канади", що діяв з рамени Департаменту Туристики й Інформації провінції Онтаріо. Через "Провінційну жіночу раду Манітоби" вислано на світову виставку відзнаку ОУК і статтю про нашу Організацію.

З нагоди відзначення двох історичних подій — 100-річчя Канади і 75-річчя поселення українців у Канаді, Центральна Управа ОУК, при допозі відділів та деяких індивідуальних жертводавців, зложила 5,000 долярів на видання 5-го тому Енциклопедії Українознавства. Незалежно від того окремі відділи відбували в себе всякі імпрези і на свій спосіб відзначували ті річниці, наприклад відділ ОУК у Вінніпеґу виспустив платівку для дітей.

Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук і Надія Воробець брали участь у засіданнях "Комітету для світової вистави в Монтреалі, ЕКСПО-67", а також у засіданнях "Сентеніял Комюніті Проджект"*.

Заходами Жіночого Відділу КУК від 24 до 29 липня 1967 року під час ЕКСПО-67 відбувся т.зв. "Український тиждень". У його програмі запляновано виступи різних мистецьких груп. Для ОУК призначено день 28 липня, його програму підготовив відділ ОУК у Монтреалі. Все те відбувалося в т. зв. гостинному павільйоні, а до програми включено конференцію СФУЖО. Під час наміченої програми Голова ЦУ ОУК Степанія Савчук виступила з доповіддю в англійській мові на тему "Організація Українок Канади, її історія і діяльність". Членка ОУК у Монтреалі Віра Баніт передавала резюме тієї доповіді французькою мовою. В ході конференції СФУЖО заступниця Голови тієї організації, Степанія Савчук, відбула інтерв'ю з пресою. Її промову заграничний

* Громадський Комітет для відзначення 100-річчя Канади

відділ радіовисильні передав в Україну. Того самого дня членки ОУК з Монтреалю, Торонто і Західнього Торонто, беручи участь у програмі ОУК на ЕКСПО, відвідали цілу виставку.

На заклик Центральної Управи ОУК відділи, зокрема Монтреаль, Тандер Бей та Едмонтон, помогли грішми й "сувенірами" "Комітетові українського тижня" виконати його плян. Центральна Управа прислала Комітетові грошовий даток і 50 листків українських узорів, що їх видала адміністрація журнала "Жіночий Світ".

На завершення святкувань 100-річчя Канади Центральна Управа ОУК влаштувала 15 жовтня 1967 року в авдиторії УНО в Торонто осінній чай з одночасною виставкою образотворчих українських мистців Торонто. До наливання чаю запрошено представницю Жіночої Ради Канади та інші визначні громадські діячки.

Участь

Центральної Управи ОУК

в інших конференціях і засіданнях

У Конференції ЮНЕСКО в Торонто 1959 року брали участь Степанія Савчук і Ганна Мазуренко; у "Товаристві консументів Канади" 1966 року в Торонто — Ганна Мазуренко, у 1968 році в Вінніпеґу — Йосифина Климків, у 1970 році в Торонто — Надія Воробець; у прийнятті міської Ради Торонто для відзначення 20-річчя "Товариства Об'єднаних Націй" і привітання еміґрантів з Чехо-Словаччини — Степанія Савчук; у Департаменті Торгівлі і Промислу — Степанія Савчук і Ганна Мазуренко; у "Раді шляхів і безпеки" — Степанія Савчук і Ганна Мазуренко; у конференції для справ оподаткування (Федерал Таксейшен енд Реформ) — Степанія Савчук і Ганна Мазуренко; у конференції редакторів етнічної преси 1961 року, що її скликала Міністер Громадянства й Іміґрації Еллен Л. Ферклов в Оттаві — редакторка журналу "Жіночий Світ" Степанія Бубнюк.

Степанія Савчук, Голова Центральної Управи ОУК, взяла участь у делеґації до президента "Клюбу Ківаніс" у справі виєднання приміщення для українського музею в палаці "Каса Лома" в Торонто, вона теж вела розмови з дирекцією "Клюбу Ківаніс". Степанія Савчук належить до засновників "Товариства української спадщини і музею" і є там членом дирекції.

Відзначення Голови Центральної Управи ОУК

Організація Українок Канади раділа й гордилася тим, що Міська Управа і федеральний уряд нагородили довголітню Голову Центральної Управи ОУК за її великий вклад праці на користь української і канадської суспільностей. У 1972 році Степанія Савчук отримала від міста Торонто відзначення "Сіті оф

ЗУСТРІЧ УКРАЇНОК З ЧУЖОЗЕМНИМИ ДЕЛЕҐАТКАМИ МІЖНАРОДНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ.

Прийняття влаштували українські жіночі організації Монтреалю в домі УНО 1957 року.

Торонто "емблематік плак енд пин"* за її 45-річну працю на громадському полі. У 25-річчя правління Королеви Єлисавети II федеральний уряд Канади нагородив Степанію Савчук престижевою "Срібною медалею ювілею Королеви".

На Міжнародній арені

Центральна Управа передплачує "Вісті" Міжнародної Ради Жінок. Конференції Міжнародної Ради відбуваються що три роки в різних країнах світу. У 1957 році її конференція відбулася в Монтреалі, Організацію Українок Канади заступали на ній Олена Залізняк, Марія Чайковська й Ольга Сторожук з Монтреалю, Степанія Бубнюк з Вінніпеґу й Ганна Мазуренко з Торонто. Українські жіночі організації Монтреалю влаштували в домі УНО зустріч українок з чужоземними делеґатками Міжнародної Жіночої Ради.

У 1970 році Степанія Савчук входила до делеґації Національної Жіночої Ради Канади на Конференцію Міжнародної Жіночої Ради в Вашінґтоні, де також брали участь українки Галина Гнатишин, Олена Лотоцька і Ела Процюк.

В складі делеґації Національної Жіночої Ради Канади, — як членка

* Прямокутної форми відзнака з емблемою міста Торонто

Комітету Міжнародніх Стосунків та Миру при ній, — на Міжнародну Конференцію у Відні 1973 року була теж Степанія Савчук, але на жаль не могла туди поїхати через сильну реакцію на щеплення.

В урочистому відслоненні пам'ятника Тарасові Шевченкові 1971 року в Буенос-Айресі в Аргентіні Ганна Мазуренко, як представниця Центральної Управи ОУК, брала участь в усіх нарадах та імпрезах, жіночому товариству "Відродження" передала привітання від Організації Українок Канади, поінформувала в часі його нарад про працю ОУК, передала Ювілейний Збірник ОУК і "Бояриню" Лесі Українки у виданні ОУК. Також на зустрічі з членками Союзу Українок Аргентіни зложила привітання від ОУК і передала "Бояриню". Обидвом тим жіночим товариствам вручила копію меморандуму до Об'єднаних Націй у справі оборони жінок-в'язнів в Україні, нехтування під совєтським режимом людських прав та ув'язнення діячів культури. На конференції для оборони прав людини, що її зорганізував там д-р Денис Квітковський, промовляли д-р Лідія Іваницька, д-р Маруся Бек, Митрополит Мстислав, проф. Богдан Галайчук та інші, Ганна Мазуренко взяла слово від журналу "Жіночий Світ", промовляючи англійською мовою в обороні жінок-в'язнів в Україні.

ДЕЛЕҐАТКИ ОУК НА КОНФЕРЕНЦІЇ МІЖНАРОДНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ В МОНТРЕАЛІ 1957 РОКУ.

Зліва до права: Ганна Мазуренко, Марія Чайківська, Степанія Бубнюк, Ольга Сторожук. (Бракує на світлині Олени Залізняк)

Підсумовуючи висліди праці ОУК на відтинку зв'язків з англійським та іншими національними світами, можна сказати, що завдяки зрозумінню завдань нашої Організації та важливости праці саме на тому полі, на пройденому шляху за 50 років ми могли з успіхом виконати все, що лежало в межах нашої можливости. В майбутньому конче потрібно зміцнити ряди ОУК молодим елементом для поширення форм нашої праці головно в пропаґандній і політичній ділянках. Як громадянки Канади, маємо до того всі дані і тільки від нас самих буде залежати, яке місце здобудемо і збережемо в дальшій історії нашої Організації та в розбудові Канади.

Степанія ЗВОНОК

Культурно-освітня діяльність ОУК

Культурно-освітня праця, поруч з доброчинною, належить до найважливіших ділянок діяльности Організації Українок Канади. У Правильнику Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, 5-ий розділ, точка 3, читаємо: "Завданням ОУК є працювати над зактивізуванням українського жіноцтва в рядах ОУК, над піднесенням національно-політичної свідомости, культурно-освітнього рівня і товариського життя українського жіноцтва в Канаді." Оце й були напрямні культурно-освітньої праці Організації. Завданням культурно-освітньої референтури Центральної Управи ОУК все було координувати цей важливий відтинок діяльности. Для того користувалася вона допоміжними матеріялами, як відповідними рефератами, обіжниками, закликами, щоб допомагати відділам у їхній культурно-освітній праці, піддавати їм нові ідеї, звертати увагу на важні події з минулого й сучасного в Україні, інформувати про справи загально-українського характеру, чи про світові події, що мають відношення до нас. Відділи, в міру спроможности, використовували згадані матеріяли в себе та рівночасно збагачували свою культурно-освітню працю оригінальними імпрезами, пристосованими до місцевих потреб і зацікавлень.

Якщо приглянутися звітам культурно-освітньої референтури на Крайових Конференціях і якщо слідкувати за звітами поодиноких відділів та дописами в "Жіночому Світі", треба ствердити, що й надалі незмінним осталося задержувати наші традиційні релігійно-національні свята, річниці Листопадового Чину, Свята Державности, вшановування визначних постатей з літературного й мистецького світів, діячок українського жіночого руху, Свят-Вечори, спільне свячене, обжинки тощо.

Особливе місце присвячувано вшановуванню пам'яті наших героїнь минулого, а передовсім нашої Патронки, Ольги Басараб. Та з часом, коли по другій світовій війні щораз частіше продіставалися до нас трагічні вістки з

України, поруч постаті нашої Патронки виринули ще й інші героїчні жінки: Олена Теліга, 500 героїнь з Кінґірі, Алла Горська, Ірина Сеник, Степанія Шабатура та незліченне число відомих і невідомих героїнь, що гинуть і караються по в'язницях, психушках, таборах примусової праці, а й ніби "на волі" — однаково переслідує їх немилосердно совєтська влада. Пам'ять героїнь щорічно відзначувано "Святом Героїнь" у місяці лютому на концертах, академіях чи святочних сходинах.

Крім традиційних щорічних імпрез, наша Організація відзначувала самостійно або спільно з іншими організаціями в рамках КУК чи СФУЖО такі події:

1. Роковини наших найвизначніших поетів і письменників: Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Уляни Кравченко, Ольги Кобилянської, Маркіяна Шашкевича й інших.
2. Роковини осіб і подій з українського жіночого руху: Наталія Кобринська, Олена Залізняк, СФУЖО і т.п.
3. У 1959 р. відзначувано "Мазепинський рік".
4. З нагоди роковин смерти нашої Патронки проголошено змаг за найкращу і за найуспішнішу працю.
5. Відзначувано річниці поселення українців у Канаді.
6. Відзначувано справи, що їх проголошував і до них закликав СКВУ — "Рік української жінки", "Рік української дитини", "Декаду української родини".
7. Відмічувано трагічні річниці штучного голоду в Україні.
8. Популярними являлися авторські вечори сучасних поеток, письменниць і журналісток: Ольги Мак, Ніни Мудрик-Мриц, Віри Ке, Ганни Черінь, Лесі Лисак, І. Язичинської, Світлани Кузьменко й інших.
9. Покази історичної ноші, модерної ноші з пристосуванням української народної вишивки, виставки мистецтва — образів, кераміки, писанок, тканин.

До діяльности в культурно-освітній ділянці треба зачислити теж різного роду курси — вишивання, розпису писанок, кераміки, куховарства, — як теж весняні та осінні чайки, пов'язані з мистецькими програмами, конкурсами тощо. В ділянці плекання народного мистецтва наша Організація має не абиякі успіхи, щоб передати молодому поколінню знання нашої тисячолітньої культури та любов до неї. До культурно-освітньої діяльности відділів належить теж плекання хорового мистецтва і популяризація театральних чи танцювальних гуртків.

Крім того, у програму культурно-освітньої праці ОУК включено теж дещо з розвагової ділянки, як ось різного рода прогульки, пікніки й фестини.

Матеріяли для програм вищезгаданих різноманітних імпрез виготовляла культурно-освітня референтура при Центральній Управі ОУК, або членки окремих відділів опрацьовували їх особисто. Останніми роками відділи майже кожного місяця отримували короткі популярні розвідки на різні теми, щоб використовувати їх на місячних членських сходинах. Писали їх членки культурно-освітньої референтури при Централі ОУК.

НА СТУДЕНТСЬКОМУ ВЕЧОРІ В СОДБУРІ

А. Курилів передає дарунок студентці Донні Худчак.

Культурно-освітня діяльність нашої Організації тісно в'яжеться з доброчинною. Тут маю на думці підтримку Фонду Українського Золотого Хреста при Централі ОУК, українських письменниць, бібліотек тощо.

Окремою ділянкою, що входить у зміст праці культурно-освітньої референтури, є підтримка українських наукових та культурних інституцій. ОУК є фундатором п'ятого тому Енциклопедії Українознавства, стало помагає Осередкові Української Культури й Освіти. За допомогою нашої Організації споруджено пам'ятник Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу та Лесі Українці в Торонто. ОУК завжди спішила з допомогою видавництвам "Новий Шлях", "Українське Слово" в Парижі, а головно журналові "Жіночий Світ", що вже 33 роки є речником ідей ОУК та віддзеркаленням її праці. Слід ще згадати, що ОУК належить до співосновників товариства "Українська спадщина", що виставками в музеї українського мистецтва знайомить чужинців з українською культурою. Цей музей міститься у знаному палаці Каса Лома в Торонто, його відвідує рік-річно около мільйона туристів.

Від початку існування ОУК на кожній Крайовій Конференції особливу увагу присвячувано вихованню та освіті молоді. Кожний відділ ОУК мав обов'язок якнайпильніше піклуватися дитячими світличками, садочками, "Рідними Школами" та курсами українознавства, як теж доростом МУНО тут у Канаді і на інших місцях поселення українців. І так ОУК підтримувала садочки в Німеччині, Австрії, Бразилії, Аргентіні. Поодинокі відділи допомагали українським студентам у Бразилії та в Аргентіні закінчити фахові школи, щоб підвищити рівень життя українських родин і затримати молодь у рідним середовищі. У справах виховання та освіти ОУК співпрацювала з рідношкільними комітетами та Шкільними Радами. Крім того на панелях і

ЗАЙНЯТТЯ ДІТЕЙ НА ОСЕЛІ "ЗАПОРІЖЖЯ" В СОДБУРІ.

Управитель — Михайло Вавришин.

сходинах обговорювано й дискутовано про проблеми, зв'язані з вихованням та освітою молоді в українському дусі. Для прикладу, декілька тем таких дискусій: "Рідна мова і молоде покоління", "Атмосфера життя в родині — вирішальний чинник у вихованні дитини", "Українознавство — необхідний чинник у вихованні українця", "Виховне значення звичок", "Українська дитяча книжка — допоміжний виховний засіб" і багато інших.

Якими засобами користується членство ОУК у своїй культурно-освітній праці? Чи стоять йому до розпорядження багато вивінувані українські музеї, бібліотеки, видавництва, театр, радіо та інші модерні засоби? А це ж найважливіші джерела, щоб здобути та поширити знання, заспокоїти культурні потреби. По більших осередках українського поселення існують українські наукові й культурні установи, музеї, бібліотеки. Час від часу трапляється рідкісна нагода побачити українську театральну чи музичну виставу, частіше — виступи хорових, музичних чи танцювальних ансамблів. Це і є ті скромні засоби, що ними користується членство ОУК, в додатку до праці культурно-освітних референток у Центральній Управі ОУК і по відділах.

Ця скромна згадка про культурно-освітню працю ОУК за других 25 років її діяльности не віддзеркалює вповні всього муравлиного труду поодиноких членок, що працюючи вдень професійно, знаходять час та ініціятиву

ПІСЛЯ ВИСТАВИ П'ЄСИ К. ШТУЛЬ "ПОВОРОТ" У ТОРОНТО 1972 РОКУ

Посередині сидить авторка Катерина Штуль. Стоять зліва до права: Л. Гвоздулич, С. Березовський, Я. Зорич, Р. Дольницька, М. Левицький, Марія Левицька

зорганізувати оригінальну імпрезу з цікавою програмою. Вони це роблять з ентузіязмом, продовжуючи традицію своїх славних попередниць.

Вступаємо з оптимізмом у друге п'ятдесятиліття діяльности Організації Українок Канади. По багатьох відділах основоположниці-піонерки поруч з молодшими подругами ідуть шляхом вибраним перед 50 роками. Цей шлях показала їм сл.п. Ольга Басараб прикладом свого життя і його жертвою для України, для її величі і волі.

Степанія БУБНЮК

"Жіночий Світ" — журнал ОУК

Рік 1980 став ювілейним роком Організації Українок Канади. У тому році вона переступила 50 років свого існування та багатогранної праці. В тому році припав також 30-річний ювілей "Жіночого Світу".

Як відомо, Організація Українок Канади, після ведення впродовж років своєї окремої сторінки в "Новому Шляху", зважилася 1950 р. на сміливий крок і почала видавати свій власний журнал . "Жіночий Світ" став офіційним речником і трибуною друкованого слова не тільки для членства, але й жіноцтва з-поза рядів ОУК. Перше число "Жіночого Світу" появилося в січні 1950 року та появляється щомісячно безперервно до цього часу.

Діяльність Організації Українок Канади за перше 25-річчя утривалена в першому збірнику ОУК "На службі рідного народу". Там подана також історія "Жіночого Світу" за перших п'ять років його існування. Тоді "Жіночий Світ" тільки що розпросторяв свої крила та, стаючи на тривкішу фінансову базу, набирав більше певности у свої сили. За чергових двадцять п'ять років "Жіночий Світ" перейшов різні етапи у своїй редакційній і адміністраційній праці.

Що ж виконав "Жіночий Світ" за останніх 25 років? Чим позначився він на пройденому шляху? Чи вірно стояв на сторожі поставлених в його основу завдань? У рамках цієї статті постараємося з'ясувати працю "Жіночого Світу" на чвертьсторічному його шляху.

Переглянувши річники журнала, думаємо, що "Жіночий Світ" виконав своє завдання як можна було найкраще. Велике признання належиться двом першим редакторкам — Калині Кандибі-Лазор і д-р Ніні Синявській, вони ж бо поклали перші основи щодо змісту й адміністрації "Жіночого Світу". Я, як їх

наслідниця, а вслід за мною редакторка Ярослава Зорич, ішли вже більш-менш утореним шляхом та рік за роком поширювали тематику журнала, не відстаючи від прийнятих головних засад ОУК: служити українській жінці на нових місцях нашого поселення; голосити правду про змагання українського народу до волі; знайомити з його славним минулим; допомагати матерям у вихованні свідомого українського покоління; вести сторінку для дітей; зберігати і плекати українські культурні цінності в Канаді. Крім того було ще багато розгалужень на різні тематичні відділи чи рубрики, що могли б цікавити читачок "Жіночого Світу".

Певно, що без постійної прихильної допомоги численних співробітниць і співробітників не можна було б виконати всього завдання. Спільними зусиллями редакторки і численної родини творчих сил з письменницьким обдаруванням і журналістичним хистом піднесено "Жіночий Світ" на належний рівень. Згадаємо їх в азбучному порядку: Катерина Антонович, Софія Барабаш, Леонід Бачинський, Іван Боднарчук, Оксана Бринь, Євгенія Вербицька, Любомира Голубович, Гаврило Гордієнко, Ірина Дибко, Тетяна Душенко, Олена Залізняк, Олена Звичайна, Іванна Зельська, мґр Ярослава Зорич, Ярина Зоряна, Людмила Коваленко-Івченко, Оксана Кордуба-Ільяшенко, Андрій Качор, Іванна Качор, Віра Ке, Марія Кейван, Ґрейс Кий-Кисілевська, Олена Кисілевська, Анастасія Козій-Киянка, Маруся Климків, Анна Франко-Ключко, Ірена Книш, Люба Коленська, Олександра Копач, Олександра Костюк, Тетяна Кошиць, Роман Криштальський, Світлана Кузьменко, Галина Лащенко, Стефанія Левченко, Софія Лемішка, Галина Ленко, Леся Лисак, Лідія Лугова, Оксана Лятуринська, Ганна Мазуренко, Ольга Мак, Ганна Мандрика, Микита І. Мандрика, Михайло Марунчак, Ніна Михалевич, Василина Вергун-Модрицька, Ніна Мудрик-Мриц, Лариса Мурович, Галина Мухина, Надія Небелюк, Меланія Нижанківська, Ярослава Острук, Ірина Павликовська, Софія Парфанович, Ірина Пеленська, Ірина Плай, Марина Рудницька, Ярослав Б. Рудницький, Іванна Савицька, Наталя Савченко, Роман Сенчук, Віра Смерека, Оксана Бризгун-Соколик, Євдокія Стахова, Яків Танцюра, Ярина Тудорковецька, Марія Рудко-Ухач, Леся Храплива, Василь Чапленко, Надія Чапленко, Галя Гаврилюк-Чарний, Ганна Черінь, Іванна Чорнобривець, Леся Бризгун-Шанта, Марія Шевчук, Катерина Штуль, Євгенія Янківська, Дарія Ярославська. Крім тут згаданих, було ще й багато інших, яких праці принагідно появлялись у "Жіночому Світі". Всіх згадуємо з пошаною і вдячністю, а про тих, що вже відійшли у вічність, залишається добра пам'ять між нами.

На особливе відмічення заслуговують ті, що своїми непересічними статтями збагачували сторінки журнала. Велике зацікавлення викликали цінні спомини Катерини Антонович, що друкувалися в "Жіночому Світі" впродовж 10 років. Спомини, особисто-біографічного характеру, відбивали в собі, наче в дзеркалі, початки історії українських визвольних і культурних рухів в Україні ще з часів царату аж до відродження України та творчої діяльности в новій державі. У споминах також зображені відомі й невідомі постаті з часів наших визвольних змагань, тогочасне життя в Україні, описи краси природи й інше.

Пізніше Українська Вільна Академія Наук у Канаді видала ті спомини авторки книжкою.

Катерина Антонович не тільки письменниця і малярка, але й знавець українського народнього мистецтва. Тому то також дуже цінні були її статті про правильний народній і козацький одяги разом з її ілюстраціями тих одягів та двокольоровими взорами. Пізніше "Жіночий Світ" видав і перевидав цей матеріял книжкою з доповненнями авторки. Наталя Савченко, також знавець українського народнього одягу, в рецензії на книжку Катерини Антонович ще додала свої корисні завваги щодо народнього полтавського одягу.

Багато місця присвячено статтям на виховні теми враз із дискусійними статтями про ролю української жінки в родині. Найбільше на цю тему писали: Софія Лемішка, Віра Ке, Андрій Качор, Леся Храплива, Роман Сенчук і інші. Крім виховних статтей, Віра Ке дописувала до "Жіночого Світу" ввесь час і то на всякі цікаві теми, що їх читачки сприймали дуже прихильно.

Поважне місце приділено літературі. Оригінальні оповідання, нариси, поезія ввесь час прикрашали сторінки "Жіночого Світу". Це були твори Софії Парфанович, Людмили Коваленко-Івченко, Ганни Черінь, Дарії Ярославської, Лесі Лисак-Тивонюк, Лесі Храпливої, Олени Звичайної, Світлани Кузьменко, Анастасії Киянки, Марії Кейван, Ярослави Острук, Ірини Дибко, Ольги Рем-Луцик і багато інших. Усім їм щире спасибі за співпрацю в нашому журналі.

У відділі "Дитячий Світ", що існує в "Жіночому Світі" від самого початку, співпрацюють: Леся Бризгун-Шанта, Ніна Мудрик-Мриц — вона теж ілюструє свої оповідання і вірші, — Леся Храплива й інші.

Для молодших читачок, народжених уже на цьому континенті, появляється ще від 1954 року англійська сторінка в "Жіночому Світі", її вела й до неї постійно дописувала Галя Гаврилюк-Чарний. Крім неї, час від часу ще писали: Ганна Мазуренко, Маруся Климків, Ґрейс Кий-Кисілевська, Марія Ухач-Рудко, Степанія Пережак, Христя Стоділка й інші. Тепер найбільше співпрацює в англійській сторінці Ганна Мазуренко.

В огляді нових книжок багато праці поклав відомий поет і критик-рецензент д-р Микита І. Мандрика, проф. Ярослав Б. Рудницький і інші.

Про українську вишивку дбала Іванна Зельська, опісля Катерина Антонович.

Ще були сторінки "Любителів Квітів і Городництва". Вели її знавці цього діла — першу — Леонід Бачинський, другу — Яків Танцюра.

Рубрику "За красу і молодість" провадила Євгенія Янківська.

Різні життєві проблеми розв'язувала Іванна Савицька у "Сторінці малих проблем".

Для господинь подаються в кожному числі куховарські приписи і практичні поради.

Разом зо своїм багатим змістом "Жіночий Світ", як речник Організації Українок Канади, в першу чергу служить потребам членства ОУК. Редакційні статті та "Розмови ЦУ ОУК із своїми відділами" дають напрямні праці для них, а дописи відділів ОУК віддзеркалюють їхню організаційну й суспільну діяльність.

ДРУЖНЯ СПІВПРАЦЯ ПРЕСИ УНО І БРАТНІХ ОРГАНІЗАЦІЙ.

Стоїть — ред. "Нового Шляху" В. Мартинець, сидить — редакторка "Жіночого Світу" — С. Бубнюк (1958 рік).

Крім статтей організаційного характеру на сторінках "Жіночого Світу", окремі статті, а то й цілі числа відмічували події з українського жіночого руху, з нашого національного чи суспільно-громадського життя, як теж роковини смерти чи народження важливих національних героїнь, історичних постатей, поетів і поеток, письменниць і письменників.

Сл.п. Ользі Басараб, Патронці Організації Українок Канади, присвячено чи не найбільше місця кожного року в лютневому числі. Багато статтей про життя, працю і смерть Ольги Басараб написала подруга її молодих років Олена Залізняк, відома громадська діячка і голова СФУЖО. Вона також передала до редакції "Жіночого Світу" кілька рідкісних світлин героїні.

Незрівняному поетові-генієві Тарасові Шевченкові присвячено окремі числа "Жіночого Світу" з нагоди 100-річчя народження і смерти і також з нагоди відкриття пам'ятника поетові на площі манітобської легіслятури в Вінніпегу. Так само вшановано галицького велетня поета-письменника Івана Франка з нагоди його 50-річчя смерти, світової слави поетесу Лесю Українку, письменниць Ольгу Кобилянську й Марка Вовчка, поетесу Уляну Кравченко, гетьмана Івана Мазепу й інших.

Відзначувано також інші важливі дати окремими числами, а то й обгортками, як 75-річчя українського жіночого руху, 100-річчя Канади і провінції Манітоби. Були теж статті релігійного і побутового змісту (Різдво, Великдень, про писання писанок, веснянки-гаївки, обжинки, андріївські вечори і т.п.).

У "Жіночому Світі" була ще сторінка Українського Золотого Хреста в Америці, як теж сторінка СФУЖО. Виключно поміщене в "Жіночому Світі" інтерв'ю Ростислава Зеленого з Марусею Бек після її відвідин України викликано загальне зацікавлення в ширшої української громади. Були й передруки. Багато й інших цінних статтей появилося в "Жіночому Світі", як наприклад добре обґрунтовані статті Івана Боднарука про наших визначних жінок та про події, зв'язані з участю жіноцтва, І. Гордієнка про рослинність України і багато дечого іншого. Та хіба можна в невеликій статті згадати про все, перелічити ввесь матеріял, що друкувався в "Жіночому Світі" за чверть сторіччя? Все ж таки, підсумовуючи 25-річну редакційну частину, можна сміло твердити, що "Жіночий Світ" стояв на височині свого призначення.

При перегляді редакційного матеріялу варто ще згадати, що "Жіночий Світ" також відмічував дати свого існування, як 10-річчя і 20-річчя окремими числами з добірним змістом і підсумком проробленої праці та відповідними обгортками. Інші дати — 15-річчя, 25-річчя і 30-річчя відзначено окремими статтями.

Вже від 1952 року "Жіночий Світ" пишається кожного року окремою мистецькою обгорткою відомих наших малярів-графіків: Мирона Левицького, Едварда Козака, Володимира Баляса, Святослава Гординського, Катерини Антонович, Лева Молодожанина, Лідії Палій, Галини Новаківської, Миколи Бідняка, Марійки Онуфрійчук, Христі Навроцької-Кудрик, С. Мухини і інших.

Та історія "Жіночого Світу" не закінчується на самому змісті. Кожне видавництво потребує ще й сильної матеріяльної бази. Без фінансової підстави і "Жіночий Світ" не міг би існувати.

Як згадано, Організація Українок Канади взялася за видавання "Жіночого Світу" без жодних фінансових засобів, тільки з вірою, що журнал потрібний не тільки членкам ОУК, але й широкому колу українського жіноцтва та що при допомозі всіх удасться втримати його при житті. У своїх надіях Центральна Управа ОУК не завелася. Левина частина підтримки впала таки на відділи ОУК, що ввесь час виходили назустріч у скрутний час. Найбільше помогли т.зв. контести популярности "Жіночого Світу", як також кампанії за новими передплатницями і в останньому часі створення "фонду приміщення".

Від 1955 до 1980 років відбулися три контести (два відбулися передше), вони збагатили касу "Жіночого Світу" на кругло 21 тисячу долярів і тим самим значно підсилили його фінанси. Всі контестантки доклали багато зусиль, щоб придбати якнайбільше грошей для свого журнала. Ті, що найбільше попрацювали, ставали переможницями з титулами королеви і першої та другої княжни. У третьому з черги контесті, що тривав від 1 листопада 1956 до кінця лютого 1957 року, переможницями були: Марія Косіковська (Віндзор), П. Подільчук (Торонто), Анна Курилів (Содбурі). У четвертому контесті, що почався 1 січня 1959 року, перемогли: Степанія Гренюк (Віндзор), Анастасія Теребуш (Торонто) і Марія Стецина (Монтреаль). П'ятий контест тривав від 1 лютого до 31 жовтня 1964 року. В ньому три перші місця зайняли: Роза Бобик (Гамільтон), Люба Загребельна (Торонто) та Ольга Михальчук (Вінніпег). З нагоди 30-ліття "Жіночого Світу" 1980 року проголошено останній контест

(шостий з черги). Всі контестантки, як і давніше, працювали інтенсивно, бо кожна з них хотіла не тільки перемогти в контесті, але й здобути якнайбільше грошей для свого журнала. Вислід контесту рішено проголосити на Ювілейній Крайовій Конференції Організації Українок Канади в 1981 році.

На окреме відмічення заслуговує створення на 24 Крайовій Конференції ОУК, що відбулася 1975 року в Торонто, Фонду Приміщення для "Жіночого Світу" з нагоди його 25-річчя. Сама назва цього фонду пояснює його ціль. Велике признання належиться всім, що причинилися до скріплення Фонду. Деякі відділи й особи склали по дол. 1,000 і тим самим стали меценатами Фонду. Анна Михаловська, голова Фонду, доклала багато праці до його успіху. На 25 Крайовій Конференції ОУК у Вінніпегу рішено продовжити акцію за Фондом до 26 Ювілейної Крайової Конференції ОУК.

Крім кольпортерок, що дбали про збирання залеглих передплат у своїх місцевостях, значно піднесли стан предплатниць чотири спеціяльні кампанії за новими передплатниками в роках 1956, 1964, 1970-71 і 1974-75. Особливо четвертій кампанії "Жіночий Світ" завдячує дуже багато. Учасниці тієї кампанії придбали 564 нових передплат і ще й здобули дол. 2,441 до каси журнала. Кампанія в 1956 році принесла 170 нових передплат, у 1964 році — 84, а в 1971 — 178 передплат. У кампаніях, що відбувалися заходами відділів ОУК на заклик Центральної Управи, членки-змагунки приклали дуже багато праці, тож не диво, що кожна з тих кампаній приносила успіх. Також треба згадати з вдячністю передплатниць, що хоч не були членками ОУК, але багато причинилися до успіху тих кампаній; це зокрема відноситься до членок Українського Золотого Хреста в Америці. Всі бажали збільшити число передплатниць, бож відомо, що найтривкіша база існування кожного періодичного видавництва — це передплати.

Коли ми вже при фінансовій підтримці "Жіночого Світу", то не можна поминути мовчанкою прибутків на пресовий фонд з різних організаційних чи особистих імпрез, державних оголошень, різдвяних та великодніх побажань різних фірм та осіб. Це також підсилювало поважно фінансову базу існування "Жіночого Світу". До всіх тих джерел прибутків — поминаючи державні оголошення та повідомлення — членки ОУК докладали найбільше праці.

Вкінці варто згадати ще один засіб фінансової допомоги. Маємо на думці сторінки присвячені вшануванню пам'яті померлих. Цю гарну ідею започаткувала в "Жіночому Світі" відома громадська діячка і прихильниця нашого журнала Маруся Бек, присилаючи в 1965 році дол. 100 на пошану пам'яті Анни з Мишуґів Зеленої. Тим піднесла на вищий ступінь спосіб вшановувати пам'ять дорогих померлих.

І так, при допомозі всіх, "Жіночий Світ" переступив поріг 30-річчя, прямує далі вперед, перемагаючи всякі труднощі на своєму шляху. Перемагає, бо вірить у потребу й доцільність свого існування, а свідчить про те його довге життя.

Хай же живе, міцніє та розвивається наш "Жіночий Світ" і далі залишається побудником для українського жіноцтва у вільному світі.

Оленка МИЦИК

Виставка народного мистецтва на "Каравані" в Торонто

По другій світовій війні Торонто перемінилося неначе в новий Вавилон. Відкрито двері для втікачів з усього світу: приїжджали ті, що рятувалися перед совєтськими переслідуваннями, а потім, по війні в Кореї га у В'єтнамі, після того, як загорівся "чорний континент", по суспільних потрясеннях у Південній Америці — з усіх сторін тягнулася довга хвиля еміґрантів, що шукали спокійного життя для себе і своїх родин. Увесь цей народ сунув переважно до великих міст і промислових осередків. На вулицях Торонто з'явилися люди, що їх перед тим ніхто не видав, а може й не чув про них, загомоніли мови, що про них може й не знали канадські старожили. Всі вони якось улаштовувалися, знаходили собі працю, почали організуватися і згодом виявляти свої національні особливості.

А що були це мешканці міста Торонто і потім канадські громадяни, тож місто Торонто, чи пак його управа, старалася облегчити їм це нове життя, щоб не замикалися вони в собі, щоб наближалися до себе, з одного боку пристосовувалися до нових соціяльних і культурних умовин, а з другого — вносили в те життя і свої цінности, елементи своєї культури. Треба було дати їм до того нагоду.

Серед різних думок про ту справу з'явилася одна, а одним з головних її промоторів був український журналіст, колишній член МУНО — Лев Коссар, що разом зо своєю дружиною Зенею висунули оригінальний плян. Постановлено відбувати щось у роді фестивалів чи показів народної культури, але в інших, як дотепер, формах. Призначено на те останні дні місяця червня так, щоб усе кінчалося перед самим "Днем Домінії" (пізніше цей день дістав назву "Дня Канади") 1 липня.

Кожна національність зорганізує показ своєї ноші, танців, співів, народного мистецтва, що вживалися в їхніх країнах, звідки вони прибули і

ВПОРЯДЧИЦІ ВИСТАВКИ

Зліва — Оленка Мицик, зправа — Оля Лещук.

взагалі всього, чим могла б похвалитися кожна така, як це тоді називали, етнічна група. Це мало відбуватися в окремих павільйонах з назвою столиць їхніх країн, відвідувачі тих павільйонів будуть подорожувати до них, як колись у давніх часах "караванами". Карти вступу називалися "пашпортами" і в кожному павільйоні прибиватимуться на них печатки, як "віза" на відвідини. Місто облегчило транспорт, приділивши до того спеціяльні автобуси, що будуть курсувати містом "від столиці до столиці".

Українці мали свій павільйон "Київ" у домівці УНО при вулиці Коледж. Згодом тих павільйонів з'явилося більше; коли перший рік "Каравани" показався дуже успішний, число українських павільйонів піднеслося, побіч "Києва" зорганізувалися ще "Львів", "Одеса", "Полтава" і навіть... "Коломия".

Павільйон "Київ" тішився великою популярністю. У вечірніх годинах стояв довгий хвіст "пасажирів" перед входом до нього, чекали на "візу". Приїзджі з'-поза Торонто допитувалися про адресу "Києва", на вулицях можна було почути вислови захоплення його відвідувачів, що не могли налюбуватися українськими народними танцями і співами.

Підготова "Києва" до "Каравани" вимагала багато праці, її розділено між окремі Братні Організації. Організація Українок Канади мала подбати про

українські страви і про мистецьку сторінку. У ній окремою ділянкою була теж виставка вишивок і писання писанок. Для того створився свого рода комітет, складався він з жінок, що добровільно зголосилися взяти на себе відповідальність за ту ділянку. З початку за цілість відповідала Оля Лещук, але показалося, що це забагато праці для однієї особи і від 1973 року на мене випало влаштовувати виставку вишивок, а Оля Лещук зайнялася писанками. З нами разом постійно працювали Надя Остапчук, Наталя Обаль, Ганя Григорович-Цірка та й інші, хто мав охоту, були теж прихильниці ОУК, як от Оля Карманін і Маруся Ригорська.

На ту виставку діставали ми часом окрему кімнату, а часом цілу стіну в долішній залі, де можна було дещо розвішати на стінах, дещо розкласти на столах під стінами, а все те так, щоб цілість виглядала естетично, манила око і приваблювала відвідувачів.

ПОКАЗ ПРИСТОСУВАННЯ ВИШИВКИ ДО СУЧАСНОГО ОДЯГУ.

Ми старалися не повторювати кожного року одне й те саме, завжди вносити щось нове, не тільки в експонатах, але й у їх артистичному укладі, бо навіть гарні речі виглядають ще краще, як їх відповідно показати. Одного року центральною частиною виставки були вишивки на сорочках, блюзочках, дитячих одягах і подушечках, другого — рушники, іншим разом килими і т.п.

СТІЛ З ВЕСІЛЬНИМИ ЕКСПОНАТАМИ.

ВГОРІ ВІНЕЦЬ МОЛОДОЇ, ЗПРАВА — ХУСТКА МОЛОДОГО, НА СТОЛІ ВЕСІЛЬНЕ ПЕЧИВО.

До показу входили вишивки так, як вони поставали й розвивалися в народному побуті — це було наче джерело вишивкового мистецтва. А далі, з того випливало і прикладне мистецтво вишивки, цебто пристосування її в модерних жіночих і дитячих одягах. Цей відділ дуже цікавив усіх відвідувачів, у першу чергу, зрозуміло, жінок. Були серед них такі, що перший раз у житті побачили таку красу, цікавилися кожною дрібничкою, розпитувалися у днювальних впорядчиць про всякі речі і видно було в них дійсне захоплення тим, що віками творили жіночі руки на українських землях. Впорядчиці самі теж були зодягнені в вишивані блюзки, так що можна було бачити красу одягу не тільки на стіні, але й на живій людині.

Щоправда, головна маса "пасажирів" юрмилася довкола місця, де йшли танці і співав хор. Зате до нас приходили люди з більш витонченим відчуттям артистичної краси і це можна було пізнати по їхніх питаннях.

Вишивки укладалися так, щоб відбивали в собі з одного боку орнаментику і стиль, питомі тій частині України, звідки вони походять, а з другого — теж спосіб вишивання: впорядчиці показували й пояснювали різні стіби в тих вишивках.

До цієї виставки належала теж обстановка нутра сільської хати. Стояли там столи з великодньою, різдвяною і весільною заставою з відповідним до того печивом — тут багато праці вкладала наша членка Розалія Несторовська. Все те дійсно виглядало так гарно й чепурно, що аж за очі хватало, а що вже й казати про тих, що побачили ті речі вперше в житті.

Вільні місця між експонатами заповнялися керамікою, вміру, щоб не перевантажувати загального вигляду.

Окреме місце в тій загальній виставці мав відділ писання писанок. Це було царство Олі Лещук, там вона розклалася з приладдям до писання писанок і показувала відвідувачам, як звичайне куряче яйце можна перетворити в філіґрановий твір мистецтва, що його не посоромилися б навіть найкращі світові виставки. Писанки теж були розкладені за взорами і за місцем походження.

А хто хотів — міг і сам спробувати, чи втне таку штуку. Дехто так тим заінтересувався, що купував собі приладдя до писання писанок, щоб учитися вдома, серед спокою і в скупченій увазі.

Був теж приготований запас писанок до продажу, чимало було таких, що хотіли принести собі додому пам'ятку з нашої виставки.

Одного разу показувано, як виробляється і розмальовується глиняний посуд в Україні. Були й тут охочі, щоб братися за те діло, хоч прийшлося при тому закаляти руки.

Показували ми теж народні музичні інструменти. Була там ліра, бандура, цимбали і сопілка. Тут помагав нам о. Ілеїв, пояснював до чого, цебто при яких нагодах, уживалися ці інструменти. Він і сам грав на лірі і при тому приспівував, що надзвичайно всім подобалося, майже ніхто з них того давніше не бачив ані не чув.

ПОКАЗ ПИСАННЯ ПИСАНОК

Такі виставки були доброю пропагандою не тільки самого мистецтва, що його витворив український нарід, але теж і нашого народу. Напевно залишали вони слід у пам'яті багатьох з тих тисячів щорічних відвідувачів нашого павільйону "Київ". Бо цілком інакше враження, коли мовчки глядіти на експонати в музею, хочби і які гарні вони були, або слухати монотонного пояснювання знудженого провідника, а йнакше сприймається воно, коли бачити їх не тільки, як мертві речі, але й чути, як вони поставали, творилися й уживалися в дійсному житті, навіть узяти їх у руки й оглядати зблизька, запитувати й діставати відповіді.

По закінченні "Каравани" всі павільйони відбували спільний баль у "День Канади" в залях готелю Рояль Йорк. Там видавалася оцінка, чим котрий з павільйонів найкраще визначився. Наш "Київ" майже кожного року діставав різні признання, а найчастіше за його танці і співи. Кожен павільйон мав свою "кралю" і тут з-поміж них обиралася "краля Каравани" даного року. Одного разу обрано кралею "Каравани" Катрусю Гарасимчук з "Києва".

Хоч наш гурток таки добре натомився перед, під час і навіть після "Каравани", коли треба було все привести до порядку, віддати позичені речі й обговорити, який новий досвід ми зібрали і як його використати на другий рік, – та всі були вдоволені, що не надармо працювали, що якийсь слід напевно лишиться у спогадах відвідувачів і чимсь таки причиниться до того, що чужі люди пізнають краще наш нарід, його почуття краси і культуру, що її він створив там десь далеко на своїй землі.

Софія КЛИМКОВИЧ

Ґенеза виставки "Українка в минулому"

Працюючи з дітворою і з молоддю, а від 1958 року теж в Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, я пізнала, як мало нам відомо про рідну історію і як важко вчити предмет історії, не маючи відповідних посібників, картин і матеріялів, що в доступній формі і зрозуміло відкривали б очі на наше минуле.

Жіночі організації, як теж відділи ОУК, часто влаштовували покази модерного одягу, спортового, сукенок, хутер, капелюхів і народнього одягу з різних земель України або одягу оздобленого вишивкою.

На ЕКСПО 1967 року в Монтреалі бачила я в павільйоні під час "Українського тижня" показ історичного одягу, що його виготовив "Союз Українок Америки". Одяги пошито старанно і з доброякісного матеріялу, але під час показу коментаторка згадала тільки про час, коли одяг носили, і — як при всіх попередньо згаданих показах — подала опис матеріялу, прикрас та крою з поясненням: стрій княжни, боярині, міщанки, селянки, трипільський, сарматський тощо.

Це надхнуло мене здійснити давній задум: у легкий, приступний спосіб розказати про наших визначних жінок, володарок, героїнь, що вдягнені у відповідно пошитий одяг затримали б у пам'яті глядачів відомості про частину історії нашого славного жіноцтва. Задум був скромний і безпретенсійний, хоч на багато ширший, як удалося мені його здійснити. Почалася моя праця, розшуки й досліди, котрі саме історичні жіночі постаті найвидатніші, щоб на прикладах їхнього життя можна б будувати об'єктивне почуття пошани до свого походження, щоб протиставитися зневазі, поборювати почуття меншевартости і не соромитися української мови та свого походження перед тими, що оглядали б виставку.

По довгих розшуках та історичній перевірці написала я розповіді для такого показу, запросила управу відділу, перечитала їх і розказала про плян задуманої виставки. Членки підтримали мій проєкт і погодилися пошити одяги.

Виготовлення одягів вимагало багато часу, грошей і праці. Найбільше

натрудилися при тому Іванна Іванусів, Ольга Манастирська, Ольга Бойко, Галина Блавацька, Стефанія Кушка, Люба Куць, Люба Кукурба, Тереса Кость, Ніна Пріць, Дз. Янда.

Перший показ "Українки в минулому" відбувся 8 вересня 1968 року в залі філії УНО в Едмонтоні. Глядачі заповнили залю по береги. Вступну промову виголосила ініціяторка виставки Софія Климкович. Понижче подані найголовніші думки з тієї промови.

Волею Божою українському народові дісталася багата й гарна земля. Лежить наша Батьківщина недалеко пограниччя Азії. І від найдавніших століть, коли тільки що почали творитися народи з племен, саме українцям доводилося своїми грудьми захищати Европу перед нападами орд, що напливали з Азії. З тих орд і народів, що в сірій давнині нападали на наші землі, тільки історичні згадки лишилися. А наш нарід з древньої Русі змінив назву на Україна, щоб тим способом відрізнитися від найлютішого ворога, що коштом і геройством українців міг вирости в велику московсько-російську потугу.

Від наших предків Европа дістала найцінніший дар, що його може мати людина, волю, хоч самі вони, знеможені й шарпані звідусіль, її втратили. Ще й до сьогодні історики східньої Европи намагаються доказувати світові, що українського народу ніколи не було, нема й не буде.

Хто ж за нас заступиться? Хто докаже тисячолітнє наше існування? Хто ж, як не ми самі? Історію творять люди, а в усіх нас, українських людей, існує і виявляється хочби частина вічного руху до майбутнього, що разом з минулим складається на історію народу. І це наше майбутнє буде таким, яким ми його самі підготуємо, — ми всі разом!

Від самого початку існування нашого народу жінка-прамати, українка завжди стояла нарівні з чоловіком у всіх ділянках життя. Жінка на нашій землі ніколи не була рабинею, ніколи не закривала обличчя чадрою, символом рабства. Ніколи не відокремлювалася в жіночій частині дому, ніколи її не купували. Була вона повна співучасниця роду й усього матеріяльного й духового його життя. Вона не боялася виявити свою волю, бажання і вдачу, душа її не скута віковим приниженням. І ця потужна сила, сила не рабині, а матері, не дала і не дасть себе знецінити і знищити в українському роді, вона дала й далі дає незліченну кількість відомих і невідомих героїнь. У цій скромній імпрезі бажаємо познайомити вас, пригадати вам, шановні присутні, про значення, вплив і вклад праці української жінки в історію України, але й також у світову історію.

Глядачі захоплено вітали виставку "Українка в минулому", а преса високо її оцінила. Ось декілька її голосів:

"Поступ", ч. 21(612): "Показ строїв нашого минулого сповнив подвійну ролю: показав чудову й багату ношу і заразом був доброю лекцією історії визначних жінок княжої і козацької України. Історичну тему обговорили дикторки українською і англійською мовами дуже добре".

"Канадійський Фармер", ч. 27/1971 — ("Ірина Книш: "Шляхетне суперництво"): "Замість символів — показати справжні історичні постаті, що хвилювали б не тільки химерністю невловних привидів, чарували не тільки

красою одіяння, а й значимістю своїх реальних особовостей. Сміливе й багато важче завдання. Так виникла "Українка в минулому", що її можна вважати новим варіянтом показу історичних одягів IX-XVIII століть."

З ПОКАЗУ ІСТОРИЧНОЇ НОШІ В ТОРОНТО 1970 р.

Модельки зліва до права: М. Онисько, Х. Михаловська, Н.Н., О. Калимін, О. Чвалюк, Н.Н., Н. Остапчук, Л. Лилик, В. Хахула, С. Проців, М. Дриґ, С. Сусмут, Н. Гладун. Сидять хлоп'ята зліва: П. Гладун, зправа: Є. Бодуйкевич.

"Новий Шлях", ч. 1-2, 1974 (Р. Рахманний): "Українська жінко! що тільки не вміють зробити твої працьовиті руки, керуючись твоєю багатою ініціятивою?... Ці руки зуміли повернути вказівку історії назад, щоб представити нам жіночу гідність і красу давнини, здавалося — ніби постаті ожили і сходили зо своїх портретів, щоб щераз відіграти важливу ролю амбасадорів у нашій країні поселення."

В. Гаврилюк написав свої враження про імпрезу "Українка в минулому" і цій темі присвятив свій вірш *, у "Література й мистецтво", рік XIX, ч. 11(244): "Бурхливі оплески приявних, головно молоді, свідчили не тільки про захоплення мистецьким відтворенням цих мерехтливих та барвних одягів, як радше, був це вияв зустрічі з обличчям нашої історії, що її тексти наблизили очам кількох сотень глядачів".

* В скороченні.

Йдуть одяги мого народу
Заплющивши очі на мить,
Але душа іще шумить.
Зворушливий був маскарад
Цих привидів в костюмах.
Бо раптом, що це — шелест, шуми?
Йдуть одяги мого народу,
Йде історичний маєстат,
Йдуть княжни і княгині,
Ідуть жінки святині.
На сцені продефілювали з'яви
Балету древньої грози і слави,
З'яви леґенди, міту і держави.
Які ж портрети пишні
Дзвінких тих постатей,
Цих дам колишніх,
Від літописної красуні Либедь
Аж до напів забутої черниці.

З ІМПРЕЗИ "УКРАЇНКА В МИНУЛОМУ" В ВІДДІЛІ ОУК У МОНТРЕАЛІ 1973 РОКУ.

Зліва до права: голова відділу І. Сеник; організаторка імпрези А. Лебідь, культ.-ос в. референтка ЦУ ОУК С. Климкович (відтворила історичну ношу і зладила пояснення), О. Височанська (виклопотала допомогу на ту ціль).

Мов зрушились підземних глибів скрині,
Нетлінні — таємничі.
Ґалерія незношеної ноші
Вийшла на торжество
З музейних заворожень."

"УКРАЇНКА В МИНУЛОМУ"
В ВІДДІЛІ ОУК У МОНТРЕАЛІ 1973 РОКУ

Зліва до права: дружка княжни Галиці (І. Мельник), княгиня Анна Романова (М. Захарчук), Марія Магдалина Мазепа (О. Сербин), Анна Мстиславна Данилова (М. Стельмащук), друга дружка (О. Мельник).

"Український Голос" — М. Залозецький: "Показ історичних одягів, що змістом своїм висвітлював епохи нашого народу та ролю провідних жінок у долі нації, не пропав без наслідків: це лунають голоси, згадки милі, бо кожний вислів підкреслює вагу імпрези в побудженні національної свідомости"...

"Новий Шлях" ч. 17/71, Ярослава Зорич: "Плеяда лицарських славних жінок — наша багатовікова спадщина! Їхні діла горять ясним смолоскипом і показують дорогу до змагань."

Багато відгуків про імпрезу "Україна в минулому" з'явилися в українській і англійській пресі.

Упродовж п'яти років цю імпрезу поставлено: в Едмонтоні — 4 рази, в Калґарі — 2 рази, у Вінніпеґу — 4 рази, у Реджайні — 3 рази, у Содбурі — 2 рази, у Торонто — один раз, у Ванкувері — 2 рази, у Монтреалі — 2 рази, у Льос Анджелес — 1 раз.

З показом "Українка в минулому" побувала я в трьох провінційних музеях: "Музей людини і природи" в Вінніпеґу, "Ґалерія Мистецтва Мендель" при музеї в Саскатуні, і "Планетаріюм МкМіллян" при музеї у Ванкувері.

Зацікавлення чужонаціональної публіки нашою історією — величезне. Багато глядачів були глибоко вражені, прослухавши про наші історичні постаті. На запрошення товариства СУМ їздлила я з одягами до Калґарі на "Стемпід".

Українці в Калґарі спорудили "фловт" (парадний віз)"Україна", на ньому стояла мініятюра собору св. Софії в оточенні історичних постатей з княжої і козацької діб нашої історії. Гучномовці подавали розповіді про Україну. Багатотисячна публіка з ентузіязмом вітала цей "фловт", а мистецьке жюрі передало українцям трофей першої нагороди.

Від 1975 року одяги показу "Українка в минулому" приміщуються в Українському Архіві-Музеї в Едмонтоні, виставку розклали членки відділу ОУК Іванна Іванусів і Софія Климкович. Коло виставки розложено тексти пояснень українською та англійською мовами про всі історичні постаті. Кожного року приходять прогульки різних шкіл з Едмонтону й околиці, оглядають виставку теж відвідувачі Архіву-Музею, читають розповідь — "Українка в минулому" далі живе і діє.

ЧАСТИНА ВИСТАВКИ НА "КАРАВАНІ"

Фонд Українського Золотого Хреста*

Ідея червонохресної акції, зміст і характер її праці, завжди знаходила належне зрозуміння в усіх жіночих організаціях. Тож не диво, що як тільки Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб почала розгортати свою працю, звернула увагу і на ту ділянку. На III Крайовій Конференції в Саскатуні постановила створити Український Червоний Хрест при ОУК, почала робити заходи для його леґалізації і доручила відділам на місцях творити підвідділи Українського Червоного Хреста. Коли ж показалося, що Червоні Хрести можуть творити тільки народи в своїх державах, і не народи, тільки держави є членами Міжнародного Червоного Хреста, треба було шукати іншої назви. Спочатку це була Українська Червонохресна Акція, потім Українська Перша Поміч, а накінець, за прикладом українського жіноцтва в ЗСА — Український Золотий Хрест. Під такою назвою існував він від 24 серпня 1939 до 21 січня 1941 року.

Досвід показав, що недоцільно втримувати два паралельні апарати в одній організації, тоді передано червонохресну роботу, що велася під фірмою Українського Золотого Хреста, відділам ОУК і для керівництва нею покликано до життя окрему референтуру в Центральній Управі ОУК під назвою Фонд Українського Золотого Хреста, а в відділах до складу управи завжди входила референтка Фонду Українського Золотого Хреста.

У другому чвертьсторіччі діяльности Центральної Управи ОУК, цебто в роках від 1956 до 1980, керівництво Фондом Українського Золотого Хреста спочивало в руках ось таких референток (часами — референтур, коли потрібно було більше осіб): від 1956 до 1964 року — Анна Курилів з Содбурі; в роках 1965-1967 не було спеціяльної референтури Фонду УЗХ, справи полагоджувала канцелярія Центральної Управи ОУК; від 1968 до 1970 — двоособова референтура — Анна Курилів з Содбурі й Михайлина Процик з Тандер Бей; в роках від 1971 до 1974 діяла широка референтура з сімох членок — Ольга Заяць з Ванкуверу, Софія

---

* Про те, як дійшло до створення Фонду Українського Золотого Хреста, широко розказано в і томі ювілейного збірника ОУК на 81-90 сторінках. Для тих, що не мали нагоди познайомитися з тією справою, передаємо це тут на вступі кількома реченнями.

Климкович з Едмонтону, Анастасія Лебідь і Галина Кошарич з Монтреалю, Анна Курилів і Ольга Гальчук з Содбурі, Анна Стецькович з Гамільтону; у роках 1975-1977 обрано референтуру з чотирьох членок, що уконституювалася так: Анна Курилів з Содбурі — голова, Анна Стецькович з Гамільтону, Мирослава Клименко з Саскатуну й Ольга Гальчук з Содбурі — членки; і накінець у роках від 1978 до 1980 — Анна Курилів з Содбурі, Анастасія Лебідь з Монтреалю, Тетяна Ґрай з Торонто та Євгенія Барицька з Содбурі.

В допомоговій акції системи УНО і Братніх Організацій витворився звичаєм такий поділ праці: Українська Стрілецька Громада опікувалася воєнними інвалідами; Українське Національне Об'єднання — політичними в'язнями, а крім того обидві Організації підтримували визвольну боротьбу, створивши для того Український Визвольний Фонд; Організація Українок Канади, через свій Фонд Українського Золотого Хреста, перебрала на себе допомогу вдовам і родинам провідників визвольної боротьби. Згодом це поширилося теж на інших українців поза межами Канади, що знайшлися в потребі, а потім — на переслідуваних в Україні, засланців та їхні родини.

Зокрема в цій останній ділянці Фонд Українського Золотого Хреста проробив велику працю. Коли українська визвольна організація нав'язала контакти з родинами переслідуваних в Україні і привезла першу т.зв. захалявну літературу з України на Перший Світовий Конґрес Вільних Українців 1967 року в Нью-Йорку, звернулася до Фонду УЗХ за поміччю для родин засуджених. Вислано туди в той час дуже багато пачок на адреси, що їх заподала націоналістична організація, вона теж вишукувала найближчих свояків переслідуваних у вільному світі, бо спочатку допущені були посилки тільки від найближчої рідні. Голосилося тоді до Фонду УЗХ, зокрема в Торонто, багато громадян, що приносили готові пачки з проханням постаратися, щоб дійшли вони до рук тих в Україні, що їм найбільше потрібно. Дуже багато причинився до того сьогодні вже покійний член Української Стрілецької Громади Онуфрій Максимів, що зв'язався з Фондом УЗХ і доставляв адреси як тих, від кого слід висилати, так і тих, кому треба посилати. Пізніше, коли ця справа розрослася, перебрала її спеціяльна комісія для оборони й допомоги політичним в'язням в Україні, вона зорганізувалася при СКВУ.

Назвищ осіб, що їм висилано допомогу, тут не подаємо, але все точно записано в діловодстві Фонду Українського Золотого Хреста.

Натомість, для прикладу, подаємо витяг з касових книг за чотири роки (1971, 1972, 1973 і 1974), на якого рода ділянки простягалася та допомога і які суми на кожну з них виплачено в тому періоді:

1. Допомога хворим, убогим, вдовам і сиротам, інвалідам, що залишилися в різних країнах Европи, колишнім українським громадсько-політичним діячам у Канаді й Европі:

1971 —	1,700.00
1972 —	3,091.00
1973 —	3,000.00
	10,891.00

II. Дотації здібній молоді, на табори, курси українознавства, допомогу дитячим садкам:

1971 — 870.00
1972 — 1,469.00
1973 — 500.00
1974 — 580.00
3,419.00

III. Допомога родинам репресованих в Україні:

1971 — 8,427.92
1972 — 2,690.34
1973 — 5,747.92
1974 — 8,949.66
25,815.84

РАЗОМ сума всієї допомоги: 40,125.84

Можна собі приблизно уявити, до якої висоти дійшла б ця сума, коли б доповнити її даними за всі роки другого чвертьсторіччя діяння Організації Українок Канади.

У порозумінні з тамошніми українськими національними організаціями, висилалися допомоги до Бразилії і до Аргентіни.

Незалежно від тієї самостійної допомогової акції Фонду Українського Золотого Хреста, стоїть він у контакті з іншими допомоговими українськими організаціями, що розтягають свою опіку над українцями поза межами Канади, наприклад з Українською Еміграційною Службою, що займалася переселюванням українців до Канади, головним чином утікачів з Польщі, і час від часу діставала підтримку від Фонду Українського Золотого хреста.

Допомога йшла не тільки грішми. Велася теж акція оборони прав людини згідно з напрямними Комісії Прав Людини при СКВУ та інформаціями зо "Смолоскипу"; збирано підписи на петиції до Об'єднаних Націй, організовано протестні маніфестаційні сесії і доповіді, зокрема під час двох останніх Крайових Конференцій у Торонто.

Крім того Організація брала участь у маніфестаціях в Оттаві і в Торонто, що їх організував Комітет Оборони Валентина Мороза.

Паралельно з усією тією допомогою в цілій Канаді і в усьому вільному світі, що організувалася й виконувалася з рамени Центральної Управи ОУК за посередництвом Фонду Українського Золотого Хреста, Відділи ОУК не занедбували допомоги в засягу свого діяння, зумовленої потребами даної місцевости.

Поза тією добродійною акцією серед і для українців, бачимо Організацію Українок Канади у співпраці з такими установами, як Канадський Червоний Хрест, "Товариство боротьби з недугою пістряка", "Товариство опіки над сліпцями", "Товариство опіки над недорозвиненими дітьми" і скрізь там, де добре і щире серце може облегчити долю нещасним людям.

Власних бюр поради відділи ОУК не ведуть, користуюся такими бюрами Суспільної Служби Українців Канади.

У вільному світі є більше таких допомогових організацій, але ще більше тих, що тієї допомоги потребують. І пропливе ще дуже багато часу, коли не буде потрібно організувати допомоги приватною ініціятивою. Фонд Українського Золотого Хреста ввесь час має це на увазі, свою допомогову діяльність буде продовжувати, бо жіноче серце завжди чутливе на людське горе, а Організація Українок Канади ніколи не була глуха на голос тих, що їх лукава доля поставила в тяжке положення.

ЧЛЕНКИ ОУК З Н. СВІТЛИЧНОЮ ПІД ЧАС III-го СКВУ

Зліва — М. Чайківська, О. Мицик, Н. Світлична, С. Проців, М. Дунець; з-заду, зліва О. Ковальська, Я. Зорич

II

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ ОУК У РОКАХ 1956-1980

Ольга ІЛЬНИЦЬКА

Відділ ОУК у Ванкувері Брітанська Колюмбія

Здоровий дух українського національного жіночого руху, що горіючим смолоскипом освічував шляхи українському жіноцтву в світі, по другій світовій війні запалив серця свідомих жінок тут, над Тихим Океаном у Ванкувері, пробудив їх до творчої праці та спонукав заснувати відділ Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Це сталося 27 травня 1947 року.

Першими членками відділу ОУК у Ванкувері були: Бронислава Боднарчук, Ірина Лавришин, Параскевія Дипчій, Катерина Дуда і Юлія Курляк. Вони почали свою діяльність і заклали підвалини під твердинею над Тихим Океаном, де живе українська мова і звідки променіє суспільно-культурна праця українського жіноцтва на своє довкілля до сьогоднішнього часу.

Спочатку сходини і традиційні свята нашої Організації відбувалися в приватних хатах або у винайнятих залях. З того часу, як філія УНО придбала власну домівку і коли приплив повоєнної імігрції зібльшив членство відділу, започаткована скромними силами праця розгорнулася ширше і навіть ввійшла у фазу свого розквіту, якщо можна так назвати використовування доволі вузьких рам нечисленної української громади, далеко від організаційних центрів.

Відділ нараховував яких 18-20 членок, приблизно стільки, як тепер. На протязі всього його існування очолювали його такі членки: Бронислава Боднарчук, Ірина Лавришин, Параскевія Дипчій, Марія Гуцуляк, а найдовше — Ольга Заяць.

Праця відділу ОУК у Ванкувері простягалася на подані внизу ділянки, їх можна зібрати в сімох точках:

1. Тісна і дружня співпраця з місцевими Братніми Організаціями — Українською Стрілецькою Громадою та філією Українського Національного О'єднання;
2. Щорічні академії в честь патронки ОУК Ольги Басараб та інших героїнь і тих, що поклали голови в боротьбі за Україну.

3. Урочисті святкування Свят-Вечорів і свяченого, згідно з прастарими українськими традиціями, при співучасті священиків обох українських Церков.

4. Відвідування українських родин з колядою.

5. Підтримування зв'язків з Центральною Управою ОУК, висилка делеґатки на Крайові Конференції ОУК.

6. Старанням відділу ОУК відбувся показ історичної ноші "Українка в минулому", що до нього стільки праці вложила заслужена членка ОУК з Едмонтону, Софія Климкович.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У ВАНКУВЕРІ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ:

Зліва до права: сидять — М. Балан, касирка; Юлія Курляк; Ольга Заяць — голова; Б. Боднарчук — заступниця голови; П. Дипчій; стоять: М. Бедзик; Теофілія Насальська; К. Лисак; М. Шостак; М. Гуцуляк — секретарка; О.Ільницька — пресова референтка; А. Дидик; А. Вітів.

7. Плекаючи пам'ять про українські народні традиції, відділ старався відтворити на сцені всякі українські звичаї. До найкращих належав "дівич-вечір" або т.зв. вінкоплетення, передвесільний обряд, що століттями пильно плекався на рідних землях. Чудового змісту пісні при виконуванні традиційних передвесільних обрядів привезла родина Івана і Бронислави Боднарчуків з села Чернятина в Городенщині, коли, одна з перших, поселилася у Саскачевані. Іван Боднарчук з дружиною і сестрою Анною Трач, відтворювали це "вінкоплетення" на дівич-вечорах перед весіллями своїх дітей і внуків.

Зворушені до сліз глядачі запрошували їх повторювати цей обряд на дівич-вечорах. З тих слів і мелодій віяло неначе свіжим духом землі далекої України.

Відділ ОУК у Ванкувері підтримував фінансово, в міру своїх можливостей, — Осередок Української Культури й Освіти, Фонд Українського Золотого Хреста, "Жіночий Світ", установи, що опікуються українськими інвалідами, видання "захалявної" і дисидентської літератури.

Далека дорога до Ванкуверу, тому не часто заїжджають туди з відвідинами. Відділ ОУК відвідували Ярослава Зорич, Степанія Савчук, Василь Гультай і Люба Чайковська.

На сьогоднішній день до відділу ОУК у Ванкувері належить 15 членок, вони докладають усіх зусиль, щоб якнайдовше продовжувати працю свого відділу. Управа діє в такому складі: голова — Ольга Заяць; заступниця голови — Бронислава Боднарчук; секретарка — Марія Гуцуляк; касирка — Марія Балан; пресова референтка — Ольга Ільницька. Решта членок: Юлія Курляк, Марія Бедзик, Наталка Данилів, Теофілія Насальська, Параскевія Дипчій, Левка Чайківська, Каролина Лисак, Анна Вітів, Марія Шотак, Анна Дидик.

Перенеслися до вічности членки: Марія Король, Ірина Гайдей, Віра Касюхнич, Анна Трач, Єлисавета Давидяк.

При цьому слід згадати, що Марія Король та Ірина Гайдей були перешими кольпортерками "Жіночого Світу". Анна Трач, зразкова, заслужена і повна посвяти членка, довгими роками займала становище касирки ОУК, УНО і КУК.

ПІСЛЯ ВІДВІДИН УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА В ЕДМОНТОНІ,
11 жовтня 1982 р.

Ірина ЗЕЛЕНА

Відділ ОУК у Віндзорі, Онтаріо

Читаючи протоколи за останні 25 років праці відділу ОУК у Віндзорі, пригадуються події минулих літ: чверть століття життя Організації і чверть століття життя її членок, тісно зв'язаного з Організацією. Пригадуються хвилини великих успіхів, а інколи — сповільнення праці, застій, а потім новий підйом і запал, що несли за собою втіху з успіхів. Бо, як у житті одиниці успіхи чергуються з невдачами, спалахи активности з обайдужінням, так і в організаціях, у виявах гуртового життя завважуються такі самі явища. Є люди духово сильніші, є слабші, більш чи менш витривалі, вироблені, чи початківці, але, коли вони разом, овіяні одним духом, то одні других підтримують, заохочують і ведуть власним прикладом, а тоді досягають успіхів, що може й не ввижалися їм на горизонті, коли починали працю. Хто ніколи не хотів віддати себе в цілості великій справі, той ніколи не відчував тих піднесених почувань, радощів зо спільних успіхів. Вони приходять по тяжкій, безкорисній, невдячній праці, що томить тіло і лягає тягарем на душу, однак, щоб пережити хоч одну хвилину великого успіху — варто переборювати ті труднощі.

Перегортаючи деякі, пожовклі вже, картки протоколів, шукаємо причини, що спонукувала членство до праці та об'єднала його в одну родину. Відповідь знаходимо в словах двох голів відділу, як вони записані в протоколах. Юлія Яворська: "Нашим кличем повинен бути Рідний Край, прикладом — герої і їхнє завзяття, а символом — Ольга Басараб, наша патронка." На іншому місці друга голова, Юлія Мудра, говорила: "Будемо старатися нашу працю повести так, щоб других людей нею зацікавити і створити в наших серцях задоволення, що даром нам дні не минали."

Вийшовши з таких ідейних підстав, наша Організація не дармувала, пильною працею доклала кілька цеглинок у велику будівлю Української Самостійної Держави.

У роках 1947, 1948 і 1949 приїхало до Канади найбільше нової іміграції

після другої світової війни. Відразу велика її частина включилася в існуючі організації. Свіжі членки, "новачки" в Організації, бачили, як зразково вона діяла. Точне книговодство, школа, підготова великих імпрез, велика праця в господарській та культурно-освітній ділянках, співпраця з другими організаціями, рівновага і розсудливість у відповіді на злобні наклепи — все те з'єднувало прихильність до неї та охоту в ній працювати. Між членками старшими й молодшими, свіжоприбулими чи вже тут народженими панувала згода, всіх об'єднувала дружба та спільні ідеали.

Бували й різниці думок, бож і в найбільш ідеальній сім'ї вони трапляються, та невеликі і не було їх багато, не варто й згадувати про них, хіба на те, щоб показати, як можна такі речі полагодити в культурний спосіб для загального добра.

Відділ ОУК у Віндзорі може стати прикладом співпраці у спільному прямуванні до вищих цілей, до зміцнення української суспільности в Канаді і через те також до волі й незалежности України.

На протязі 25 літ кількість членок коливалася між 37 до 44, 15 з них відійшли у вічність, але число постійно поповнювалося, бо приходили нові. Всі добре виконували свої обов'язки, одні активніші в якомусь часі, другі в іншому, з різних причин, як от хвороби, нещастя, смерть у родині, виїзди і т.п. Деякі були в відділі дуже короткий час, як метеори, що блиснуть і згаснуть. До таких належала Анна Білоус, що в 1958 році приїхала з Вінніпегу, повна енергії, нових ідей та охоти до праці. Завдяки їй дуже пожвавилася праця в відділі — та вже в 1961 році з жалем ми її пращали.

Працю оживляли такі членки, як Мотрук, Сегодня, Люба Козак, Ярослава Ковч, Марія Цап, Маруся Непріла, Ярослава Лозинська, але й вони по двох-трьох роках повиїжджали або з оправданих причин мусіли припинити працю.

Розклавши діяльність відділу на ділянки, можна б поділити її на дві частини за такою схемою:

1. Імпрези, події і справи, що повторялися кожного року.

2. Імпрези і справи, що відбувалися рідше чи частіше, але не кожного року. Часом навіть раз або й два на протязі 25-літньої діяльности.

До перших належали: Свята Героїнь; Шевченківські Свята; спільні Свят-Вечори і "Свячене"; базари й пікніки; різні форми допомоги "Жіночому Світові"; участь у діяльності Місцевої Жіночої Ради, Товариства консументів і співпраця з Департаментом Багатокультурности; деякі господарські справи; відвідування хворих; розпис писанок, вишивання; дописи до преси; допомога й опіка "Рідною Школою", дитячими садочками, доростом і відділом МУНО, поїздки членок.

Спробуємо дати їх перегляд.

А. Свята в честь героїнь:

Лютий — це місяць мученицької смерти патронки ОУК Ольги Басараб. Кожного року організувалися концерти й академії, а потім тільки святочні

сходини. При тому відзначувано річниці смерти Віри Бабенко й Олени Теліги. Ці три жінки — це символ наших змагань, їх, разом з тисячами інших, знаних і незнаних, замучили упродовж історії окупанти нашої Батьківщини.

Свято Героїнь улаштовувано звичайно на ширшу скалю, публіка заповняла залю, щоб разом з нами віддати поклін тіням Героїнь. На програми складалися доповіді, виступи хору під диригентурою Анни Зеленої, деклямації, інсценізації, монтажі.

1956-го року Мирослава Мартинюк при допомозі Михайла Дмитрова та Юлії Мудрої, поставили драму з життя Ольги Басараб. У 1959 році Анна Білоус підготовила інсценізацію "Грішниці" Лесі Українки. Виступали в ній членки МУНО Ніна Мудра і Катруся Сироїд.

На промовців звичайно запрошувано визначних жінок з-поза Віндзору, як ось з Детройту д-р Марусю Бек, д-р Марію Квітковську, мґр Валентину Мушинську, Орисю Гнатчук, Дарію Бойчук, з Торонто — мґр Ярославу Зорич, Богдана Зеленого, колишнього в'язня польських тюрем з т.зв. процесу "басарабівців". З членок нашого відділу реферати відчитували Маруся Зольна, Люба Козак, Ірина Зелена, Катря Дуда, Теодосія Стиран, Іванна Шишак, Анна Зелена.

Упродовж років програму підготовляла і хорами диригувала Анна Зелена, часами заступала її Казимира Яворська, а в останніх роках хор вели Іванна Романів і мґр Літинський. У хорах співали членки МУНО і ОУК.

1967 року Свято Героїнь відзначено в оригінальний спосіб за монтажем, що його підготовила Ірина Зелена під назвою "Симфонії душ". Три героїні, Ольга Басараб, Віра Бабенко й Олена Теліга, як душі, розказували про своє життя. Героїнь персоніфікували Іванна Ільницька, Анна Зелена й Ірина Зелена. Залю виповнила публіка вщерть. У 1964 році на Святі Героїнь Маруся Зольна з чуттям передала монолог Ольги Басараб у тюремній келії.

Оригінальний монтаж підготовила в 1975 році Іванна Романів. До змісту підібраних пісень Ірина Зелена написала уривки з життя героїнь і відчитувала їх перед кожною піснею. Співав хор "Наша Пісня".

Тими щорічними святкуваннями ширилася українська правда серед громади в Віндзорі, а українські діти виховувалися не тільки словами в "Рідній Школі", але й на прикладі життя і жертви наших героїнь.

Кожного року в лютому правилися панахиди по Героїнях, образ Ольги Басараб прикрашувано вишиваними рушниками. Кожний концерт, академія чи святочні сходини єднали членок духово з тими, що віддали життя за свій нарід.

Під час тих святкувань завжди переводилися збірки на Фонд Українського Золотого Хреста.

Б. Шевченківські Свята:

Свята в пам'ять Тараса Шевченка відбувалися кожного року, часом з більшою, часом з меншою концертною програмою, інколи відзначувалися тільки в формі святочних сходин.

Промовляли на них Голова Крайової Екзекутиви УНО Микола Плавюк, представник УНСоюзу Володимир Гірняк, секретар відділу УСГ Яким Христич, Ростислав Зелений, Марія Мушинська, мистець Михайло Дмитренко, Галя Зольна, Катерина Дуда, Юлія Яворська й Ірина Зелена.

Деклямували Іванна Ільницька, Софія Лиса, Катерина Леськів і шкільні діти.

Розалія Макогон з дітьми з дитячого садочку підготовляла дитячі вистави й пописи танків. У 1958 році Ярослава Лозинська підготовила зо шкільними дітьми інсценізацію "Тополі", а через п'ять літ — Юлія Яворська дала дитячу виставу про молоді роки Шевченка, в ній виступали два молоденькі актори — 10-літні Дарця Зелена й Нестор Ільницький. Їх зворушливу гру награно на платівки і так увіковічнено ту подію в історії українського Віндзору.

У 1968 році три пластунки в однострояхпродеклямували "Три душі" з поеми Шевчнка "Великий Льох". Дівчата — Марта Дзюбановська, Дарка Зелена й Ірина Макогон — з глибоким розумінням передали вірш генія. Рік перед тим мистець Михайло Дмитренко доповідав про Шевченка, як маляра, висвітлюючи одночасно прозірки з картин Шевченка з фаховими до них поясненнями.

У 1972 році вставлено в програму Шевченківського свята інсценізацію "Наймички", де виступали Ірка Макогон, Леся Зольна й молодий Петрук.

Рік пізніше знавець співу й театрального мистецтва Іванна Романів підготовила оригінальний монтаж з життя Шевченка, що відбувався "мовчки" за прозорою завісою, а пояснення до нього давала Ірина Зелена. Ілько Косіковський, у ролі Шевченка, закінчив виставу віршами, що їх писав поет перед смертю.

Майже на кожному такому концерті передбачені були танцювальні виступи МУНО і співи хорів ОУК і МУНО під орудою Анни Зеленої.

В. Свят-Вечори.

Кожного року врочисто відзначувано цю традиційну імпрезу і завжди на неї приходило багато запрошених гостей. Власне, ці вечори фірмувалися цілою системою УНО та його Братніх Організацій, але членки ОУК вкладали в них найбільше праці. Вони підготовляли культурно-освітні виступи до програми, давали реферати, займалися кухнею, а приготовити 12 традиційних страв — це не абищиця. Також рік-річно членки ОУК ходили колядувати разом з членами УНО.

До 1966 року при філії УНО існувала "Рідна Школа" і також дитячий садочок. Діти виступали з колядою, вертепами, короткими різдвяними виставками, одна з членок пояснювала традиційні звичаї і потім усі присутні в залі колядували.

В 1960 році Анна Білоус гарно вбрала прикрасами на сцені ялинку, під час вечері голови Братніх Організацій засвічували на ній свічки і складали гостям святочні побажання. Один стілець при головному столі, застелений килимком,

стояв незайнятий, на спомин померлих членів, при тому одна з членок короткими словами пригадувала їх пам'ять.

1974 року виступав на Свят-Вечорі новозорганізований хор "Наша пісня" під управою мґра Володимира Літинського з концертом колядок та щедрівок, Ірина Зелена пояснювала, як вони поставали і які українські різдвяні звичаї нагадували.

Г. Свячене.

Тиждень по Великодні, у Провідну Неділю, відбувалося "Свячене". Головний стіл прикрашувано вишиваною скатертиною, з великою паскою посередині, по боках порозкладані писанки у виконанні наших мисткинь. Голови Братніх Організацій складали присутнім побажання, згадуючи Великодні звичаї в Україні. Школярі, діти з садочку і теж МУНО виводили гаївки.

1960 року підготовано виставу до Шевченкового вірша "На Великдень", продеклямувала його шестилітня Дарця Зелена.

У 1975 році "Свячене" відбулося з участю хору "Наша Пісня", якого віднова знову пожвавила Організацію. Іванна Романів підготовила виставу, де акторами були всі хористи. Люба Менлі виступала у скечах і грала на фортепіяні.

"Свячене" 1979 року сполучено з сороковим днем після смерти Голови ПУН Дениса Квітковського, реферат про його життя й діяльність прочитав Ростислав Зелений. Доповідь про великодні звичаї виголосила голова ЦУ ОУК Софія Процiв.

По святі відбулися сходини членок відділу з участю Голови Центральної Управи ОУК Софії Процiв з Торонта.

Ґ. Базари й пікніки.

Кожного року філія УНО організувала базари, що були одним з головних джерел прибутків, у тому завжди активну участь брав відділ ОУК. Він організував "базарові дарункові вечори" (т.зв. з-англійська — "шавери"), куди кожна членка приносила дарунок на виграші в бінґо. Жінки також розпродували базарові книжечки. В базарових комітетах працювали Софія Лиса і п. Лисий, Юлія Яворська, Ольга Вівчарук, Юлія Мудра, Марія Косіковська, Наталія Никон, Степанія Гренюк, Ольга Дмитрів, Анна Войтович, Анна Когут, Галина Мартинюк, Текля Масна, Марія Кисіль, Анна Василюк, Марія Мисевич, Параня Стебельська, Марта Назаревич, Марія Зольна, Віра Шишак, Анастасія Бучинська, Теодосія Стиран, Катерина Дуда й Анна Тяжка. У змаганнях, хто більше продасть базарових книжечок брали участь: у 1959 році — Леся Зольна; 1961 — Анна Зелена, Степанія Ґренюк і Юлія Мудра; у 1963 — Іванна Ільницька, Віра Шиш'ак; у 1964 — Степанія Ґренюк, Юлія Яворська, Текля Масна; у 1969 — Ольга Дмитрів, Василь Войтович, Дана Кріґель.

ГОЛОВИ ВІДДІЛУ ОУК У ВІНДЗОРІ ЗА ОСТАННІХ 25 ЛІТ

Сидять зліва до права: Теодосія Стиран, Казимира Яворська, Анна Войтович, Іванна Ільницька-Шишак.

Стоять: Іванна Романів, Степанія Ґренюк, Ірина Зелена, Аранка Музика (з Лімінґтону), Анна Зелена

Такі контести помагали придбати гроші. На контестах "хто більше продасть базарових книжечок" першою вийшла Катерина Дуда, другою — Юлія Яворська і третьою Іванна Ільницька.

Спочатку пікніки відбувалися в Лімінгтоні по приватних домах, а згодом у Емгерстбурзі, де громада закупила гарну посілість. Як звичайно, членки ОУК готували їжу, продавали льотерійні квитки на вишивані подушки і мали загальний нагляд над усіми передбаченими в тих пікніках розвагами.

Д. Допомога "Жіночому Світові"

"Жіночий Світ" виходив від 1950 року, це було пов'язане з коштами, їх не можна було покрити самими тільки передплатами. Фонди здобувалися так званими контестами, цебто змаганнями в розпродажі книжечок з різними виграшами. 1956 року проголошено третій такий змаг, кожен відділ ОУК у Канаді призначав свою змагунку, а котра з них продала найбільше контестових книжечок — ставала королевою "Жіночого Світу". Змагункою відділу в Віндзорі була Маруся Косіковська, здобула перше місце і стала "королевою". Другою вийшла Павлина Подільчук з Торонто, третьою — Анна Курилів з Содбурі. На бажання королевої церемонія її коронації, спільно з княгинями, відбулася у Віндзорі, під час величавого бенкету 26 травня 1957. З Торонто приїхали Ольга Заяць і Ганна Мазуренко, Софія Проців і Тетяна Ґрай. На бенкеті були представники англомовного світу, промовляли й подивляли українців за їх працьовитість і зорганізованість.

А в протоколі з того свята записано, що членки ОУК можуть гордитися Марусею Косіковською за її трудящість та ідейну посвяту. Крім першого місця в контесті, вона ще того року придбала 35 нових передплатниць "Жіночому Світвові" і зібрала дол. 1812 на підтримку журнала. Від 1957 до 1960 була вона кольпортеркою "Жіночого Світу", за той час приєднала багато передплатниць і зібрала для "Жіночого Світу" дол. 5,337.75. Свою організаційну працю мусіла вона закінчити 1961 року, бо важко захворіла й пішла до лічниці. Та хоч недуга зламала її фізично, то думками вона ввесь час була з Організацією, жертвувала для неї і для "Жіночого Світу" скільки могла.

У 1959 році проголошено Четвертий Контест, змагункою Віндзору стала Степанія Ґренюк, зорганізувала продаж книжечок при помочі членок, придбала для "Жіночого Світу" дол. 2,000 і затримала в Віндзорі титул королеви організаційного журнала. На честь новообраної королеви влаштовано бенкет, а це збіглося одночасно з 10-річчям "Жіночого Світу". Секретар філії УНО, Яким Христич, писав з того приводу, що як тільки акція будь-якої організації ведеться з ідейним наснаженням — мусить принести бажаний успіх.

Це були роки найактивнішої праці відділу ОУК у Віндзорі. На Крайовій Конференції в Торонто відзначено відділ у Віндзорі перехідним прапором за найліпшу діяльність і найкраще виконання організаційних обов'язків. Отож відділ у Віндзорі став тоді першуном на всю Канаду. Гостювали тоді з Торонто Анастасія Теребуш, що вийшла першою княжною у змагу, редакторка

"Жіночого Світу" Степанія Бубнюк, Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук, членка змагового комітету Марія Дунець і Северин Віндик з Крайової Екзекутиви УНО.

Редакторка Степанія Бубнюк підкреслила в "Жіночому Світі", що "Відділ ОУК з Братніми Організаціями у Віндзорі, хоч невелика числом громада, зате сильна і свідома своїх завдань та відповідальности."

В тому часі було у Віндзорі 50 передплатниць "Жіночого Світу". Однак, по успіхах 1957-1959 років настало сповільнення праці, членки присвячували більше уваги внутрішнім організаційним справам і жертвенність на "Жіночий Світ" підупала. В 1962-1964 роках кольпортували журнал Юлія Яворська і Юлія Мудра, але крім того вони, на переміну, несли на собі тягар праці голови відділу.

До чергового контесту в 1964 році не знайдено змагунки, змагуном став цілий відділ, як такий, книжечки продавали всі членки, перед у тому вела Степанія Гренюк.

Влітку членки часто влаштовували по хатах чайні прийняття, з чого ввесь дохід ішов на "Жіночий Світ". Такі гостини відбувалися в Галини Мартинюк, у хворої Марусі Косіковської та в членки Анни Реваковської. У 1964 році кольпортаж перебрала Марта Назаревич і займалася ним аж до 1972 року. Це вона започаткувала звичай відвідувати членок у день їхніх народин, з таких відвідин та гостин завжди був якийсь дохід, увесь він ішов на "Жіночий Світ". Від неї теж пішов почин розігравок вишивок,так само зорганізувала вона ювілей 20-річчя "Жіночого Світу", реферат про завдання і значення власного журнала Організації виголосила Ірина Зелена. При цій нагоді МУНО виступила з танками, співав хор ОУК і МУНО під управою Анни Зеленої, при тій нагоді відбулася розігравка вишивок, що принесла "Жіночому Світові" дол. 240.

Контест "Жіночого Світу" 1970 року проходив під кличем приєднувати нових передплатників. Марта Назаревич здобула тоді другу нагороду, отже відділ ОУК у Віндзорі знову підніс голову. Бо таки й справді відділ у Віндзорі надзвичайно багато — праці і серця вкладав у підтримку "Жіночому Світові", признала це навіть Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук на 40-літньому ювілею відділу, ствердивши в своїй промові, що "для розбудови "Жіночого Світу" найбільше причинився своїми змагунками Віндзор". В той час хвора Маруся Косіковська передала дол. 100 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

У 1972 році кольпортаж "Жіночого Світу" перейшов у руки Катерини Дуди. Від часу свого приїзду до Канади 1958 року вона невпинно працювала в Організації, увесь час була секретаркою в відділі, відвідувала хворих по шпиталях, писала дописи до "Жіночого Світу". Кольпортерською працею займалася з посвятою, нерідко висилала власні гроші, коли ще не всі заплатили за журнал.

1973 року редакторкою "Жіночого Світу" стала мгр Ярослава Зорич, а в 1974 знову проголошено змаг за приєднування передплатниць і Катерина Дуда, при допомозі членок зуміла приєднати 34 передплатниці, згодом це число піднеслося до 93. Але коли цей змаг продовжено ще й на 1975 рік, тоді вже Віндзор стояв тільки на п'ятому місці, хоч вислав до "Жіночого Світу" дол. 952.

Крайова Конференція ОУК похвально відзначила всіх учасниць контесту. У 1977 році, після повних п'ятьох років кольпортерської праці, Катря Дуда вже хотіла передати це комусь другому, але що не було до того охочих, то вона й далі веде це діло. Але їй уже понад 80 років, отож вона справді заслуговує на подив у жертвенності своєї праці, відомо ж бо, що кольпортаж не належить ані до найлегшої, ані до найприємнішої праці.

У 1977 році почалася акція за придбанням власного приміщення для "Жіночого Світу", вона ведеться й по сьогодні.

Упродовж 25 років відділ ОУК у Віндзорі передав "Жіночому Світові" дол. 11,553.

Е. Участь у праці місцевого відділу КУК

Відділ КУК у Віндзорі завжди був високоцінною інституцією, працював на демократичних основах взаємної пошани між усіми своїми складовими організаціями. Протягом 25 літ відділ ОУК брав дуже діяльну участь у всіх працях КУК. Представницями відділу до КУК були: Марта Назаревич, Ірина Зелена, Анна Зелена, Юлія Мудра, Юлія Яворська, Степанія Ґренюк, Анна Когуч, Люба Козак і Маруся Косіковська.

1956 року зайшла потреба відновити жіночий КУК. На те вплинули зокрема дві події: страшна смерть 500 жінок, що їх розчавили большевицькі московські танки в Кінгірі і смерть сенаторки Олени Кисілевської. Ініціятиву до відновлення Жіночого КУК дали Ірина Зелена з ОУК та Ольга Лапка з ЛУКЖ, до того долучилися представниці інших організацій.

Відбуто протестне віче проти московського злочину, зорганізовано допомогу хворій сенаторці та вшановано її пам'ять по смерті. З рамени жіночого КУК відбувся панель на актуальні українські теми, брали в ньому участь: д-р Софія Парфанович, Валерія Касюрак і Маруся Ґабода, за модератора був Богдан Зелений. При численній участі членок ОУК жіночий КУК продавав українську їжу та печиво під час "Дня Домінії", зорганізував дві мистецькі виставки — одну в міській бібліотеці і другу в приміщеннях університету.

У 1964 році відзначено 20-річчя існування Жіночого КУК і при тій нагоді влаштовано показ ноші, промовляла тоді Наталія Башук, Голова Централі Жіночого КУК з Вінніпегу. Таким способом Жіночий Відділ КУК проіснував до 1967 року, а в тому часі головами там були: Ірина Зелена (ОУК) від 1956 до 1963, Іванна Римар (СУК) від 1963 до 1967. Короткий час головою була представниця ЛУКЖ Ярослава Лозинська, після чого постановлено відділ розв'язати, бо виявилося, що жінки виконували подвійну працю: в загальному й жіночому відділах КУК.

Відділ КУК улаштовував осінні вечерниці з контестантками від усіх своїх складових організацій з метою зібрати фонди на свою діяльність. Контестантками від УНО і Братніх Організацій були: 1963 — Надя Шишак, зайняла третє місце; 1964 року — Леся Масна; 1965 року — Орися Войтович, що

здобула перше місце; 1966 року — Люба Брикса, що теж висунулася на перше місце; 1972 року — Леся Зольна, їй припало друге місце; 1973 року — Христя Попіль. Усім своїм контестанткам відділ ОУК помагав у розпродажу квитків і влаштовував гри бінго з прибутком для них.

Від 1972 року по сьогодні Ірина Зелена займає в відділі КУК становище секретарки.

Чотири роки відділ ОУК при відділі КУК брав участь у каруселях, що влаштовувалися в рамах діяльности під протекторатом департаменту багатокультурности. Членки ОУК працювали теж у всіх комітетах для підготови великих спільних імпрез, як от відмічення 100-річчя народин і смерти Тараса Шевченка, 100-річчя Канади, 75-річчя поселення українців у Канаді, відзначування 50-річчя прголошення Української Державности, Злуки Українських Земель і т.п. 1977 року членку Іванну Романів обрано головою комітету відзначення 50-річчя проголошення Української Державности. Міська Рада Віндзору проголосила тоді один тиждень "Українським Тижнем" і в часі того тижня відбувалися цікаві і багатолюдні імпрези: 1. Панель, з участю д-р Марусі Бек, судді Григора Момотюка та д-ра Ігоря Стебельського. Модератором панелю був Ростислав Зелений; 2. висвітлено український фільм; 3. заходом Галини Мордованець зорганізовано мистецьку виставку; 4. Орися Войтович організувала імпрезу, де були покази варення й печення українських страв, вишивання, писання писанок і т.п.

Відзначення Свята Державности закінчилося бенкетом в авдиторії Клірі з участю представників канадського політичного світу.

Членки ОУК вклали багато заходів в організацію протестного віча в обороні дисидентів, промовляв там д-р З. Тарнопольський.

Є. Участь у працях Місцевої Жіночої Ради і в справах, що їм патронує та ними опікується Департамент Багатокультурности

Відколи тільки заіснував відділ ОУК, постійно був членом Місцевої Жіночої Ради. Здаючи собі справу з ваги й конечности підтримувати зв'язки з канадським світом та йдучи по лінії ідейних напрямних своєї Організації, представниці ОУК постійно працювали в Місцевій Жіночій Раді, одночасно теж у Товаристві Консументів, а потім ще і в організації підтримки багатокультурности в Канаді. В Місцевій Жіночій Раді були представниці всіх українських жіночих організацій, також і Товариства ім. Лесі Українки та Товариства "Просвіта". Українське ім'я добре було знане всім організаціям, що входили в склад Місцевої Жіночої Ради, зокрема теж тому, що в 1959 році головою Провінційної Ради була українка Соломія Гавриш, по ній — Френсіс Федчун і Загарія. Належало туди спочатку 50 різних жіночих організацій, тепер їх число дещо змаліло, але українські жіночі організації тримаються цупко і здобувають собі значення.

Представниці ОУК ходили на всі сходини й загальні збори, точно звітували про свою діяльність, були чинні у всіх працях Жіночої Ради і гідно заступали

там українську суспільність. Списували людей до пересвітлювання для перевірки туберкульози, з рамени Товариства Консументів домагалися знижки цін, контролі молока і т.п. Коли 1960 рік Жіноча Рада проголосила "роком емігранта", представниці ОУК в Раді збирали гроші на поміч усім, що її потребували. Жіноча Рада часто запрошувала танцювальний гурток МУНО виступати на її імпрезах. Представниці ОУК вітали Голову Товариства Косументів на всю Канаду, з рамени Жіночої Ради брали участь у "фестивалях миру".

Голова Жіночої Ради, Соломія Гавриш, була одною з десяти делегаток Канади на Міжнародний З'їзд Жіночих Організацій в Ірані.

Жіноча Рада* вшанувала членку Міської Ради Віндзору Монтроз і в тому брали участь теж членки ОУК. У 1959 році збори Жіночої Ради відбувалися в домівці ОУК, присутня на зборах була Голова Провінційної Жіночої Ради з Гамільтону. Під час "Осіннього чаю" 1972 року ОУК зорганізувала гарну мистецьку виставку. Ксеня Бучок, Степанія Гренюк, Марія Кисіль і Катерина Дуда вишивали, Юлія Яворська й Галина Мартинюк писали писанки, Софія Лиса в'язала френзлі, Анна Тяжка прикрашувала торт вишивковими взорами. 1977 року Анна Войтович помагала в продажу речей на базарі на цілі Жіночої Ради.

З участю численного членства Жіноча Рада влаштувала прийняття в честь Валерії Касюрак з нагоди іменування її на еміграційного суддю.

На З'їзд Жіночої Ради у Віндзорі 1979 року ОУК вислала сильне своє представництво.

1980 року з рамени організації для справ багатокультурности відбулася різдвяна виставка всіх націй. Представниці українських жіночих організацій зробили показ українського Свят-Вечора. Відділ ОУК на тій виставці репрезентувала Анна Войтович.

Упродовж 25 років у працях усіх тих трьох організацій від відділу ОУК брали участь: Анна Зелена, Анна Войтович, Юлія Яворська, Маруся Косіковська, Степанія Косіковська, Анна Когут, Ніна Недин, Маруся Зольна, Катруся Леськів, Оля Чвалюк-Радоша і Теодосія Стиран.

На Крайовій Конвенції Національної Жіночої Ради у Віндзорі 1961 року Голову Центральної Управи ОУК Степанію Савчук заступала Юлія Яворська.

Ж. Імпрези, що не відбувалися кожного року

1956: 15 квітня — 25-літній ювілей відділу ОУК. Голова підготовчого Комітету — Марія Косіковська, головна бесідниця — Степанія Савчук, Голова Центральної Управи ОУК. Мирося Мартинюк і Михайло Дмитрів підготовили дві інсценізації. Стіл накрито нововишитим обрусом, для тієї події вишивали його всі членки, а започаткувала це Галина Мартинюк.

---

* Скрізь, де вживається коротка назва "Жіноча Рада", мається на думці "Місцева Жіноча Рада".

ВИСТАВКА СВЯТОЇ ВЕЧЕРІ В ОРГАНІЗАЦІЇ БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ.

Відділ ОУК репрезентувала голова А. Войтович

У цьому році Тетяна Кошиць з Вінніпеґу доповідала про справи Осередку Української Культури й Освіти в Вінніпеґу.

1957: У жовтні — академія в честь Марка Вовчка, доповідь — Ірина Зелена, фортепіянове сольо — Артим Лозинський, танці — МУНО.

1958: У лютому — дитяча п'єса "Царівна — жаба", підготовила Ярослава Лозинська, виступали членки ОУК, сцену приготовив Михайло Дмитрів; з нагоди передачі переходового прапора відділові ОУК за найкраще виконану працю відбувся бенкет; членки приготовили бенкет на 20-річчя УНО, промовляв генерал Микола Капустянський.

1959: З ініціятиви відділу ОУК проф. Зенон Зелений, голова Товариства Українських Педагогів, доповідав про українське шкільництво. По рефераті — дискусія і чай; прийняття для гості з Німеччини О. Сулими-Бойко.

1960: 30-річчя Української Стрілецької Громади, членки ОУК підготовили бенкет; дуже цікаво вийшла "Жива газета" з такими статтями: редакційна — Анна Білоус, на виховні теми — Юлія Яворська, веселе — Анна Зелена, вістки з життя українських організацій у Віндзорі — Ірина Зелена.

1961: на цей рік припадали 25-літній ювілей філії УНО і 30-ліття ОУК; Ірина Зелена відновила Пласт у Віндзорі (9 пластунок); у березні — ювілейний Шевченківський концерт, головний промовець — Павло Мартін, федеральний посол, у програмі брали участь теж членки ОУК.

З ВИСТАВИ "ЦАРІВНА ЖАБА" В ВІНДЗОРІ 1958 РОКУ

Підготовила Я. Лозинська. Посередині сидить А. Войтович

1962: травень — Свято Героїв, з ініціятиви філії УНО і Братніх Організацій, спільно з Ліґою Визволення України; у жовтні членки ОУК перший раз приготували "відкритий буфет" (сморґарсборд), пізніше робили це частіше, давав він не злі прибутки; заснувалася Студентська Громада при віндзорському університеті, відділ ОУК давав їй постійно допомогу в уряджуванні мистецьких виставок, підготові "Свят-Вечорів" і т.п.

1963: На осінньому чаю ОУК виступили пластунки з піснями, що їх вивчили в таборі; студентка Анна Зелена розказувала про враження з поїздки в Україну.

1964: Помер полковник Андрій Мельник, ОУК разом з Братніми Організаціями справили поминки.

1965: Цікавий і небуденний вечір — на запрошення ОУК виступали Едвард Козак і Микола Понеділок, публіка щиро оплескувала мистців; вшанування старших членок ОУК: Галини Мартинюк, Анни Реваковської, Марії Стецій, Катерини Войтович, Фелісії Кіндяк.

1966: З рамени КУК відзначено 75-річчя поселення українців у Канаді, вшановано піонерів, доповідав проф. Давидович, у підготовчому комітеті були членки ОУК Анна й Ірина Зелені.

1967: Відмічено бенкетом 100-річчя Канади, господарем свята була Валерія Касюрак, промовляв сенатор Павло Юзик, помагали в тому членки ОУК; ОУК відзначив 100-річчя Канади окремо в домі Юлії Яворської, перевів збірку на Енциклопедію Українознавства в Сарселі; у грудні — літературний вечір, реферат на тему "Творчість сучасних письменниць" виголосила Одарка Витвицька з Детройту, в решті програми — спів Іванни Романів, деклямація Галини Мордованець, танці — МУНО, виставка творів українських письменниць.

1968: Виступ "Калини" і "Бояна" з Торонто в авдиторії Клірі, відділ ОУК приготовив вечерю.

1969: Концерт у 20-річчя "Жіночого Світу", доповідала Ірина Зелена.

1970: Виступ Миколи Понеділка у Ваєрвіл Коліджіет з рамени КУК за ініціятивою ОУК.

1971: Вересень — 40-річчя ОУК, головна бесідниця Степанія Савчук; виступ балерини Макар, квартету під керівництвом Степанії Колодницької з Детройту і танцюристів МУНО; Свято Матері з оригінальною програмою. Члени МУНО моделювали княжі одяги, пояснення давала Оля Ляш з Детройту, внучка Катерини Дуди; заходом відділу ОУК — виступ театрального грутка при хорі "Трембіта" з Детройту, відограли "Оргію" Лесі Українки під керівництвом Бранки Кривуцької; відділ ОУК стояв у постійних зв'язках з жіночими організаціями Детройту — Союзом Українок Америки, Золотим Хрестом — і хором Трембітою; у 30-річчя МУНО членки приготовили бенкет.

1972: Відділ ОУК запросив Івана В. Коляску, що говорив про шкільництво в Україні, після доповіді — чай і солодке з виступом Віри Ке, що перебувала в Віндзорі два дні. В суботу — гутірка і познайомлення з членками та представницями інших організацій, а в неділю — офіційний виступ. Віра Ке своєю особою внесла в атмосферу багато тепла й невимушености, всі відчули її надзвичайну особовість і гарно себе почували; грудень — великий український ярмарок з грою в "бінго", льотерією, продажем печива, навіть ворожила ворожка. Ініціятором імпрези була Анна Войтович. Це була перша того роду імпреза, повторювано її пізнішими роками.

1973: Іванна Романів після довшої перерви відновила звичай щедрувати і разом з членками ОУК цілий вечір відвідувала українські родини з щедрівками.

1974: За ініціятивою Ірини Зеленої відновився хор "Наша пісня" і це відразу пожвавило організаційну працю, диригував мґр Володимир Літинський; Леся Назаревич розказувала про свої враження з курсів українознавства в Києві; висвітлено фільм з України.

1975: Червень — заходом УНО і Братніх Організацій відбувся в авдиторії Клірі виступ танцювального гуртка "Чайка" з Гамільтону, членки ОУК влаштували для гостей прийняття; хор "Наша пісня" при співучасті ОУК показали звичай "обжинків", після того — відкритий буфет.

1976: "Рік жінки", відзначено українську жінку, з тої нагоди вечерю приготовили члени УНО; під час бенкету д-р Марія Квітковська і мґр Валентина Мушинська говорили про світову жіночу конференцію в Мехіко, де вони разом з д-р Марусею Бек пропагували українську справу; заходом ОУК у Віндзорі

перший раз відбулися вишивані вечерниці, суддями були: Степанія Дуб, Рома Когут і Лятишевська, дві перші нагороди отримали Розалія Макогон і Ніна Зелена, дві другі — Іванна Ільницька й Текля Масна, дві треті — добродійка Надя Метулинська й Марія Олексишин. За чоловічу сорочку вирізнено Михайла Мисевича; зліквідувався відділ ОУК у Лімінгтоні, його членки перейшли до відділу в Віндзорі.

1977: — Другі вишивані вечерниці.

1978: Померла Маруся Косіковська, на похорон приїхали з Центральної Управи Голова Софія Процїв і членка Тетяна Ґрай, також реадкторка Віра Кемпе.

1979: Перший раз відбувся продаж речей на Девоншайр Мол, тривав три дні, зорганізували його і продавали речі Анна Войтович, Іванна Шишак, Марія Зольна, Орися Войтович, Оля Радоя й інші; перед Різдвом — другий ярмарок-базар.

На святочних сходинах за останні 25 років виголошено такі доповіді: про Наталю Кобринську — Ірина Зелена, про Віру Бабенко — Анна Білоус, про Олену Пчілку — Ярослава Лозинська, про жінки Листопадового Чину — Анна Білоус, лікарські поради давав — д-р Петро Сайкевич, про Уляну Кравченко — Катерина Дуда, Анна Білоус, про Івана Франка — Яким Христич, про Лесю Українку — Ірина Зелена, про Івана Мазепу — Катерина Дуда, про Листопадові Дні — Теодосія Стиран, про Ольгу Кобилянську — Катерина Дуда, Юлія Яворська.

3. Господарські справи

Майже кожна імпреза в домівці УНО тісно в'язалася з працею в кухні. Ті, що ту працю виконували довгі роки, без нарікань, були і є фундаментом Організації. Всі наші членки з охотою помагали в кухні, та не всі хотіли брати на себе відповідальність за цілість. Отож тих, що взяли на себе той обов'язок, треба згадати й увіковічнити в ювілейній книзі. На першому місці слід поставити ім'я Анастасії Бучинської, бо воно стрічається в протоколах кожного року. З нею дружньо співпрацювала або й сама управляла кухнею Оля Дмитрів, від 1956 до 1963 року. В роках 1964-1965 дуже багато праці вкладала Віра Шишак, пізніше щиро працювала Марія Бачинська, вела кухню разом з Анастасією Бучинською, або й сама. В деяких роках бачимо на тому пості Марту Назаревич, Марію Кисіль, Анну Василюк, Теодосію Стиран, Параскевію Стебельську, Юлію Яворську, Теклю Масну, Марію Мисевич, Теодосію Поцілуйко, Ксеню Гащин, Анну Тяжку й Анну Дзісь. Авжеж, їм помагали всі членки. Звичайно в відділі обирано дві господині, а в деяких роках обирано їх окремо на кожну імпрезу. Це тяжка праця, але давала нагоду зійтися разом, поговорити, посміятися і мати вдоволення з виконаного обов'язку. Слід згадати, що членки приносили на кожне прийняття солодке печиво. На різні річниці, такі як 25-ліття Організації, 20-ліття "Жіночого Світу" і т.п., членки по-мистецькому прикрашували торти вишивковими взорами, що викликало загальний подив. Особливо гарно робили це Анна Тяжка і Марта Назаревич.

И. Відвідування хворих

Не занедбувала наша Організація шляхетного діла — відвідування хворих по шпиталях. Найчастіше діялося це перед Різдвом і Великоднем, крім того — коли була потреба. При таких нагодах роздавали хворим малі подарунки: паски, картки, іноді й писанки, що їх членки писали для тої цілі. Відвідували хворих: Софія Лиса, Галина Мартинюк, Анна Василюк, Марія Кисіль, Наталя Никон, Анастасія Бучинська, Катерина Дуда, Степанія Ґренюк, Ольга Максимович, Параскевія Стебельська та Юлія Яворська.

І. Вишивки й писанки

Українська жінка й вишивка — нероздільні. Багато членок ОУК плекають це чудове мистецтво, деякі приватні хати — це неначе виставки українського мистецтва. ОУК не тільки робила виставки народного мистецтва з приватних збірок, але й мала з того прибутки. Майже кожного року членки вишивали речі на розігравки чи на продаж. У відділі плекали це мистецтво: Галина Мартинюк, Степанія Ґренюк, Юлія Мудра, Софія Лиса, Анна Войтович, Оля Дмитрів, Юлія Яворська, Наталія Никон, Катерина Дуда, Марія Кисіль, Марія Лисай, Фелісія Кіндяк, Маруся Косіковська, Феня Бучок, Марта Назаревич, Параскевія Стебельська, Текля Масна, Анна Тяжка, Орися Войтович. За ті вишивки куплено нову куртину до залі.

Покази писання писанок для молоді відбувалися майже кожного року. Інструкторками цього діла були: Галина Мартинюк, Юлія Яворська, Степанія Ґренюк, Софія Лиса, Марія Непріла, Ніна Недин і Юлія Мудра.

Почавши з 1963 року відділ ОУК влаштовував щороку перед Великоднем писанкові "бінга". Не тільки приносили вони добрий прибуток, але й були водночас мистецькими імпрезами. Писанки відділ або купував, або діставав у дарунку від членок на виграшах, зокрема Галина Мартинюк, Юлія Яворська, Арамка Музика і Теодосія Стиран.

К. Дописи

Дописували до "Жіночого Світу" й інших українських часописів: Марія Косіковська, Степанія Ґренюк, Катерина Дуда, Ярослава Лозинська, Ірина Зелена, Анна Войтович. Часто звіти й дописи з діяльности відділу ОУК подавав секретар філії УНО Яким Христич.

Л. "Рідна Школа", дитячий садочок і МУНО

Відділ ОУК підтримував "Рідну Школу", дитячий садочок і гарно співпрацював з МУНО, старався всіми силами затримати школу й молодь при Організації, однак не завжди це вдалося. Це чи не найбільша втрата, що її потерпіла Організація за 50 років свого існування, бо з упадком школи й

садочку, підупала й Організація. На це склалися різні причини, а найважливіша з них — брак приміщення і шкільного устаткування. Від початків школу провадила Юлія Яворська, у цьому 25-літті вона вчителювала від 1956 до 1962 року. Пізніше прийшла Ярослава Лозинська й учила аж до розв'язання школи в 1966 році. Роки 1956-1966 — найактивніші нашої праці на тому полі. Шкільні діти, малеча з садочку і МУНО виступали на спільних імпрезах Братніх Організацій. При допомозі вчительок і членок ОУК з участю дітей улаштовувалися такі імпрези: в травні — Свято Матері, в червні — Свято Батька, воно звичайно збігалося з закінченням шкільного року; вечір з гостиною св. Миколая і зо сценічними виставами; балети — тим займалася Анна Білоус; Андріївські вечори сміху і традиційні ворожби, дитячі маскаради і т.п.

ОУК визначував своїх представниць для справ "Рідної Школи" і МУНО. Постійну поміч давали членки у веденні дитячої світлички, що їх зорганізувала Мирося Мартинюк 1956 року. Спочатку вона провадила садочок при помочі МУНО, а пізніше перейняла це Оксана Гладун з допомогою Орисі Бучинської, Анни Зеленої й інших. 1960 року цей обов'язок узяла на себе Розалія Макогон і спільно з МУНО й ОУК виконувала його безкорисно чотири роки. Їй помагали мунівки: Оля Дмитрів, Леся Назаревич, Оля Яворська, Орися Войтович і Надя Шишак. Тоді в садочку було 20-30 дітей.

Коли в 1962 році зорганізовано садочок під католицькою церквою, а при ОЖ ЛВУ — "Рідну Школу", число дітей в УНО зменшилось. Поволі дійшло до того, що 1965 року перестав там існувати садочок, а в 1966 році — "Рідна Школа". Були спроби відновити "Рідну Школу" в 1973 році. Тоді Орися Войтович, Маруся Шишак і Орест Бачинський зібрали групу дітей для науки мови і танців. У тому їм помагали Ніна Недин, Іванна Проктор та Ігор Зелений, а тривало це до 1975 року. Ще в цьому році, під час "Свяченого" діти виступили з програмою, що її підготовили Юлія Яворська й Орися Войтович, а після того всякі спроби відновити "Рідну Школу" й садочок не вдавалися.

На початку другого 25-ліття відділ МУНО стояв сильно. Мирося Мартинюк учила танків і тоді це була найкраща група в Віндзорі. Після Миросі Мартинюк вели танці Галя і Леся Зольні, Фред Петрук і короткий час — Кузь з Монтреалю.

1969 року приїхала з Торонто енергійна й музикальна Оксана Костів, заохотила всіх до праці, МУНО пожвавило свою діяльність, в той час відбувалися спільні імпрези МУНО й ОУК. Оксана вернулася 1973 року до Торонто, Галя й Леся Зольні повиходили заміж, МУНО перестало діяти.

М. Поїздки

1956: Юлія Яворська була делеґаткою на Надзвичайну Конференцію УНО і Братніх Організацій у Торонто; Юлія Яворська й Анна Зелена репрезентували ОУК на 20-літньому ювілею Золотого Хреста в Детройті.

1957: Юлія Мудра й Анна Зелена взяли участь у з'їзді управ УНО і Братніх Організацій у Торонто.

1958: Юлію Яворську й Анну Войтович обрано делеґатками на Крайову Конференцію ОУК у Торонто. Анна Зелена поїхала теж, як учасниця.

1959: Анна Зелена — делеґатка на з'їзд голів і секретарів у Торонто; Юлія Яворська — делеґатка на Світовий Конґрес СФУЖО в Нью-Йорку.

1960: Степанія Ґренюк — делеґатка на 25-літній ювілей в Ошаві; Анна Зелена — делеґатка на Крайову Конференцію ОУК в Содбурі; Ірина Зелена і Степанія Ґренюк узяли участь у з'їзді голів і секретарів Братніх Організацій Сходу Канади в Торонто.

1961: Степанія Ґренюк і Катерина Дуда — делеґатки на відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу; Юлія Яворська — делеґатка на Крайову Конвенцію Національної Жіночої Ради в Віндзорі, заступала Голову Центральної Управи Степанію Савчук; Юлія Яворська й Ірина Зелена — делеґатки на Літературний Вечір у Детройті з нагоди конкурсів, що їх фундувала д-р Маруся Бек; Анна Зелена й Маруся Непріла — делеґатки відділу ОУК на Крайову Конвенцію Національної Жіночої Ради у Віндзорі.

1962: Юлія Яворська, Юлія Мудра, Катерина Дуда — делеґатки на концерт у честь Тараса Шевченка в Детройті; Степанія Ґренюк — делеґатка на з'їзд голів і секретарів Братніх Організацій Сходу Канади в Торонто; Катерина Дуда — делеґатка на 30-ліття УНО в Гамільтоні.

1963: Степанія Ґренюк — делеґатка на Крайову Конференцію ОУК у Торонто; Юлія Яворська — делеґатка на 25-літній ювілей Золотого Хреста в Детройті.

1965: Марта Назаревич і Катерина Дуда — делеґатки на 10-ліття Ліги Визволення України у Віндзорі; Юлія Яворська — делеґатка на коронацію переможниць у контесті "Жіночого Світу" в Гамільтоні.

1966: Катерина Дуда й Іванна Ільницька — делеґатки на З'їзд УНО в Торонто; Катерина Дуда і Юлія Яворська — делеґатки на сесію Суспільної Служби в Детройті.

1967: Юлія Яворська — делеґатка на відзначення 40-ліття громадської праці Степанії Савчук у Торонто; Юлія Яворська, Катерина Дуда — делеґатки на 35-літній ювілей Союзу Українок ім. Лесі Українки у Віндзорі.

1969: Анна Войтович і Марта Назаревич — делеґатки на наради Крайової Екзекутиви УНО з Братніми Організаціями в Торонто; Юлія Яворська — делеґатка на Крайовий З'їзд УНО і Крайову Конференцію ОУК у Вінніпеґу; Юлія Яворська й Анна Зелена були на нарадах УНО в Торонто.

1970: Юлія Яворська й Марта Назаревич — делеґатки на 40-річчя ОУК у Торонто.

1971: Катерина Дуда — делеґатка на Конґрес КУК у Вінніпеґу; Марта Назаревич і Катерина Дуда — делеґатки на церемонію спалення мортґеджу Товариства "Просвіта" в Віндзорі.

1972: Марта Назаревич і Юлія Яворська — делеґатки на Крайову Конференцію ОУК у Торонто; Ірина Зелена була на заснуванні Провінційного КУК у Торонто.

1973: Юлія Яворська — делеґатка на наради СКВУ в Торонто.

1975: Ірина Зелена й Катерина Дуда — делегатки на Крайову Конференцію ОУК у Торонто, Анна Войтович приїхала, як гість.

1977: Анна Войтович, Ірина Зелена, Анна Когуч, Анна Зелена — делегатки на 50-ліття Союзу Українок ім. Лесі Українки у Віндзорі.

1978: Іванна Шишак, Теодосія Стиран — делегатки на З'їзд УНО і Братніх Організацій.

Управи відділу ОУК у Віндзорі, Онтаріо

1956: голова — Юлія Яворська; заступниця голови — Анна Войтович; секретарка — Маруся Косіковська: касирка — Наталя Нікон; Марія Стецій — членка управи; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Юлія Мудра; делегатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Зелена, Анна Когуч; референтка "Жіночого Світу" — Ярослава Ковч; **референтки "Рідної Школи" — Анна** Войтович, Галина Мартинюк; культурно-освітня референтура — Ярослава Лозинська й Ірина Зелена; відвідувачки хворих — Софія Лиса, Галина Мартинюк, Феня Бучок, Анна Василик; перевірна комісія — Ярослава Ковч, Оля Вівчарук, Софія Лиса.

1957: голова — Юлія Мудра; заступниця голови — Анна Зелена; секретарка — Ярослава Ковч; касирка — Ольга Вівчарук; членка управи — Марія Бучинська; господиня — Ольга Дмитрів; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена й Маруся Косіковська; делегатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Когуч, Юлія Яворська, Анна Зелена; референтка "Жіночого Світу" — Маруся Косіковська; референтка "Рідної Школи" — Анна Когуч; культурно-освітня **референтура — Ірина Зелена, Ярослава Лозинська, Юлія Яворська; дописувачка до "Жіночого Світу" — Анна Войтович; перевірна комісія — Ірина Зелена, Феня Бучок, Ксеня Гащин.**

1958: голова — Юлія Яворська; заступниця голови — Юлія Мудра; секретарка — Анна Войтович; касирка — Степанія Ґренюк; членка управи — Галина Мартинюк; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Юлія Мудра; представниці до Місцевої Жіночої Ради — Маруся Косіковська, Анна Когуч; референтка "Жіночого Світу" — Маруся Косіковська; референтка "Рідної Школи" — Анна Когуч; культурно-освітня референтура — Ірина Зелена, Ярослава Лозинська, Анна Зелена, Галина Мартинюк; делегатка до Товариства Консументів — Анна Войтович; відвідувачки хворих — Галина Мартинюк, Ярослава Лозинська; господині — Олена Лисай, Фелісія Кіндяк; перевірна комісія — Анна Зелена, **Ольга Вівчарук, Наталя Нікон.**

1959: голова — Анна Зелена; заступниця голови — Юлія Мудра; секретарка — Ірина Зелена; касирка — Степанія Ґренюк; членка управи — Юлія Яворська; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Юлія Мудра; делегатка до Місцевої Жіночої Ради — Анна Когуч; делегатка до Товариства Консументів — Анна Войтович; референтка "Жіночого Світу" — Маруся Косіковська; зв'язкова до філії УНО — Степанія Ґренюк; культурно-освітня референтура —Ірина Зелена, Анна Зелена, Галина Мартинюк, Ярослава Лозинська; господиня —

Галина Мартинюк; відвідувачки хворих — Маруся Бучинська, Катерина Дуда, Галина Мартинюк; перевірна комісія — Ольга Вівчарук, Наталя Нікон, Маруся Зольна.

1960: голова — Анна Зелена; заступниця голови — Юлія Мудра; секретарка — Ірина Зелена; касирка — Степанія Ґренюк; членка управи — Юлія Яворська; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Люба Козак; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Анна Когуч; делеґатка до Товариства Консументів — Анна Войтович; референтка "Жіночого Світу" — Маруся Косіковська; зв'язкова до філії УНО — Степанія Ґренюк; господиня — Ольга Дмитрів; культурно-освітня референтура — Анна Білоус, Катерина Дуда, Ірина Зелена, Анна Зелена, Галина Мартинюк; перевірна комісія — Ольга Вівчарук, Наталя Нікон, Маруся Зольна.

1961: Голова — Степанія Ґренюк; заступниці голови — Юлія Мудра і Юлія Яворська; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Маруся Зольна; членки управи — Ірина Зелена й Галина Мартинюк; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена й Анна Когуч; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Зелена, Степанія Косіковська; референтка "Жіночого Світу" — Маруся Косіковська; культурно-освітня референтура — Анна Білоус, Юлія Яворська, Ірина й Анна Зелені; відвідувачки хворих — Софія Лиса, Галина Мартинюк, Олена Лисай; перевірна комісія — Наталя Нікон, Анна Когуч, Ольга Вівчарук.

1962: Голова — Юлія Мудра; заступниці голови — Степанія Ґренюк і Юлія Яворська; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Степанія Ґренюк; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Войтович і Ніна Недин; референтка "Жіночого Світу" — Юлія Яворська; референтки "Рідної Школи" — Катерина Дуда й Віра Шишак; зв'язкова до філії УНО — Степанія Ґренюк; культурно-освітня референтура — Юлія Мудра, Юлія Яворська, Ірина Зелена, Галина Мартинюк, Анна Зелена, Катерина Дуда; відвідувачки хворих — Галина Мартинюк; Степанія Ґренюк, Катерина Дуда й Софія Лиса; перевірна комісія — Наталя Нікон, Анна Когуч, Маруся Косіковська.

1963: голова — Юлія Яворська; заступниці голови — Юлія Мудра, Степанія Ґренюк; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Войтович і Ніна Недин; зв'язкові до МУНО — Анна Когуч і Маруся Зольна; референтка "Жіночого Світу" — Юлія Мудра; культурно-освітня референтура — Ірина Зелена, Катерина Дуда, Юлія Яворська й Анна Зелена; відвідувачки хворих — Софія Лиса, Юлія Мудра, Степанія Ґренюк, Іванна Ільницька; перевірна комісія — Наталя Нікон, Анна Когуч, Ольга Вівчарук.

1964: голова — Іванна Ільницька; заступниця голови — Степанія Гренюк; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Ніна Недин, Юлія Яворська; зв'язкові до МУНО — Маруся Зольна й Анна Когуч; господиня — Віра Шишак; референтки "Жіночого Світу" — Юлія Мудра, Юлія

Яворська; культурно-освітня референтура — Юлія Мудра; Ірина Зелена, Катерина Дуда, Анна Зелена; перевірна комісія — Наталя Нікон, Анна Когуч, Ольга Вівчарук.

1965 і 1966: голова — Марта Назаревич; заступниці голови — Степанія Ґренюк, Іванна Ільницька; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Юлія Яворська й Анна Когуч; референтка "Жіночого Світу" — Марта Назаревич; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; зв'язкові до МУНО — Анна Когуч і Маруся Зольна; культурно-освітня референтура — Юлія Яворська, Катерина Дуда, Юлія Мудра, Анна й Ірина Зелені; перевірна комісія — Наталя Нікон, Анна Когуч, Ольга Вівчарук.

1967: голова — Юлія Яворська; заступниця голови — Марта Назаревич; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Анна Зелена; членка управи — Анна Когуч; представниця до відділу КУК — Ірина Зелена; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Когуч і Маруся Зольна; референтка "Жіночого Світу" — Марта Назаревич; зв'язкова до МУНО — Віра Шишак; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; дописувачка до "Жіночого Світу" — Степанія Ґренюк; відвідувачки хворих — Фелісія Кіндяк, Катерина Дуда; перевірна комісія — Текля Масна, Маруся Зольна, Брикса.

1968: голова — Юлія Яворська; заступниця голови — Марта Назаревич; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Анна Зелена; членка управи — Анна Когуч; представниця до відділу КУК — Ірина Зелена; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Маруся Зольна й Анна Когуч; референтка "Жіночого Світу" — Марта Назаревич; зв'язкова до МУНО — Віра Шишак; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; дописувачка до преси — Степанія Ґренюк; господиня — Марія Бучинська; перевірна комісія — Ольга Дмитрів, Анна Войтович, Маруся Зольна.

1969: голова — Юлія Яворська; заступниця голови — Степанія Ґренюк; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Анна Войтович; членка управи — Анна Когуч; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена і Марта Назаревич; референтка "Жіночого Світу" — Марта Назаревич; дописувачка до преси — Степанія Ґренюк; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; відвідувачки хворих — Параскевія Стебельська, Марія Кисіль, Анна Василюк; перевірна комісія — Маруся Зольна, Ольга Дмитрів і Софія Лиса.

1970: голова — Марта Назаревич; заступниця голови — Юлія Яворська; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Анна Войтович; членка управи — Параскевія Стебельська; представниця до відділу КУК — Ірина Зелена; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Степанія Косіковська й Катруся Леськів; референтка "Жіночого Світу" — Марта Назаревич; зв'язкова до УНО — Катерина Дуда; зв'язкова до МУНО — Петруся Леськів; відвідувачки хворих — Параскевія Стебельська, Марія Кисіль і Анастасія Бучинська; культурно-освітня референтура — Ірина й Анна Зелені; перевірна комісія — Маруся Зольна, Софія Лиса й Ірина Зелена.

1971; голова — Марта Назаревич; заступниця голови — Юлія Яворська; секретарка — Ірина Зелена; касирка — Анна Войтович; членка управи —

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК У ВІНДЗОРІ В ЮВІЛЕЙНОМУ 1980 РОЦІ

Сидять: А. Зелена, секретарка; М. Зольна, касирка; А. Войтович, голова; Т. Масна заступниця голови. Стоять: Оля Чвалюк-Радоя, зв'язкова до Жіночої Ради; І Шишак — членка управи; А. Музика, господиня; Т. Стиран, зв'язкова дс "Багатокультурности"; Ірина Зелена — культ. освіт. референтка; А. Бучинська — господиня; А. Тяжка — культ. осв. референтка; С. Лиса — телефонні зв'язки Ю. Яворська, голова провірної комісії.

Параскевія Стебельська; представниця до відділу КУК — Ірина Зелена; делегатки до Місцевої Жіночої Ради — Анна Когуч і Степанія Косіковська; референтка "Жіночого Світу" — Марта Назаревич; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; зв'язкова до МУНО — Маруся Бачинська; дописувачка до преси — Степанія Ґренюк; господині — Анастасія Бучинська, Марія Кисіль, Анна Савчинська й Анна Василюк; відвідувачки хворих — Параскевія Стебельська, Марія Кисіль, Катерина Дуда; культурно-освітня референтура — Ірина Зелена, Юлія Яворська; перевірна комісія — Маруся Зольна, Софія Лиса, Анна Брикса.

1972: голова — Анна Войтович; заступниця голови — Текля Масна; секретарка — Ірина Зелена; касирка — Маруся Зольна; членка управи — Анна Когуч; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Юлія Яворська; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Анна Войтович; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; зв'язкова до МУНО — Анна Зелена; дописувачка до преси — Степанія Ґренюк; відвідувачки хворих — Катерина Дуда, Марія Кисіль, Параскевія Стебельська; господині — Анастасія Бучинська, Марія Кисіль, Анна Савчинська й Анна Василюк; культурно-освітня референтура — Ірина Зелена, Юлія Яворська, Іванна Романів; референтка "Жіночого Світу" — Катерина Дуда; перевірна комісія — Марта Назаревич, Юлія Яворська, Іванна Ільницька.

1973: голова — Іванна Романів; заступниці голови — Анна Войтович і Текля Масна; секретарка — Ірина Зелена; касирка — Маруся Зольна; членка управи — Анна Когуч; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Юлія Яворська; референтка "Жіночого Світу" — Катерина Дуда; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; зв'язкова до МУНО — Анна Зелена; перевірна комісія — Марта Назаревич, Юлія Яворська, Іванна Ільницька.

1974: голова — Ірина Зелена; заступниці голови — Іванна Романів і Текля Масна; секретарка — Анна Зелена; касирка — Маруся Зольна; членка управи — Анна Когуч; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена, Марта Назаревич; референтка "Жіночого Світу" — Катерина Дуда; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; відвідувачки хворих — Марія Кисіль, Параскевія Стебельська; господині — Марія Бачинська, Анастасія Бучинська; перевірна комісія — Юлія Яворська, Марта Назаревич і Параскевія Стебельська.

1975: голова — Ірина Зелена; заступниці голови — Іванна Романів і Текля Масна; секретарка — Іванна Ільницька; касирка — Маруся Зольна; членка управи — Анна Когуч; представниці до відділу КУК — Ірина Зелена й Марта Назаревич; референтка "Жіночого Світу" — Катерина Дуда; зв'язкова до філії УНО — Катерина Дуда; відвідувачки хворих — Марія Кисіль, Параскевія Стебельська, Катерина Дуда; господині — Анастасія Бучинська й Марія Бачинська; перевірна комісія — Юлія Яворська, Марта Назаревич і Параскевія Стебельська.

1976: голова — Ірина Зелена; заступниці голови — Анна Зелена й Анна Когуч; секретарка — Іванна Ільницька; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; культурно-освітня референтура — Іванна Романів, Ірина Зелена, Юлія Яворська; відвідувачки хворих — Теодосія

Стиран, Параскевія Стебельська й Катерина Дуда; перевірна комісія — Юлія Яворська, Марта Назаревич і Параскевія Стебельська.

1977: голова — Теодосія Стиран; заступниці голови — Анна Зелена й Анна Когуч; секретарка — Іванна Ільницька; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; референтки для справ багатокультурности — Анна Войтович і Іванна Романів; відвідувачки хворих — Марія Кисіль, Параскевія Стебельська; перевірна комісія — Юлія Яворська, Марта Назаревич і Параскевія Стебельська.

1978: У цьому році діяла та сама управа, що торік, змінилася тільки перевірна комісія, ввійшли до неї: Анна Тяжка, Текля Масна і Юлія Яворська.

1979: голова — Іванна Шишак; заступниця голови — Теодосія Стиран; секретарка — Катерина Дуда; касирка — Маруся Зольна; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; делегатка до Місцевої Жіночої Ради — Катря Леськів; референтка для справ багатокультурности — Анна Войтович; відвідувачки хворих — Анастасія Бучинська й Анна Дзісь; перевірна комісія — Юлія Яворська, Анна Тяжка й Текля Масна.

1980: голова — Анна Войтович; заступниця голови — Текля Масна, секретарка — Анна Зелена; касирка — Маруся Зольна; членка Управи — Іванна Шишак; представниці до відділу КУК — Ірина й Анна Зелені; делегатка до Місцевої Жіночої Ради — Ольга Чвалюк-Радоя; референтка "Жіночого Світу" — Катря Дуда; референтура для справ багатокультурности — Анна Войтович і Теодосія Стиран; культурно-освітня референтура — Ірина Зелена, Текля Масна, Анна Тяжка, Ольга Чвалюк-Радоя, Орися Войтович; відвідувачка хворих — Анастасія Бучинська; телефонний комітет — Софія Лиса, Марія Кисіль; господині — Анастасія Бучинська, Марія Кисіль, Юлія Яворська, Теодосія Стиран і Аранка Музика; перевірна комісія — Юлія Яворська, Анна Тяжка, Теодосія Стиран.

Перегляд хто, яке становище в управі і скільки років його займав:

Голови: Юлія Яворська — 1956, 1958, 1963, 1967, 1968, 1969 (6)*; Юлія Мудра — 1957, 1962 (2); Анна Зелена — 1959, 1960 (2); Степанія Ґренюк — 1961 (1); Іванна Ільницька — 1964 (1); Іванна Шишак (1); Марта Назаревич — 1965, 1966, 1970, 1971 (4); Анна Войтович — 1972, 1980(2); Іванна Романів — 1973 (1); Ірина Зелена — 1974, 1975, 1976 (3); Теодосія Стиран — 1977, 1978 (2);

Секретарки: Маруся Косіковська — 1956 (1); Ярослава Ковч — 1957 (1); Анна Войтович — 1958 (1); Ірина Зелена — 1959, 1960, 1971, 1972, 1973 (5); Катерина Дуда — 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1968, 1969, 1970, 1979 (11); Анна Зелена — 1974, 1980 (2); Іванна Ільницька — 1975, 1976, 1977, 1978 (4);

Касирки: Наталія Никон — 1956 (1); Ольга Вівчарук — 1957 (1); Степанія Ґренюк — 1958, 1959, 1960 (3); Маруся Зольна — 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, (15); Анна Зелена — 1967, 1976 (2); Анна Войтович — 1969, 1970, 1971 (3);

Референтки "Жіночого Світу" (в тому вміщався теж кольпортаж):

---

* Цифра в дужкая показує, скільки років членка займала дане становище.

Ярослава Ковч – 1956 (1); Маруся Косіковська — 1957, 1958, 1959, 1960, 1961 (5); Юлія Яворська 1962, 1964 (2); Юлія Мудра — 1963, 1964, (2); Марта Назаревич — 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971 (7); Катерина Дуда — 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980 (9).

Представниці до відділу КУК: Ірина Зелена — репрезентувала відділ ОУК у відділі КУК повних 25 років, від 1956 до 1980; Юлія Мудра — 1956, 1958, 1959 (3); Маруся Косіковська — 1957 (1), Люба Козак — 1960 (1); Анна Когуч — 1961 (1); Степанія Ґренюк — 1962 (1); Анна Зелена — 1963, 1964, 1965, 1966, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980 (9); Марта Назаревич — 1969, 1974, 1975 (3); Юлія Яворська — 1972, 1973 (2);

Делеґатки до Місцевої Жіночої Ради: Анна Зелена — 1956, 1957, 1961 (3); Анна Когуч — 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1965, 1966, 1967, 1968, 1971 (10); Юлія Яворська — 1957, 1964, 1965, 1966 (4); Маруся Косіковська — 1961(1); Степанія Косіковська — 1958, 1970, 1971 (3); Анна Войтович — 1962, 1963, 1972 (3); Ніна Недин — 1962, 1963, 1964 (3); Маруся Зольна — 1967, 1968 (2); Катруся Леськів — 1970, 1979 (2); Оля Чвалюк-Радоя — 1980 (1); Теодосія Стиран — 1980 (1).

Виплати з каси відділу ОУК у Віндзорі за останніх 25 років.

Центральна Управа ОУК (бюджет, членські внески й інше)	дол.6,458
"Жіночий Світ" збірки, пресовий фонд тощо	7,718
"Новий Шлях"	129
Філія УНО у Віндзорі	8,384
Сироти	185
Альманах ОУК	706
Фонд Українського Золотого Хреста	1,168
Приміщення "Жіночого Світу"	441
Різні передплати і членські внески	549
Різні інші пожертви	2,223
РАЗОМ:	27,961

Тут показані тільки виплати й пожертви з **власних** грошових засобів відділу ОУК, а не з різних спеціяльних збіркових чи фінансових акцій на всякі організаційні, добродійні й національні цілі, бо вони тільки **переходили** через касу відділу, не були його власністю.

На протязі останніх 25 років відділ ОУК у Віндзорі попращав на дорогу в вічність 10 своїх членок: Варвару Шуст у 1958 році, Климентину Гриневич (з Лімінґтону) у 1963 році, Розалію Турус у 1967 році, Наталію Нікон у 1968 році, А. Сагайдак у 1970 році, Віру Шишак у 1975 році, Параскевію Стебельську, Н. Ґураль, Анну Реваковську й Марусю Косіковську в 1978 році.

Золотого Ювілею своєї Організації вони не дожили, глядять тільки на неї з далеких засвітів, але пам'ять про них та їхню працю житиме далі, як довго буде існувати відділ ОУК у Віндзорі.

ЗА ГОЛОВНИМ СТОЛОМ ЮВІЛЕЙНОГО БЕНКЕТУ В ВІНДЗОРІ В 50-РІЧЧЯ ОУК.

Промовляє Голова ЦУ ОУК Софія Проців

Спеціяльне признання від Організації належиться членкам, що довший час зразково виконували свої обов'язки: Марусі Зольній — за ведення каси, Катерині Дуді — за кольпортаж "Жіночого Світу" й секретарську працю, Анастасії Бучинській — за працю господині повних 25 років.

Головою відділу ОУК на ювілейний рік обрано Анну Войтович, довголітню членку, що вступила до Організації мавши 17 літ. За її починами, що випливають з довголітнього її організаційного досвіду, тактовної поведінки та особистого провідницького хисту, Організація відновлюється, вписуються молоді членки, поволі займатимуть у ній провідні місця і ступаючи втертими вже та випробуваними шляхами, а одночасно промощуючи нові — поведуть Організацію до нового і світлого життя на добро і славу нашого народу.

Любомира ЧАЙКОВСЬКА

Відділ ОУК у Вінніпеґу, Манітоба

Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб щасливо дійшла до пів століття свого існування. Увесь 1980 рік проходив під кличем відмічення 50-річчя ОУК. Діяльність у першій половині того часу описана в альманаху "На службі рідного народу", а тепер настала пора записати на сторінках історії працю другої половини. Отож, на підставі протоколів, звітів, дописів до преси поданий тут у хронологічному порядку огляд пройденої у тому періоді праці. Ті самі дії повторялися кожного року, однак часто в різній формі, виступало в них багато інших осіб, тому бажано, щоб їхні імена записати на сторінках історії відділу.

1956 рік

Під головуванням Ольги Семаки і заходами культурно-освітньої референтки Ірини Мартинець відбуто багато гарних імпрез. Спільно з молодшим відділом ОУК влаштовано Свят-Вечір, на ньому промовляли: д-р Юрій Дякунчак, Євгенія Ситник, адвокат Михайло Барилюк, д-р Павло Маценко, інж. Володимир Коссар та інші.

14 лютого відділ улаштував святочні сходини в честь Лесі Українки, прибули туди теж членки відділу в Ст. Боніфас. Реферат про творчість Лесі Українки виголосила Євгенія Вербицька, а Марта Коритовська продеклямувала поему "Перемога".

18 березня відбулася в авдиторії УНО святочна академія в пам'ять патронки Організації Ольги Басараб. Відкриваючи свято, голова Ольга Семака попросила присутніх ушанувати мовчанкою пам'ять 500 українських жінок, що загинули в далекому таборі невільничої праці в Кінґірі. Доповідь про Ольгу Басараб виголосила редакторка Степанія Бубнюк, Леся Гвоздулич продеклямувала уривок з поеми Олександра Олеся "Терновий вінок". Співав хор МУНО під кермою Володимира Климкова, виступала скрипачка Ірина Батицька. Вершиною вечора був виступ відомої оперної співачки Ірини Туркевич-Мартинець, за її режисурою поставлено драму Олександра Лугового

"Ольга Басараб". Спільно з молодшим відділом ОУК улаштовано чайне прийняття з доповіддю Марусі Охримович про княгиню Ольгу й королеву Анну Ярославну.

Разом з молодшим відділом ОУК і відділом у Ст. Боніфасі влаштовано поминальні сходини в пам'ять заслуженої сеньйорки українського жіночого руху Олени Кисілевської. Про життя, творчість і заслуги покійної доповідала Євгенія Ситник.

25 жовтня відбуто святочні сходини в пам'ять Віри Бабенко. Про неї говорила Анна Білоус, співала Ена Мельник при фортепіяновому супроводі Ліди Метеллі-Круцько; 13 грудня Тетяна Кошиць розказувала про Андріївські звичаї.

Перебувши операцію, в Ольги Войценко перебувала якийсь час поетеса Оксана Лятуринська. Кілька членок ОУК під проводом Євгенії Ситник відвідали її. Хвора жалілася на недугу, кажучи, що "так хотілося б для свого народу залишити ще щось більше, бо небагато того життя ще в мене осталося ..." і нишком втерла сльозу.

1957 рік

Головою обрано Ірину Мартинець, культурно-освітню референтуру очолила Софія Залозецька. Відбуто Свято Героїнь, присвячене Ользі Басараб, Олені Телізі і 500 мученицям, що загинули в Кінгірі. Гарну доповідь на святі сказала Євгенія Вербицька.

Другою з черги культурною імпрезою був Шевченківський вечір. Членки молодшого відділу ОУК відспівали "Заповіт", Любомира Чайковська прочитала реферат "Шевченко в житті", Таїса Матіяшек відчитала уривок про "Гірке кохання Шевченка", Леся Гвоздулич уміло продеклямувала "Чигирин".

Заходами Софії Залозецької, що була тоді одночасно культурно-освітньою референткою в Комітеті Українок Канади, влаштовано 21 лютого в крамниці Годсон бей виставку української кераміки, вишивки й одягу. Дохід призначено на будову дитячого шпиталю.

У травні приїхав до Торонто на ювілейні святкування УНО полк. Андрій Мельник. Достойний гість відвідав осередки українського поселення в Канаді, відділи ОУК у Вінніпегу мали честь вітати Голову Проводу Українських Націоналістів, а вітали дорогого гостя не тільки хлібом і сіллю, але й щирим серцем. Кілька днів, проведених з Полковником, назавжди залишаться милим спомином. Наші членки помагали у відзначенні 25-ліття УНО й "Нового Шляху", обрані делеґатки їздили на З'їзд УНО в Едмонтоні. Відмічено теж 65-ліття проф. Тимоша Павличенка, співзасновника Осередку Української Культури й Освіти; членки помагали Тетяні Кошиць улаштувати чайок на цілі Осередку. Також брали участь у кампанії КУК за те, щоб Уряд допустив навчання української мови в публічних школах, помагали Софії Залозецькій збирати українські книжки до міської бібліотеки. Відділ ОУК дав грошову допомогу мадярським утікачам.

1958 рік

За ініціятивою голови відділу Анастасії Шеремети і культурно-освітньої референтки Любомири Чайковської започатковано на сходинах читання поем Тараса Шевченка.

У січні, під час проголошення 40-ліття української державности в Києві, у домі Анни Тарновецької, Голови Крайової Управи Комітету Українок Канади, відбулося прийняття для пані О. Діфенбейкер, дружини прем'єра Канади, Джана Діфенбейкера, і для пані Стар, дружини міністра праці Михайла Стара.

2 березня, заходом обох відділів ОУК, старшого й молодшого, відбувся дуже гарний та успішний концерт на пошану Героїнь. На програму концерту складалися: вступне слово Анастасії Шеремети, реферат Любомири Чайковської, виступ хору молодшого відділу ОУК, що проспівав "Вірність і любов без краю", композиції Якова Бубнюка, мельодекламація куреня старших пластунок "Перелетні птиці", фортепіянове сольо Ліди Круцько, сольо-спів Івана Соснового. У другій частині концерту — інсценізація "Грішниці" Лесі Українки. Виступали: грішниця — Марія Бартків, черниця — О. Сенчук, рецитатор — Любомира Чайковська.

31 березня відбулися святочні сходини, присвячені пам'яті Тараса Шевченка. Любомира Чайковська відчитала статтю Івана Боднарука "Шевченко і рідномовні обов'язки" з "Жіночого Світу".

20 квітня відбулися ширші святочні сходини, присвячені Олені Кисілевській. Євгенія Ситник відчитала деякі статті з різних часописів про життя і творчість цієї визначної діячки, а Любомира Чайковська — уривок зо спогадів Олени Кисілевської "Полісся на весні".

14 липня відділ прощав свою секретарку Євгенію Вербицьку, що виїхала до Торонто, а 12 вересня — подружжя Тарновецьких, що поселилися в Ванкувері. В цьому році відзначено врочистими святочними сходинами 20-ліття з дня смерти полк. Євгена Коновальця.

Останній сезон праці почався святом обжинок. Головний стіл прибрано вишивками, а на ньому розкладено плоди багатої землі — овочі, колоски доспілого збіжжя і різні квіти. Головним промовцем на святі була Тетяна Кошиць, що пояснила звичаї обжинок в Україні та проспівала кілька обжинкових пісень.

На сходинах 28 жовтня вшановано героїню Віру Бабенко. Реферати про її життя прочитала Любомира Чайковська. 10 листопада членки помагали у відзначенні 10-річчя відкриття дому УНО. По Листопадовій Академії 30 листопада членки подбали про прийняття для генерала Миколи Капустянського, що промовляв на святі.

Остання імпреза в році — Андріївський вечір.

1959 рік

За головування Анастасії Шеремети й діяльности культурно-освітньої референтки Любомири Чайковської переведено працю майже з такою ж програмою, як торік.

МОЛОДШИЙ ВІДДІЛ ОУК У ВІННІПЕҐУ В 1959 РОЦІ

1 березня обидва відділи, старший і молодший, відбули свято на честь Ольги Басараб, у 35-річні роковини її смерти. Доповідала Любомира Чайковська; з нагоди 10-ліття "Жіночого Світу" проходив контест, відділ ОУК у Вінніпеґу висунув від себе контестантку Любомиру Чайковську, на цілі того контесту робилися чайні прийняття по домах членок Анастасії Шеремети, Анни Добжанської і Любомири Чайковської; дуже цікавий реферат про Лесю Українку мала д-р Марина Рудницька; 14 квітня Анна Білоус доповідала на сходинах про гетьмана Івана Мазепу; 9 червня Євдокія Стахова дала відчит про Олену Кисілевську. Під час Конґресу КУК 12-14 липня, членки ОУК займалися прийняттям для делеґаток; 8 листопада відділ брав участь у Листопадовій Академії. По академії влаштовано прийняття для інж. Дмитра Андрієвського, гостя УНО в Вінніпеґу. Цього року довелося попращати подружжя Білоусів, що виїхали до Торонто. 22 листопада відбувся товариський чай, дохід з нього призначено на побудову пам'ятника Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу; 13 грудня членки взяли участь у святі Жіночого Руху і відміченні 15-річчя Комітету Українок Канади.

1960 рік

Головою втретє обрано Анастасію Шеремету, культурно-освітньою референткою Любомиру Чайковську. 28 лютого, вперше у Вінніпеґу, з ініціятиви культурно-освітньої референтури влаштовано концерт на честь Героїнь, взяли в ньому участь оба відділи ОУК у Вінніпеґу, відділ у Ст. Боніфасі, ОЖ ЛВУ, СУМ і Пласт. Поставлено драму Лугового "Ольга Басараб" під керуванням Ірини Мартинець. 7 березня відбувся концерт у честь Тараса Шевченка. Вступне слово припало Любомирі Чайковській, реферат — Степанії Геврик, сольо на фортепіяні виконала Ліда Круцько, хор МУНО відспівав кілька пісень, Любомира Чайковська підготовила інсценізацію "Три душі" з поеми "Великий Льох". У квітні Анна Довжанська розказувала про свої враження з поїздки до Аргентіни. У травні членки помагали у вуличній збірці з ярличками соняшників для Суспільної Служби Українців Канади. На спільній зустрічі обох відділів ОУК у ресторані 12 липня Анастасія Шеремета подала дуже докладний звіт з Крайового З'їзду УНО і Братніх Організацій, що відбувся в Содбурі. У серпні відділ запросив на прийняття подружжя Юзиків з нагоди їх повороту з Лондону в Англії, де проф. Юзик працював над дослідами в архівах про поселення українців у Канаді. 30 жовтня відбуто свято книжки з багатою виставкою українсько-канадських видань та доповіддю проф. Ярослава Рудницького "Українська жінка і рідна книжка". Про цю імпрезу добре написала редакторка Степанія Бубнюк у "Жіночому Світі".

1961 рік

Відділ ОУК очолила Розалія Піуш, культурно-освітня референтура далі залишилася за Любомирою Чайковською. В лютому святковано пам'ять Ольги Басараб, реферат про патронку ОУК приготовила Ольга Семака, вірш Олеся Бабія "Пам'яті Ольги Басараб" відчитала Любомира Чайковська, сольо-піяно відограла Маруся Геврик. Цей рік проходив під кличем відзначення 100-річчя з

дня смерти Тараса Шевченка. На площі коло парляменту споруджено йому пам'ятник, членки пильно збирали на фонд будови пам'ятника, також брали активну участь у програмі святкувань. 100-річчя смерти поета відзначено на сходинах 28 березня. Реферат підготовила Любомира Чайковська, Софія Залозецька прочитала спомин про "Похорон Тараса Шевченка", Вірляна Кисілевська відіграла сольо на фортеп'яні.

Цього ж року відзначено 30-літній ювілей редакторської праці Михайла Погорецького і такий же 10-літній Степанії Бубнюк. 25 червня членки ОУК подбали про прийняття на відкритті літньої оселі УНО "Русалка".

Напередодні Шевченківських святкувань відділи ОУК Вінніпеґу і Ст. Боніфасу влаштували зустріч членок ОУК, що приїхали з усіх сторін Канади на здвиг з приводу відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові. Зустріч відбулася в городі Богдана і Йосифини Климкових.

На сходинах 3 жовтня Софія Залозецька відчитала текст "Нездійснена мрія Шевченка". Голова Розалія Піуш відкрила чайну гостину, цікаво змалювала обжинки в Україні та інші традиційні осінні звичаї Іванна Качор. Цього року започатковано курс вишивання, займався тим комітет: Степанія Геврик, Михайлина Беднарська й Анна Довжанська.

1962 рік

На голову обрано Анну Довжанську, культурно-освітньою референткою — Софію Залозецьку. Діяльність почалася концертом "Свята Героїнь" з відміченням 20-річчя смерти Олени Теліги спільно з молодшим відділом і з відділом у Ст. Боніфасі. Програму відкрила Ольга Стебницька, реферат про Олену Телігу прочитала Ольга Семака, хор усіх трьох відділів відспівав три пісні, Леся Гвоздулич рецитувала вірша "Пам'яті Ольги Басараб", а Софійка Яресько — вірша Олени Теліги "Поворот". Оксана Онуфрійчук милим голосом проспівала "Прости мені, моя мати" і "Чого ж вода каламутна". Прикінцеве слово сказала Софія Залозецька. Дохід з концерту призначено на Фонд Українського Золотого Хреста при Центральній Управі ОУК. 25 березня відділ улаштував прийняття для піяністки Люби Жук.

Після величавих святкувань 100-ліття смерти Тараса Шевченка і відслонення пам'ятника, 28 березня спільні сходини всіх трьох відділів пом'янули пам'ять нашого Генія. Крім реферату Степанії Геврик, відчитано поезії Тараса Шевченка, читали: Леся Каптій, англійською мовою — Розалія Владика, німецькою мовою — Ліда Круцько. Це дало змогу членкам почути переклади творів і віршів Тараса Шевченка в чужих мовах. Софія Залозецька згадала про видання творів Шевченка англійською мовою Мирослави Лазечко-Гаас "Калина і терни", і перклад Віри Річ — 38 поем, — виданий у Лондоні в Англії. Курінь пластунок-сеньйорок "Ті, що греблі рвуть" видав поезії Тараса Шевченка у трьох мовах: німецькій, французькій, англійській.

Відділ ОУК помагав і зложив пожертву на влаштування виставки творів найбільшого українського різьбара, мистця світової слави Олександра Архипенка. Виставка тривала від 14 січня до кінця того місяця 1962 року.

"Мистець і книжка" — під таким заголовком відділ ОУК у Вінніпегу влаштував 21 жовтня у залі УНО осінній чай з виставкою книжки. Прийняття відкрила культурно-освітня референтка Софія Залозецька, запросила до наливання чаю визначних українських діячів, зацікавлених мистецтвом і літературою. Головною точкою програми була доповідь редактора Анатоля Курдидика п.н. "Мистець і книжка". У своїй, хоч короткій, зате дуже цікавій доповіді редактор представив присутнім значення обкладинки на книжках.

12 грудня влаштовано Андріївський вечір і відвідано хворих у старечому домі "Святої Родини".

1963 рік

Головою обрано вдруге Анну Довжанську, а культурно-освітньою референткою Степанію Геврик. За її пляном відбуто 27 лютого сходини в честь Героїнь. Учениця "Рідної Школи" УНО віддеклямувала вірша Івана Франка "До великого моменту", Степанія Геврик прочитала статтю "З нагоди свят героїнь" у "Жіночому Світі". Опісля почалася дискусія і в висліді запляновано зорганізувати виховні семінарі для батьків, опіку над Доростом МУНО, допомогу дитячому садочкові, вишивані вечерниці. Обрано виховну комісію, в її склад увійшли: Степанія Геврик, Розалія Піуш, Анна Росс, Іванна Севериненко і Софія Залозецька.

19 вересня, у 50-ліття смерти Лесі Українки, відбулися святочні сходини з доповіддю Іванни Севериненко. 22 вересня членка Анна Блида приготовила в своєму домі чайне прийняття, дохід призначено на пресовий фонд "Жіночого Світу". 6 жовтня влаштовано осінній чай з виставкою дитячої літератури. Прийняття відкрила культурно-освітня референтка, представила проф. Володимира Жилу, що мав доповідь про значення дитячої літератури. У програмі виступив молодий піяніст Роман Воробець.

27 жовтня членки брали участь у відзначенні 50-ліття смерти Лесі Українки, в присутності рідної сестри Лесі, Ісидори Борисової, членки мали нагоду познайомитися з нею. Свято організував Комітет Українок Канади.

1964 рік

Головство перебрала Анастасія Шеремета, культурно-освітньою референтурою керувала Софія Залозецька. Запляновано більш урочисто відзначити 40-ліття смерти патронки ОУК, Ольги Басараб. Організацією свята зайнялися всі три відділи ОУК, програму перебрала на себе культурно-освітня референтка Софія Залозецька. Замість вступного слова Софія Залозецька й Ірина Заяць відчитали при фортепіяновому супроводі Ліліяни Карапінки уривок статті Ярослави Зорич "Останні хвилини Ольги Басараб". Програма складалася з таких точок: хор ОУК під диригентурою Олі Гаврилюк, сольо-спів Марії Прокопчук, рецитація пластунок "Не схиляйте вниз прапора", смичковий ансамбль з концертом Антонія Вівальді, деклямація "Молитви" Галини Коваль з поеми "Прокляті роки" Юрія Клена.

28 березня членки зійшлися в ресторані, щоб ушанувати працю Галі Гаврилюк-Чарний, редакторки англійської сторінки в "Жіночому Світі", саме тоді друкувалася сота стаття англійської сторінки. В цьому теж році ішов п'ятий з черги контест "Жіночого Світу", контестанткою від відділу ОУК була Оля Михальчук.

Згідно з інструкціями Центральної Управи ОУК кілька сходин присвячено Тарасові Шевченкові. Перші такі святочні сходини відбулися в березні, при співучасті молодшого відділу ОУК. Доповідала Ірина Заяць, Степанія Геврик рецитувала баляду "Тополя". На одних сходинах Софія Залозецька прочитала уривок з повісти Л. Смілянського "Молодість поета" і "Відношення кн. Репіної до Тараса Шевченка", а потім кілька поем Шевченка.

19 квітня влаштовано весняний чай з відповідною програмою. Відкрила його Голова Крайової Управи Наталія Башук, учителька "Рідної Школи" УНО Іванна Зельська розказала про великодню паску і пов'язані з нею українські звичаї. Виступали ще: соліст, адвокат Сергій Радчук при фортепіяновому супроводі Вірляни Кисілевської і дитяча оркестра музичної школи Степанії Підкович.

18 жовтня в залі УНО влаштовано базар. Членки-вишивальниці, що збиралися на лекції по черзі в домах Залозецьких, Довжанських, Севериненків і Заяців, приготовили багато експонатів: запаски, закладки до книжок, серветки, подушки на шпильки і т.п. Ініціятива та підготова вишиваного базару належали до культурно-освітньої референтки Софії Залозецької. Вона теж пояснила ціль і значення тієї імпрези. Демонстровано показ ноші з пристосуванням вишивки, влаштовано виставку українського мистецтва — тим зайнялися Любомира Чайковська й Ірина Заяць.

Членки ОУК взяли участь у поминальних сходинах з приводу смерти полк. Андрія Мельника, Голови Проводу Українських Націоналістів.

1965 рік

Це був пам'ятний рік в історії відділів ОУК у Вінніпеґу. На річних зборах 26 січня 1965 молодший і старший відділи об'єдналися в єдиний відділ ОУК у Вінніпеґу. Головою того з'єднаного відділу обрано Анастасію Шеремету, а культурно-освітньою референткою – Софію Залозецьку. 21 лютого влаштовано Свято Героїнь з доповіддю Анни Вах і багатою програмою: хор під проводом Олі Гаврилюк при фортепіяновім супроводі Емілії Ільчишин, виступи учнів музичної школи Степанії Підкович — сольоспіви Доротеї Гордій та Донни Матейко, поетичний монтаж, що його склав Осередок Праці Старших Пластунок з творів Лесі Українки й Олени Теліги.

У березні відбулося Шевченківське Свято. В першій частині програми членки відспівали "Заповіт" при фортепіяновому супроводі Ліди Круцько; Галина Рослицька відчитала поезію Тараса Шевченка "Минають дні, минають ночі..." в українській мові, Степанія Гевак — в англійській і Ліда Круцько — в німецькій мові. У другій частині Євгенія Когут доповідала на тему "Як прийняв світ появу творів Тараса Шевченка".

6 травня закінчився курс вишивок. Почався він ще в лютому, вписалося до нього 20 учениць, закінчило 11. Про стіби викладали членки ОУК: Анна Довжанська — хрестикова вишивка, Іванна Северинепко — яворівка і стебнівка, Ірина Заяць — низинка, мережка і заволічка, Степанія Геврик — вирізування і настилювання, Софія Залозецька доставляла взори й полотно до вишивання. На закінчення курсу Софія Залозецька відчитала статтю п.з. "Зберігаймо українську вишивку."

6, 7 і 8 жовтня у Вінніпеґу відбувалася XXI Крайова Конференція ОУК у 35-ліття її існування. Членки відділу зайнялися її програмою і прийняттям для делеґаток.

1966 рік

Головою стала Іванна Северинепко, культурно-освітною референткою — Софія Залозецька. 24 лютого відбулися святочні сходини на пошану Героїнь і патронки ОУК Ольги Басараб. Відкрила їх Софія Залозецька, голова Іванна Северинепко виголосила доповідь про життя, працю, арешт, смерть і похорон Ольги Басараб. Ірина Заяць відчитала уривки з "Проклятих років" Юрія Клена, а Галина Рослицька — "Засудженим" Олени Теліги.

На 8 березня призначено святочні сходини в честь Тараса Шевченка. Програма почалася відспіванням "Заповіту", доповідь п.з. "Шевченко — борець за волю України" виголосила голова відділу Іванна Северинепко, Степанія Тарасюк продеклямувала "Заросли шляхи тернами", уривок з поеми "Великий

ГУРТ ДІТЕЙ У САДОЧКУ, ЩО ЙОГО ПРОВАДИВ МОЛОДШИЙ ВІДДІЛ ОУК У ВІННІПЕҐУ В 1966 РОЦІ

Льох" перечитала Любомира Чайковська, а "Любов Шевченка до Бога", уривки з поеми "Неофіти" — Михайлина Беднарська.

35-ліття ОУК відзначено 3 квітня в залі УНО весняним чаєм. Голова відкрила імпрезу хлібом-сіллю і промовою, після чого йшла програма з такими точками: Рой Ройко відограв на фортепіяні "Мадярську рапсодію" Ліштa; слово про початки ОУК мала Євгенія Ситник; "Найкращих десять слів" Ганни Черінь рецитувала Любомира Чайковська; "Думку" Присневського на фортепіяні грала Ліда Круцько. Членкам роздано 35 відзнак.

Відбувся п'ятий місячний курс писання писанок, почала його Тетяна Кошиць, але захворіла і курс довели до кінця Анастасія Шеремета й Анна Блида. Тетяна Кошиць, управителька музею, бібліотеки й Архіву Осередку Української Культури й Освіти померла 26 березня, членки ОУК вшанували її поминальним обідом.

У квітні відмічено 10-ліття смерти Олени Кисілевської, а в травні — 50-ліття смерти Івана Франка. Програмою в обох випадках зайнялася Софія Залозецька.

Відділ опікувався "Дитячим садочком", що його провадила Емілія Козоріз, а помагала безінтересовно Євгенія Май. У садочку було 20 дітей.

30 жовтня влаштовано "Обжинки". Імпрезу підготовила Софія Залозецька, бажаючи притягнути до участи молодь і показати їй, з якою ніжністю, любов'ю і прив'язанням відносився селянин до рідного чорнозему. Обжинкових пісень навчала Оля Бабух, фортепіяновий супровід спочивав у руках Тараса Бабуха. В імпрезі взяло участь 16 осіб, у тому 7 членів МУНО. Вечерю приготовила Розалія Піуш разом з іншими членками.

Останніми імпрезами в діловому році були: Андріївський вечір 12 грудня і 19 грудня Свято-Миколаївський у домі Анни Довжанської.

1967 рік

Головою обрано вдруге Іванну Севериненко, до культурно-освітнього комітету ввійшли Євгенія Май і Степанія Підкович. Улаштовано Свят-Вечір з участю дітей "Рідної школи". Святочні сходини в честь Героїнь відкрила голова, відчитавши життєпис Олени Теліги, Донна Матейко відспівала три пісні при супроводі Петра Климкова, а Степанія Підкович рецитувала "Три листи" о. Божика. Це була перша імпреза, що її підготовили молодші членки.

З нагоди сторіччя Канади переведено практичні курси в таких справах, як фізичне виховання, недуга пістряка, здорове харчування, правильне вживання косметики.

27 березня відбуто свято Тараса Шевченка в домі "Пресвятої Родини" при співучасті його жителів. Свято відкрила голова Іванна Севериненко, доповідь виголосила Любомира Чайковська, шкільні діти деклямували, співали й танцювали. Після програми членки частували присутніх чаєм і солодким.

Діяльність відділу в цьому році пов'язано зо 100-річчям Канади. Запляновано дитячу забаву: "ОУК дітям у сторіччя Канади", відбулася вона 22 квітня в залі УНО, прийшло 350 дітей у віці від 3 до 12 років. Програму вели Василь Соломон, як аранжер, і Роман Бабух, як паяц. Оркестра молоді під

ЗАБАВА МОЛОДШОГО ВІДДІЛУ ОУК У ВІННІПЕҐУ ДЛЯ ДІТЕЙ У СТОРІЧЧЯ КАНАДИ В СУБОТУ 22 КВІТНЯ 1967 РОКУ.

Участь узяли понад 250 дітей і їхніх батьків.

управою Володимира і Степанії відограла "О, Канадо!", сестри Дебра і Діяна Оленюки відспівали гімн українською, англійською і французькою мовами, співали теж інші пісні. Дітей вітали голова ОУК і директор "Рідної Школи" Іванна Севернненко. Найбільше зацікавлення в забаві викликав великий торт з написом "100-річчя Канади". Запалено свічки і тоді при штучних вогнях вискочив з торта популярний і дуже люблений серед канадської молоді "Арчі-черевомовець" зо своїми ляльками — хлопчиком і собачкою. Арчі закликав дітвору, щоб училися української мови й говорили нею. Ця дитяча забава була призначена виключно для української дітвори і пройшла з великим успіхом.

25 травня влаштовано прийняття для хору ім. Олександра Кошиця і танцювальної групи МУНО "Русалка". 26 жовтня висвітлено фільм про "Напастування дітей".

11 листопада вшановано річницю Листопадового Чину з участю дітей "Рідної Школи" при УНО. Хлопці тримали почесну стійку при символічній могилі. Свято відкрила Степанія Підкович, відчитавши вірша о. Божика "Незнаному воїнові", доповідь про події Першого Листопада зачитала Ірина Заяць, оркестра Підковичів грала стрілецькі й народні пісні.

26 листопада членки приймали гостю з Бразилії, Євгенію Мазепу, культурно-освітню референтку Української Жіночої Організації в Бразилії, вона інформувала присутніх про життя українських поселенців та їх організаційну діяльність у тій країні. 11 грудня влаштовано Андріївський вечір для молоді, проводила ним Йосифина Климків. 28 грудня діти з садочка відвідали старших людей у їхньому клюбі "Дей Сентер", а 31 грудня членки підготовили новорічну забаву з буфетом.

1968 рік

Іванна Севернненко втретє стала на пості голови відділу ОУК, до культурно-освітньої референтури обрано Степанію Підкович і Йосифину Климків. Відбувся спільний Свят-Вечір, як кожного року, прибуток з нього вислано до Фонду Українського Золотого Хреста на оборону й допомогу ув'язненим політичним і культурним діячам в Україні. Спільно з відділом ОУК у Ст. Боніфасі відсвятковано Свято Героїнь. У програму, що її склали культурно-освітні референтки, ввійшли: доповідь редакторки Степанії Бубнюк, сольо-спів Донни Матейко і рецитація членки МУНО Андрійки Буячок.

30 березня відбувся концерт на честь Тараса Шевченка, спільно з відділом МУНО інсценізовано на ньому поему "Розрита могила". Весняний чай 7 квітня відкрив адвокат Сергій Радчук. Найбільшу увагу і зацікавлення викликала виставка графічних праць мистців з України, займалися нею Євгенія Ситник, Ольга Семака і Марія Климків.

На Провідну Неділю членки підготовили спільне свячене, був там проф. Ярослав Рудницький і поділився з присутніми враженнями з поїздки по Европі. Любомира Чайковська говорила про великодні звичаї в Україні.

В червні відмічено 30-річчя смерти полк. Євгена Коновальця. В часі гостини в Вінніпегу Блаженнішого Йосифа Сліпого вітали його членки Іванна Северинепко й Любомира Чайковська.

Від 12 до 14 жовтня членки брали участь у Конгресі КУК і в сесії Жіночого КУК, тоді обрано Головою Крайової Управи КУК членку ОУК Любомиру Чайковську. Членки відділів ОУК у Вінніпегу й Ст. Боніфасі зайнялися вшануванням 40-річчя громадської праці Євгенії Ситник, прийняття відбулося 24 листопада в залі УНО, господинею була Йосифина Климків. Вечір відкрила голова Іванна Северинепко і разом з головою ОУК у Ст. Боніфасі, Ксенею Хам, привітали подружжя Ситників при вході до залі китицею квітів. Промову про життя і 40-літню працю Євгенії Ситник сказала Ольга Семака. Вечір перейшов не тільки імпозантно, але й надзвичайно симпатично, про це гарно написано було в "Жіночому Світі" за лютий 1969 року.

1969 рік

Головою обрано Ліду Калинюк, культурно-освітню референтуру доручено Любомирі Чайковській та Олі Гаврилюк. Праця започаткувалася 14 лютого курсом вишивання, провадила його Анна Довжанська. Зараз потім пішов курс писання писанок, це взяла на себе Анна Блида, вона теж демонструвала розпис писанок у великодньому сезоні в крамниці Ітона.

Свято Героїнь відбувалося цього року під фірмою Комітету Українок Канади 9 березня. 13 березня відбулися сходини в честь Тараса Шевченка з рефератом Любомири Чайковської, а поезії Тараса Шевченка відчитували членки Галина Рослицька й Ірина Заяць. 16 березня відбувалося прийняття для Ганни Черінь, д-р Маруся Бек вручила їй там дев'яту літературну нагороду, з рамени ОУК була при тому присутня культурно-освітня референтка Любомира Чайковська.

30 травня членки помагали у вуличній збірці для Суспільної Служби Українців Канади. На початку червня переведено піврічні збори відділу ОУК в домі Олі Гаврилюк, там Любомира Чайковська відчитала статтю про Анну Ярославну.

Від 27 до 30 червня відбувалася XXII Крайова Конференція ОУК, членки зайнялися прийняттям для делегаток. Під час тієї Конференції, на день перед її закінченням, померла колишня голова відділу Іванна Северинепко, з сумом і жалем у серці членки відпровадили її на вічний спочинок. 21 вересня в домі Анни Довжанської відбулися сходини присвячені пам'яті Іванни Севереннко, запрошено близьких знайомих покійної і редакторку "Жіночого Світу" Степанію Бубнюк. Про життя й діяльність Покійної говорила Любомира Чайковська, згадала при тій нагоді і про "Жіночий Світ", на його пресовий фонд зібрано дол. 127.

25 жовтня членки були на зустрічі з Уляною Любович, авторкою книжки "Розкажу вам про Казахстан". Того ж місяця, за ініціятивою Софії Залозецької постав у Вінніпегу "Гурток Книголюбів". 4 грудня в хаті подружжя Кушнірів

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ ВІДДІЛУ ОУК У ВІННІПЕҐУ В 40-РІЧЧЯ ОУК 1970 РОКУ

відбувся вечір у пам'ять Голови СФУЖО Олени Залізняк, доповідь про неї виголосила Любомира Чайковська.

Святий Миколай загостив до дому подружжя Блидів, членки обмінялися дарунками, а Любомира Чайковська прочитала спомин про Олену Степанівну-Дашкевич, жінку-бійця в рядах УСС і громадську діячку.

1970 рік

У тому році знову головою була Ліда Калинюк, культурно-освітня референтура побільшилася до числа трьох членок: Любомира Чайковська, Оля Гаврилюк і Анна Вах. Праця ішла під кличем 40-річчя ОУК. Як кожного року, було Свято Героїнь, а цього року ще відмічено 200-річчя з дня народження Івана Котляревського. Реферат про його життя і творчість прочитала на сходинах Любомира Чайковська. На чергових сходинах прочитала вона сім розділів зо статуту ОУК.

17 травня відділ ОУК святочно відзначив 40-річчя діяння ОУК, при чому посвячено організаційний прапор. До святочного комітету, крім культурно-освітньої референтури ввійшли ще: Розалія Піуш, Оля Коваль, Ольга Бабух. Доповідь про 40-річний шлях ОУК виголосила Євгенія Ситник, визначна громадська діячка, піонерка жіночого руху в Канаді, співзасновниця ОУК. Програмою провадила Анна Вах. Виступали: Л. Барабаш з сольоспівом при супроводі Тараса Бабуха, хор УНО ім. Олександра Кошиця під батутою Володимира Климкова. Від делеґаток жіночих українських організацій привіт передала Галина Рослицька, Голова відділу Комітету Українок Канади.

Відмічено ювілей "Жіночого Світу", влаштувавши спільно з відділом ОУК у Ст. Боніфасі 15 листопада чайне прийняття в залі філії УНО в Ст. Боніфасі. Відкрила його д-р Марина Антонович-Рудницька.

На закінчення 100-річчя Манітоби влаштовано різдвяний чай дня 6 грудня, імпрезу відкрив суддя Михайло Барилюк. З нагоди 100-річчя Манітоби голова відділу Ліда Калинюк з Олею Бабух передали до міських бібліотек твори Лесі Українки в перекладі на англійську мову.

1971 рік

Працею відділу знову керувала голова Ліда Калинюк, а до культурно-освітньої референтури покликано Любомиру Чайковську, Олю Гаврилюк та Ірину Заяць. Ця референтура влаштувала 2 березня святочні сходини на честь Героїнь. Цікавий реферат про Ольгу Басараб та Олену Телігу прочитала Євгенія Когут. "Неділя у Воркуті" — спогад з концентраційного табору — перечитала Ірина Заяць, Любомира Чайковська читала поему Лесі Українки. Голова привітала нових членок: Олександру Гвоздулич, Марію Бойчук, Євгенію Оброцу, Ксеню Хлібойко, Марію Ґерич.

На сходинах у березні Олександра Гвоздулич прочитала реферат про Лесю Українку. 16 травня в манітобському музеї "Людина і природа" відбулася цікава імпреза "Українка в минулому". Це був показ історичної ноші визначних жінок України: княгинь, княжних, що були дружинами англійських, французьких, шведських, норвезьких, грецьких, мадярських та турецьких королів і володарів. Ці українські жінки своєю мудрістю та досвідом мали великий вплив на хід світової історії. На цю імпрезу запрошено Софію Климкович, авторку тексту з поясненнями, заступницею Голови Центральної Управи ОУК. Одяги пошив відділ ОУК у Едмонтоні. Імпреза відбулася два рази того самого дня.

28 листопада відділ відзначив святочними сходинами 100-річчя з дня народження Лесі Українки і Василя Стефаника. В програмі були розповіді й виставки творів Лесі Українки і Василя Стефаника. Ірина Ґайовська відчитала три частини твору Лесі Українки "Триптих", Галина Коваль — вірша "Хай буде тьма" і третю частину твору "Бояриня". Добре опрацьований життєпис Василя Стефаника подала Ірина Заяць, а новелю того ж письменника "Марія" прочитала Олександра Гвоздулич. Виставкою зайнялася Софія Залозецька, а святом проводила Любомира Чайковська. Після імпрези розпродано багато

примірників "Бояринi", марок і листівок виданих з нагоди 100-річчя з дня народин Лесі Українки.

12 грудня відбулося ювілейне прийняття у 40-ліття "Нового Шляху" і зустріч з Вірою Ке-Плавущак, її комітет святкування спеціяльно запросив до Вінніпеґу. До складу того комітету входили: Євгенія Ситник, Любомира Чайковська, Анна Вах, Софія Залозецька, Корнелія Кушнір, Леся Каптій, Оля Коваль, З. Неґрич. Свято відкрила Ліда Калинюк, програму вела Леся Каптій, голова відділу ОУК у Ст. Боніфасі. Доповідь про "Новий Шлях" виголосив редактор Антін Добрянський. Від "Жіночого Світу" промовляла його редакторка Степанія Бубнюк, вона теж представила Віру з її оригінально складеною "Автобіографією". Віра Ке з питомим їй гумором відчитала спеціяльно написані в 40-річчя "Нового Шляху" скечі. Зібрано тоді на фонд "Нового Шляху" дол. 1,000.

1972 рік

Головою на цей діловий рік обрано Олю Коваль, а в культурно-освітній референтурі знайшлися Любомира Чайковська, Ірина Заяць, Оля Гаврилюк. 29 лютого відзначено 30-ліття геройської смерти Олени Теліги. Про її життєвий шлях говорила Любомира Чайковська, а студентка Галя Севериненко відчитала два вірші Олени Теліги: "Вірність" та "Усе, лише не це..." зібрану на тій імпрезі суму призначено на Фонд Українського Золотого Хреста.

12 травня відділ ОУК спільно з УНО брав участь у відзначенні 40-річчя Українського Визвольного Фонду в Канаді. Доповідь виголосив інж. Осип Зінкевич з Балтімору. У Крайовій Конференції ОУК в Торонт від 5 до 7 травня брали участь від відділу ОУК делеґатки Оля Коваль і Любомира Чайковська. Від 30 червня до 3 липня відбувалася в Вінніпеґу Крайова Конференція МУНО, членки ОУК помагали в прийняттях делеґатів.

14 жовтня членки брали участь у бенкеті з нагоди 35-ліття МУНО. На загальне бажання громадськости Вінніпеґу, повторено виставку "Українка в минулому" 29 жовтня, пополудні — для шкільної дітвори, а ввечері — для старших. Шевченківська Фундація призначила дол. 400 на те, щоб дітвора могла побачити цю імпрезу.

На сходинах 14 листопада Євгенія Когут розказувала членкам про Листопадовий Чин. Описуючи свої власні переживання в часі змагань українського народу у Львові в Листопаді 1918 року, бесідниця стала живим символом тієї патріотичної української молоді, що зо зброєю в руках, чи працею в державних установах та урядах помагала будувати нове життя.

26 листопада відбулася нарада про те, як збільшити ряди членок ОУК. Постановлено, що кожна членка повинна приєднати хоч одну нову. Головну доповідь мала Євгенія Ситник, наголосила живучість і актуальність мети, з якою засновано Організацію Українок Канади, що як колись так і тепер працює для тої самої цілі. Довгими роками ОУК несла допомогу братам в Україні, опісля втікачам у таборах після другої світової війни. По доповіді, запрошена

Зоряна Гайворон висвітлювала фільми з її подорожі до Японії, Венезуелі і Барбадосу.

Короткий монтаж з нагоди 100-річчя народин письменника й поета Богдана Лепкого виголосила Олександра Гвоздулич.

У грудні, в домі Богдана та Йосифини Климкових, відбувся традиційний вечір св. Миколая. Анна Блида висвітлювала прозірки зо своєї подорожі по Европі, Каліфорнії та Фльоріді. Була теж нагода вітати Олю Рогатин з Содбурі.

1973 рік

Ще раз обрано головою Олю Коваль, в культурно-освітній референтурі лишилися з попереднього року Любомира Чайковська й Оля Гаврилюк, а на місце Ірини Заяць прийшла Анна Вах. Першою імпрезою, з цікавим характером, була традиційна Свята Вечеря 21 січня. Молитву провів о. Роман Закревський, а всі присутні заколядували "Бог предвічний". Програмою проводила Любомира Чайковська, представила випускників X кляси "Рідної Школи" при УНО, а вони "віншували", цебто складали побажання способами з різних областей України: Добряна Чаплинська — з Гуцульщини, Олесь Шаварський — з Галичини і Волині, Юрій Луговий — з Чернігівщини, Ганя Масло — зо Слобожанщини, Богдан Беззуб'як — з міста Галича. Всі "віншували" доброю українською мовою. Тексти дітям дали їх батьки. Гарне враження викликала інсценізація вірша Олександра Олеся "Ялинка" у виконанні учнів "Рідної Школи" Марусі Грушовець і Олега Шаварського. Учениця Віра Масло продеклямувала вірша Богдана Лепкого "Горять свічки".

11 лютого відбулося закінчення науки X кляси "Рідної Школи" при УНО, голова Оля Коваль вручила випускникам від відділу ОУК по одному примірникові українсько-англійського словника М. Подвезька. 4 березня відбулися святочні сходини в честь Героїнь з головною доповіддю Віри Бучинської. Прочитано третю дію п'єси Катерини Штуль "Поворот". Читали: письменник — Іванна Зельська, Олена Теліга — Леся Гвоздулич, провідник — Люба Чайковська. Опісля директор "Рідної Школи" Надія Піп прочитала оповідання "Дурний Федьо" М. Кравців.

Першого квітня з великим успіхом улаштовано весняний чай, відкрив його суддя Богдан Гевак. Мистецьку виставку приготовили Ірина Заяць, Олександра Гвоздулич, Анна Довжанська, Любомира Чайковська. Смачну перекуску зладили членки під доглядом Розалії Піуш. Залю прикрасили Йосифина Климків та Оля Гаврилюк. Продажем писанок зайнялася Анастасія Шеремета.

Під час "Свяченого" — 6 травня учениці "Рідної Школи" Роксана Климків, Дарія Шийка, Ліда Мостова, Олександра Яременко, Славця Венгер виводили гаївки. Надя Піп по-мистецьки переповіла гумореску "Як колись святкували Великдень".

28 червня членки відділів ОУК у Вінніпегу й Ст. Боніфасі вітали Голову Центральної Управи ОУК Ярославу Зорич, що приїхала в ділових справах, а

саме — перенесення журнала "Жіночий Світ" з Вінніпеґу до Торонто. Після зустрічі членок з Головою Централі щиро вгощала присутніх Ганя Вах.

У вересні Оля Коваль і Любомира Чайковська їздили до Реджайни на наради філій УНО Західньої Канади. З нагоди 100-річчя з дня народження світової слави української співачки Соломії Крушельницької, відділ ОУК улаштував вечірку для вшанування її пам'яті і видав поштівки-картки з її портретом. Доповідь про співачку виголосила Надія Ґаврачинська, Катруся Вах-Дуек виступила з сольо-співом, Соня Рослицька грала на фортепіяні, Йосифина Климків переграла платівку з оригінальним голосом Соломії, привезла її з України.

14 грудня відбуто сходини в Олександри Гвоздулич. Спомин про Харитю Кононенко, у 30-річчя її смерти, прочитала Любомира Чайковська. Опісля членки обмінялися дарунками з нагоди близького свята о. Миколая.

1974 рік

Головою відділу на цей рік обрано Олександру Гвоздулич, культурно-освітню-референтуру перебрали Софія Залозецька, Ірина Заяць і Ліда Калинюк. На традиційному Свят-Вечорі УНО і Братні Організації вітали Анну й Евстахію Василишинів, що вернулися до Вінніпеґу з Монтреалю.

Спільно з відділом ОУК у Ст. Боніфасі відзначено 50-річчя смерти патронки ОУК Ольги Басараб концертом. Відкрила його Софія Залозецька, а програму перевела Галина Рослицька. Жіночий Хор ім. Олександра Кошиця проспівав кілька пісень, Олександра Гвоздулич і Любомира Чайковська читали спогад про смерть Ольги Басараб під фортепіяновий супровід Ліліяни Карпінки-Кушнірик, Катруся Вах-Дуек проспівала мелодію до слів Лесі Українки "Слово, чом ти не..." і арію з опери "Запорожець за Дунаєм", Даруся Каптій, учениця "Рідної Школи" УНО продеклямувала вірш Ганни Черінь "Ольга". Святочну доповідь мала Степанія Бубнюк. Мандоліновий гурток учнів "Рідної школи" виконав в'язанку українських пісень. Пластунки — юначки М. Ільницька, М. Чучман і Маруся Леськів виконали поетичний монтаж. Закінчила монтаж Віра Масло віршем Юрія Клена "Помолимось". Кінцеве слово сказала голова відділу ОУК у Ст. Боніфасі Леся Каптій.

21 квітня відбулося "Свячене" з програмою учнів "Рідної Школи" під проводом учительки Надії Піп. Рецитували: Маруся Леськів, Роксоляна Климків, Дарка Шийка, Ліда Мостова, Йоанна Грицак. Хор старших учнів виконав пісні-веснянки, диригував учень Данило Залуцький. Хор вивчила співати і йому акомпаньювала Єва Піп.

16 травня в домі членки Анни Довжанської влаштовано 80-річчя з дня народження найстаршої членки, Євгенії Когут. Олександра Гвоздулич привітала соленізантку китицею квітів, а про її життя розказала Любомира Чайковська. Ірина Заяць спекла уродинний торт.

Місцева Жіноча Рада обрала на своїх піврічних сходинах головою Йосифину Климків, членку ОУК. Під час "фол кльорами" членки продавали вареники з добрим прибутком. Багато передано на добрі цілі: дол. 100 на ІСНО,

КРАЙОВА УПРАВА КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ В 1970 РОЦІ

Голова Крайової Управи, членка ОУК Л. Чайковська сидить п'ята в першому ряді зліва. Інші членки репрезентації ОУК у тогорічній Крайовій Управі: Є. Ситник, сидить четверта зліва, Й. Климків стоїть друга зправа, А. Вах, стоїть перша зправа.

дол. 100 на Фонд Українського Золотого Хреста, дол. 100 на Великий Збір Українських Націоналістів.

27 жовтня померла заслужена членка Анна Довжанська; 29 листопада відзначено 50-річчя подружжя Степана і Євгенії Ситників, два місяці перед смертю дорогої всім Євгенії Ситник. 1 грудня відділ улаштував "Чай-Сторіччя" на закінчення святкувань міста Вінніпеґу. Чайне приняття відкрив президент КУК, адвокат Сергій Радчук, а його представила голова Олександра Гвоздулич. Залю гарно прикрашено емблемами міста Вінніпеґу.

1975 рік

Головою стала Степанія Геврик, до культурно-освітньої референтури обрано Ліду Калинюк, Галю Корбан та Олю Михальчук. Цей рік приніс сумні події для відділу. 4 лютого українська громада Вінніпеґу, а в першу чергу членки ОУК з болем прийняли вістку про відхід на вічний спочинок Євгенії Ситник, а вже 10 лютого наспіла вістка про смерть Анни Тарновецької, піонерки українського жіночого руху в Канаді, членки ОУК і колишньої її Голови. Померла вона в далекому Ванкувері. Цього ж самого фатального місяця, дня 22 лютого, померла в Вінніпеґу на 91-ому році життя проф. Катерина Антонович, авторка цікавих спогадів у "Жіночому Світі", у "Самостійній Україні" і книжки "Український народній одяг".

Праця в 1975 році проходила під гаслом "Рік української жінки", паралельно до проголошення в Об'єднаних Націях "Міжнародного року жінки". 9 березня відправлено Богослуження в усіх українських церквах міста Вінніпеґу в наміренні українських жінок і жінок-страдниць в Україні. Пам'ять жінок-героїнь ушанував відділ ОУК на своїх сходинах 4 березня. Олександра Гвоздулич відчитала поему "Молитва" Юрія Клена і короткий нарис трагічних подій у наших змаганнях до волі, що їх освятили кров'ю героїні: Ольга Басараб 1924 року у Львові, Олена Теліга 1942 року в Києві і 500 жінок-мучениць у Кінгірі 1954 року. Роксана Климків, дочка членки Йосифини Климків, виконала фортепіянове сольо двома композиціями. Голова Степанія Геврик закінчила свято словами: "Кожного року, поминаючи всіх іменних і безіменних героїнь, ще раз підкреслюємо, що жертва їхнього життя для нас свята й велика, а їхні геройські вчинки ніколи не відійдуть у тінь забуття."

14 березня членки зійшлися в домі Корнелії Кушнір і влаштували несподіванку для Любомири Чайковської, як вияв признання за її довголітню працю в Організації. Прийняття відкрила голова Степанія Геврик, вітаючи Любомиру Чайковську квітами, а всі присутні проспівали многоліття.

В цьогорічному контесті-змаґу "Жіночого Світу" контестанткою відділу була Анна Гриценко. Треба також згадати, що членки пильно працювали в збірці на побудову пам'ятника Лесі Українки в Торонто. Збіркою зайнялася Галина Рослицька.

Від 16 до 18 травня відбулася XXIУ Крайова Конференція ОУК у Торонто. Централю ОУК перенесено до Вінніпеґу, на її чолі стала Любомира

Чайковська. У зв'язку з "Міжнародним роком жінки" членки взяли участь 21 жовтня у поході-маніфестації перед Манітобською Легіслятурою в обороні українських жінок політичних в'язнів у таборах СССР.

Чоловік покійної Євгенії Ситник передав дол. 250 на видання книжки-збірника про Ольгу Басараб. Також, у пам'ять своєї дружини, дав дол. 50.00 на видання книжки "Золоте Поділля", Анна Василишин теж пожертвувала таку саму суму на цю книжку.

Відділ брав участь у "Фолкльорамі" міста, а день ОУК був одним з найкращих. Організували його членка Марія Бойчук і голова Степанія Геврик.

26 жовтня відзначено 45-річчя ОУК з доповіддю редакторки Степанії Бубнюк. Членки-ювілярки дістали грамоти, що їх вручала від Комітету Українок Канади Любомира Чайковська, Голова Центральної Управи ОУК.

Товариський вечір з нагоди св. Миколая відбувся 19 грудня в домі Корнелії Кушнір. Степанія Геврик підготовила оригінальну сценку, до неї заангажувала не тільки членок, але і прихильниць нашої Організації. Вечір був повний гумору і гарного настрою. Замість обміну дарунками переведено збірку на Фонд Українського Золотого Хреста.

1976 рік

Головою управи відділу стала Ліда Калинюк. До праці в культурно-освітній референтурі прийшли Оля Гаврилюк, Галя Корбан і Оля Михальчук. Другу частину сходин 16 березня присвячено пам'яті Героїнь. Любомира Чайковська відчитала уривки з листів жінок-в'язнів у Баришеві. На закінчення відчитано кілька поезій, присвячених незламним героїням з поіменним зверненням до кожної. 2 квітня влаштовано весняний чай з виставкою кераміки роботи Люби Шулякевич. Дохід з виставки дав дол. 331. 68, їх призначено на пресовий фонд "Жіночого Світу". 2 травня членки помагали "Суспільній Службі Українців Канади" у вуличній збірці. Анну Василишин обрано третьою представницею відділу до Комітету Українок Канади. 3 жовтня членки взяли участь у маніфестації Комітету Українок Канади в обороні переслідуваної "Віри і Церкви" в Україні. Зложено символічний вінок жертвам, що загинули за віру й Церкву. Відділ пожертвував дол. 100 на видання творів Олени Теліги у "Смолоскипі".

Спільно з УНО членки зустрічали в листопаді Голову Крайової Екзекутиви УНО, Леоніда Філя, що прибув з доповіддю на Листопадове Свято на запрошення Стрілецької Громади. Під час перекуски, що її приготовили членки ОУК, Голова КЕ УНО пригадав про цілі й завдання нашої організаційної системи, заторкнувши при тому багато актуальних справ. 21 листопада влаштовано академію у 120-річчя з дня народження та 60-річчя смерти Івана Франка. Свято відкрила Любомира Чайковська, реферат читала Олександра Гвоздулич, Катруся Вах-Дуек співала сольо при супроводі фортепіяну Ліліяни Кушнярик, Галина Коваль рецитувала поезії Івана Франка. Програму провела Оля Михальчук. До збагачення програми причинилися Софія Залозецька й

Ірина Заяць, що влаштували виставку творів Івана Франка і запросили В. Леськова до розпродажу дитячої літератури.

Спільно з філією УНО влаштовано 19 грудня Святомиколаївський вечір. Програму вечора, у формі жартівливих монтажів і скечів, написала Степанія Геврик, а ролі виконали Олександра Гвоздулич, Оля Коваль і Дмитро Ріпак. Дохід з імпрези передано на Фонд Українського Золотого Хреста.

Тут треба згадати, що під час гри в "бінго", що відбувалася впродовж років, багато праці вкладала Розалія Піуш, працюючи з іншими членками в буфеті.

Відділ ОУК пожертвував у цьому році: на філію УНО —дол. 1,000, на "Новий Шлях" — дол. 125, на Фонд Українського Золотого Хреста — дол. 324, на видання "Смолоскипу" — дол. 152, на пресовий фонд "Жіночого Світу" — дол. 650, на ОУКО — дол. 125, на СФУЖО — дол. 25.00, на будову православної церкви в Аргентіні — дол. 25.00, на приміщення "Жіночого Світу" — дол. 1,000.

1977 рік

Головою в цьому році погодилася бути Йосифина Климків, до культурно-освітньої референтури ввійшли Оля Гаврилюк, Оля Михальчук і Галя Корбан.

35-річчя смерти поетки-революціонерки Олени Теліги відзначено святочними сходинами. Свято відкрила заступниця голови відділу Оля Коваль, Степанія Геврик відчитала спомин сучасників Олени Теліги, а Олександра Гвоздулич — кілька її поезій. Після програми подано каву, присутні зложили датки на Фонд Українського Золотого Хреста.

17 квітня відбулося "Свячене" з виступом дитячого хору "Рідної Школи" УНО під проводом учительки Катерини Костенюк-Віебрун. 19 квітня влаштовано прощальний вечір для Петра й Анни Вах, що вирішили виїхати до Онтаріо.

3 травня в залі УНО заходом Центральної Управи ОУК і місцевого відділу ОУК відбувся інформативний вечір СФУЖО, з присутніх записалося 17 жінок як членки-прихильниці СФУЖО. Від 26 до 29 травня відбувався в Торонто Конґрес СФУЖО, делеґаткою на нього від відділу обрано Олександру Гвоздулич і вона опісля склала дуже докладний звіт з перебігу Конґресу.

Півріччні збори відбулися 14 червня в домі Йосифини Климків. Голова відділу їздила, як делеґатка від Центральної Управи на з'їзд Національної Жіночої Ради в Оттаві. Від 7 до 10 жовтня проходив у Вінніпеґу Конґрес КУК. Делеґатками від ОУК були Йосифина Климків, Оля Коваль, Ліда Калинюк і Анна Гриценко.

Відділ опікувався дитячим садком і "Рідною Школою". Відновлено передплати "Жіночого Світу" для трьох місцевих шпиталів. Відбуто жалобні сходини з приводу смерти Голови Проводу Українських Націоналістів Олега Штуля-Ждановича.

Осінню зорганізовано курси вишивання. 13 листопада вечеря-обжинки з участю хору і танцювальної групи "Орлан" в УНО, а 13 грудня відбувся Андріївський вечір.

1978 рік

Головою відділу надалі лишилася Йосифина Климків, культурно-освітню референтуру перейняли Ліда Калинюк, Степанія Підкович та Оля Гаврилюк. Діяльність започаткувалася Святою Вечерею на Різдво.

14 лютого — свято Героїнь, Олександра Гвоздулич прочитала реферат, а Софія Залозецька відчитала спомин про дитячі роки Ольги Басараб.

Від 19 до 21 травня радила в Вінніпеґу ХХУ Крайова Конференція ОУК, членки помагали і в підготовці програми Конференції і прийняттях для делеґаток та гостей. Імпрезовий комітет під пильним оком Розалії Піуш виправдав себе прекрасно, делеґатки були захоплені справністю і гостинністю наших членок. За те чергова імпреза, осінній чай, на жаль не пройшла так добре, як хотілося б.

У хаті Богдана і Йосифини Климкових відбувся в жовтні цікавий літературний вечір Оксани Керч. Від 8 до 10 грудня в ОУКО з рамени відділу ОУК ішла виставка малюнків Галини Кошарич з Монтреалю.

1979 рік

Йосифина Климків утретє погодилася взяти на себе обов'язки голови відділу, культурно-освітню референтуру взяли в свої руки Любомира Чайковська, Степанія Підкович та Оля Гаврилюк. У хроніці праці за цей рік записано: Степанія Геврик прочитала на сходинах "Історія писанки" Оксани Лятуринської; в березні, перед Великоднем, зроблено показ печення короваїв; на сходинах голова висвітлювала фільм про писанки.

29 квітня відбулося традиційне великодне "Свячене" і саме тоді прийшла вістка про звільнення довголітнього в'язня большевицьких тюрем Валентина Мороза та про його приїзд до Америки. Присутні зложили дол. 212 на "писанку" для Валентина Мороза, це переслано через Фонд Українського Золотого Хреста. У травні членки пішли на зустріч з Анною-Марією Баран з рамени СФУЖО, вона розказувала про свою поїздку до Південної Америки.

Рішено купити книжки "Український правозахисний рух" і Валентина Мороза "Мойсей і Датан" та дати дол. 25.00 на видання інших того рода книжок.

Олю Михальчук обрано секретаркою Місцевої Жіночої Ради. Членки взяли масову участь 30 вересня в маніфестації на площі Леґіслятури з нагоди "Року дитини", це організувала Крайова Управа Комітету Українок Канади . Першого грудня відбувся передріздвяний чай з виставкою ікон роботи д-ра Тараса Снігуровича, дохід у сумі дол. 350 передано на виховання дівчаток в інтернаті Сестер Служебниць у Бразілії. Це була пожертва відділу ОУК у Вінніпеґу з нагоди "Року дитини". 19 грудня в домі Підковичів відбувся вечір св. Миколая, там Олександра Гвоздулич відчитала "Різдвяну казку" Марії Сіроти.

ПІВРІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ОУК У ВІННІПЕҐУ, ЧЕРВЕНЬ 1979

Сидять зліва до права: Р. Піуш, О. Бабух, Г. Корбан.
У другому ряді: С. Бибик, К. Кушнір, Н. Барабаш, Л. Гвоздулич, О. Дудич, О. Коваль, А. Гриценко, М. Ґерич

1980 рік

Загальні Збори обрали головою відділу Олю Михальчук, а до культурно-освітньої комісії — Любомиру Чайковську й Олю Гаврилюк. На першому засіданні управи вирішено вислати: дол. 500 на видання збірника у 50-річчя ОУК, дол. 500 на пресовий фонд "Жіночого Світу", дол. 200 на "Новий Шлях", дол. 350 на поміч дітям у Бразілії, дол. 250 на Фонд Українського Золотого Хреста, дол. 500 на УНО, дол. 50.00 на ОУКО, дол. 275 на бюджет до Центральної Управи, дол. 50.00 до "Смолоскипу", дол. 50.00 на СКВУ і дол. 50.00 "Жіночому Світові" за оголошення.

Святочні сходини, присвячені патронці ОУК Ользі Басараб, відбулися 19 лютого в домі УНО, були й запрошені гості. Доповідь виголосила Іванна Качор, поезії рецитувала Галина Коваль. Іванна Качор, сучасниця Ольги Басараб, ще дуже молоденька в тому часі, з великим чуттям передала настрої тодішньої української молоді в часі вбивства й похорону Ольги Басараб. Доповідачка розказала про тогочасні труднощі й переслідування українців, змальовуючи обставини, серед яких доводилося жити і працювати українцям на

землі, що її загарбали поляки. Обмежений доступ до високих шкіл, замкнена дорога до вищих посад, арешти без доказів і т.п. це речі, що їх трудно зрозуміти тим, що живуть у правовій державі, де шануються закони. Після доповіді розгорнулася дискусія, ставилися запитання, Іванна Качор давала вичерпні відповіді й пояснення. Галина Коваль відчитала поезію Олеся Бабія "Пам'яті Ольги Басараб", а Олександра Гвоздулич — спогади Івана Носика про похорон Ольги Басараб. Всі присутні відспівали "Вірність і любов без краю", слова й композиція Якова Бубнюка. По святі пригощено присутніх чайком.

4 березня відбуто під проводом Наталії Бойчук показ печення калачів. 18 березня частину сходин присвячено вшануванню пам'яті Тараса Шевченка, Любомира Чайковська відчитала реферат п.з. "Тарас Шевченко — пророк і геній України". 29 березня відбулася зустріч громадськости з головним редактором Енциклопедії Українознавства д-ром Володимиром Кубійовичем і д-ром Атанасом Фіґолем. На зустріч вислано від ОУК делеґатками голову відділу Олю Михальчук і Розалію Піуш та видано з каси дол. 100 як даток на друк енциклопедії.

Від 24 до 29 травня відбувався в Вінніпеґу З'їзд Крайової Жіночої Ради Канади. Йосифина Климків гостила в себе 12 делеґаток, членки помагали їй приготовити вечерю. За гарне частування наспіли до Йосифини Климків листи подяки. Від 10 до 13 жовтня у Вінніпеґу відбувався Конґрес КУК і також Конференція Комітету Українок Канади. Членки приготовили прийняття на зустріч делеґаток ОУК з Головою Центральної Управи ОУК Софією Проців. Делеґатками на Конґрес від відділу визначено Олю Михальчук і Ліду Калинюк. Під час Конґресу нагороджено Любомиру Чайковську Шевченківською медалею і також обрано її Головою Крайової Управи Комітету Українок Канади на трирічну каденцію. Йосифина Климків з рамени Уряду ввійшла як дорадник до комітету в питанні жіночих прав (Advisory Council Status of Women Province of Manitoba).

8 листопада влаштовано товариську зустріч членів УНО і Братніх Організацій з вечерею, при чому відбулася церемонія спалення мортґеджу, при чому деяких членок відзначено за активну участь у збірці на будову Українського Національного Дому.

29 листопада святковано 50-річчя ОУК з участю почесної Голови ОУК і СФУЖО Степанії Савчук. Від Уряду провінції Манітоби був присутній прем'єр манітобського Уряду Стерлінґ Лайон. Голова відділу ОУК Оля Михальчук відкрила свято і гарною українською мовою переповіла історію відділу в Вінніпеґу. Святом проводила Анна Вах. Йосифина Климків перевела церемонію символічного свічення свічок. Грамоти Центральної Управи ОУК роздали членкам-піонеркам Степанія Савчук і Любомира Чайковська, а іншим членкам — Оля Михальчук і Анна Вах. На програму складалися такі точки: сольо-спів Катрусі Вах-Дуек при фортепіяновому супроводі Ліліяни Кушнірик; виступ танцювальної групи "Орлан", що відтанцювала один танок; привітання представників УНО, УСГ, МУНО, ОЖ ЛВУ, Президії КУК, Крайової Управи Комітету Українок Канади. Свято закінчено молитвою.Від українських Церков

ЧАЙ У ГРУДНІ 1979 З ВИСТАВКОЮ ІКОН д-ра Т. СНІГУРОВИЧА.

Членки зліва до права: Ґ. Канічір, К. Кушнір, Р. Піуш, Л. Чайковська, Й. Климків, О. Гаврилюк, С. Підкович

прибули на свято о.прот. Т. Міненко від української православної Церкви, а від української католицької Церкви — о. митрат Роман Добрянський.

Закінчуючи друге 25-річчя існування Організації Українок Канади годилося б згадати про тих, що їм не дано було діждатися того моменту і разом з нами переживати велику радість святкувань 50-річчя дорогої всім нам Організації. Імена їхні записані в наших серцях, записуємо їх теж у цьому збірнику, як вічний для них пам'ятник:

Анна Стойко — 1956; Анна Джумага — 1958; Марія Грицак — 1960; Михайлина Беднарська — 1968; Іванна Северинепко — 1969; Марія Тиктор — 1973; Анна Блида — 1974; Анна Довжанська — 1974; Євгенія Ситник — 1975; Анна Костюк — 1979; Параскевія Нагорняк — 1979; Степанія Гевак-Климків — 1980; Оксана Бабій — 1981.

Подавати точний фінансовий звіт у цій історії забрало б забагато місця. Але треба згадати тих, що пильною своєю працею причинилися до того, щоб каса відділу ніколи не була порожня, щоб відділ завжди не тільки міг виконувати свої фінансові зобов'язання, але й помагати другим та щедро жертвувати на добродійні, організаційні й національні цілі. Почнім хочби від тих, що не

ВХІД З ПРАПОРОМ НА 50-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ОУК У ВІННІПЕҐУ

Прапор тримає голова О. Михальчук, за нею стоять у ряді (перших п'ять): А. Кобзар, Й. Климків, Л. Чайковська, А. Гриценко, С. Залозецька

жаліючи часу, труду й енергії завідували буфетом у часі гри в "бінґо". Невтомно працювала там Анна Довжанська, по ній прийшла Розалія Піуш, а їй помагали Євгенія Канчір, Марія Бойчук, Анна Гриценко, Оля Дудич, Оля Михальчук. Не можна пройти мовчки попри різні імпрезово-господарські комітети, що завжди приготовляли їжу при нагодах наших імпрез і тим приваблювали гостей. До них належали: Анна Кінах, Ганна Василюк, Анна Гуцалюк, Варвара Кобилянська, Анна Довжанська, Д. Нецкар, М. Костів, Анна Блида, Анастасія Кобзар, Євгенія Канчір, Розалія Піуш, Степанія Тарасюк, Анастасія Шеремета, Оксана Бабій, Котюк А., Юлія Вишньовська, Анна Гриценко, Параскевія Нагорняк, Марія Бойчук, Корнелія Кушнір, Софія Бибик.

Членки телефонного комітету, що пригадували нам і скликали нас на різні

З ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ 50-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ОУК У ВІННІПЕҐУ

На ювілейному бенкеті промовляє Почесна Голова ЦУ ОУК і почесна Голова СФУЖО С. Савчук. Зліва від неї сидить Л. Чайковська, зправа А. Вах

імпрези: Оля Дудич, Марія Ґерич, Корнелія Кушнір, Анна Василишин, Юлія Вишньовська, Розалія Піуш, Ольга Семака, Оля Михальчук.

Відвідували хворих і приносили їм слова потіхи й розради: Анна Барабаш, Марія Ґерич, Анна Довжанська, Корнелія Кушнір, Софія Гевак, Анна Кінах,

Костів Лена, Софія Бибик, Ганя Василюк, Анна Кобзар, Д. Нецкар-Вівчаренко, Анна Блида, Ольга Бабух, А. Котюк, Йосифина Климків.

Секретарську працю в тих роках виконували: Емілія Грабовецька, Ліда Калинюк, Євгенія Вербицька, Розалія Піуш, Анна Росс, Іванна Северинепко, Ірина Заяць, Любомира Чайковська, Олександра Гвоздулич, Степанія Геврик, Оля Михальчук. Деякі з них діяли впродовж двох або навіть і трьох каденцій .

Становище касирок займали: Ліда Калинюк, Анна Гуцалюк, Анна Білоус, Розалія Піуш, Йосифина Климків, Анна Довжанська, Галя Корбан, Галина Рослицька.

Дописувачки до преси: а) української — Євгенія Когут, Галина Рослицька, Любомира Чайковська, Анна Вах, Г. Геврик, Ірина Заяць, Марія Тиктор; б) до англомовної: Оля Шийка, Оля Коваль, Йосифина Климків.

Представниці до Місцевої Жіночої Ради: Йосифина Климків, Філліс Гевак, Ольга Бабух, Оля Михальчук.

Делегатки до відділу Комітету Українок Канади: Марія Тиктор, Софія Залозецька, Любомира Чайковська, Анна Довжанська, Ольга Семака, Анна Росс, Філліс Гевак, Галина Рослицька, Ліда Калинюк, Оля Дудич, Розалія Піуш, Анна Гриценко, Ольга Бабух, Анна Василишин, Оля Коваль.

Представниці у Крайовій Управі Комітету Українок Канади: Євгенія Ситник, Анна Вах, Любомира Чайковська, Йосифина Климків, Степанія Бубнюк, Галина Рослицька, Ліда Калинюк, Анна Василишин, Леся Каптій.

Люба Гнатюк стало секретарювала на Загальних Зборах відділу і її протоколи дали багато матеріялу до писання історії Відділу ОУК у Вінніпегу.

Стан членок у ювілейному році: Ольга Бабух, Діяна Бабинчук, Анна Барабаш, Настя Барабаш, Анна Богославець, Марія Бойчук, Софія Бибик, Любомира Чайковська, Наталка Добровольська, Оля Дудич, Ґерич Марія, Гаврилюк Оля, Степанія Геврик, Анна Гриценко, Олександра Гвоздулич, Люба Гнатюк, Ліда Калинюк, Євгенія Канчір, Анна Кінах, Йоанна Климків, Йосифина Климків, Анастасія Кобзар, Галя Корбан, Оля Коваль, Корнелія Кушнір, Євгенія Май, Оля Михальчук, Степанія Пенцак, Степанія Підкович, Розалія Піуш, Галина Рослицька, Анна Росс, Ольга Семака, Анастасія Шеремета, Ольга Шийка, Бетті Сидловська, Катерина Степчук, Степанія Тарасюк, Анна Вах, Анна Василишин, Юлія Вишньовська, Софія Залозецька, Ірина Заяць, Фіяла Стразевська, Марія Шклянка, Наталка Бойчук, Галя Барилюк, Анна Луцан, Леся Топор.

Тяжко охопити многогранну працю наших членок. Часом не все записано в протоколах або на сторінках преси. Але честь і слава тим членкам, що ніколи не захиталися і твердо стоять у лавах своєї Організації до сьогодні. Скромною, тихою, але як же видайною працею засвідчили вони, що дорогий їм ідеал Організації Українок Канади і варто для нього працювати. А це — ідеал зміцняти українську суспільність у Канаді і з тієї бази нести допомогу українському народові в його змаганні до волі. З вірою в світле майбутнє української нації, ми, її дочки, хоч здалеку від України, продовжуємо працю в рядах Організації Українок Канади, бо з нами Бог і Його Свята Воля, що ніколи не покидає тих, що в потребі.

Анна СТЕЦЬКОВИЧ

Відділ ОУК у Гамільтоні, Онтаріо

Відділ зорганізовано в квітні 1937 року, створив його гурток жінок, що вже були членками УНО. В перших роках свого існування Відділ ОУК, разом з Братніми Організаціями, проводив працю в різних національно-культурних і суспільно-господарських ділянках. Сьогодні, з перспективи пройдених років, ми з правдивою пошаною і подивом глядимо на наших попередниць, що пройшли немалу дорогу інтенсивної і корисної праці для української суспільности. У другому чвертьсторіччі відділ посилив свою діяльність. З прибуттям нової еміґрації ряди ОУК збільшилися свіжими членками, праця пожвавилася й пішла більш енергійним темпом. Зміст діяльности відділу виповнили освітні вечори, щорічні святкування історичних дат і відмічування роковин замітних постатей, виховання дітвори й молоді, посилення акції здобування фондів на придбання власної домівки.

Тут подаємо склад управ відділу ОУК у Гамільтоні за роки від 1956 до 1981.

1956: голова — Михайлина Павчук; заступниця голови — Ольга Віра; секретарка — Ярослава Плавюк; касирка — Анна Кравець; членка управи — Параскевія Бабляк.

1957: голова — Михайлина Павчук; заступниця голови — Марія Музика; секретарка — Ярослава Плавюк; касирка — Ольга Віра; членка управи — Марія Овчарчин.

1958: голова — Катерина Цудна; заступниця голови — Софія Павчук; секретарка — Марія Гуторів; касирка — Катерина Горбач; членка управи — Михайлина Павчук.

1959: Голова — Михайлина Павчук; заступниця голови — Лариса Сапентів; секретарка — Марія Гуторів; касирка — Марія Романик; членка управи — Софія Павчук.

1960: голова — Михайлина Павчук; заступниця голови — Лариса

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК В ГАМІЛЬТОНІ В 1962 РОЦІ

Сапентів; секретарка — Марія Гуторів; касирка — Марія Романик; членка управи — Софія Павчук.

1961: Голова — Анна Стецькович; заступниця голови — Лариса Сапентів; секретарка — Анна Левицька; касирка — Дарія Придаткевич; членка управи — Софія Павчук; культурно-освітня референтка — Степанія Пережак.

1962: голова — Анна Левицька; заступниця голови — Степанія Пережак; секретарка — Ольга Сенчишак; касирка — Степанія Бучок; членка управи — Анна Литвин; культурно-освітня референтка — Дарія Придаткевич.

1963: голова — Анна Левицька; заступниця голови — Анна Литвин; секретарка — Ольга Сенчишак; касирка — Олександра Пищ; членка управи — Олександра Костик; культурно-освітня референтура — Ярослава Плавюк, Степанія Пережак.

1964: голова — Анна Стецькович; заступниця голови — Анна Литвин; секретарка — Олександра Костик; касирка — Олександра Пищ; членка управи — Розалія Бобик; культурно-освітня референтура — Ярослава Плавюк, Степанія Пережак.

1965: Голова — Степанія Пережак; заступниці голови — Дарія Придатквеич, Ольга Домарадзька; секретарка — Степанія Бучок; касирка — Емілія Рубашевська; членка управи — Анна Левицька; культурно-освітня референтура — Олена Габрович, Таїса Ружицька.

1966: голова — Надія Доленга; заступниці голови — Марія Гуторів, Анна Ольхова; секретарка — Лариса Сапентів; касирка — Олександра Пищ; членка управи — Анна Литвин; культурно-освітня референтура — Степанія Пережак, Степанія Бучок.

1967: голова — Анна Левицька; заступниці голови — Євгенія Ольхова, Анна Прибила; секретарка — Олександра Костик; касирка — Емілія Рубашевська; англомовна секретарка — Софія Віра; делеґатки до відділу КУК — Дарія Придаткеви-і, Ольга Домарадзька, Олена Габрович; культурно-освітня референтура — Ярослава Плавюк, Галина Поворозник.

1968: голова - Анна Литвин; заступниця голови — Ольга Чаглій; секретарка — Олександра Костик; касирка — Марія Приймак; членка управи — Раїса Боєчко; культурно-освітня референтура — Софія Віра, Анна Прибила; делеґатки до відділу КУК — Таїса Ружицька, Дарія Придаткевич, Олена Габрович.

1969: голова — Анна Литвин; заступниця голови — Раїса Боєчко; секретарка — Олена Габрович; кореспонденційна секретарка — Ольга Сенчишак; касирка — Яковлина Клунь; членка управи — Дарія Придаткевич; культурно-освітня референтура — Степанія Пережак, Юлія Любянецька; делеґатки до відділу КУК — Таїса Ружицька, Дарія Придаткевич; Олена Габрович.

1970: голова — Ярослава Плавюк; заступниця голови — Євгенія Ольхова; секретарка — Олександра Костик; касирка — Яковлина Клунь; культурно-освітня референтка — Степанія Пережак; делеґатки до відділу КУК — Таїса Ружицька, Дарія Придаткевич, Анна Стецькович.

1971: голова — Анна Стецькович; заступниця голови — Ольга Чаглій;

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК У ГАМІЛЬТОНІ В 1979 РОЦІ

Сидять з ліва до права: О. Домарадзька, А. Стецькович, О. Костик, А. Литвин, Е. Корта, О. Сенчишак, Л. Тиховська. Стоять: Р. Ладняк, М. Яцьків, Н. Дмитришин, А. Прибила, В. Параска, А. Левицька

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У ГАМІЛЬТОНІ В 1979 РОЦІ

секретарка — Анна Левицька; касирка — Яковлина Клунь; членка управи — Ольга Сенчишак; культурно-освітня референтура — Олена Габрович, Степанія Пережак; делеґатки до відділу КУК — Дарія Придаткевич, Ольга Домарадзька, Олена Габрович.

1972: голова — Анна Стецькович; заступниці голови — Анна Левицька, Ольга Чаглій; секретарка — Ольга Сенчишак; англомовна секретарка — Софія Віра; касирка — Розалія Ладняк; членка управи — Анна Литвин; культурно-освітня референтура — Степанія Пережак, Софія Віра; делеґатки до відділу КУК — Олена Габрович, Ольга Домарадзька, Євгенія Ольхова.

1973: голова — Ольга Чаглій; заступниці голови — Емілія Корта, Анна Литвин; секретарка — Анна Левицька; касирка — Розалія Ладняк; культурно-освітня референтура — Степанія Пережак, Ольга Домарадзька; делеґатки до відділу КУК — Анна Стецькович, Олена Габрович, Раїса Боєчко.

1974: голова — Ольга Чаглій; заступниці голови — Емілія Корта, Софія Віра; секретарка — Анна Левицька; англомовна секретарка — Анна Прибила; касирка — Леона Шелестовська; членка управи — Ольга Сенчишак; культурно-освітня референтура — Степанія Пережак; Раїса Боєчко; делеґатки до відділу КУК — Олена Габрович, Анна Стецькович, Олександра Костик.

1975: голова — Ольга Чаглій; заступниці голови — Софія Віра, Яковлина Клунь; секретарка — Галина Поворозник; англомовна секретарка — Софія Віра; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; касирка — Леона Шелестовська; членка управи — Ольга Сенчишак; культурно-освітня референтура — Олександра Костик, Степанія Пережак, Марія Мацьків;

ХОР ОУК У ГАМІЛЬТОНІ 1979 РОЦІ

Дириґент М. Костик

делеґатки до відділу КУК — Олена Габрович, Анна Стецькович, Ольга Чаглій.

1976: голова — Софія Павчук; заступниці голови — Софія Віра, Яковлина Клунь; протокольна секретарка — Олександра Костик; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; англомовна секретарка — Розалія Ладняк; касирка — Ольга Марунчак; членка управи — Ольга Сенчишак; культурно-освітня референтура — Степанія Пережак, Олександра Костик, Марія Яцьків; делеґатки до відділу КУК — Анна Стецькович, Ольга Чаглій, Олена Габрович.

1977: голова — Ольга Чаглій; заступниці голови — Софія Віра, Євгенія Ольхова; протокольна секретарка — Олександра Костик; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; англомовна секретарка — Галина Поврозник; касирка — Розалія Ладняк; членка управи — Ольга Сенчишак; культурно-освітня референтура — Олександра Костик, Марія Яцьків; делеґатки до відділу КУК — Анна Стецькович, Олена Габрович, Євгенія Павчук.

1978: голова — Анна Литвин; заступниця голови — Емілія Корта; протокольна секретарка — Анна Стецькович; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; англомовна секретарка — Софія Віра; членка управи — Ольга

Сенчишак; касирка — Вікторія Параска; делеґатки до відділу КУК — Анна Стецькович; Анна Левицька, Ольга Домарадзька.

1979: голова — Анна Литвин; заступниці голови — Емілія Корта; Вікторія Параска; протокольна секретарка — Олександра Костик; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; англомовна секретарка — Петруся Ігнатюк; касирка — Розалія Ладняк; культурно-освітня референтура — Ольга Домарадзька, Ольга Чаглій; делеґатки до відділу КУК — Анна Стецькович, Олена Габрович, Анна Левицька.

1980: голова — Емілія Корта; заступниці голови — Анна Стецькович, Софія Павчук; секретарка — Ольга Домарадзька; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; англомовна секретарка — Петруся Ігнатюк; касирка — Олександра Пищ; членка управи — Ольга Сенчишак; культурно-освітня референтура — Раїса Боєчко, Олександра Костик; делеґатки до відділу КУК — Анна Стецькович, Олена Габрович, Євгенія Ольхова.

1981: голова — Анна Стецькович; заступниці голови — Ольга Сенчишак, Емілія Корта; протокольна секретарка — Ольга Домарадзька; кореспонденційна секретарка — Олена Тиховська; англомовна секретарка — Розалія Ладняк; касирка — Олександра Пищ; членка управи — Ольга Чаглій; культурно-освітня референтура — Анна Литвин, Марія Яцьків; делеґатки до відділу КУК — Олена Габрович, Анна Литвин, Софія Павчук.

У склад перевірної комісії входили на протязі 25 років: Катерина Цудна, Т. Шеремета, Софія Павчук, Марія Яковенко, Анна Стахів, Ольга Віра, Анна

НАВЧАННЯ ПИСАННЯ ПИСАНОК У ВІДДІЛІ ОУК У ГАМІЛЬТОНІ

ДОРІСТ МУНО В ГАМІЛЬТОНІ

Кравець, Емілія Рубашевська, Таїса Ружицька, Марія Романик, Галина Поворозник, Розалія Ладняк, Катерина Горбач, Анна Прибила, Анна Дмитришин, Леона Шелестовська, Анна Литвин, Дарія Стахорук, Марія Підвербецька, Ольга Чаглій, Яковлина Клунь, Марія Приймак, Ольга Сенчишак, Раїса Боєчко, Л. Гевак.

У другому чвертьсторіччі організаційна праця зосереджувалася на вихованні молоді й дорості в "Рідній Школі". Хоч тією ділянкою займалися, в основному, всі Братні Організації, однак найбільше труду вкладали в неї членки ОУК.

Відділ опікувався дитячим садочком у Німеччині, а фонди на те здобував, організуючи чайки. У 1964 році зорганізовано доріст МУНО і дитячий садочок, що тривав до 1979 року. Садочок провадили: Альма Білак, Олександра Костик, Петруся Ігнатюк, Олена Тиховська, Е. Тиховська. Доростом опікувалися Степанія Пережак і Софія Віра. При співдії філії УНО зорганізовано ансамбль "Юна Чайка", що впродовж кількох років стояв під опікою ОУК. Членки проєктували й шили одяги і ще й далі працюють, щоб здобувати фонди на оплату дириґентів та інструкторів. Членки ОУК помогли "Юній Чайці" фінансово в поїздці з виступами в Европі, також у Канаді та в ЗСА; помагали дириґентові під час проб, ця праця ще й тепер ведеться. Членки ОУК помагають також вести гру "бінґо", з чого прибутки йдуть на втримання "Юної Чайки", а вона начислює кожного року по 100 або й більше дітей і молоді.

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК У ГАМІЛЬТОНІ В 1982 РОЦІ

Зліва до права: сидять — А. Стецькович, А. Литвин, О. Домарадзька, Л. Тиховська. Стоять — М. Яцьків, А. Прибила, Л. Пищ, Р. Ладняк, О. Сенчишак

Рік-у-рік проводяться курси писання писанок для дітвори і для старших. Курс започаткувала членка Катерина Горбач. Вмілість писати писанки опанувало багато членок і нема року, щоб на телевізійній програмі не було показу української писанки. Писанка включена також у виставку рукодільних експонатів. Щорічно перед Великоднем відділ проводить виграш писанок, щоб зміцнити фінансову базу для потреб Організації. Започатковано теж курси вишивання. В тій цілі організовано "вишивані вечерниці" і пристосовано українську вишивку до модерного одягу. Також молоді матері навчилися вишивати і самі вишивають народні одяги для своїх дітей.

Відділ ОУК, разом з Братніми Організаціями, уряджував змагання популярности, щоб здобути фінанси у зв'язку з закупом нової домівки. Членки брали участь у контестах-змаганнях "Нового Шляху" й "Жіночого Світу". У змагу "Жіночого Світу" в 1964 році взяла участь Розалія Бобик і здобула перше місце. Фінансову підтримку змагунці відділу дали відділи ОУК у Ст. Кетерінс і в Лімінґтоні. В дальшому контесті для "Жіночого Світу" відділ підтримав контестантку з Торонто. Також змагався в контесті з нагоди 30-ліття існування "Жіночого Світу" і тим причинився до підтримки журнала.

1958 року зорганізувався мішаний хор при філії УНО в Гамільтоні, багато членок співали в хорі на різних його виступах та імпрезах. У 1978 році зорганізувався жіночий хор, що проіснував два роки.

Щороку відзначувано святочними академіями наших героїнь, письменниць і визначних жінок, а останнім часом улаштовувалися такі свята спільно з Комітетом Українок Канади. При КУК постав мішаний хор "Дніпро", членки ОУК беруть у ньому участь.

Величаво відзначувано пам'ять Героїнь, запрошуючи визначних доповідачок; була нагода вітати, як доповідачку, дисидентку Надію Світличну й інших.

Разом з Братніми Організаціями відділ відзначив 65-ліття з дня народження Голови Проводу Українських Націоналістів, полковника Андрія Мельника. Разом з відділом УСГ відзначено день народин генерала Миколи Капустянського. Всі разом вітали величавим бенкетом Голову ПУН Олега Штуля-Ждановича.

За ініціятивою і напрямними СФУЖО постав при відділі ОУК гурток книголюбів. До заснування причинилася Дарія Придаткевич, а очолювали гурток Таїса Ружицька, Дарія Придаткевич і Олена Габрович. Заходами того гуртка відбувалися успішні літературні вечори Софії Парфанович, Людмили Івченко, Олександри Лисак і Тоні Горохович. Оригінально влаштовано свято Тараса Шевченка, зібравши різні видання "Кобзаря" з відповідним коментарем. Гурток був дуже рухливий, поширював українську літературу в публічних бібліотеках і серед української громади. Відділ мав нагоду вітати письменницю Катерину Штуль, зорганізувавши для неї авторський вечір.

Також уряджено літературний вечір у пам'ять Василя Стефаника з участю відомого артиста Йосипа Гірняка, запрошено на гостинний виступ письменника Івана Смолія, на кількох вечорах гумору й сатири виступала відома гумористка Віра Ке. Запрошено драматичний гурток студентів з Торонто з драмою "Лісова пісня" і з виставою п'єси "Червона Шапочка". Заходом відділу ОУК улаштовано забаву для дітей, підготовкою зайнялася членка МУНО П. Литвин.

Активну участь брав відділ ОУК у маніфестаційних протестах: у 35-річчя штучного голоду в Україні, що його викликала совєтська влада, у протесті проти в'язнення жінок в Україні.

Величаво відсвятковано 25-літній ювілей ОУК. Почесними гостями на бенкеті були: Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук і Голова Українського Золотого Хреста із ЗСА д-р Марія Квітковська. При тій нагоді філія УНО подарувала для відділу ОУК портрет патронки ОУК, Ольги Басараб, виконав його визначний артист-маляр Іван Кубарський.

Крайова Конференція ОУК у 1965 році відзначила відділ у Гамільтоні перехідним прапором за його активність і діяльність. З нагоди святкувань 90-ліття Українського Жіночого Руху відзначено грамотами Комітету Українок Канади ті жінки, що в якійсь мірі причинилися до розвитку українського національного й культурного життя в Канаді. З відділу ОУК у Гамільтоні такі грамоти отримали: Анна Ольхова, Анна Стецькович і Степанія Пережак.

У 1977 році відзначено 40-літній ювілей відділу ОУК у Гамільтоні. Під час святкування влаштовано показ українського одягу, виставку олійних картин і писанок. Почесним гостем була заступниця Голови Центральної Управи ОУК Анна Вах. Привіти на цьому святі складали репрезентанти-гості з державних, провінційних і міських установ, і представниці жіночих організацій Гамільтону. З нагоди 40-літнього ювілею філія УНО подарувала відділові пропам'ятну таблицю з іменами голів відділу ОУК, як вияв вдячности за проведену працю. Ювілейний комітет очолювала Анна Стецькович.

У тісній співпраці з Братніми Організаціями відзначено теж ювілей УСГ.

З нагоди 50-літнього ювілею ОУК влаштовано святочне прийняття, де Голова Центральної Управи ОУК Софія Процiв відзначила грамотами Центральної Управи засновниці відділу Анну Ольхову й Анну Кравець. Вони й досі активно працюють у відділі. Також нагороджено 6 піонерок і 15 членок відділу, що працювали в ОУК 20 чи більше років.

В останніх 25 роках делегатками відділу на Крайові Конференції ОУК і УНО були: Анна Ольхова, Анна Стецькович, Лариса Сапентів, Степанія Пережак, Дарія Придаткевич, Анна Литвин, Олександра Костик, Анна Левицька й Ольга Чаглій.

На Першому Конгресі СКВУ присутня була Ольга Сенчишак, а на Другому — Анна Стецькович; на Конгресах КУК репрезентували відділ Ярослава Плавюк і Ольга Домарадзька. Відділ мав нагоду вітати тодішніх голів Центральної Управи ОУК Степанію Савчук і мґр Ярославу Зорич та інших членок Центральної Управи. Під час однієї Конференції ОУК відділ підготовив прийняття для делегаток, що верталися з прогульки до водоспаду в Ніяґарі.

Відділ ОУК у Гамільтоні співпрацював з Місцевою Жіночою Радою, стояв з нею в постійному контакті. Членки ОУК влаштували прийняття з нагоди надання громадянства новоканадцям. Також відділ належить до гамільтонського відділу Ради Народного Мистецтва і є в контакті з місцевим представництвом Товариства Онтарійської Спадщини. Від самого заіснування Гамільтонської Ради Народнього Мистецтва очолює її членка ОУК І. Кручка-Бантінґ.

Щороку відділ ОУК влаштовує спільні Свят-Вечорі та спільне Свячене, щоб зберігати чудові українські традиції зв'язані з тими святами. На Свят-Вечорі молодь і дітвора виступають з вертепом і з колядою, а у Великодній час — з веснянками, гаївками, деклямаціями. Відділ уряджував перед-різдвяні базари і продаж українських харчів і печива на комерційних місцях.

У міжнародних фестивалях, що відбуваються в парку, відділ ОУК має свій окремий павільйон з виставкою українського народного мистецтва. Останніми роками, разом з Братніми Організаціями відділ ОУК бере жваву участь в "Осіннім фестивалі", що відбувається в домі УНО. Під проводом членок ведеться в той час так званий "Варстат праці", куди включено писання писанок для дітвори і старших, вишивання, розпис кераміки і продаж традиційних страв та печива. Під час того фестивалю з великим успіхом виступає "Юна Чайка" і зачаровує українськими танцями й піснями співгромадян Гамільтону, що приходять на фестиваль.

Всі тут згадані імпрези приносять відділові ОУК засоби на розбудову організаційного життя, з чого кожного року передавано до філії УНО частину грошей на утримання домівки. З тих прибутків вирівнюється також бюджет до Центральної Управи і висилаються пожертви на Фонд Українського Золотого Хреста. Час від часу відділ висилає одяг для незаможних українських родин у Бразілії, складає гроші на "Залізний Фонд", жертвує на місцеві добродійні організації. Іде грошова допомога для "Жіночого Світу", для часописів "Новий Шлях" та "Українське Слово", виплачено на другий том збірника ОУК дол. 1,000, на видання Енциклопедії Українознавства дол. 500, на побудову пам'ятника Лесі Українці дол. 100. Відділ помагає фінансово МУНО на кошти їх конвенцій. Також інші українські установи дістають підтримку від відділу ОУК.

Протягом останніх 25 років відійшли у вічність членки відділу ОУК у Гамільтоні: Анастасія Божок, Анна Корчовська, Ольга Барило, Марія Яковенко, Марія Овчарчин, Параскевія Гевак, Емілія Загорук, Дарія Стахорук і Марія Германська. Нехай назавжди збережеться в нашій Організації світла пам'ять про них, як вірних дочок українського народу.

Від 1956 до 1981 року відбуто: 25 річних і 19 піврічних зборів, 144 засідання управи, 196 місячних сходин. У 1981 році відділ ОУК начислює 30 членок. Треба згадати про кольпортерку "Жіночого Світу" Анну Литвин, що довгі роки вела ту працю.

Дуже тяжко охопити всю діяльність за 25 років. Праця була багатогранна, зокрема багато зусиль покладено на сплату дому, на закуп кухонного інвентаря, на розбудову організаційної преси і на культурні та добродійні цілі. Не всі членки, ввійшовши в ряди Організації, лишилися активні, але наполеглива праця відділу, як цілости, велася постійно і безперервно. Відділ зумів приєднати до ОУК уже народжених у Канаді і вихованих в наших організаціях молодих членок. А це дає надію, що заснована перед 50 роками Організація Українок Канади буде продовжувати діяльність на добро прибраної батьківщини-Канади і на користь для українського народу.

Софія КЛИМКОВИЧ

Відділ ОУК в Едмонтоні, Альберта

Як похвально, що Центральна Управа Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб заплянувала відзначити 50-річчя свого існування зібранням відомостей про діяльність і видання історії Організації.

Здається, 25 років — недовгий проміжок життя, але як важко його відтворити на основі скромного архіву, ляконічних протоколів і людської пам'яті!

Відділ ОУК в Едмонтоні впродовж чверть віку мав декілька років плодовито-творчих і світлих; але були й роки байдужности, застою. Все те залежало від настанови й зацікавлень управ.

Про діяльність відділу ОУК в Едмонтоні можна написати багато. Ідеї та завдання залишилися на сьогодні такі самі, що й були на початку творення Організації Українок Канади. Щоправда, праця мусіла набувати інші форми, зокрема в ділянці допомоги рідному краєві. Безпосередній зв'язок від часу другої світової війни став неможливий, зате ОУК допомагала хворим українцям у Німеччині і до сьогодні щедро жертвує на фонд допомоги переслідуваним в Україні, на Фонд Українського Золотого Хреста, на друкування "самвидавних" творів.

Багато присвячено уваги збереженню української культури, рідної мови і традицій.

Провідною темою імпрез ОУК завжди є якась ділянка української культури, українських традицій, народнього мистецтва й індивідуальної жіночої творчости.

В Едмонтоні не вдалося і до сьогодні зорганізувати Жіночого Відділу Комітету Українок Канади і на протязі останніх 25-ти років, щоб задовольняти потреби, організовано комітети, в склад яких входили всі жіночі організації: ЛУКЖ, ОЖ ЛВУ, СУК і ОУК.

З важливіших комітетів діяли: 1). Комітет ушанування 500 жінок, що загинули в Кінгірі; 2). Комітет Жіночих Організацій для відзначення 20-річчя

СФУЖО; 3). Комітет Жіночих Організацій для відзначення 90-річчя жіночого руху; 4). Комітет Жіночих Організацій для відзначення "Року Жінки"; 5). Комітет Жіночих Організацій для відзначення 30-річчя СФУЖО; 6). зокрема акція в обороні політичних в'язнів та переслідуваних жінок в Україні під совєтським режимом.

Крім поданих комітетів, організовано комітети жіночих організацій, коли до Едмонтону приїжджали наші визначні діячки з інших країн: Ірина Пеленська з Австралії; Оксана Дучимінська від ЗУДАК у Німеччині; Оксана Борушенко з Бразілії; Маруся Бек з Детройту, ЗСА; Лідія Бурачинська з Філядельфії, ЗСА; Галина Гнатишин з Саскатуну; Анна Баран з Саскатуну.

Комітет організував зустріч гостей з громадськістю, літературні вечори, спільні вечері чи бенкети. Також у відділі ОУК в Едмонтоні гостювали такі визначні діячки, членки Центральної Управи ОУК, як Степанія Савчук, мґр Ярослава Зорич і Люба Чайковська.

Відділ ОУК в Едмонтоні постійно помагає місцевому відділові Комітету Українців Канади в імпрезах, у відзначенні 40-річчя голоду в Україні, в кожнорічних грошових збірках в "Українському Дні" в Елк Айленд Парку, останніми роками в "Українському Селі". Також помагав уряджувати прийняття на потреби відділу КУК.

Постійно підтримувано нашу пресу — "Жночий Світ", "Новий Шлях" — та інші газети.

У змаганнях-контестах "Жіночого Світу" брали участь такі членки відділу: Віра Федорів, Анна Маркевич, Галина Блавацька, Катерина Огінська, Софія Климкович.

За останніх 25 років не було в Едмонтоні ні однієї акції загально-українського характеру, куди б не вкладав своєї праці відділ ОУК. Він організував імпрези і дохід з них призначував на Енциклопедію Українознавства і на Фундацію Тараса Шевченка. Членки відділу чинні були в збірці на побудову пам'ятників Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу і Лесі Українці в Торонто, збирали речі, одяги і гроші для українців, що потерпіли від землетрусу в Югославії. В міру своїх можливостей відділ помагав хворим українцям в Німеччині, зложив пожертву на Осередок Української Культури й Освіти в Вінніпеґу і закупив манекин для архіву-музею в Едмонтоні.

Відділ ОУК співпрацює з філією УНО й відділом УСГ, значний вклад праці і грошей дав він на сплату Українського Національного Дому в Едмонтоні та на його внутрішнє обладнання.

Крім вищезгаданої діяльности відділ ОУК не занедбував культурно-освітньої ділянки і влаштовував такі імпрези: вшановування патронки ОУК Ольги Басараб, Свята Героїнь, Олени Теліги, Віри Бабенко, 500 героїнь у Кінґірі, річниці наших поетес і письменниць: Марка Вовчка й Лесі Українки, визначних українців: Тараса Шевченка, Івана Франка, Івана Мазепи. Спільно з УНО й УСГ організовано імпрези на пошану Вождів Симона Петлюри і Євгена Коновальця.

Зокрема слід згадати про підготовку і влаштування імпрези "Українка в

минулому" з історичними жіночими постатями; Софія Климкович побувала з нею в усіх більших містах Канади, навіть у Льос Анджелесі в ЗСА.

У підзвітному часі відділ ОУК улаштовував цікаві доповіді на різні теми, про них написано багато дописів у пресі, зокрема в "Жіночому Світі", "Українських Вістях", "Канадійському Фармері" та в "Новому Шляху".

Влаштовано багато виставок: книжок, преси, дитячої літератури, творів жінок-письменниць з Едмонтону.

Відбулися літературні вечори письменниць: Уляни Любович, Марії Кейван і Віри Ке-Плавущак. Членки уряджували курси прикладного мистецтва: писання писанок, вишивання рушникових стібів, крою сорочок і киптарів. Курси організували і проводили ними Люба Куць, Лярисса Вацке, Ніна Пріць і запрошені фахівці: Мирослав Куць, Володимир Кость, Анна Кучер.

Шануючи українські традиції, відділ ОУК хотів передати їх молоді й дітям. Тому членки підготовляли Андріївські вечори з ворожбами, Миколаївські вечори зі сценками й подарунками, Свят-Вечори з вертепом і колядами, Новий Рік з "віншуванням" і засіванням, Свячене з гаївками й веснянками, Обжинки зо співами, хороводами й несенням вінка.

Влаштовувано костюмові забави для дітей "Рідних Шкіл" Едмонтону та забави для молоді всіх організацій.

Не можна поминути господинь відділу, що впродовж 25 років немало натрудилися приготовляючи прийняття, забави, бенкети, чайки. Найчастіше ці функції приймали на себе: Катерина Огінська, Марія Клинчик, Анна Кругляк, Параскевія Форемська, Тетяна Грушецька, Анна Дубій і Марія Гошко.

Оглянувшись на пройдений шлях, можна сказати, що членки відділу ОУК в Едмонтоні проробили величезну роботу в ділянках культурно-освітній, пропагандній, добродійній і виховній. Багато праці вкладено у виховання молодого покоління. Відділ опікувався "Рідною Школою" і дитячим садочком. Нехай же не забудеться ця пильна й жертвенна праця українського жіноцтва в органічній системі УНО і його Братніх Організацій для добра організації, української суспільности, українського народу.

Понижче подані в хронологічному порядку рік за роком деякі ближчі дані про працю відділу ОУК в Едмонтоні.

1955 рік

Управа відділу ОУК: голова — Марія Клинчик; заступниця голови — Ольга Гладун; секретарка — Марія Дуб; касирка — Параскевія Форемська; культурно-освітня референтка — Катерина Піттель; господиня — Віра Федорів:

Перевірна комісія: голова — Ірина Суховерська; членки — Анна Маркевич, Катерина Брус.

У цьому році відбувся в Едмонтоні Крайовий З'їзд УНО і Братніх Організацій та 25-річний ювілей Організації Українок Канади. На святкування приїхала Голова Центральної Управи ОУК, Степанія Савчук, і під час бенкету виголосила змістовну доповідь. Членки ОУК приготовили ювілейний бенкет.

Того ж року відбулися три забави, частину доходу з них вислано на допомогу хворим у Німеччині, започатковано купівлю кухонного інвентаря й посуду, а решту передано на сплату домівки УНО в Едмонтоні.

1956 рік

Управа відділу ОУК: голова — Марія Клинчик; заступниця голови — Марія Дуб; секретарка — Ірина Суховерська; касирка — Анна Маркевич; культурно-освітня референтка — Ольга Янда; господиня — Віра Федорів.

Перевірна комісія: голова — Олександра Єндик; члени — Ольга Ізьо, Параскевія Форемська.

Крім щорічних свят, що їх улаштувала філія УНО, відділ ОУК узяв участь в академії на пошану 500 українських жінок, що згинули в совєтському концентраційному таборі в Кінґірі, і в жалобних сходинах після смерти сл.п. сенаторки Олени Кисілевської.

Закуплено полотно й нитки і за ініціятивою Катерини Огінської членки ОУК почали вишивати серветки на малі столики та велику скатертину на стіл. Закуплено кухонний посуд.

1957 рік

Управа відділу ОУК: голова — Ольга Гладун; заступниця голови — Марія Магера; секретарка — Ірина Суховерська; касирка — Катерина Піттель; господині — Марія Дуб, Катерина Огінська, Віра Федорів;

Перевірна комісія: Олександра Єндик; членка — Катерина Огінська.

Відбуто національні свята з участю учнів "Рідної Школи" під проводом учительки Софії Климкович. Членки відділу влаштували вечір Марка Вовчка з виставкою її творчости. Також відбувся Андріївський вечір з традиційними звичаями, іграми й ворожіннями. Доповідь про андріївські звичаї виголосила Зірка Климкович.

Відбувся в Едмонтоні З'їзд УНО Західної Канади і ювілей УНО. Членки ОУК приготовили всі прийняття. Під час З'їзду відзначено піонерок ОУК в Едмонтоні почесними грамотами за їхню довголітню працю в Організації. Грамоти отримали: Катерина Огінська, Катерина Дмитрів, Катерина Жижкевич і Катерина Піттель.

Членки відділу закінчили вишивати скатертину та 10 серветок.

1958 рік

Управа відділу ОУК: голова — Ольга Гладун; заступниця голови — Катерина Огінська; секретарка — Ірина Суховерська; касирка — Катерина Піттель; культурно-освітня референтка — Софія Климкович; господині — Віра Федорів і Марія Дуб.

Перевірна комісія: голова — Катерина Оґінська; членки — Катерина Жижкевич і Марія Дуб.

1958 рік позначився пожвавленою діяльністю. Членки відділу відбували щомісячні сходини з короткими доповідями і читанням статтей з "Нового Шляху". Влаштовано святочні сходини на пошану патронки ОУК Ольги Басараб.

Відбулися величаві святкування 30-річчя Української Стрілецької Громади і 40-річчя Листопадового Чину. Членки відділу ОУК приготовили прийняття, брали участь у концерті, а в його програмі культурно-освітня референтка поставила інсценізацію "Незабутній Листопад". Того ж року влаштовано "Свято книжки" з доповіддю про значення книжки в житті людини й народу, виголосила її Софія Климкович. У багатій програмі виступала молодь "Рідної Школи", філії УНО і Пласту. Членки ОУК помагали влаштовувати імпрези відділу КУК, співпрацювали в заходах завести українську мову в школах Едмонтону й Альберти. Також брали участь у З'їзді ЛУКЖ.

За стараннями голови відділу Ольги Гладун закуплено до залі філії УНО куртину на сцену й занавіси на вікна. Всі прибутки з прийнять, що їх улаштовували членки ОУК, з весіль і забав передавано до каси філії УНО.

Змагункою "Жіночого Світу" була Віра Федорів.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЛИСТОПАДОВОГО ЧИНУ В 1958 РОЦІ.

Участь учнів "Рідної Школи" (учителька Софія Климкович).

1959 рік

Управа відділу ОУК: голова — Катерина Притула; заступниця голови — Марія Винник; секретарка — Марія Вовк; касирка — Ольга Гладун; культурно-освітня референтка — Софія Климкович; господиня — Віра Федорів.

Перевірна комісія: голова — Ірина Суховерська; членки — Марія Клинчик, Катерина Піттель.

Зорганізувався жіночий хор ОУК під орудою проф. Степана Ґроха.У лютому влаштовано величаве Свято Героїнь з добірною мистецькою програмою. Доповідь виголосила Софія Климкович. У червні проведено святочні сходини, присвячені пам'яті гетьмана Івана Мазепи, доповідь на них п.з. "Велика ідея" виголосила культурно-освітня референтка Софія Климкович.

Як і попередніми роками, так і далі всі зароблені гроші членки відділу передавали до каси філії УНО. З тієї скромної частини, що залишалася для відділу, управа висилала малі допомоги хворим у Німеччині, вислано теж дол. 25.00 на Фонд Українського Золотого Хреста і дол. 20.00 на другий Конґрес СФУЖО.

1960 рік

Управа відділу ОУК: голова — Софія Климкович; заступниця голови — Катерина Притула; секретарка — Марія Вовк; касирка — Ольга Гладун; господиня — Катерина Огінська.

Перевірна комісія: голова — Марія Винник; членки — Марія Клинчик і Катерина Піттель.

Зорганізовано молодший відділ ОУК. Управа старшого відділу старалася співпрацювати з молодшими, запрошувала їх на всі сходини та імпрези. В лютому відбулися сходини в пам'ять патронки ОУК Ольги Басараб, а в листопаді вшановано сходинами пам'ять Віри Бабенко. Що два місяці відбувалися ширші сходини з програмою: показ пакування подарунків, мистецьке укладання квітів, писання писанок. Старші членки далі приготовляли всі прийняття, весілля й забави, дохід, як звичайно, передавано до каси філії УНО. На Різдво зорганізовано коляду і членки відвідали стареньких, немічних і хворих українців у старечих домах і шпиталях. Відділ далі посилав допомогу хворим у Німеччині.

1961 рік

Управа відділу ОУК: голова — Софія Климкович; заступниця голови — Ольга Гладун; секретарка — Марія Вовк; касирка — Марія Дуб; господиня — Катерина Огінська.

Перевірна комісія: Параскевія Форемська, голова, членки — Марія Винник і Євгенія Онищук.

Обидва відділи ОУК спільно влаштували святочні сходини на пошану Героїнь. Керувала сходинами голова відділу Софія Климкович, доповідь

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК В ЕДМОНТОНІ 1960 РОКУ.

Зліва до права сидять: О. Гладун, Н. Піць, В. Федорів, С. Климкович (голова), М. Вовк. Стоять: М. Клинчик, А. Кузьо, М. Дуб, К. Огінська, А. Форемська.

прочитала членка молодшого відділу Ольга Слюзар. У програмі сходин брали участь членки обидвох відділів: Люба Куць, Тереса Кость, Анна Маркевич і Марія Вовк.

У березні відзначено сходинами й концертом 100-річчя з дня смерти Тараса Шевченка. Доповідь на тему "Жінка в творах Тараса Шевченка" виголосила Софія Климкович. Велику частину програми заповнила дітвора "Рідної Школи" під проводом голови відділу.

Голова відділу Софія Климкович належала до збіркового комітету на побудову пам'ятника Тарасові Шевченкові. Зібрано дол. 300 і вислано до комітету в Вінніпегу. Вона теж брала участь у відкритті пам'ятника та в Шевченківських святкуваннях у Вінніпегу.

Спільно з молодшим відділом ОУК влаштовано Свят-Вечір, День Матері, Андріївський та Миколаївський вечори. На всіх імпрезах була цікава програма. Цього ж року відбувся семінар СФУЖО, від ОУК взяли в ньому участь Ірина Суховерська й Софія Климкович.

1962 рік

Управа відділу ОУК: голова — Степанія Касіян; заступниця голови — Марія Дуб; секретарка — Марія Залуцька; касирка — Євгенія Онищук; культурно-освітня референтка — Марія Вовк; господиня — Катерина Огінська.

"ТАРАСОВЕ СВЯТО" УЧНІВ "РІДНОЇ ШКОЛИ" В ЕДМОНТОНІ 1961 РОКУ.
(Учителька — С. Климкович)

Перевірна комісія: голова — Анна Грушецька; членка Марія Клинчик.

В лютому переведено святочні сходини в пошану Героїнь і концерт присвячений Лесі Українці. Доповідь на концерті виголосив проф. Яр Славутич. Виступав хор "Дніпро" під диригентурою Романа Солтикевича, співав теж дитячий хор учнів "Рідної Школи". Учні виконали теж монтаж "Сім струн" та інсценізацію "Розбудження весни" — пролог з "Лісової Пісні" Лесі Українки.

Членки відділу в тому році займалися господарською ділянкою всіх гостин, весіль і забав, що їх улаштовували філія УНО і відділ УСГ.

1963 рік і 1964 роки

Управа відділу ОУК: голова — Марія Вовк; заступниця голови — Євгенія Онищук; секретарка — Марія Залуцька; касирка — Анна Маркевич; господині — Катерина Огінська, Марія Залуцька, Марія Клинчик, Анна Дубій, Степанія Усик.

Перевірна комісія: голова — Степанія Касіян, членки — Анна Грушецька і Марія Дубій.

У цьогорічному контесті "Жіночого Світу" від відділу ОУК в Едмонтоні брала участь Анна Маркевич.

Ці два роки позначилися великими змінами в господарській ділянці.

Спільними зусиллями сплачено всі борги за домівку і за працю в кухні філія почала платити.

Марія Вовк зорганізувала коляду на "Рідну Школу", що дала дол. 153; у 40-річчя смерти Ольги Басараб відбулися святочні сходини, доповідь відчитала Марія Вовк; разом з молодшим відділом ОУК улаштовано весняний чай; перед Великоднем зорганізовано два курси писання писанок, вели їх Мирослав Куць і Володимир Кость. Також відбувся курс вишивання під проводом Ніни Пріць. Восени відбулося чайне прийняття; Катерина Огінська приготовила Свят-Вечір для Студентського Клюбу Альбертського університету.

1965 рік

Управа відділу: голова — Євгенія Онищук; секретарка — Марія Залуцька; касирка — Марія Вівчар; господиня — Марія Клинчик.

Перевірна комісія: Степанія Касіян і Анна Грушецька.

У цьому році відділ ОУК не відбував сходин. Увесь час зайнятий був підготовою всяких прийнять: гостин, весіль і забав. З важніших можна згадати: чай на прийняття поета Євгена Маланюка, гостину на літературному вечорі поета Олександра Грановського, прощальний вечір для проф. Богдана Боцюркова й інж. Миколи Топольницького, чай для батьків на Свято-Миколаївському вечорі "Рідної Школи", спільний з іншими організаціями чай відділу КУК.

1966 рік

Управа відділу ОУК: голова — Степанія Касіян; заступниця голови — Марія Винник; секретарка — Євгенія Онищук; касирка — Марія Вівчар; господині — Марія Клинчик, Степанія Усик і Анна Грушецька; відвідувачки хворих — Дора Журавель і Марія Надурак.

Перевірна комісія: — Марія Клинчик, Степанія Усик і Марія Надурак.

За цілий рік відділ перевів два рази сходини. Членки відділу приготовили прийняття на "Свяченому" і "Святі Матері".

1967 рік

Управа відділу ОУК: голова — Софія Климкович; заступниця голови — Марія Винник; секретарка — Ніна Пріць; касирка — Степанія Касіян; культурно-освітня референтка — Іванна Іванусів; пресова референтка — Ольга Бойко; членки управи — Марія Вовк і Лілея Онищук.

Перевірна комісія: Т. Грушецька, Анна Маркевич і Марія Вівчар.

Життя в відділі ОУК 1967 року поплило інакше. Його переорганізовано і відділено господарські справи від УНО, філія УНО створила окрему господарську секцію. Відділ ОУК може вживати кухню і приготовляти

прийняття за згодою господаря філії УНО. Друга важлива подія — перестав існувати молодший відділ ОУК, декілька його членок перейшли до властивого відділу ОУК, що досі називався старшим, прибуло кілька зовсім нових членок і з того часу існує тільки один, зміцнений відділ ОУК. Першою його вдалою виставою був вокально-музичний вечір "Зберігаймо рідну культуру", у виставі взяло участь 65 осіб. Крім музичних точок — фортепіян, скрипка, бандура і навіть сопілка — виступали молоді таланти слова. Відбувся теж показ одягу з пристосуванням вишивки. Частину вишиваних сукенок показувано пізніше під час "Українського Тижня" на Експо в Монтреалі. Імпреза принесла дохід дол. 200, переслано це на видання Енциклопедії Українознавства. Членки відділу брали активну участь у святкуваннях 100-річчя Канади; в "Джубілі авдиторії" влаштували виставку українського мистецтва, також показ традиційного печива та страв.

Членки виробили 70 "сувенірів" для розпродажу й на допомогу українському комітетові на ЕКСПО. Осінню влаштовано чай з мистецькою програмою, дохід з нього призначено на Шевченківську Фундацію. Це була надзвичайно вдала виставка.

Ініціятива маленького відділу ОУК побудила жертвенність громадян та

"ЗБЕРІГАЙМО РІДНУ КУЛЬТУРУ"

Імпреза з прибутком на Енциклопедію Українознавства в 1967 році.

організацій. Від членок, членів УНО й УСГ та інших громадян зібрано дол. 5.150. Відділ ОУК від себе пожертвував на Шевченківську Фундацію дол. 300.

Влаштовано костюмову забаву для всіх дітей "Рідних Шкіл" і для молоді, також не забуто про Миколаївський вечір і базар різдвяного печива.

Членки ОУК помагали відділові КУК в "Українському Дні", узяли участь у бенкеті з прибутком на Енциклопедію Українознавства і на бенкеті додатково вплатили від відділу ОУК дол. 100 на Енциклопедію.

1968 рік

Управа відділу ОУК: голова — Софія Климкович; заступниця голови — Люба Куць; секретарка — Марія Вовк; касирка — Льота Снігурович; культурно-освітня референтка — Тереса Кость; організаційна референтка — Лілея Онищук; кореспондентка до української преси — Галина Блавацька; кореспондентка до англомовної преси — Дора Журавель; господиня — Катерина Огінська; перевірна комісія — Іванна Іванусів, Степанія Усик, Ольга Янда.

Рік проходив під гаслом: "Лицем до молоді!". Влаштовано другу дитячу костюмову забаву і ще дві забави для молоді, куди запрошено українську молодь усіх організацій.

У лютому відбулося Свято Героїнь, доповідь п.з. "Значення жіночих організацій" виголосила д-р Марія Кейван. У жовтні зорганізовано "Свято книжки" сполучене з виставкою книжки, у програмі була доповідь д-р Марії Кейван про "Собор" Олеся Гончара і мистецьке читання вибраних частин "Собору" Читали молоді рецитатори: Леся Бойко, Дарка Пріць і Любко Маркевич. У листопаді відбувся літературний вечір письменниці д-р Марії Кейван. Виступали на ньому: письменниця Марія Кейван, Ольга Манастирська й Ольга Бойко. Вечором проводила Софія Климкович. Прибутком з того літературного вечора започатковано фонд на видання творів письменниці.

Цей рік був багатий на зустрічі членок відділу з визначними діячами: Оксаною Дучимінською з ЗУДАК, Євгенією Ситник, головою відділу ОУК у Вінніпегу, Ярославою Зорич, Головою Центральної Управи у Торонто і Миколою Плавюком, Головою Президії Крайової Екзекутиви УНО в Торонто.

Голова відділу репрезентувала ОУК і склала привіт на з'їзді у 25-річчя Першої Української Дивізії УНА і на бенкеті в пошану 50-річчя громадської праці Ірини Павликовської.

Започатковано збірку на Фонд Українського Золотого Хреста під церквами й зібрано дол.325. Також перший раз відбулася імпреза "Українка в минулому".*

---

* Про те написано окрему статтю, вона поміщена на іншому місці в цьому збірнику.

**КОСТЮМОВА ЗАБАВА ДЛЯ ДІТЕЙ "РІДНИХ ШКІЛ"
І МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ЕДМОНТОНУ 1967 РОКУ**

1969 рік

Управа відділу ОУК: голова — Галина Блавацька; заступниця голови — Марія Вовк; секретарка — Ніна Пріць; касирка — Дора Журавель; пресова референтка — д-р Марія Кейван; культурно-освітня референтка — Софія Климкович; господиня — Катерина Огінська; перевірна комісія — Льота Снігурович, Ольга Янда, Анна Кругляк.

Членки відділу приготовили програму спільного Свят-Вечора і Свяченого. Під час Свяченого д-р Марія Кейван виголосила доповідь на тему "Залишки поганства в українському Великодні", а на Свят-Вечорі доповідь під заголовком "Різдво в Україні" відчитала Люба Бойко.

Для молоді відбулася одна забава.

Відділ ОУК запросив Уляну Любович з Нью-Йорку на літературний вечір для української громади Едмонтону. Письменницю представила д-р Марія Кейван, а вечором проводила Софія Климкович. Гостя розказувала й читала свої нариси з пережитого, друковані в книжці "Розкажу вам про Казакстан". Опісля відбулася зустріч письменниці з членками ОУК, переводила її голова відділу Галина Блавацька.

На вістку про смерть членки ОУК і Голови СФУЖО, сл.п. Олени Залізняк, членки відбули жалобні сходини на пошану Покійної.

Осінню зорганізовано "Обжинки" з обрядовою програмою: несення вінка, традиційні пісні, привітання господарів і гостина. Доповідь про "Обжинки в Україні" виголосила Ольга Манастирська.

Культурно-освітня референтка Софія Климкович зорганізувала дитячий садок при філії УНО. Брала участь у XXII Крайовому З'їзді УНО і Братніх Організацій та в XXIII Крайовій Конференції ОУК, що відбувалися в Вінніпегу.

1970 і 1971 роки

Управа відділу ОУК: голова — Галина Блавацька; заступниця голови — Ніна Пріць; секретарка — Ольга Манастирська; касирка — Дора Журавель; культурно-освітня референтка — Софія Климкович; організаційна референтка — Марія Вовк; допомогова референтка — Іванна Іванусів; пресова референтка — Ірина Суховерська; господиня — Анна Кругляк; перевірна комісія — Ольга Бойко, Льота Снігурович, Ольга Янда.

Членки відділу ОУК взяли активну участь у відзначенні 20-річчя СФУЖО. На 20-річному ювілеєві СФУЖО показано виставку "Українка в минулому"

На допомогу потерпілим від землетрусу в Югославії членки відділу ОУК вислали 27 пачок одягу і дол. 100 готівкою. З метою дальшої допомоги потерпілим улаштовано чай і тоді о. митрат Михайло Сопуляк виголосив доповідь "Поїздка до Югославії і мої враження з неї".

До Едмонтону загостила д-р Оксана Борушенко з Бразилії, всі жіночі організації створили комітет для прийняття гості. Від ОУК до нього входили Ганна Блавацька, Ольга Манастирська і Софія Климкович. Членки ОУК брали

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК В ЕДМОНТОНІ 1969 РОКУ.

Сидять зліва до права: І. Іванусів, М. Надурак, М. Вовк, С. Климкович, Г. Блавацька (голова), М. Кейван, Д. Журавель, Н. Пріць. Стоять: О. Манастирська, О. Бойко, А. Кругляк, Т. Кость, С. Усик, М. Вінчар, М. Лапчинська, М. Клинчик, А. Маркевич, А. Кузьо.

участь у всіх імпрезах, що відбувалися під час перебування д-р Оксани Борушенко в Едмонтоні.

Вислано дол. 60.00 на видання англійською мовою твору "Бумеранг" Валентина Мороза. Також передано д-р Марії Кейван дол. 550 на фонд видання її творів.

З виставкою "Українка в минулому" їздив цілий ансамбль, 13 червня 1970 до Калгарі, а в листопаді поїхав до Саскатуну. Показ історичних одягів "Українка в минулому" відбувся теж у Торонто з нагоди 40-річчя ОУК, доповідь виголосила мгр Ярослава Зорич, музичний супровід до того написала Квітка Зорич-Кондрацька. На запрошення Спілки Української Молоді Софія Климкович поїхала в 1971 році на "стампід" до Калгарі. Тамошні українці зробили парадний віз "Україна", на ньому стояла **мініатюра** київського собору св. Софії в оточенні історичних постатей з княжої і козацької доби. Через гучномовці подавалися розповіді про українську історію. Глядачі — а їх було більше як 300 тисяч — з ентузіязмом вітали віз "Україна" і він отримав першу нагороду.

На запрошення відділу ОУК у Вінніпегу Софія Климкович знову їздила з "Українкою в минулому" і там виступ відбувся два рази: у манітобському "Музеї людини і природи" та в залі УНО.

1972 рік

Управа відділу ОУК: голова — Галина Блавацька; секретарка —Софія Климкович; касирка — Дора Журавель; пресова референтка — д-р Марія Кейван; господиня — Ніна Пріць; перевірна комісія — Ольга Манастирська, Ірина Суховерська й Ольга Янда.

Доповідь на Святі Героїнь у лютому виголосила д-р Марія Кейван. У програмі виступав жіночий гурток "Мережі" й учні "Рідної Школи". Членки відділу ОУК збирали підписи і вислали 67 листів-звернень до Об'єднаних Націй — Курта Вальдгайма — в справі переслідуваних і арештованих в Україні.

У квітні влаштовано виставку кераміки школи Ольги Манастирської, сполучену з чайним прийняттям. Виставку відкрила Ірина Павликовська, говорила про многогранну діяльність ОУК у Канаді, всі ділянки праці відділу в Едмонтоні та про керамічну школу Ольги Манастирської. Ольга Манастирська виголосила доповідь "Дещо про кераміку в Україні". На виставці представили свої праці Ольга Манастирська й Іванна Іванусів, обидві — членки ОУК, і також учениці школи керамічних виробів: Валентина Доброліж, Н. Цинцар, С. Скрипник, С. Трильовська і В. Мартинюк.

Восени відділ запросив до Едмонтону журналістку Віру Ке з Торонто. Дуже успішний літературний вечір і після того зустріч письменниці з членками відбулася в залі філії УНО. Вечір перевела голова відділу Галина Блавацька, гостю представила Ольга Манастирська.

Цього року теж переведено під церквами св. Юрія і св. Йосафата збірку на

Фонд Українського Золотого Хреста. Зібрано дол. 350 і вислано до Центральної Управи ОУК.

Членки відділу помагали відділові КУК збирати гроші в "Українському дні" в Елк Айленд Парку.

Забави є звичайно джерелом прибутку відділу ОУК, але цього року відбулася тільки одна родинна забава.

На запрошення відділу ОУК в Реджайні Софія Климкович їздила туди в вересні з виставкою "Українка в минулому". В жовтні ще раз їздила до Вінніпеґу, а в листопаді, на запрошення Курсів Українознавства, до Содбурі. Вона теж була делеґаткою на XXIII Крайову Конференцію УНО і Братніх Організацій.

ВИСТАВКА КЕРАМІКИ УЧЕНИЦЬ КЕРАМІЧНОЇ ШКОЛИ О. МАНАСТИРСЬКОЇ В ЕДМОНТОНІ.

1973 рік

Управа відділу ОУК: голова — Марія Клинчик; заступниця голови — Ніна Пріць; секретарка — Ірина Суховерська; касирка — Дора Журавель; господиня — Параскевія Форемська; референтка телефонічних зв'язків — Тереса Кость; перевірна комісія — Ольга Манастирська, Галина Блавацька, Софія Климкович.

У цьому діловому році відбулося 5 членських сходин і одна забава. Вислано дол. 200 на видання монографії Ольги Басараб.

Спільно з усіма жіночими організаціями Едмонтону створено комітет, що влаштував зустріч з д-р Марусею Бек.

Відділ КУК організував відзначення 40-річчя голоду в Україні. На академії з того приводу доповідь виголосила Софія Климкович. Вона теж займалася роздачею літератури про відносини й голод в Україні. Інформаційні брошури про голод роздавали учні "Рідних Шкіл", роздано 15.000 примірників.

На запрошення відділу КУК у Ванкувері два рази відбулася виставка "Українка в минулому". Безпосередньо з Ванкуверу Софія Климкович поїхала до Монтреалю. В Едмонтоні третій раз показувано ті костюми під час бенкету танцювальної групи "Черемош".

1974 рік

Управа відділу ОУК: голова — Ніна Пріць; заступниця голови — Марія Клинчик; секретарки — Ірина Суховерська, Іванна Іванусів; касирка — Дора Журавель; перевірна комісія — Галина Блавацька, Іванна Іванусів, Параскевія Форемська.

Праця відділу послабла, бо частина членок відійшла, а решта, перевтяжені родинними і заробітковими обов'язками, віддавали менше часу на організаційну працю. Весною відбувся базар великоднього печива, осінню підготовлено "Обжинки" і при тому чай. Ольга Манастирська розказала про обжинкові звичаї, програму заповнила танцювальними і традиційними обжинковими хороводами група "Черемош" під проводом свого керівника Мирослава Куця. В липні загостила до Едмонтону організаційна референтка Центральної Управи ОУК Люба Чайковська з Вінніпегу. Її виступ і переконливі слова піднесли мораль послабленого невеликого відділу та помогли йому зактивізуватися в праці. В половині року змінилася секретарка. Ірина Суховерська була перевтяжена наукою в університеті, на її місце обрано Іванну Іванусів.

1975 рік

Управа відділу ОУК: голова — Ніна Пріць; заступниця голови — Марія Клинчик; секретарка — Галина Блавацька; касирка — Дора Журавель; перевірна комісія — Іванна Іванусів, Софія Климкович, Ольга Манастирська.

Праця відділу в цьому році зосереджувалася в комітеті відзначення 90-річчя жіночого руху, крім того простягалася на збірки для Фонду Українського Золотого Хреста, СКВУ та видавництва дисидентських творів.

У комітеті Об'єднаних Жіночих Організацій Року Жінки і 90-річчя Жіночого Руху представницями відділу ОУК були Іванна Іванусів, д-р Марія Кейван, Софія Климкович і Ніна Пріць. Заходом того комітету зорганізовано такі імпрези: вистаку творчости жіночого пера; академію; радієві й телевізійні програми; бенкет для вшанування діючої Голови СФУЖО Лідії Бурачинської з

Філядельфії; студійні дні; бенкет на закінчення 90-річчя; демонстрацію в обороні жінок-політичних в'язнів в Україні.

В усіх тих видах відзначення Року Жінки членки відділу ОУК брали активну участь. Виставка творчости жіночого пера включала в собі зразки літературної творчости в журналах, пресі, дитячій літературі, твори наших композиторів до слів українських поеток, платівки в виконанні відомих співачок. Була теж збірка відзнак та медалів різних жіночих організацій, а в тому відзнака Першого Жіночого Конгресу в Станиславові 1934 року. Стіни виставки прикрашено мистецькими портретами і побільшеними фотографіями наших найвизначніших письменниць, громадських діячок, сучасних жінок-дисидентів, політичних в'язнів і героїнь. Виставка відбулася в "Архів-Музеї" від 11 травня до 15 липня 1975 року. Її зібрали, упорядкували й уложили Іванна Іванусів, д-р Марія Кейван і Софія Климкович.

Зорганізовано зустріч відділу ОУК з гостею Головою СФУЖО Лідією Бурачинською, від ОУК вручено їй подарунок "Монографія Лесі Українки".

Членки комітету помагали в організуванні і проведенні академії, де головну доповідь виголосила Голова СФУЖО. Софія Климкович приготовляла програми до радіо і телевізії.

У "Студійних днях" доповідь виголосила гостя з Саскатуну Галина Гнатишин. Вона розказала про поїздку на Світовий З'їзд у Мехіко і враження з нього. Членки комітету об'єднаних жіночих організацій улаштували зустріч з Галиною Гнатишин і на тій зустрічі висвітлено фільми з виставки творчости жіночого пера й усіх виставок, що їх улаштовували членки відділу ОУК. Членки відділу ОУК також організували і перевели бенкет на закінчення Року Жінки. Представницями від ОУК на демонстрації в обороні жінок-політичних в'язнів були голова відділу Ніна Пріць і Софія Климкович.

Відділ ОУК занявся такими збірками: а) на СКВУ під церквою св. Юрія з вислідом дол. 172.91; на Фонд Українського Золотого Хреста і на видання дисидентських творів, знову ж під церквою св. Юрія зібрано дол. 210; окремо зібрала Іванна Іванусів на підписний лист дол. 300, а голова відділу ОУК Ніна Пріць — дол. 26.00. Гроші зі збірки на СКВУ передано до каси КУК; гроші на Фонд Українського Золотого Хреста і на видавництво "самвидавних" творів вислано до Центральної Управи ОУК з таким поділом: на Фонд Українського Золотого Хреста — дол. 350, на твори дисидентів — дол. 175, на СКВУ (Олімпіяда) — дол. 25, на пам'ятник Лесі Українці — дол. 50.00.

1976 і 1977 роки

Управа відділу ОУК: голова — Люба Куць; заступниця голови — Ніна Пріць; культурно-освітня референтка — Галина Блавацька; секретарка — Ольга Манастирська; організаційна референтка — Іванна Іванусів; господиня — Ніна Пріць; перевірна комісія — Ірина Суховерська, Параскевія Форемська, д-р Марія Кейван.

Весною 1976 року влаштовано чайний вечір з оригінальною програмою

показу одягів земель України: Київщини, Полтавщини, Гуцульщини, Закарпаття, Волині, Покуття і Полісся. Одночасно на тому вечорі організовано виставку вишиваних сорочок і киптарів. Всі виставлені експонати виконали курсантки, що їх зорганізувала голова відділу Люба Куць. Курс вишивання і крою сорочок провела інструкторка Анна Кучер на запрошення голови. Курс вишивання і крою киптарів провела голова, Люба Куць.

Вечір відкрила Віра Кунда. У своєму вступному слові розказала вона численно зібраній публіці про многогранну діяльність нашої Організації. Потім Ольга Манастирська докладно пояснювала одяги та з якої частини України вони походять.

Того ж самого дня відбулася виставка журнала "Жіночий Світ", тим зайнялася д-р Марія Кейван.

Восени відбулася родинна забава; на фонд придбання дому для "Жіночого Світу" вплачено дол. 500; делегатками на Третій Конгрес СФУЖО визначено д-р Марію Кейван і Софію Климкович.

У 1977 році перший раз в історії Едмонтону відбувся чай з виставкою жіночої творчости слова й пензля. На виставку запрошено всіх жінок-письменниць, журналісток і малярок Едмонтону. Взяли в ній участь письменниці: Марія Кейван, Зоня Кейван, Олександра Черненко, Дора Янда, Марія Пауш, Тетяна Федорів, Олександра Хомяк і також жінки, що дописують до преси, а це Неоніля Дмитрук, Олена Росляк, Софія Климкович.

На виставку дали свої образи такі малярки Едмонтону: Степанія Базюк, Ольга Лукомська, Ольга Манастирська, Христина Дончук, Анна Поет, Вікторія Мартинюк, д-р Марія Якимечко, Марія Стадник і Софія Стадник.

Вечір відкрила голова відділу ОУК Люба Куць. Доповідь "Творча праця і жінка" виголосила д-р Марія Кейван.

Цього року вислано від відділу ОУК листа з протестом до прем'єра Пєра Трудо в обороні жінок-в'язнів в Україні. До Центральної Управи ОУК на Фонд Українського Золотого Хреста вислано дол. 100.

1978 рік

Управа відділу ОУК: голова — Софія Климкович; заступниця голови і касирка — Люба Куць; секретарка — Ірина Суховерська; культурно-освітня референтка — Галина Блавацька; пресова референтка — д-р Марія Кейван; господині — Катерина Огінська і Марія Гошко; перевірна комісія — Іванна Іванусів, Параскевія Форемська, Дора Журавель.

У цьому році вперше зорганізовано продаж традиційних наших страв в Українському Селі під час "Українського Дня". Не зважаючи на далеку віддаль і кухонні труднощі, продаж пройшла успішно і принесла відділові ОУК дол. 419 доходу. Все те завдяки ініціяторці Катерині Огінській при співпраці другої господині відділу, Катерини Карапінки й інших членок.

Вислано телеграму до міністра зовнішніх справ Доналда С. Джемісона в обороні голови Української Гельсінської Групи Левка Лук'яненка.

Для історії 50-річчя Української Стрілецької Громади в Едмонтоі написано

ЯРМАРОК ВІДДІЛУ ОУК В ЕДМОНТОНІ, ЛИСТОПАД 1979 р.

привітання від відділу ОУК. Українське Національне Об'єднання Канади з нагоди золотого ювілею УСГ в Канаді наділило грамотою Софію Климкович за активну участь в організаційній праці, та філія УНО в Едмонтоні наділила грамотою Любу Куць за жертвенну працю.

24 вересня 1978 року влаштовано осінній чай з трьома виставками прикладного мистецтва: вироби прикрашені випалюваною орнаментикою, гердани і кераміка. У грудні відбувся базар печива. На базарі висвітлено фільми, що показували вклад праці членок ОУК в Едмонтоні. Зміст фільмів: святкування 90-річчя Жіночого руху, виставка кераміки членки відділу Іванни Іванусів, виставка рушників, "Український День" в Українському Селі, міжкрайова пластова зустріч. По висвітленні фільмів делегат УНО д-р Микола Суховерський розказав присутнім про перебіг Третього Світового Конгресу Вільних Українців у Нью-Йорку та про свої враження з нього. Ця вдала імпреза пригадала членству й гостям про вклад праці членок відділу ОУК не тільки внутрі Організації, але й назовні, також насвітлила образ українського життя в світі.

З каси відділу вислано: на Фонд Українського Золотого Хреста — дол. 350, на різдвяні побажання до "Жіночого Світу" — дол. 130, на СКВУ — дол. 50, на видання дисидентських творів — дол. 50, на адміністраційні потреби домівки філії УНО — дол. 250.

У звітовому році відбулася одна родинна забава.

1979 рік

Управа відділу ОУК: голова — Люба Куць; заступниця голови — Софія Климкович; секретарка — Ірина Суховерська; касирка — Марія Залуцька; культурно-освітня референтка — Катерина Стефанюк; пресова референтка — д-р Марія Кейван; господині — Катерина Огінська і Марія Гошко; відповідальна за телефонічні зв'язки — Люба Кукурба.

Рік 1979 позначився пожвавленою та оригінальною діяльністю тому, що до відділу вступило кілька молодих членок зо свіжою ініціятивою та охотою до праці.

У неділю 8 квітня новообрана управа відділу ОУК влаштувала свою першу імпрезу, насправді ж це були дві імпрези водночас, а саме: передвеликодній базар і відзначення Року Дитини. По одному боці залі — базар традиційного великоднього печива і писанок, по другому — виставка дитячої літератури і преси і також журналів жіночої преси. Виставку відкрила голова відділу Люба Куць. Доповідь про Міжнародній Рік Дитини виголосила культурно-освітня референтка Катруся Стефанюк. У своїй доповіді назвала вона й перерахувала десять заповідей для батьків (з журналу "Наше Життя" ч. 2 за 1979 рік). Проаналізувала обставини, в яких живемо, звернула увагу на виставку літератури і преси, як допоміжного й конечного виховного чинника. Доповідь закінчила закликом: "Жінки, матері, виховниці грядучого покоління щиро та

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК В ЕДМОНТОНІ В ЮВІЛЕЙНОМУ 1980 р.

Зліва на право сидять: М. Гошко (відповідальна за телефонні зв'язки), М. Залуцька (касирка), Л. Куць (членка управи), І. Суховерська (голова), С. Климкович (заступниця голови), Л. Вацке (секретарка). Стоять: у середньому ряді: К. Карапінка, Д. Журавель, А. Кузьо, П. Форемська, д-р М. Кейван, О. Манастирська, С. Лапчинська, К. Оґінська. В ГОРІШНЬОМУ РЯДІ: А. Кругляк, Т. Кость (перевірна комісія) І. Іванусів, Г. Блавацька.

твердо повинні докласти всіх зусиль, щоб подбати про виховання дітей — майбутнього народу".

Друга успішна імпреза відбулася у жовтні. Це був осінній чай, сполучений з виставкою картин, образів та карток трьох мистців-малярів: Володимира Баляса з Каліфорнії, Миколи Никільчука з Содбурі і Романа Олексія з Едмонтону. Виставкою керувала голова відділу Люба Куць, а відкрила її та розказала про значення, жанри й техніку всіх трьох мистців мгр Лілея Горнаткевич. Смачну перекуску-буфет приготовили й по-мистецькому на столах розклали наші працьовиті господині Катерина Огінська й Марія Гошко.

Третьою небувалою подією в Едмонтоні був "Ярмарок". Ярмарок в Едмонтоні — це новина, бо таких ярмарків ніхто з українців не влаштовував. Тривав він три дні і зайняв цілий дім філії УНО. В горішній залі поставлено 12 кіосків, де продавалися вишивки, писанки, кераміка, різьба, біжутерія, дитячі книжки, образи, печиво, потрібні речі для традиційного Свят-Вечора. Посередині залі стояла ялинка, прикрашена в українському стилі горішками, медяничками, зірочками і т.п. Довкола неї продавалися прикраси на ялинку і декорації дому на різдвяному столі. У долішніх залях примістилися каварня, ресторан і світличка для дітей.

Ярмарок відкрила міністер культури провінційного альбертського Уряду пані Ле Межуріч. Під час відкриття виступив танцювальний гурток "Черемош" і відповідним хороводом і традиційним привітом подякував міністрові пані Ле Межуріч.

На підготову ярмарку членки відділу вклали повні два тижні важкої праці. Помагали їм члени філії УНО, відділу УСГ і членки танцювальної групи "Черемош". Під час ярмарку відбулася забава для молоді. Вечорами забавляла гостей у каварні Лілея Горняткевич своїм співом при власному музичному супроводі на гітарі, і також Орест Катола грою на акордеоні.

Ярмарок показався надзвичайно цікавою, невиданою досі і дуже успішною імпрезою.

У 1979 році голова відділу зорганізувала два курси вишивання і навчання крою та шиття гуцульських киптарів. Курси провадила Люба Куць і Лярисса Вацке.

На запрошення ОЖ ЛВУ Софія Климкович і Люба Куць взяли участь у 25-літньому ювілеї і посвяченні прапора ОЖ ЛВУ. Зложили привітання і дарунок.

Відділ ОУК вислав вислови співчуття д-р Марії Квітковській і зложив дол. 50 на нев'янучий вінок у пам'ять Голови Проводу Українських Націоналістів, св.п. д-ра Дениса Квітковського.

Виплачено на потреби філії УНО в Едмонтоні дол. 2.250, на Осередок Культури й Освіти в Вінніпегу — дол. 25, на "Жіночий Світ" — дол. 100, на видання історії ОУК — дол. 500, на Фонд Українського Золотого Хреста при Центральній Управі ОУК — дол. 350.

Варвара КУПЧИК

Відділ ОУК у Калґарі, Альберта

Місто Калґарі — найдальше на південь висунене в Альберті. У часі великої економічної депресії, та ще й безпосередньо перед нею, рідко хто з українців заїздив туди з доповіддю чи з організаційними відвідинами. Люди мандрували з заходу на схід і навпаки, шукаючи праці, затримувалися на короткий час і їхали далі за щастям, бо про нього думають завжди, що воно там, де нас нема. Переїжджали тудою і деякі члени УСГ, УНО й ОУК, а коли хто і спинився до суспільної праці, — не багато могли вдіяти серед тодішніх відносин. Освіченого елементу майже не було, українське поселення тут складалося головно з робітників у верстатах залізничної лінії СПР, перед там вели большевики зо своєю зухвалою пропаґандою, а хто й підкорився їй, то з безділля попадав у пияцтво. Тих кілька одиниць з-поміж членів УСГ й УНО, що жили в Калґарі, довший час стояли неначе перед муром з одного боку ненависти, а з другого байдужности своїх земляків.

Так було, аж поки до Канади не загостив генерал Микола Капустянський, що об'їжджав західну Канаду з доповідями. Декілька членів з довкільних місцевостей забажали послухати його промов і робили старання, щоб заїхав він і до Калґарі. Одначе не мали ані своєї залі, ані грошей не ставало, щоб найняти чужу, отож звернулися вони до католицької і православної церков у Калґарі з проханням прийняти генерала Миколу Капустянського у своїх малих залях. Не пішло це легко, але вкінці вдалося перебороти опір обох церковних громад і в днях 18 та 19 січня 1936 року генерал Микола Капустянський виголосив свою доповідь в обидвох залях п.н. "Українська збройна сила й українська національна революція." Доповідь зробила велике враження на всіх без виїмку слухачів і зміцнила на дусі тих кількох прихильників і членів УСГ й УНО, що проживали в Калґарі, вони зійшлися 7 лютого 1936 року в робітні фотелів Якима Стеблія і там рішили заснувати філію УНО ім. генерала Миколи Капустянського. Це й були перші, засновні збори філії УНО в Калґарі і тоді почалася діяльність націоналістичної організації Українського Національного Об'єднання Канади в Калґарі. Належали туди чоловіки й жінки.

Почали й жінки думати, щоб заснувати теж і свою власну організацію, як це було по інших містах, де вже діяло УНО з системою своїх Братніх Організацій. Вони зійшлися в приватній хаті подружжя Джеків і там вибрали ініціятивний комітет для заснування відділу Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, а до того комітету ввійшли Марія Джеків, Варвара Купчик і Анна Кузяк. Комітет запросив з Едмонтону провінційну організаторку ОУК Теофілю Іванців і вона на сходинах з'ясувала жінкам цілі й методи праці Організації Українок Канади. На другий день, а було це дня 24 лютого 1936 року, жінки зійшлися ввечері в майстерні Якима Стеблія під числом 2 вулиці 1217 на сході і тоді відбулися засновні загальні збори відділу ОУК у Калґарі, проводила ними організаторка ОУК Теофіля Іванців. Збори обрали першу управу нового відділу, куди ввійшли: голова — Марія Фаріон; заступниця голови — Михайлина Деренівська; протокольна секретарка — Наталка Юхім; касирка — Марія Джеків; господиня — Марія Михайлюк.

Перевірна комісія — Варвара Купчик, Катерина Хоманчук і Катерина Лака.

Отже були вже дві організації, УНО й ОУК, але ні одна ні друга не мали власного приміщення і не могли розгорнути організаційної та культурно-освітньої праці. На щастя філії УНО вдалося винаймити залю в одній англійській установі, 28 лютого підписано умову, швидко пороблено там усякі поправки, щоб зробити її здатною до організаційного вжитку і негайно почато працю, щоб роздобути фінансові засоби на найконечніші потреби, як от заплату за винаєм, закуп книжок, кошти листування тощо.

7 березня 1936 року новостворений відділ ОУК уже міг запросити всіх на "чайний вечерок", а три дні пізніше, 10 березня, спільно з філією УНО поставлено на сцені драму "Сирітські сльози". Виставу підготовлено добре, вся заля заповнилася глядачами, що вийшли з неї задоволені, і такий був перший крок на шляху організаційної праці ОУК і УНО в Калґарі.

15 березня, знову ж спільними силами ОУК й УНО, відзначено концертом 75-ту річницю смерти Тараса Шевченка. Концерт підготовив член УНО Юрій Кобаль, а публіки зійшлося стільки, що ледве змістилася в залі. З того часу українська громада в Калґарі постійно приходила на всі імпрези ОУК чи УНО.

До успіху в праці значно причинилися члени ОУК, УСГ й УНО з інших місць Канади, що хвилево перебували в Калґарі, або переїжджали далі й зупинялися на часок. Майже кожного дня відбувалися освітні вечори, щоб освідомлювати членів про націоналістичний рух та утверджувати їх у націоналістичному світогляді. Приїжджали теж промовці з Едмонтону, а з Крайової Екзекутиви УНО і Центральної Управи ОУК надсилано потрібну літературу.

21 березня відділ ОУК запросив членів і гостей на третю з черги вечірку, організатор УНО Прокіп Савчук промовляв на тему "Націоналістичні організації та їхні цілі", це чимало причинилося до успіху імпрези.

23 березня спільне засідання управ ОУК та УНО схвалило продовжувати працю разом, спільними силами, а в першу чергу приєднувати нових членів. Щоправда, праця це не легка, але терпеливість і вперта завзятість у свідомості

своїх завдань, поборювали всі перешкоди. На очах усіх затиралися різниці між католиками і православними українцями з великою моральною та успішною фінансовою користю для націоналістичного українського життя в Калґарі.

Цей місяць березень дійсно був "ударний" у праці, бо 28 березня, знову ж у співпраці ОУК та УНО відограно драму "Данилишин і Білас", пояснення до неї давав адвокат Микита Романюк з Едмонтону. Приїзд адвоката Романюка використано для того, щоб на другий день, 29 березня, промовляв він на великому всенародньому вічу. Віче було багатолюдне й дуже успішне. Цікаво, що хоч прибуло туди чимало публіки, що звичайно підтримувала большевицькі виступи, але тут мовчали, мов води в рот набрали.

12 квітня відділ ОУК улаштував спільне свячене в залі УНО. Людей прийшло так багато, що не стало для всіх місця. Гостей привітала голова Марія Фаріон, промовляли д-р Строган, Прокіп Савчук, Василь Лака, Іван Купчик, Яким Стеблій та інші, кінцеве слово з подякою для гостей виголосив голова філії УНО.

13 квітня, на спільному засіданні управ ОУК і УНО, обрано Комітет "Рідної Школи".

26 квітня, заходом ОУК відіграно драму "Ольга Басараб".

27 квітня справлено прийняття на прощання подружжя Деренівських, що виїжджали на власну фарму в околиці Смокі Лейк в Альберті. Всі щиро і з жалем прощалися з родиною Деренівських, бо були це добрі члени й сумлінні працівники. Голова Марія Фаріон передала їм невеличкий дарунок на спогад з Калґарі.

10 травня заходом відділу ОУК відбулося "Свято матері", а 16 травня — забава з музикою. Прибуток з забави пішов на оплату за винаєм домівки. 31 травня вшановано пам'ять Івана Франка, а 7 червня, спільними заходами ОУК та УНО, скликано інформаційне віче з промовами гостей з-поза Калґарі: голови Провінційної Екзекутиви УНО на Альберту Василя Слюсаренка, адвоката Микити Романюка, Михайла Шарика і скарбника Провінційної Екзекутиви Косми Дуди. Увечері після віча обидві управи відбули спільне засідання з Провінційною Екзекутивою.

У неділю 14 червня відділ ОУК зорганізував фестин у Парку Вікторія, а 15 серпня — обжинки. Прибуток з обох імпрез пішов на оплату залі. На другий день по бенкеті, що з уваги на погану погоду не притягнув багато гостей, відбулося організаційне віче, як завжди, скликане заходом обох управ, філії УНО і відділу ОУК. На вічу промовляли гості з Саскатуну: Голова Крайової Екзекутиви УНО редактор Михайло Погорецький, представник УСНО*** Павло Давидюк, делегат від МУНО Павло Юзик та організатор УНО Прокіп Савчук. По вічі — ширші сходини всього членства з участю гостей.

В міжчасі зорганізувалася "Рідна Школа", нараховувала 17 дітей, учителював Михайло Гладиш.

***Українського Студентського Національного Об'єднання

5 жовтня надзвичайні збори УНО й ОУК обрали головою філії УНО Івана Джека на місце Василя Лаки, що переїхав на стало до Ванкуверу.

1 листопада святочно відзначено річницю Листопадового Чину, присутні були всі українці з Калґарі, що були свідками того на рідних землях. Свято відкрив голова Іван Джек, вступне слово сказав Василь Боянівський, а святочний реферат виголосив Іван Купчик. Хором диригував Юрій Кобаль, закрив свято прикінцевим словом учитель Михайло Гладиш. Увесь прибуток з того свята вислано на допомогу українським воєнним інвалідам через Головну Управу УСГ в Вінніпеґу.

Так закінчився перший рік праці відділу ОУК у Калґарі, що, як можна було завважити, проходив у тісній співпраці з філією УНО. Усе рішалося на спільних нарадах і проводилося спільними силами під спільною фірмою обох організацій, хоч кожна з них мала свою окрему управу.

Це підкреслено на загальних зборах 27 грудня 1936 року, що ними проводила голова відділу Марія Фаріон. Звіт виказав, що було 6 звичайних сходин, 3 спільні з УНО, 3 інформаційні віча, 3 чайні вечори, 3 театральні вистави, відбуто 2 національні річниці, одне національне свято, а з інших імпрез: одну забаву, один бенкет, одну несподіванку, 2 прощальні вечірки. Членки приклали багато старань, щоб придбати речі до театральної ґардероби, деякі видатки покрили з власних грошей, поза касою відділу.

На внесення Варвари Купчик схвалено управі абсолюторію з признанням за добру працю.

Нову управу на 1937 рік обрано в такому складі: голова — Анна Боянівська; заступниця голови — Марія Фаріон; протокольна секретарка — Магдалина Дорош; фінансова секретарка — Катерина Фаріон; касирка — Катерина Хоманчук; господині — Наталка Юхім і Єлисавета Кузьма.

Перевірна комісія: Марія Михайлюк, Марія Сеньків, Анна Блаженко (Павла) ****.

Культурно-освітні референтки — Марія Джеків і Варвара Купчик.

Отже всіх разом до керівних органів обрано 12 членок, а поза ними ще були такі членки: Анна Блаженко (Степана), Анна Кузяк, Доміція Макогоник, Юстина Підодворна, Галина Рошко, Франка Смеречинська, Анна Шевчук і Степанія Шера.

30 грудня членки зробили несподіванку для Анни Кузяк і Галини Рошко з родинної нагоди, несподіванка відбулася в домі голови Анни Боянівської, прибуток з неї вислано до "Нового Шляху".

9 січня відбулася "помаранчева забава"; 12 січня Марія Фаріон, що їздила делеґаткою на Провінційний З'їзд УНО і Братніх Організацій Альберти в

**** У відділі були дві членки того самого назвища: Анна Блаженко. Щоб їх відрізнити, у дальшому будемо подавати в дужках імена їх чоловіків, отже Анна Блаженко (Павла) й Анна Блаженко (Степана).

Едмонтоні, здавала звіт на сходинах. На тих самих сходинах формально перебрала провід нова управа відділу. Відчитано протокол останніх загальних зборів, прийнято його до відома і переслано Центральній Управі ОУК у Вінніпеґу.

19 січня відділ ОУК підготовив у залі УНО традиційний Свят-Вечір. Голова Анна Боянівська коротко розказала про різдвяні звичаї в Україні. По вечері — поміж колядами — промовляли Микола Дорош, Василь Боянівський, Антін Костів і Яким Стеблій, нав'язуючи до Різдвяної Ночі. На заклик Якима Стеблія переведено збірку на українських політичних в'язнів у польських тюрмах, збірка принесла $13.19.

Засідання 26 січня схвалило плян праці на поточний діловий рік і постановлено закупити в Едмонтоні книжки до театральних вистав.

Місячні сходини 8 лютого, після полагодження таких справ, як читання протоколів, листів і касового звіту, схвалили вплатити до каси філії $15.00 на кошти домівки, відсвяткувати річницю існування відділу і поставити драму "Ольга Басараб". Прийнято пропозицію, щоб на всіх сходинах котрась з членок виголосила доповідь на організаційну тему.

Голова зробить список таких членок і порозуміється з ними відносно теми доповіді. Прийнято зобов'язання пригадувати батькам, що мають дітей у "Рідній Школі", щоб точно їх туди посилали.

15 лютого членки зійшлися на вечеру до Доміції Макогоник і при тій нагоді відбули сходини. Марія Фаріон говорила про працю ОУК, Анна Блаженко (Павла) — про вписи жінок до ОУК, Магдалина Дорош — про потребу організувати молодь у відділ МУН у Калґарі.

21 лютого в залі УНО відзначено першу річницю заснування філії УНО в Калґарі при активній участі членок ОУК. Того самого дня зорганізувався відділ МУН. А 27 і 28 лютого відділ ОУК, спільно з філією УНО, відзначив першу річницю з дня свого заснування. На бенкеті в суботу 27 лютого головну промову мала Теофіля Іванців з Едмонтону. Промовляли ще Іван Джек, Іван Купчик, Марія Фаріон і Яким Стеблій. На другий день — концерт у тій самій залі, хором диригував Василь Боянівський. На перерві забрала слово Теофіля Іванців і ствердила, на славу відділові ОУК, що в такому короткому часі одного року він спромігся зрівнятися своєю діяльністю з іншими відділами, що мають уже за собою по кілька літ праці. Концерт приніс $19.70 прибутку.

7 березня відбулося чергове інформаційне віче в залі УНО. Такі прилюдні віча скликалися час від часу на те, щоб поінформувати українську громаду в Калґарі про працю всіх Братніх Організацій. Віче відкрив голова філії Іван Джек, головну промову сказав Степан Васкан з Едмонтону, проводив вічем Іван Купчик, секретарював Антін Кузяк.

8 березня увечері — місячні сходини. Повідомлено, що членка Галина Рошко захворіла на туберкульозу і лежить у санаторії, треба, щоб членки не забували про неї та відвідували її в лікарні. Господиня Єлисавета Кузьма уступила, на її місце поставлено Анну Блаженко (Степана).

21 березня заходом відділу ОУК відіграно в залі УНО комедію "Бабський бунт".

3 березня всі Братні Організації влаштували несподіванку для подружжя Боянівських, щоб пошанувати їхню жертвенну працю. Вручено їм пам'ятковий дарунок, діти "Рідної Школи" виступили з власною невеликою програмою. Повідомлено теж, що за короткий час свого існування відділ МУН спромігся дати в Едмонтоні свій успішний концерт.

21 квітня всі Братні Організації вітали в себе представника Проводу Українських Націоналістів з Европи, Омеляна Грибівського, що приїхав познайомитися з українцями в Калґарі. Виголосив він свою доповідь у виповненій по береги залі Українського Народного Дому. Другого дня Омелян Грибівський говорив тільки до членів УНО і Братніх Організацій у залі УНО. Після доповіді ОУК підготовив вечерю, гостина затягнулася до пізньої ночі.

25 квітня відіграно заходом відділу ОУК комедію "Трьох до вибору", а 28 квітня відбувся чайний **вечорок у подружжя Боянівських** з приходом на національні цілі.

На сходинах 3 травня прийнято звіт з дотеперішньої діяльности; членку Галину Рошко у санаторії відвідало сім осіб; членки пошили своїм коштом один жупан і шапки до театральної ґардероби. На сходинах 10 травня вирішено відбути один пікнік та одне прийняття з чаєм на користь "Нового Шляху". Сходини 31 травня прийняли до відома заповіджені відвідини організаторки ОУК Рожі Ковальської з Монтреалю. На Крайову Конференцію ОУК делеґатка не виїхала з браку грошей у касі відділу, вислано тільки телеграфічне привітання.

Піврічні збори відділу 6 червня прийняли до відома звіт з діяльности управи і рішили, що в літніх місяцях червні, липні й серпні не буде ніякої діяльности, за виїмком полагоджування найпильніших справ, з уваги на те, що в літній час тяжко зібрати членок на сходини.

По літній передишці відділ скликав сходини на 24 серпня, але прийшло всього сім членок. Виплачено філії УНО $10.00 на кошти винайму залі і рішено відбути вечірку в Юстини Підодворної. Вечірка відбулася 9 вересня з приходом на організаційний фонд.

Від 14 до 18 жовтня гостювала у відділі ОУК у Калґарі організаторка ОУК на Канаду Рожа Ковальська з Монтреалю. 15 жовтня голова Анна Боянівська відкрила сходини всіх Братніх Організацій у залі УНО, представила присутнім крайову організаторку ОУК, а вона в доповіді п.н. "Наш час і жінка в ньому" широко обговорила завдання жіноцтва в націоналістичній організації. Після доповіді ще довго ставилися запити до бесідниці, а вона відповідала й давала різні практичні поради. 16 жовтня Рожа Ковальська вдруге промовляла в залі УНО на загальні організаційні теми, всі присутні багато з того скористали й раділи, що мали нагоду її послухати та дякували організаторці за її відвідини. 17 жовтня відбулася прощальна вечірка для Рожі Ковальської. Під час прийняття вона взяла врочисту обіцянку від усіх членок, що будуть віддано працювати у відділі ОУК на користь і славу націоналістичної ідеї.

21 жовтня на місячних сходинах, попри звичайні звіти, зроблено підсумки з корисної гостини організаторки Рожі Ковальської, ухвалено заплатити бюджет до Центральної Управи ОУК, підготовити виставу п'єси "Віра Бабенко" та

відбути чергову вечірку в Анни Блаженко. 30 жовтня вислано до "Нового Шляху" допис про відвідини Рожі Ковальської в Калґарі і звіт про те до Центральної Управи ОУК.

Заходом усіх Братніх Організацій 31 жовтня влаштовано концерт на відмічення роковин Листопадового Чину. Іван Джек відкрив свято, всі вислухали пісню "Коли ви вмирали" ставши на струнко. Доповідь виголосив **Іван Купчик, колишній хорунжий УСС. Другу половину програми заповнили** співи хору під орудою Василя Боянівського, кінцеве слово сказав голова гуртка УСГ Антін Кузяк.

2 листопада відбулися місячні сходини з участю всього 10 членок. Прийнято до відома, що прихід з вечірки в подружжя Сенькових дня 11 жовтня і в залі УНО 24 жовтня виносив $39.95. Визначено реченець загальних зборів відділу на день 15 грудня 1957. Загальні збори відбулися точно у назначеному реченці. До проводу зборами обрано Марію Фаріон на голову і Юстину Підодворну на секретарку. Перечитано і прийнято протокол з попередніх загальних зборів. Звіт секретарки показав, що в відділі є 19 членок, відбуто 11 сходин, 2 спільні засідання управ ОУК і УНО, поставлено на сцені 3 театральні вистави, дано один відчит. Приходи виносили $150.54, витрати $141.20, заплачено $12.50 бюджету до Центральної Управи, вислано $15.90 на пресовий фонд "Нового Шляху" і $8.70 на допомогу українським інвалідам.

Обрано управу на 1938 рік з таких членок: голова — Марія Фаріон; заступниця голови — Марія Сеньків; протокольна секретарка — Юстина Підодворна; фінансова секретарка — Анна Блаженко (Павла); касирка — Катерина Хоманчук; господині — Марія Джеків і Анна Шевчук.

Перевірна Комісія — Варвара Купчик і Анна Боянівська.

2 грудня влаштовано несподіванку-вечірку для всіх членок на ім'я "Анна" в залі УНО, з короткою програмою. Членки привітали ім'яниниць, побажали їм доброго здоров'я і щасливого життя, голова передала для них пам'яткові дарунки. Переведена при тій нагоді Збірка на УВО дала $3.21.

На перших сходинах 11 січня 1938 року обговорено плян діяльности на найближчий час.

9 лютого заходом відділу ОУК поставлено на сцені в залі УНО театральну штуку "Турецькі старости".

На "Святі злуки" 22 січня, що його влаштувала Стрілецька Громада при співпраці всіх Братніх Організацій, кінцеве слово сказала голова відділу ОУК Марія Фаріон. Заля не могла змістити всіх, що зійшлися на це історичне свято. Про концертову частину програми знову подбав Василь Боянівський. Переведено збірку на Бойовий Фонд і переслано її через Головну Управу УСГ в Вінніпегу.

На сходинах 14 березня обрано "карнаваловий комітет" з членок: Марії Фаріон, Анни Блаженко (Павла), Катерини Доманчук і Юстини Підодворної. Продажем карнавалових квитків зайнялися членки МУН Настя Белзюк, Ірина Петрик і Ґеня Струмецька, додатково зголосилася Степанія Корпан.

2 квітня відбулася гра в бінґо, принесла невеликий прибуток, усього $3.25.

На сходинах 6 квітня подано до відома, що власник залі зажадав два рази

більшої оплати за її вживання. Відбулися спільні сходини всіх Братніх Організацій 15 квітня і рішено покинути дотеперішнє залю з уваги на занадто високу оплату за неї, інвентар перевезти тимчасово в інше місце і шукати іншої залі, дешевшої, поза центром міста. Це й зроблено 20 квітня. Наслідком браку залі праця в ОУК, як теж у всіх інших Братніх Організаціях, значно послабла.

28 травня прийшла телеграма про вбивство Голови ПУН, полк. Євгена Коновальця, в Роттердамі. Скликано наглі сходини всього членства Братніх Організацій, прочитано телеграму й відбуто жалобний вечір у залі Українського Народного Дому. Промовляли Іван Купчик, Іван Джек і Яким Стеблій, а від Українського Народного Дому Олекса Бурак і Василь Назаревич. Схвалено відслужити панахиду по Покійному в обох українських церквах і проголошено 40-денну жалобу.

30 травня відбулося спільне засідання всіх управ у домі подружжя Сенькових при 7 Авенью на північному сході. Спільні наради членства переведено 16 червня в домі родини Боянівських.

Заходами всіх Братніх Організацій улаштовано 6 серпня карнавал у залі Українського Народного Дому; 18 серпня місячні сходини ОУК відбулися в домі подружжя Сенькових, вислано членські внески до Центральної Управи ОУК і пожертву на будову дому ім. Василя Біласа і Дмитра Данилишина в Саскатуні; 29 серпня на святочних сходинах Анна Боянівська перечитала реферат про Лесю Українку.

26 жовтня загостив з доповіддю Степан Васкан з Едмонтону; на сходинах 10 листопада вирішено вислати до Центральної Управи ОУК $10.00 на рахунок бюджету і $5.00 на пресовий фонд. Рішено поставити драму "Віра Бабенко", якщо знайдеться заля.

21 листопада приїхав з доповіддю полк. Роман Сушко від ПУН з Европи в товаристві Степана Васкана з Едмонтону.

Загальні збори для вибору управи на черговий рік відбулися 18 грудня в залі Українського Народного Дому в присутності 19 членок, проводила ними Анна Боянівська. Звіт виказав, що не зважаючи на брак власної залі таки відбулося 11 сходин по домах членок; 6 спільних засідань управ, улаштовано 4 концерти спільними силами всіх Братніх Організацій, 3 театральні вистави, один карнавал, 4 рази бінґо, чотири несподіванки та одну доповідь. Загальний прихід виносив $174.26, витрат було на суму $27.24.

До управи на 1939 рік увійшли: голова — Анна Блаженко (Павла); заступниця голови — Анна Боянівська; протокольна секретарка — Юстина Підодворна; фінансова секретарка — Катерина Фаріон; касирка — Марія Фаріон.

Перевірна комісія — Катерина Хоманчук, Марія Сеньків, А. Кузьма.

Обрано Комітет Помочі Карпатській Україні з таких членок: Анна Боянівська, Анна Блаженко (Павла), Л. Кузьма. Делеґаткою на Провінційний З'їзд Заходу Канади визначено Анну Боянівську.

Сходини 12 січня 1939 року у залі Українського Народного Дому відбулися в присутності 11 членок. З прибутків відбутого минулого року карнавалу призначено $15.00 на бюджет до Центральної Управи ОУК, $5.00 на допомогу українським воєнним інвалідам, $5.00 на дім Лесі Українки.

Кілька місяців не було ніякої діяльности через брак приміщення, відбуто тільки два рази сходини в приватних мешканнях членок, де відчитувано наспіле листування. 27 травня — сходини в Українському Народному Домі. Не було про що багато звітувати. Членки взяли громадну участь у панахиді по сл. п. полк. Євгенові Коновальцеві в українській католицькій церкві св. Степана в першу річницю його смерти. Зроблено розігравку на покривало, що принесла $13.76. 29 травня зійшлися на спільне засідання управи всіх Братніх Організацій. Схвалено в літньому часі працювати спільно всім організаціям, доки не розв'яжеться справа домівки.

1 вересня вибухла світова війна, наслідком чого дуже послабла діяльність в організаціях. Відділ ОУК повністю включився в працю філії УНО, відбуваючи тільки місячні сходини членок для інформаційних цілей.

Так було впродовж цілого 1940 року. 2 січня і 31 березня відбулися спільні засідання всіх управ. Схвалено, щоб зложені в банку гроші на рахунок усіх організацій вибрати й вислати на Визвольний і пресовий фонд. Відділ ОУК вислав $15.00.

12 січня 1942 року відбулися загальні збори філії УНО в домі Івана Сенькова. Відділ ОУК своїх загальних зборів не переводив — усі членки працювали в рамах філії УНО.

На день 28 січня припали загальні збори відділу КУК у Калґарі. Від УНО до управи відділу ввійшов Василь Боянівський, як фінансовий секретар, та Іван Купчик, як член перевірної комісії, крім того кожна складова організація мала там свого відповідника. Філію УНО з Братніми Організаціями заступав Микола Дорош, голова філії.

З постанням відділу КУК у Калґарі положення українських організацій трохи покращало, було вже кому заступитися за ними перед канадською владою, що до того часу вважала етнічні організації неприхильними до канадських воєнних справ.

22 лютого на спільних місячних сходинах УНО, УСГ й ОУК у приміщенні Івана Купчика рішено брати участь в усіх імпрезах під фірмою КУК, бо покищо нема іншого виходу під сучасну пору. Однак для внутрішніх справ далі відбувалися майже кожного місяця спільні сходини всього членства по домах окремих членів.

Отож і відділ ОУК брав участь у таких імпрезах під фірмою відділу КУК; у Шевченківському концерті 22 березня в залі Народного Дому, вступне слово сказав Іван Купчик, святочний реферат виголосив Василь Слюсаренко, обидва — члени УНО; 31 березня відділ ОУК узяв активну участь у концерті з приходом на "Червоний Хрест", 22 листопада — у Листопадовому Святі в залі Народного Дому, де святочну доповідь виголосив член УНО Іван Купчик.

Хоч відділ ОУК не давав імпрез у власному імені, але не розв'язався, громадно працював з філією УНО.

Одному з членів УНО пощастило купити невелику мурована церкву від якоїсь секти. Сам будинок не мав ніякої вартости, але була там велика площа. Філія УНО договорилася з тим членом і всі Братні Організації примістилися в тій домівці, що мала дві невеликі залі, але принаймні було де відбувати сходини та улаштовувати вечірки. Для членських організаційних зайнять будинок був непридатний, потребував великого вкладу на перебудову. Все ж таки всі Братні Організації не почувалися тепер зовсім бездомними, мали якийсь спільний осередок. Це негайно відбилося на загальних настроях і 21 березня 1943 року Шевченківський концерт відбувся вже під власною фірмою УНО і Братніх Організацій, хоч у чужій залі, бо в Українському Народному Домі. Свято відкрив Іван Купчик, доповідь виголосив Павло Байрак, накінці промовляв о. Михайло Сирник, хором дириґував Михайло Борецький.

27 березня Український Національний Хор міста Калґарі під управою Михайла Борецького виступив у місцевій радіостанції з українськими піснями. Англомовна преса похвально висловилася про цю програму. У хорі брали участь членки ОУК Анна Родак, Кароліна Сеньків, Галя Новосад, Варвара Купчик, Павлина Андрусяк і Франка Мандзій. Цей сам хор концертував в англійській католицькій церкві Святого Серця. Виступи цього хору придбали багато прихильности українцям серед англійської публіки.

9 травня влаштовано спільну гостину для членства і прихильної до УНО з Братніми Організаціями публіки з нагоди великої події — УНО з Братніми Організаціями відкупило будинок від члена Семена Андрусяка під числом 629 Першої Авенью на північному сході. Організація перший раз стала господарем у своїй власній хаті.

13 жовтня сталася трагічна подія, чоловік членки Анни Кузяк, Антін, згинув у автомобільній катастрофі, жінка лишилася сама з двома малими синками, не мала вже змоги брати участи в організаційній праці і згодом зовсім виїхала з Калґарі, перенеслася до Едмонтону. Виїхала теж членка Марія Джеків з родиною до Торонто, організація сильно відчула брак тих двох добрих і активних членок.

26 листопада 1943 року відбулися організаційні збори відділу ОУК, що до того часу майже не проявляв власної діяльности, всі його членки працювали в рамах філії УНО. На зборах були присутні: Анна Боянівська, Марія Фаріон, Анна Блаженко (Павла), Марія Сеньків, Варвара Купчик, Магдалина Дорош, Павлина Андрусяк, Анастасія Заяць, Степанія Проць, Галина Рошко, Франка Мандзій, Сідловська, разом 12 членок. Запевнивши собі допомогу від двох других Братніх Організацій, членки рішили відновити відділ ОУК та обрали собі таку Управу на 1944 рік: голова — Марія Фаріон; заступниця голови — Марія Сеньків; секретарка — Павлина Андрусяк; фінансова секретарка — Магдалина Дорош.

Перевірна Комісія — Анна Блаженко (Павла), Степанія Проць, Анастасія Заяць.

На зборах не були присутні членки Анна Кузяк, Анна Гуменюк, Степанія Шера, Доміція Макогоник і Анна Шевчук.

Про ті збори та їх вислід повідомлено все членство УНО на місячних сходинах 3 грудня.

Та хоч відновився відділ ОУК, самостійної діяльности не виявляв. Передусім — було замало членок. Вже була згадка, що Анна Кузяк і Марія Джеків виїхали, а тепер ще нагла смерть Василя Боянівського, чоловіка Анни Боянівської, рухливої членки і довголітньої голови відділу ОУК, ще більше вдарила по відділові, Анна Гоянівська не могла вже віддавати стільки часу для праці, як давніше, не було кого поставити на активну та ініціятивну голову в управі відділу.

У 1945 році, 2 січня, уступила голова відділу Марія Фаріон через труднощі й непорозуміння в відділі. Наслідком тих внутрішніх конфліктів майже не було ніякої праці в ОУК. Голова скликала загальні збори на 28 січня 1945 року, щоб обрати нову голову в управі. З великими труднощами і по довгій дискусії обрано управу в такому складі: голова — Павлина Андрусяк; заступниця голови — Марія Сеньків; протокольна секретарка — Магдалина Дорош; фінансова секретарка — Еллі Гуменюк; касирка — Марія Фаріон.

Перевірна Комісія — Анна Блаженко (Павла), Степанія Проць і Анастасія Заяць.

Крім обраних, були ще присутні на зборах такі членки: Варвара Купчик, Доміція Макогоник, Франка Мандзій, Сідловська, Юстина Підодворна, Куліковська, Степанія Шера, Анна Шевчук.

На сходинах 18 лютого 1945 року стверджено, що в касі є всього $12.00 рішено помогти філії УНО в визначеному на 15,16 і 17 березня базарі і влаштувати якусь імпрезу на посилки українським воякам у канадській армії за морем. Для тої цілі відбулося чайне прийняття 11 березня в залі УНО, господинею була Марія Фаріон, прибуток виносив $21.25.

На сходинах 25 березня схвалено, щоб усе листування до відділу КУК приходило на адресу домівки УНО; щоб посилки для вояків висилати на індивідуальні адреси кожному зокрема; закупити деякий потрібний посуд до кухні в домівці УНО.

На сходинах 9 квітня був присутній представник Осередку Української Культури й Освіти з Вінніпеґу, письменник Онуфрій Івах. Він промовляв до членів МУН, що не проявляли ніякої діяльности, заохочував їх відновити працю. По доповіді відділ ОУК запросив присутніх на перекуску.

У літньому сезоні не відбувалася ніяка діяльність, аж 31 липня скликано сходини, що постановили зробити родинну забаву. Заповіли теж ширші збори на 14 серпня, але вони не відбулися.

10 лютого 1946 року відбулися річні загальні збори відділу ОУК, відкрила їх голова Павлина Андрусяк, а звіт відчитала секретарка Магдалина Дорош. Не

було про що багато звітувати: всього одні місячні сходини й одні спільні з УНО, за ввесь час виголошено тільки одну доповідь, у касі готівки — $33.30.

Перебрано ту саму управу, що діяла в 1945 році. Почалася дискусія над пляном праці на майбутнє, тривала до пізньої ночі, нічого не вирішено, відкладено до наступних сходин.

17 лютого вшановано пам'ять Ольги Басараб спільною вечерею в залі УНО. Вечір відкрила голова Павлина Андрусяк, доповідь про Ольгу Басараб відчитала Анна Гуменюк, на закінчення промовляла Марія Фаріон. Вечір приніс $36.06 чистого прибутку.

На місячних сходинах 11 березня присутніх було 8 членок. Схвалено вислати членські внески і бюджет до Центральної Управи ОУК. Скарбничка Марія Фаріон повідомила, що вже закуплено ввесь потрібний для кухні посуд.

12 і 19 травня знову відбувалися сходини. Постановлено влаштувати "кошиковий баль" спільно з Братніми Організаціями; передано до філії $30.00 на сплату домівки.

24 листопада, спільними силами всіх Братніх Організацій, відбулося Листопадове Свято. Відкрив його голова відділу УСГ Іван Купчик, святочну доповідь сказав о. Нестор Дрогомирецький, парох української католицької церкви св. Степана. Закінчив свято коротким словом Іван Світик, голова відділу КУК. Поміж тими промовами співав хор під управою Михайла Борецького.

У Калґарі завважилася сильна пропаґанда проти УНО з усіма його Братніми Організаціями, а вели її не тільки комуністи, що було б зрозуміле і до чого УНО вже привикло, але й національні українські організації. Скликано спільні сходини на день 23 грудня й обговорено оборонну тактику супроти тих нападів.

10 січня 1947 року відбулися загальні збори відділу ОУК для обрання нової управи. Проводила зборами Марія Фаріон, протокол писала Юстина Підодворна. Стверджено, що потреба праці зростає, а число членок маліє і нема кому її виконувати. Усього приходу за підзвітний рік було $101.40, витрати виносили $36.46, в касі лишилося $64.94.

Новообрана управа представлялася так: голова — Магдалина Дорош; заступниця голови — Марія Сеньків; протокольна секретарка — Юстина Підодворна; касирка — Марія Фаріон.

Перевірну комісію залишено ту саму, що була в минулому році.

Діяльність:

12 січня — прийняття в залі УНО з нагоди концерту хору МУН з Едмонтону під управою Михайла Орихівського.

Шевченківський концерт цього року відбувся інакше, як давнішими роками, влаштували його спільно — організації МУН, Українського Католицького Юнацтва й Союзу Української Молоді Канади в залі української греко-православної громади.

1 квітня — сходини членок у справі спільного свяченого на Великдень. На сходинах 11 квітня рішено влаштувати весняний карнавал спільно з філією УНО.

Знову виїхали з Калґарі чотири членки ОУК: Анна Боянівська до ЗСА, Катерина Фаріон до Британської Колюмбії, Наталка Юхім і Марія Михайлюк — до інших місцевин у Канаді. Виїхало теж кілька активних членів УСГ й УНО, само собою, це дуже відбилося на житті УНО і Братніх Організацій. Щоправда вписалися нові, що приїхали з Европи, але між ними були такі, що не шанували ідей і традицій УНО, а через те поставали напруження внутрі і неможлива була правильна праця, як до того часу. МУН зовсім припинив свою діяльність, його голова Василь Попович виїхав на схід. Наслідок тих непорозумінь був такий, що навіть не було чим заплатити за податок, світло й воду, треба було просити членок на сходинах, щоб добровільно складали гроші на покриття тих видатків.

30 серпня голова Магдалина Дорош скликала сходини, щоб приготовитися до осіннього базару 2 листопада спільно з філією УНО в домівці.

Річні загальні збори переведено 1 лютого 1948 року в залі УНО у повному складі тих нечисленних уже членок відділу. Тоді обрано нову управу з таких членок: голова — Анна Шевчук; заступниця голови — Магдалина Дорош; протокольна секретарка — Павлина Андрусяк; фінансова секретарка — Юстина Підодворна; касирка — Марія Фаріон.

У перевірній комісії тільки дві особи — Марія Сеньків і Галина Рошко.

Вислано до Централі ОУК на бюджет $25.00 і вирівняно членські внески. Рішено відбувати сходини кожного місяця в першу неділю по першім.

29 липня вшановано святочними сходинами пам'ять Ольги Басараб. Свято відкрила голова Анна Шевчук, доповідь виголосила Юстина Підодворна, на кінець промовляв присутний на сходинах священик. Прибуток виносив $22.65.

На сходинах 7 березня, полагодивши дрібні поточні справи, постановлено влаштувати чайний вечорок на пошану Лесі Українки. Він відбувся 20 березня в залі УНО. Відкрив його запрошений голова філії Павло Боняківський, Юстина Підодворна відчитала доповідь, закрила свято голова Анна Шевчук. На жаль мало було присутніх, несприятлива погода не дала прибути декому з тих, що жили далеко.

На спільні сходини УСГ, УНО, ОУК і кількох членів МУН прийшов увесь відділ ОУК у комплекті всіх своїх членок: Павлина Андрусяк, Марія Фаріон, Анна Блаженко (Павла), Марія Сеньків, Варвара Купчик, Магдалина Дорош, Юстина Підодворна, Степанія Шера, Сідловська, Анастасія Заяць, Софія Куліковська, Юстина Куліковська, Крук і Мудра. Постановлено відбути спільний Свят-Вечір у залі УНО, запросивши теж знайомих і прихильників. Вступ для всіх вільний.

На загальних Зборах 4 грудня 1948 року, що відбулися в присутності 11 членок, проводила голова, протокол писала секретарка відділу. Звіт вийшов доволі слабий — у підзвітному році майже нічого не зроблено, раз тому, що

число членок зменшилося майже на половину, а подруге, стояла тому на перешкоді незгода в філії УНО. Давалися чути голоси, щоб припинити окрему діяльність ОУК, щоб усі членки ввійшли до філії УНО і, зміцнивши її таким способом, можна було б щось більше зробити.

Дуже тяжко було сформувати управу на 1949 рік, всі обіцювали помагати в праці, але ніхто не важився взяти відповідальности за працю і прийняти головство. Нарешті погодилася Юстина Підодворна, одна з засновниць відділу, і тоді склалася така управа: голова — Юстина Підодворна; заступниця голови — Марія Сеньків; протокольна секретарка — Павлина Андрусяк; фінансова секретарка Сідловська; касирка — Магдалина Дорош.

Перевірна комісія — Марія Фаріон, Юстина Куліковська й Галина Рошко.

Господині — Софія Куліковська, Церош і Дзись.

Не були **присутніми на зборах членки:** Анна Блаженко (Павла), Анна Блаженко (Степана) й інші. Брак тих членок на зборах дуже відчувався, бо це були добрі членки і в більшому їх гурті легше було б перевести збори. Вироблення пляну діяльности відложено до найближчих сходин.

3 січня заїхав до Калґарі представник "Нового Шляху" проф. В. Гриник і вечором 5 січня говорив про значення й потребу української преси. Після доповіді присутні засіли до перекуски. В. Гриник затримався в Калґарі аж до 17 січня.

Під фірмою відділу КУК відзначено річницю Державности й Соборности 23 січня в залі Канадського Леґіону. Співав хор "Рідної Школи" під проводом нового дириґента, Олекси Мостового.

30 січня відбулися в залі УНО сходини відділу. Вирішено вшанувати пам'ять Ольги Басараб і Тараса Шевченка разом з Братніми Організаціями. На тих сходинах **зрезиґнувала фінансова** секретарка Сідловська.

Свято Шевченка відбулося 12 березня, але не заходами ОУК та УНО, тільки відділу КУК. Концерт відбувся в залі Української Греко-Православної Церкви, а співали два церковні хори, православний і католицький. Ані УНО, ані ОУК нічим себе в тім святі не виявили, хіба тим, що належали до відділу КУК і він фірмував це свято в імені всіх своїх складових організацій.

22 березня приїхав до Калґарі Голова Крайової Екзекутиви УНО інж. Володимир Коссар з проф. Ярославом Рудницьким з Вінніпеґу. На другий день вечором Голова Крайової Екзекутиви промовляв до членів усіх Братніх Організацій, а проф. Ярослав Рудницький, теж у залі УНО, говорив про загально-українські справи під сучасну пору. 25 березня відбулося прийняття на честь Голови Крайової Екзекутиви, а 26 березня інж. Володимир Коссар відбув засідання з головами всіх Братніх Організацій. Він представив дійсний стан націоналістичних організацій в Америці й Канаді і дав інструкції, як слід далі поступати. На другий день від'їхав до Вінніпеґу.

25 квітня збірний український національний хор міста Калґарі узяв участь в англійському музичному фестивалі **в авдиторії Кнок Чорч у Калґарі. У тому** дводенному фестивалі співали хори всіх церковних і світських організацій. Український Національний Хор під дириґентурою Олекси Мостового дістав

85% точок і тим самим здобув першу нагороду. В тім хорі співали і членки ОУК.

5 червня заходами всіх Братніх Організацій вшановано пам'ять Вождів Симона Петлюри і Євгена Коновальця. Відкрив свято голова філії Іван Сеньків, святочну доповідь виголосив голова відділу УСГ Іван Купчик, а прикінцеве слово сказав голова МУН Василь Попович, що в міжчасі знову приїхав до Калґарі.

26 листопада заходами ОУК і Братніх Організацій влаштовано бенкет з прибутком на "Новий Шлях".

Безнастанні непорозуміння в філії УНО впливали й на відділ ОУК, серед членок завважувалася неохота до праці.

3 грудня спільні сходини Братніх Організацій вирішили, що треба винаймати залю теж чужим організаціям, щоб можна було втримати домівку. Прийнято пропозицію, але з тим, щоб устійнити дні, призначені для вжитку домівки окремим Братнім Організаціям.

Від коли почато винаймати залю чужим, праця в організаціях ще більше сповільнилася. Членки ще приходили на сходини, але до праці вже не було охоти, десь подівся той запаал, що оживляв організацію стільки років.

26 серпня 1950 року приїхала до Калґарі Тетяна Кошиць від Осередку Української Культури й Освіти. Членки ОУК заопікувалися нею і допомагали збирати речі до Музею Осередку Культури й Освіти в Вінніпеґу.

Тих кілька членок ОУК, що ще залишилися в організації, постаралися дати в залі УНО 14 березня 1951 року виставу "Ольга Басараб"; 5 травня влаштовано спільне свячене, а 11 листопада членки взяли участь у хорі на концерті Листопадового Свята.

У 1952 році відбувся спільний Свят-Вечір з участю членок ОУК, потім виступали вони в хорових точках на Святі Державности й Соборности, що відбулося з рамени відділу КУК у залі української православної громади.

Пізнішими роками вже мало хто згадував про відділ ОУК, а коли домівку продано італійцям — то закінчилася вся робота відділу ОУК і навряд чи хто знав у Калґарі, що там колись існувала й діяла жіноча Організація ім. Ольги Басараб. Нема вже нікого зо старших членок ОУК. Відновити організацію могли б хіба ще тільки молодші жінки, якщо б знайшовся хтось, хто надхнув би їх охотою працювати в такій організації і поставив їм перед очима перспективи успіху, що напевно прийшов би, і то навіть скоро, якби зродилося бажання до праці. І то роботою не рутинованою, з дня на день, з місяця на місяць, тільки з великою візією майбутнього, що окрилює зусилля, будить віру і перемагає всі перешкоди на дорозі. Було ж уже так раз перед роками, то чому ж би не могло повторитися й тепер? Може ще візьметься хтось за те діло, а коли викреше в себе творчу іскру — то нехай їм Бог допоможе!

Віра БАНІТ

Відділ ОУК у Монтреалі, Квебек

Діяльність відділу ОУК ім. Ольги Басараб у Монтреалі за останніх 25 років продовжувалася докладно так само, як і в першому чвертьсторіччі його існування. Головні цілі відділу: продовжувати інтенсивно культурно-освітню діяльність для виховних і самовиховних цілей, помагати в праці Братнім Організаціям, співпрацювати з українськими установами, підтримувати пресу й розгорнути добродійну роботу для помочі українцям, що в потребі, — а все те для загального добра українського народу.

Кожного року відділ улаштовував імпрези з нагоди релігійних і національних свят, річниць визначних українських діячів, зокрема жінок. І так постійно влаштовував він: Свят-Вечір з кутею, з колядою на Різдво і щедруванням на Щедрий Вечір; спільне "свячене"; свята в честь українських героїнь, у першу чергу патронки ОУК Ольги Басараб; свято книжки; річниці українських письменниць і чайні прийняття з виховними доповідями. Крім культурних імпрез, увійшло в звичай улаштовувати вечори з "бінґом", а від 1960 року також ярмарки або "базари", щоб добувати в той спосіб засоби на допомогову працю відділу, бо її потреба зростала з кожним роком.

Почавши з 1969 року відділ з великим успіхом уряджував літературні вечори сучасних визначних українських поеток і письменниць з виставками картин монтреальських мистців. Приїжджали до Монтреалю, інколи по кілька разів, Уляна Любович, Віра Ке, Ольга Мак, Ніна Мудрик-Мриц, Ганна Черінь, Віра Ворскло і Леся Лисак-Тивонюк. Також запрошував відділ молодих професіоналістів з доповідями на наукові теми.

У 1961 і 1962 роках почесна членка відділу, покійна вже Олена Залізняк, при співпраці тодішньої культурно-освітньої референтки Анастасії Лебідь, успішно зорганізувала жіночий семінар з молодими, уже в Канаді народженими жінками. До виховних зайнять треба ще зачислити курси писання писанок у п'ятьох великодніх сезонах. Вели їх членки Анастасія Лебідь і Галина Кошарич, що теж учителювала в "Рідній Школі" при філії УНО.

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ ВІДДІЛУ ОУК У МОНТРЕАЛІ НА 35-РІЧЧІ ОУК

ГОЛОВА ВІДДІЛУ М. ЧАЙКІВСЬКА ПЕРЕДАЄ ПОСВЯЧЕНИЙ ПРАПОР ПРЕДСТАВНИЦІ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ ЧЛЕНСТВА ВІРІ БАНІТ.

Побіч стоїть Голова ЦУ ОУК С. Савчук.
У другому ряді стоять: перший зліва — М. Височанський, перший зправа — інж. В. Захаркевич.

У 1955 році зорганізувався жіночий хор при відділі ОУК, диригувала ним Марія Давидович, а від 1965 року — Степанія Захарчук-Ґенґало. Хор проіснував до 1972 року.

В 1972 році зорганізовано дитячу світличку, вела її членка Євгенія Дика. На жаль ця світличка, хоч велася дуже добре, проіснувала тільки до 1975 року через брак дітей.

Членки Марія Чайківська, Анна Переверницька й Віра Баніт брали участь у драматичному гуртку при філії УНО.

Слід згадати теж про пікніки, прогулянки-екскурсії до музеїв, такі імпрези як Свято Матері, Андріївські вечори, обжинки, "пущення". Відбувалися теж більші імпрези, як от відзначення 35-річчя ОУК у 1969 році і посвячення новонабутого прапору в присутності Голови Центральної Управи ОУК Степанії Савчук. Під час того ювілею вручено грамоту почесній членці-піонерці й основоположниці відділу Ірині Михайлович-Дячун.

У 1972 році молоді прихильниці ОУК, при співпраці членок відділу, урядили великий показ моди. У 1973 році відбулася дуже успішна імпреза — "Українка в минулому", з показом історичної ноші українських жінок, манекени з ношею привезла Софія Климкович з Едмонтону. Завдяки Ользі С. Височанській отримано урядову допомогу на ту імпрезу.

У 1974 році культурно-освітня референтка Степанія Звонок подбала про конкурс вишиваних подушок, а в 1976 — конкурс і виставку вишиваних серветок.

Завдяки відділові ОУК українці Монтреалю мали нагоду оглянути українські вишивки зо збірки СФУЖО-Торонто і теж вишивані сукенки, власність Ярослави Яблонської з Детройту. Виставу заініціювала і зорганізувала Галина Кошарич.

У 1978 році членки і прихильниці ОУК їздлили до Оттави з показом вишиваних сукенок під час "українського тижня". Зорганізували цей показ Галина Кошарич, Анастасія Лебідь і Степанія Звонок.

Крім усіх тих багатьох імпрез, що їх відділ ОУК улаштував своїми власними силами, він завжди помагав Братнім Організаціям при нагоді ювілейних прийнять, бенкетів, Крайових Конференцій, прийнять для студентів-матурантів, для шкільної дітвори, виступів позамісцевих артистичних ансамблів тощо. ОУК перебирала на себе тоді куховарську ділянку, а це вимагало немало труду й жертвенности від членок, зокрема від господинь, та ще й коли і заля й устаткування не зовсім відповідають вимогам таких імпрез. А були роки, коли відзначувано кілька ювілеїв, наприклад у 1956 році: 25-річчя ОУК, 100-річчя з дня народження Івана Франка, 20-річчя МУНО і 25-річчя "Нового Шляху". Можна собі уявити, скільки праці це коштувало і як натрудилася головна господиня відділу, сьогодні вже покійна, Христина Білокрила, що тринадцять років займала це своє становище і нераз прямо чудес доконувала, разом з другими господинями. Бували часи, що вона працювала по 18 годин денно.

Не можна поминути ще однієї ділянки в праці ОУК, а саме співпраці з

ДІТИ "РІДНОЇ ШКОЛИ" В МОНТРЕАЛІ ВЧАТЬСЯ ПИСАТИ ПИСАНКИ

Інструкторка — А. Лебідь.

ГОЛОВА ЦУ ОУК С. САВЧУК ВРУЧАЄ ГРАМОТУ ЗАСЛУГИ ЧЛЕНЦІ-ОСНОВОПОЛОЖНИЦІ ВІДДІЛУ ОУК У МОНТРЕАЛІ І. ДЯЧУК

За Головою ЦУ ОУК — М. Чайківська, голова відділу в ювілейному році 35-річчя відділу.

іншими жіночими організаціями Монтреалю. В усіх демонстраціях, що їх переводить українська громада, ніколи не бракує відділу ОУК. Наприклад, 1975 року членки ОУК тримали три дні днювальну службу в Оттаві під час ціломісячної демонстрації перед совєтською амбасадою. Відзначувано разом, і часто за ініціятивою ОУК, різні річниці: 1955 року — свято в честь княгині Ольги. 1957 — сторіччя з дня народження Софії Русової, 1965 — 80-річчя жіночого руху. Головою комітету в той час була Анастасія Лебідь.

ХОР ВІДДІЛУ ОУК У МОНТРЕАЛІ В 1968 р., НА 40-ЛІТНЬОМУ ЮВІЛЕЇ

Диригентка — С. Ґенґало

У 1967 році членки жваво працювали під час "українського тижня" на світовій виставці "ЕКСПО", виконували днювальну службу під час показу українських вишивок і писанок та пояснюючи французькою мовою щодня покази українських історичних і народних одягів. На цій виставці ОУК мала також свій власний день. Коли добавити до того ще кілька виступів з доповідями про українські звичаї та мистецтво перед чужинцями, зокрема перед членками Національної Жіночої Ради Канади — то цим завершено підсумки суспільної праці відділу ОУК.

Заслуговує на увагу добродійна й фінансова діяльність відділу ОУК. Крім численних датків Братнім Організаціям, Фондові Українського Золотого Хреста, СКВУ, українській пресі в Канаді та в Европі, відділ ОУК у 1975 році став фундатором Енциклопедії Українознавства (і ще й далі висилає пожертви на ту ціль), постійно підтримує Канадську Українську Фундацію ім. Тараса Шевченка та інші подібні установи. Кілька років відділ опікувався дитячим садочком у Німеччині. Постійно помагав українським родинам в Югославії, Австрії, Бразилії, Парагваю, південній Франції, Польщі. Завжди пам'ятав про вдови наших національних провідників.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У МОНТРЕАЛІ В 1978 РОЦІ.

Зліва до права в першому ряді сидять: С. Мацелюх, М. Дейнека, М. Стельмащук, А. Лебідь, М. Чайківська (голова), М. Захарчук, М. Баніт, С. Звонок, В. Заґурак. Стоять у другому ряді: С. Польна, М. Стечишин, О. Валуйська, А. Карпішка, І. Сеник, С. Топольницька, П. Павлюк, С. Ґенґало, К. Бродяк, І. Дида. У третьому ряді: В. Баніт, С. Штик, А. Рузаник, О. Сербин, Н. Коломицька, А. Сунак, С. Середока, М. Гринів, М. Таратута, Е. Максимків.

Так виглядали б загальні рамки діяльности відділу ОУК у Монтреалі. Потрібно багато членок, щоб подолати всю ту працю. Але, хоч відділ сьогодні нараховує 58 членок, та не всі з них діяльні. Одні довгі роки засідають в управі, другі — вічними господинями, треті заступають Організацію як її делеґатки на конференціях, представниці в інших організаціях — і тут виявляється, що не кількість, але якість грає ролю. Причиною успіхів відділу ОУК у Монтреалі, його доброї слави і здобутої прихильности серед української громади без ніякого сумніву є надзвичайна відданість, жертвенність, дружба і взаємна пошана тієї горстки жінок. Імен їх не подаємо, хоч вони аж надто заслуговують, щоб стати живим прикладом організаційної дружби майбутньому поколінню. Одначе, у 50-річчя існування відділу з обов'язку перед історією нашої Організації, мусимо подати тих, що на різних постах довгими роками несли на своїх плечах тягар організаційної праці. Зачинаємо від Марії Чайківської, піонерки й першої діячки, що 16 років очолювала відділ і 5 років була заступницею голови; перша провідниця відділу і засновниця жіночого відділу при Українській Стрілецькій Громаді в Канаді, Ірина Михайлович-Дячун, 5 років голова і 5 років секретарка, хоч виїхала з Монтреалю, але далі тримає зв'язок з відділом і помагає своїми порадами. Головами відділу за останніх 25 років були ще: Анастасія Білик — 3 роки; Ірина Сеник — 3 роки; Степанія Вікарук-Кульба — 3 роки; Анна Карпішка — 1 рік і Віра Баніт — 2 роки. Поміж

ГРУПА ЧЛЕНОК ВІДДІЛУ ОУК У МОНТРЕАЛІ ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ З ЖУРНАЛІСТКОЮ ВІРОЮ КЕ.

Зліва до права сидять: О. Басса, І. Дячун, голова М. Чайківська, Віра Ке, А. Лебідь, М. Захарчук, М. Баніт. Стоять: М. Стельмащук, С. Середока, О. Валуйська, В. Баніт, Г. Кошарич, І. Дида, М. Гринів, С. Звонок, І. Гапонко.

секретарками відділу слід назвати Ірину Гомонко, що секретарювала 10 років і Галину Кошарич — 7 років; касирками працювали Анна Переверницька 6 років і теперішня Марія Стельмащук уже сьомий рік. У культурно-освітній референтурі багато праці вклали: Анастасія Лебідь — 12 років, Марія Давидович — 7 років і теперішня культурно-освітня референтка Степанія Звонок, що веде свою референтуру вже 9 років, а крім того відповідає за культурно-освітню ділянку в Центральній Управі ОУК уже в другій каденції. Кольпортажем "Жіночого Світу" найбільше займалися Марія Баніт — 6 років, Анастасія Лебідь — 5 років і Ольга Сербин — 5 років. Головними господинями, крім згаданої вже Христини Білокрилої, були: Віра Заґурак - 7 років і Марія Чабан — 3 роки.

На кінець згадаймо і тих, що відійшли від нас до вічного життя за останніх 25 років: Параскевія Хемій, Параскевія Глібчук, Анна Орихівська, Павлина Шпилька, Анна Гриневич, Надія Небелюк, Ольга Паліїв, Варвара Бартко, почесна членка ОУК Олена Залізняк, Ольга Кальба, Христина Білокрила й Ольга Басса. Записуємо їх імена на вічну пам'ять у цій ювілейній книзі як символічну нагороду за їхній труд.

Але найбільшою і найкращою нагородою для всіх нас, членок ОУК, буде, коли молоде покоління, прочитавши цей звіт з нашої 50-річної праці, зрозуміє, що праця для свого народу повинна бути основним принципом у житті, бо "наша нація нам понад усе", і "наша сила тільки в нас самих". Отож нехай виповняє ряди нашої Організації та йде слідами своїх попередниць.

Оксана ШКІЛЬНИК

Відділ ОУК в Ошаві, Онтаріо

Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб у 1956 році вступила в друге 25-ліття своєї корисної праці. У відділі ОУК в Ошаві цей рік почався під умілим керівництвом Михайлини Мандрик, відділ поповнився новим членством, молодші помагали старшим, що вже мали досвід в організаційній праці. Хоч чисельно малий, та не відставав він у своїй діяльності від інших відділів.

А праця в ньому, хоч на око може виглядала б подібна, та змістом своїм вона дуже різнорідна. Кожного року в домі УНО відбувалися вечори

чи то з нарадами, чи то з прийняттями, базари, змагання, продаж домашнього печива; відзначувано свято Матері, влаштовувано Свят-Вечір, щороку членки ходили з колядою, щоб зберегти стародавні наші традиції, на Новий рік — забави. До сталих святочних імпрез належали День Подяки, Свято Героїнь, Свято Вождів. Має відділ свій власний павільйон під назвою "Київ", існує він уже сім років, а коли приходить в Ошаві час т.зв. "фієсти" — членки працюють від ранку до пізньої ночі. Не забувають про те, щоб відвідувати хворих по лікарнях і старечих домах. Ось так за 25 років відділ в Ошаві вложив дуже багато праці для Організації і тим самим для свого народу. Заведено новість, що її мабуть нема в інших відділах, а саме — варення українських страв.

Деякі роди цієї діяльности приносили чималі прибутки. Їх вистачало не тільки на те, щоб після покриття власних витрат виконати фінансові зобов'язання супроти своєї власної організаційної централі, але й складати щедрі пожертви на всякі українські добродійні, культурні й суспільні цілі.

Для орієнтації подаємо внизу, куди висилав відділ свої пожертви: допомога політичним в'язням; Український Визвольний Фонд"; "Смолоскип"; часописи "Новий Шлях", "Жіночий Світ" та "Українське Слово" в Парижі; Фонд

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ГУРТОК МУНО В ОШАВІ, ЩО ЗАВЖДИ ВИСТУПАЄ НА ІМПРЕЗАХ ОУК

Українського Золотого Хреста при Центральній Управі ОУК; монографія патронки ОУК, Ольги Басараб; видання поезій Олени Теліги; придбання приміщення для "Жіночого Світу"; пам'ятник Лесі Українці в Торонто; пам'ятник Олегові Ольжичеві в Лігайтоні; дім для старших громадян; товариства поборювання рака і недуги серця; Світовий Конґрес Вільних Українців; допомога вдовам; філія УНО в Ошаві; Ювілейний Альманах ОУК.

Всі ті пожертви, що їх відділ ОУК в Ошаві вислав зо своєї каси, зложилися разом на суму дол. 39,195.00.

В часі від 1956 до ювілейного року 1980 включно діяли в відділі такі його управи:

1956: голова — Михайлина Мандрик; заступниця голови — Марія Зілінська; секретарка — Анна Стельмах; фінансова секретарка — Павлина Шестовська; касирка — Марія Грайник; пресова референтка — Марія Сорока; перевірна комісія: Ольга Кучма-Ништа, Галина Шестовська.

1957: голова — Марія Зілінська; заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Марія Сорока; фінансова секретарка — Павлина Шестовська; касирка — Марія Грайник; перевірна комісія — Галина Шестовська, Ольга Кучма-Ништа; членка управи — Кароля Черевата.

1958: голова — Марія Сорока: заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Анна Стельмах; фінансова секретарка — Павлина Шестовська; касирка — Марія Грайник; перевірна комісія: Ольга Кучма-Ништа, Марія Зілінська; членка управи — Михайлина Мандрик.

1959: голова — Марія Чупак; заступниця голови — П. Сименко; секретарка — Анастасія Турецька; фінансова секретарка — Павлина Шестовська; касирка — Марія Грайник; членка управи — Михайлина Мандрик.

1960: голова — Марія Сорока, заступниця голови — Галина Шестовська; секретарка — Люба Турецька; фінансова секретарка — Павлина Шестовська; касирка — Марія Грайник; перевірна комісія — Ольга Кучма, Марія Зілінська, Катерина Боднарчук.

1961: голова — Катерина Боднарчук; заступниця голови — Галина Шестовська; секретарка — Люба Турецька; фінансова секретарка — Анна Стельмах; касирка — Марія Грайник; перевірна комісія — Ольга Кучма, Марія Зілінська.

1962: голова — Галина Шестовська; заступниця голови — Ольга Кучма; секретарка — Люба Турецька; фінансова секретарка — Валентина Шушвал; касирка — Марія Грайник; членка управи — Михайлина Мандрик; перевірна комісія — Віра Котелевич, Марія Зілінська, Павлина Шестовська; делеґатка до відділу КУК — Марія Чупак.

1963: голова — Михайлина Мандрик; заступниця голови — Софія Кобевко; секретарка — Надія Купницька; фінансова секретарка — Валентина Шушвал; касирка — Марія Грайник; перевірна комісія — Віра Котелевич; Павлина Шестовська; делеґатка до відділу КУК — Марія Чупак, членка управи — Михайлина Мандрик.

1964; голова — Софія Кобевко; заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Надія Купницька; фінансова секретарка — Валентина Шушвал;

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК В ОШАВІ 1977 РОКУ

касирка — Михайлина Мандрик; членка управи — Галина Шестовська; перевірна комісія — Віра Котелевич, Павлина Шестовська; пресова референтка Віра Котелевич.

1965: голова — Катерина Боднарчук; заступниця — Ольга Кучма; секретарка — Надія Купницька; фінансова секретарка — Валентина Шушвал; касирка — Михайлина Мандрик; членка управи — Марія Грайник; перевірна комісія — Павлина Шестовська, Віра Котелевич; делеґатки до відділу КУК — Н. Турецька, Галина Гулин; пресова референтка — Віра Котелевич.

1966: голова — Оксана Шкільник; заступниця голови — Михайлина Мандрик; секретарка — Надія Купницька; фінансова секретарка — Валентина Шушвал; касирка — Марія Грайник; перевірна комісія — Марія Зілінська, Віра Котелевич.

1967: голова — Михайлина Мандрик; заступниця голови — Оксана Шкільник; секретарка — Надія Купницька; фінансова секретарка — Люба Турецька; касирка — Галина Шестовська; членка управи — Варвара Блашко; перевірна комісія — Марія Зілінська, Віра Котелевич; делеґатки до відділу КУК — Н. Турецька, Надія Купницька.

1968: голова — Оксана Шкільник; заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Надія Купницька; фінансова секретарка — Люба Турецька; касирка — Галина Шестовська; членка управи — Валентина Шушвал;

перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська; делеґатки до відділу КУК — Катерина Гульцьо, Марія Недошитко; пресова референтка — Віра Котелевич.

1969: Голова — Катерина Крохмаль; заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Варвара Блашко; фінансова секретарка — Оксана Шкільник; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська, Марія Чупак; делеґатки до відділу КУК — Люба Турецька, Катерина Гульцьо.

1970: голова — Катерина Крохмаль; заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Варвара Блашко; фінансова секретарка — Оксана Шкільник; членка управи — Галина Шестовська; перевірна комісія — Марія Чупак, Марія Грайник, Марія Зілінська; делеґатки до відділу КУК — Люба Турецька, Катерина Гульцьо.

1971: голова — Катерина Крохмаль; заступниця голови — Катерина Боднарчук; секретарка — Валентина Шушвал; фінансова секретарка — Оксана Шкільник; членка управи — Галина Шестовська; перевірна комісія — Марія Зілінська, Марія Грайник; делеґатки до відділу КУК — Люба Турецька, Катерина Гульцьо.

1972: голова — Катерина Крохмаль; заступниця голови — Софія Почапська; секретарка — Валентина Шушвал; фінансова секретарка — Галина Шестовська; членка управи — Катерина Боднарчук; перевірна комісія — Марія

КОЛИСЬ ЧЛЕНКИ МУНО, А ТЕПЕР ОУК І УНО В ОШАВІ, СТВОРИЛИ МИСТЕЦЬКИЙ ГУРТОК

СКВУ НАДІЛИВ ВІДДІЛ ОУК В ОШАВІ ГРАМОТОЮ З ПОДЯКОЮ ЗА ОТРИМАНУ ПОЖЕРТВУ ТРИ ТИСЯЧІ ДОЛЯРІВ.

Голова О. Шкільник, посередині, тримає грамоту, зліва від неї стоїть секретарка А. Долішна, зправа фінансова секретарка В. Блашко

Зілінська, Марія Грайник; делеґатки до відділу КУК — Люба Турецька, Марія Чупак, Анастасія Турецька.

1973: голова — Софія Почапська; заступниця голови — Катерина Крохмаль; секретарка — Валентина Шушвал; фінансова секретарка — Галина Шестовська; перевірна комісія — Марія Зілінська, Марія Грайник; делеґатки до відділу КУК — Анастасія Турецька, Катерина Крохмаль; членка управи — Катерина Боднарчук.

1974: голова — Оксана Шкільник; заступниця голови — Катерина Крохмаль; секретарка — Валентина Шушвал; фінансова секретарка — Галина

Шестовська; членка управи — Софія Почапська; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська; делеґатки до відділу КУК — Катерина Крохмаль, Анастасія Турецька.

1975: голова — Оксана Шкільник; заступниця голови — Катерина Крохмаль; секретарка — Валентина Шушвал; фінансова секретарка — Ольга Бурнат; членка управи — Галина Шестовська; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська, Варвара Блашко; делеґатки до відділу КУК — Анастасія Турецька, Марія Недошитко.

1976: голова — Катерина Боднарчук; заступниця голови — Катерина Крохмаль; секретарка — Оксана Шкільник; фінансова секретарка — Варвара Блашко; членка управи — Софія Почапська; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська; делеґатка до відділу КУК — Анастасія Турецька; пресова референтка — Оксана Шкільник.

1977: голова — Оксана Шкільник; заступниця голови — Галина Пікерінґ; секретарка — Люба Турецька; фінансова секретарка — Варвара Блашко; членка управи — Софія Почапська; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська; делеґатка до відділу КУК — Анастасія Турецька.

1978: голова — Галина Пікерінґ; заступниця голови — Марія Зілінська;

СПІВОЧА РОДИНА СОЛМЕРСІВ, ЧЛЕНИ УНО, ОУК І МУНО, КОЛЯДУЄ НА СВЯТІЙ ВЕЧЕРІ 1979 РОКУ

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК В ОШАВІ В ЮВІЛЕЙНОМУ 1980 РОЦІ

Зліва до права сидять: А. Юркевич; В. Блашко — фінансова секретарка; В. Шушвал — заступниця голови; О. Шкільник — голова; А. Долішна — протокольна секретарка; О. Ключковська; П. Лахман; стоять у середньому ряді: С. Юрійчук; М. Грайник; В. Котелевич; М. Синишин; К. Крохмаль; М. Зілінська, О. Кучма; Г. Шестовська; в горішньому ряді: Г. Гулін; С. Почапська; К. Стороженко; Л. Турецька; П. Олеч; А. Турецька; Г. Пікерінґ; О. Бурнат; К. Боднарчук

секретарка — Анна Долішна; фінансова секретарка — Варвара Блашко; членка управи — Оксана Шкільник, вона ж і пресова референтка; перевірна комісія — Марія Грайник; делегатка до відділу КУК — Анастасія Турецька.

1979: голова — Галина Пікерінг; заступниця голови — Степанія Юрійчук; секретарка — Анна Долішна; фінансова секретарка — Варвара Блашко; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська; делегатки до відділу КУК: Анастасія Турецька, Катерина Крохмаль.

1980 (ювілейний рік): голова — Оксана Шкільник; заступниця голови — Валентина Шушвал; секретарка — Анна Долішна; фінансова секретарка — Варвара Блашко; членка управи — Софія Почапська; перевірна комісія — Марія Грайник, Марія Зілінська; делегатка до відділу КУК — Анастасія Турецька.

Упродовж усіх тих років членки ОУК виконували не тільки працю своєї Організації. Пліч-о-пліч маршували вони разом з філією УНО та іншими відділами під прапором ідеї українського націоналізму, співпрацювали з іншими відділами, взаємно собі допомагали й підтримували в тяжчих хвилинах. У новий етап діяльности вступають підготовані, озброєні набутим досвідом, сповнені вірою в краще майбутнє. Святкуючи цей свій ювілей усі вони свідомі, що зібрали добрий урожай з посіву своїх попередниць, основоположниць та піонерок Організації Українок Канади. Багато з них відійшли у вічне життя, не маючи нагоди радіти наслідками їхньої праці. Тим більший обов'язок відчуваємо збагатити надбане добро і славу нашої Організації і просимо в Бога благословення для наших діл і нашої праці, щоб зміцнити українську суспільність у Канаді та помогти українському народові піднести синьо-жовтий прапор у Золотоверхому Києві.

Хор УНО, відділу ОУК Ошава в 1952 р.

Анна ЛИЗАНІВСЬКА

Відділ ОУК у Реджайні, Саскачеван

Працюючи в Організації на протязі 46 років, ми служили українській народній справі, з'єднавши наші сили в спільній праці. Ми стояли на сторожі найкращого скарбу нашого народу, нашої високої культури — і зберегли її. Двадцять п'ять років наша праця вела до все нових і кращих досягнень. І ось у 1979 році завершуємо друге 25-річчя діяльности відділу ОУК у Реджайні. А хоч праця наша в минулих роках була тяжка, бож і завдання перед нами стояли великі, але в наших душах горіла віра в ідею, що підтримувала наші зусилля і в висліді принесла здобутки, що з ними починаємо нову сторінку історії нашого відділу.

На початку другого 25-річчя наша культурно-освітня праця дещо сповільнила свій крок. Управи філії УНО й відділу ОУК безуспішно шукали вчителів-диригентів. Так було від 1952 до 1962 року, коли то прибула до Реджайни молода й енергійна людина, членка відділу ОУК у Содбурі Онися Марунчак, одружена Дребот. Вступивши в ряди ОУК, вона прийняла обов'язки вчительки й диригентки, очолила культурно-освітню працю, зорганізувала мішаний, чоловічий і жіночий хори. Вслід за тим пішли концерти української пісні і колядок. А згодом вона зорганізувала школу українських народних танців під назвою "Верховина". Діти наших членок дуже зацікавилися школою танців і вже на початку школа начислювала 60 дітей різного віку. Діти не пішли на вулицю, приходили у визначені дні до залі УНО й училися танцювати. На той час це був значний поступ у нашій діяльності. За десять років невпинної праці було з чим показатися Братнім Організаціям перед своїми й чужими людьми. Часто відбувалися концерти, пов'язані з історичними подіями визвольних змагань України.

При кінці 1967 року членка Марія Мацьків поставила на сцені свій власний твір під назвою "Селянські вечерниці й досвітки". Та інсценізація показувала, як жили і працювали колись жінки в Україні.

У наступних роках праця ішла нормальним темпом, відбувалися всякі імпрези, а найбільше виступів давала школа танців.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У РЕДЖАЙНІ (на початку другого чвертьсторіччя)

Зліва до права: долішній ряд (сидять) П. Березняк, А. Сорока, О. Корпусь, М. Чіз, Т. Голінка, А. Піварчук, М. Фореґа. Середній ряд (стоять) — А. Процевят, Д. Філь, А. Лизна, А. Луців, С. Куцан, М. Іванюк, А. Квасньовська. Горішній ряд — С. Турчак, Є. Галапац, О. Пукіш, К. Табаско, Р. Федущак, М. Сагаль

На Різдвяні Свята 1972 року відбувся святковий концерт українських колядок, його показували на телевізії в Реджайні. Хором дітей і старших диригувала Онися Дребот. Це була надиво гарна, мальовнича жива картина, зацікавилися нею не тільки глядачі українці, але й інші національності, що слідкували за нею в телевізії. Це перший раз у Реджайні відбулася така визначна подія, а в ній членки ОУК брали активну участь.

У тому ж році було 18 виступів хору і танцювальної групи, не тільки для української публіки, але і для інших жителів Реджайни, у державних установах, школах, домах для старших громадян. Влітку того року, на запрошення навколишніх міст і містечок Саскачевану, відбулося турне "української пісні й танку" під проводом Онисі Дребот. У кожній місцевості глядачі винагороджували хор і танцювальну групу гучними оплесками, деякі точки так захопили публіку, що треба їх було повторяти "на біс". Провідницю Онисю Дребот публіка винагороджувала китицями квітів, а всю групу запрошувано на вечерю, що її приготовляли місцеві жіночі організації.

У тій об'їздці крім хору і групи 25 танцюристів, брали участь ще деякі допоміжні особи, як голова філії УНО О. Пяста, Ґеновефа Козакевич, Лілія Горт — разом усіх було 54 особи.

У 1971 році зорганізувався Культурно-Освітній Комітет, куди належали: Онися Дребот, Лілія Горт, Ґеновефа Козакевич, Віра Федущак, Розалія Соткова й Ольга Пяста. 1974 році на місце Віри Федущак прийшла Ерна Кудеревко, а потім на місце Ерни Кудеревко — Євгенія Дідович. У 1974 році Онися Дребот поступила до Саскачеванського Університету, культурно-освітню референтуру з тим самим складом перебрала Ольга Пяста. Відбувався тоді в Реджайні фестиваль під назвою **"Мозаїка 74". Взяла в ньому участь теж** українська національна група з виступами під проводом Ольги Пясти. Такі самі "мозаїки" влаштовувалися і в наступних роках. У 1977 році в тій "мозаїці" українці мали свій власний павільйон "Київ", провідну ролю в тому мала Розалія Соткова. Вона й далі посвячує свій час і знання таким і їм подібним імпрезам. Крім того вона ще керувала гуртком вишивання.

Після відходу Онисі Дребот Культурно-Освітній Комітет передав школу танців досвідченій у тому мистецтві Марії Ничці-Блок. З часом, у порозумінні Культурно-Освітнього Комітету з управою відділу ОУК, назву танцювальної групи перемінено з "Верховини" на "Барвінок". Культурно-освітня референтура перейшла до філії УНО, та на ділі це нічого не змінило в праці, ті самі членки далі брали активну участь у влаштуванні різних імпрез.

У 1975 році Віра Федущак і Ольга Пяста організували доповіді на тему "Українська культура" і "Великодні звичаї". Також влаштували виставку українських писанок для школи "Альберта" і давали пояснення, як їх писати. Ольга Пяста навчала два дні, як писати писанки, в Чарміхаель Чорч. Під час "мозаїки 75" Віра Федущак і Розалія Соткова влаштували виставку книжок. Показували на ній книжки, присвячені міжнародному рокові жінки, що їх написали наші жінки.

У 1975 році за школу танців і співу відповідала Ольга Пяста, Віра Федущак

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК В РЕДЖАЙНІ 1979 РОКУ

Зліва до права сидять у першому ряді: секретарка Т. Марунчак, касирка А. Ґулька, засновниця О. Корпусь, засновниця Є. Галапац, голова М. Лизанівська, заступниця голови С. Гудим, членка управи Р. Соткова. Другий ряд: Є. Прокан, М. Карапіта, А. Топольницька, К. Марко, О. Пухала, М. Филипчук, Е. Яців. Третій ряд: Є. Кунецька, В. Федущак, О. Хомин, Є. Дідович, П. Харик, Є. Семко, Р. Залуцька, О. Дребот. Горішній ряд: Є. Случинська, Ґ. Вилсон, Є. Ґнип, К. Чемрис, О. Кулинич, К. Лизанівська

Ярослава ЖЕРЕБЕЦЬКА

навчала співу в жіночому хорі, а Соня Гудим — у дитячому. Народні одяги виготовляла Ольга Пяста.

У 1974 році: а) учасниця змагань "Жіночого Світу" Катерина Марко приєднала 12 передплатниць для "Жіночого Світу"; б) Антон Гарас провадив лекції писання українських писанок для матерів і дітей у залі УНО; в) відділ ОУК допомагав членам МУНО, хлопцям і дівчатам, під час голодівки на знак протесту і з домаганням звільнити українських політичних в'язнів у СССР. Від 1975 року відділ ОУК поступово поповняли нові молоді сили і це облегшувало працю при підготовці всяких імпрез.

8 червня влаштовано в залі УНО свого роду свято з нагоди "Року жінки". На це свято запрошено голову Місцевої Жіночої Ради М. Лямонтань і вона прочитала реферат англійською мовою. Проводили програмою того вечора Віра Федущак і Анна Лизанівська. На закінчення святочного вечора Соня Гудим прочитала доповідь українською мовою. Члени МУНО й Дорасту заквітчали всіх присутніх жінок китицями квітів, а члени УНО почастували всіх вином.

29 вересня 1975 року влаштовано прощальний вечір для Анни і Григора Дадиків, що виїжджали на постійне проживання до Британської Колюмбії. Григір Дадик довгими роками був головою філії УНО, а його дружина Анна, теж довголітня членка ОУК, часто займала провідні становища.

Відділ ОУК продовжував культурно-освітню діяльність, часто разом з філією УНО. А в усіх імпрезах, що виходять з ініціятиви філії УНО, відділ ОУК завжди помагає. Він має досвідчених членок для організування і проводження всяких імпрез і кожночасно може приготовити українську їжу на всякі прийняття. Таких імпрез є доволі багато кожного року, членки-господині щоразу переймають на себе ту працю, виконують свій обов'язок бездоганно й безкоштовно.

Кожного року влаштовувано новорічну забаву "Маланку" з танцями й вечерою. Свято Державности проводилося за ініціятивою Комітету Українців Канади, ніколи не обійшлося там без співпраці відділу ОУК. В місяцях лютому й березні відбувалися академії і концерти в пам'ять патронки ОУК Ольги Басараб і на пошану жінок-героїнь. Такі ж самі академії та концерти уряджувано для вшанування Тараса Шевченка, Івана Франка та інших великих українських письменників та композиторів. До того роду святочних імпрез належало відзначування річниць Листопадового Чину, смерти вождів Симона Петлюри і Євгена Коновальця. Деякі імпрези відбувалися в формі бенкетів, "свято книжки" звичайно з чайним прийняттям. Давалися весняний та осінній чаї, різні прийняття у зв'язку з відвідинами визначних гостей. Немало праці коштували прийняття на весілля, різні товариські вечори, ювілеї, товариські забави з вечерою, приготування українських страв на "Мозаїку" кожного року, у павільйоні "Київ", частування кавою під час "бінго" — все те лягало тягарем на зорганізоване в ОУК жіноцтво і воно жертвенно всі ті обов'язки виконувало.

Щорічно й регулярно висилано гроші на такі потреби: бюджет і членські внески до Центральної Управи ОУК; на Фонд Українського Золотого Хреста; на Осередок Української Культури й Освіти; великодні й різдвяні побажання до "Жіночого Світу". Крім того відділ ОУК підпомагав фінансово "Українське

Слово" в Парижі і СФУЖО. Також збирали гроші для СКВУ, на пресовий фонд "Жіночого Світу", на приміщення для "Жіночого Світу", на допомогу курсантам Вищих Освітніх Курсів, на "Об'єднаний заклик допомогових організацій", на Раду Багатокультурности, на видання книжок деяких українських авторів (деякі книжки закуплено), на видання підручників до науки української мови, на допомогу УВАН, на монографію Лесі Українки й Ольги Басараб, на курси українознавства, на кошти Крайових Конференцій УНО й ОУК, на допомогу "Новому Шляхові", щоб закупити нові машини, на допомогу українській школі, що міститься в будинку державної школи "Атабаска" в Реджайні, на допомогу умово недорозвиненим і дітям-калікам, на лікування хвороби пістряка і т.д.

Представниці відділу ОУК постійно брали участь у всіх засіданнях та імпрезах місцевої Жіночої Ради.

1976 року відвідала наш відділ Люба Чайковська, Голова Центральної Управи ОУК. На сходинах поінформувала про з'їзд "Світового Конґресу Жіночих Організацій". Зроблено збірну світлину з Любою Чайковською і подано допис до "Жіночого Світу" про її відвідини.

У листопаді 1978 року відзначено 45-літній ювілей відділу ОУК у Реджайні. Запрошено Йосифину Климків з Вінніпеґу, щоб виголосила головну доповідь. Членка Єва Галапац передавала спогади про життя відділу від дня заіснування аж до ювілею. Доповідала в українській мові, а її доня, Анна Лизанівська, перекладала її слова на англійську мову.

В роках 1977, 1978 і 1979 відбувалася в Реджайні "Мозаїка" — показ культури, мистецтва, національних особливостей різних народів, що поселилися в Реджайні, кожен з них мав свій павільйон, українці мали павільйон "Київ", що в перших двох роках розмістився в домівці УНО, а в 1979 році — в залі католицької церкви. Членки ОУК багато напрацювалися в усіх ділянках тієї широкої імпрези.

В 1979 році відбулося "свято книжки" і відзначення Міжнародного Року Дитини, у тому спільно співпрацювали відділ ОУК і філія УНО.

Для вжитку істориків організаційного українського життя в Канаді, подані тут понижче членки, що в часі між 1954 і 1979 роком займали різні пости чи то в управі відділу чи то як референтки, делеґатки і представниці в усяких установах, товариствах і ділянках громадської праці, що входила в засяг діяння ОУК:

Голови: Ольга Корпусь, Олена Пухала, Павлина Харик, Анастасія Луців, Євгенія Прокан, Емілія Яців, Анна Дадик, Ерна Кудеревко, Єва Галапац, Віра Федущак, Анна Лизанівська. Анна Лизанівська — наймолодша голова управи, це доня піонерів-засновників УНО й ОУК, Михайла та Єви Галапац.

Заступниці голов: Єва Галапац, Ольга Корпусь, Олена Пухала, Анна Дадик, Ерна Кудеревко, Емілія Яців, Євгенія Семко, Павлина Харик, Тетяна Марунчак.

Секретарки: Єва Галапац, Анна Дадик, Анастасія Луців, Розалія Федущак, Ольга Корпусь, Ерна Кудеревко, Катерина Марко, Віра Федущак, Соня Гудим, Тетяна Марунчак.

Касирки: Анна Топольницька, Анна Дадик, Олена Пухала, Євгенія Семко, Ерна Кудеревко, Анна Ґулька.

Членки управи: Євгенія Семко, Олена Пухала, Ольга Корпусь, Марія Мацьків, Павлина Харик, Розалія Соткова.

Перевірна комісія: Ольга Корпусь, Франка Смерек, Олена Пухала, Марія Ничка, Павлина Харик, Емілія Яців, Єва Галапац, Анастасія Луців, Євгенія Семко, Ерна Кудеревко, Віра Федущак, Євгенія Случинська, Марія Лестишин, Анна Дадик, Марія Матуляк, Розалія Солодюк, Анна Топольницька, Ґеновефа Козакевич, Ольга Пяста, Марія Сторожук, Євгенія Дідович, Розалія Залуцька, Катерина Чемрис.

Кольпортерки і контестантки "Жіночого Світу": Олена Пухала, Розалія Солодюк, Катерина Марко, Анна Кащук, Марія Мацьків, Ольга Корпусь, Соня Гудим, Тетяна Марунчак, Віра Федущак.

Господині: Анастасія Луців, Марія Лестишин, Євгенія Семко, Єва Галапац, Анна Топольницька, Євгенія Прокан, Марія Сторожук, Емілія Яців, Марія Филипчук, Павлина Бубен.

Культурно-освітні референтки: Онися Дребот, Віра Федущак, Лілія Горт, Анна Ребан, Ґеновефа Козакевич, Ольга Пяста, Ерна Кудеревко, Соня Гудим, Анна Лизанівська, Марія Филипчук, Євгенія Семко, Тетяна Марунчак, Розалія Соткова. Від місяця лютого 1979 культурно-освітню працю і школу танців провадять Орест і Марійка Підзамецькі.

Імпрезові комітети: Ґеновефа Козакевич, Лілія Горт, Анна Дутка, Єва Галапац, Євгенія Дідович, Павлина Харик, Євгенія Романов, Наталія Острижнюк, Анна Лизанівська, Ерна Кудеревко, Євгенія Семко, Соня Гудим, Віра Федущак, Євгенія Ґнип.

Представниці до Місцевої Жіночої Ради: Ольга Корпусь, Євгенія Семко, Павлина Харик, Ольга Пяста, Розалія Соткова, Марія Ничка-Блок.

Представниці до відділу КУК: Ольга Корпусь і Тетяна Марунчак.

Відповідальні за телефонний зв'язок: Євгенія Семко, Марія Лестишин, Ольга Хомин, Розалія Залуцька.

Керівнички "бінґо": Анна Ґулька, Розалія Залуцька.

Відділ ОУК у Реджайні у своєму ювілейному році має 40 членок. Дві членки виїхали: Марія Саґаль і Анна Дадик. Чотири членки відійшли у вічність: Павлина Браташ, Маґда Матуляк, Павлина Бубен, Анастасія Луців.

Управа, перевірна комісія, референти й комітети в 1979 році.

Голова — Анна Лизанівська; попередня голова — Віра Федущак; заступниця голови — Соня Гудим; писарка — Тетяна Марунчак; касирка — Анна Ґулька; членка управи — Розалія Соткова.

Перевірна комісія: Розалія Залуцька, Катерина Чемрис, Віра Федущак.

Комітети й референтки: господарський комітет — Єва Галапац, Марія Лестишин, Марія Сторожук, Марія Карапіта, Марія Филипчук, Катерина Чемрис, Ольга Хомин, Євгенія Прокан, Емілія Яців; комітет "бінґо" — Анна Ґулька, Розалія Залуцька; імпрезовий комітет — Євгенія Ґнип, Розалія Соткова, Євгенія Романов; телефонний зв'язок: Ольга Хомин, Розалія Залуцька; культурно-освітня референтура — Розалія Соткова, Соня Гудим;

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК В РЕДЖАЙНІ 1979 РОКУ

Зліва до права сидять: голова М. Лизанівська, членка управи Р. Соткова. Стоять: заступниця голови С. Гудим, касирка А. Ґулька, секретарка Т. Марунчак

комітет для справ багатокультурности — Анна Лизанівська, Ґеня Вілсон; кольпортерка "Жіночого Світу" — Віра Федущак.

На річних загальних зборах для вибору управи на 1979 рік, попередня голова управи, Віра Федущак, вручила почесні грамоти від Центральної Управи ОУК членкам-піонеркам Єві Галапац, Ользі Корпусь, Розалії Федущак, Анастасії Луців.

Можливо, що інші відділи ОУК, у більших містах, де більше скупчення українців, дійшли до кращих досягнень. Але відділ у Реджайні має те вдоволення, що зробив усе, що тільки було в його силі, а в деяких справах навіть перевищив свої сподівання. Його членки працювали щиро, віддано, безінтересовно. Пам'ятали і пам'ятають, що до того зобов'язує їх славне наше минуле і для нього слід закладати підвалини під надійне майбутнє. А це можна осягнути тільки працею, і то не абиякою, а щирою, з почуттям обов'язку, що випливає з глибини душі. І також з віри у свій нарід, що не зламався під страшними лихоліттями в давній і найновішій своїй історії, завжди прямував до волі, завжди знаходив у собі синів і дочок, що де б вони не жили, але завжди в них була і ділом себе проявляла свідомість найбільшого обов'язку: жити і

працювати для свого народу, голосити правду про нього в світі, виховувати своїх дітей на те, щоб вони продовжали діло їхніх батьків. Щира й жертвенна праця і посвята, віра в свій нарід і його майбутність ставали прикладом молодшій ґенерації, що вже працює разом з батьками і далі служитиме своєму народові на його добро і славу.

Ярослава ЖЕРЕБЕЦЬКА

Відділ ОУК у Саскатуні

Історія відділу ОУК у Саскатуні мала б послужити нам спробою краще пізнати минуле, глибше зрозуміти сучасне і з вірою та надією глядіти в майбутнє. У ній, як у кожній історії, натрапляємо на світлі періоди, але можемо бачити й часи занепаду.

Одну частину історії нашого відділу, його заснування, перші роки і діяльність за 25 років — уже написано. А тепер перед нами другий етап, що починається діловим роком 1956.

Управа відділу в тім році складалася з таких членок: голова — Галина Дершко; перша заступниця голови і культурно-освітня референтка — Степанія Зеленко; друга заступниця голови — Дора Туранська; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Катерина Карапінка; членка управи — Анна Лащук.

Перевірна комісія — Павлина Басараб, Марія Валько, Ярослава Жеребецька.

Референтки та співробітниці управи: господиня — Дора Туранська; референтка Фонду Золотого Хреста — Марія Бедзик; справи "Рідної Школи" — Френсіс Перчишин; відвідувачки хворих — Марія Марків, Анна Лащук; відпоручниці до відділу КУК — Іванна Романів, Галина Дершко, Анна Гнатюк, Анна Лащук.

Важливіші події в діяльності відділу: а) радіопередача для відзначення 25-річчя Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб; б) драматичний гурток дав виставу "Панна-Штукарка", у ній брали участь членки ОУК; в) святочні сходини на честь Ольги Басараб, на сходинах присутні гості інж. Осип Бойдуник, ред. Олег Штуль-Жданович, д-р Степан Росоха, після доповіді подано перекуску.

Заходами д-ра Степана Дершка започатковано дитячі радіо-передачі, комерційною частиною зайнялася Галина Дершко, програму підготовляла Магдалина Жеребецька, притягано до неї часто молодь МУНО і дітей з "Рідної Школи". Ці передачі здобули собі розголос у цілому Саскачевані.

Спільно з відділом КУК відзначено 10-річчя його діяльности.

"Рідна Школа" начисляла 44 дітей, спільно з батьківським комітетом улаштовано для неї дитячу забаву.

Відбувалися культурно-освітні вечори по домах членок. Спільно з філією УНО і Братніми Організаціями відділ узяв участь у відзначенні 75-річчя генерала Миколи Капустянського.

У 1957 році до управи відділу ОУК входили: голова — Анна Гнатюк; перша заступниця голови — Марія Бедзик; друга заступниця голови — Анна Лащук; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Анна Залещук; членка управи — Галина Дершко.

Перевірна комісія — Галина Дершко, Анна Корда, Анна Костишин.

Відпоручниці до відділу КУК — Іванна Романів, Павлина Басараб, Анна Костишин, Анна Лащук; референтка "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька; культурно-освітня референтка — Софія Лемішка; референтка Фонду Золотого Хреста — Марія Бедзик; господиня — Анна Лащук.

Діяльність:

Відбувалися культурно-освітні вечірки: шилися речі для розпродажу під час "Весняного Чаю" і Карнавалу "Рідної Школи", де учителювала Наталка Папіж.

Контенстантка "Жіночого Світу", Галина Дершко, що вже другий рік підряд узяла на себе цей обов'язок, розпродувала книжки і приєднала "Жіночому Світові" 6 нових передплатниць.

Відділ ОУК узяв участь у вшануванні довголітнього диригента і композитора Якова Бубнюка з 70-річчям з дня його народження, також ушановано д-ра Тимоша Павличенко з його 65-річчям. Відділ приклав теж чимало праці у підготові до 35-літнього ювілею філії УНО в Саскатуні.

З нагоди приїзду Євгенії Ситник, членки Центральної Управи ОУК, відбулися ширші сходини.

Для здобуття фондів розпродувано ванілку до печива, за зібрані гроші закуплено новий посуд до варення кави і кухню за $727.

До праці в 1958 році загальні збори покликали управу з таких членок: голова — Анна Гнатюк; заступниця голови — Марія Бедзик; секретарка —

Магдалина Жеребецька; касирка — Анна Залещук членка управи — Галина Дершко.

Перевірна комісія — Анна Корда, Наталя Папіж, Романа Кравчук.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Лещук, Іванна Романів, Францес Перчишин, Анна Гнатюк; референтка Фонду Золотого Хреста — Ярослава Жеребецька; культурно-освітня референтка — Марія Бедзик; референтка "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька; господині — Дора Туранська, Марія Семків, Анна Корда.

Діяльність:

Започатковано вечори вишивання і писання писанок; далі велися радіопередачі під керівництвом д-ра Степана Дершка; доповідачки — Надя Небелюк і Галина Дершко; "Рідна Школа" виступала з концертами на всіх національних святах і більших товариських імпрезах, членки помагали в підготові до концерту співачки Лесі Зюбрак; діти з "Рідної Школи" виступали в дитячій виставі "Коза-Дереза", режисерувала Іванна Романів; Галина Дершко виїжджала з доповіддю на 25-річчя ОУК у Реджайні; влаштовано прийняття з нагоди приїзду президента УНО Миколи Плавюка; після похорону д-ра Тимоша Павличенка відділ ОУК улаштував поминальний обід.

Справами відділу в 1959 році завідувала управа в такому складі: голова — Анна Гнатюк; заступниця голови — Марія Бедзик; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Рахиля Ковалюк; членка управи — Ольга Чорна.

Перевірна комісія — Галина Дершко, Романа Кравчук, Анна Залещук.

Референтка "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька; культурно-освітня референтка — Галина Дершко; представниця "Жіночого Світу" й одночасно контестантка того журналу — Анна Лащук; господиня — Марія Бедзик; заступниці господині — Марія Семків і Анна Корда.

Діяльність:

Наступила зміна вчителя "Рідної Школи", прийшла на вчительку Іванна Романів; при "Рідній Школі" започатковано Вищі Освітні Курси, вела їх Надя Небелюк; подаровано до міської бібліотеки українські книжки, в тому й Альманах ОУК; зорганізовано поміч українцям у Югославії, що потерпіли від землетрусу, висилано їм панкунки, на ту ціль відбулося велике чайне прийняття в подружжя Дершків; відначено 35-ту річницю смерти патронки ОУК, Ольги Басараб; улаштовано чайне прийняття з нагоди приїзду голови Крайової Екзекутиви УНО Михайла Шарика і відвідин інж. Дмитра Андрієвського; у вуличній збірці на українські цілі помагали дівчата з МУНО; Денися Гнатюк учила народних танців у філії УНО.

У 1960 році керівництво діяльністю відділу лежало в руках голови Наді Небелюк, на чолі такого складу управи: заступниця голови — Анна Гнатюк; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Анна Залещук;

Перевірна комісія — Анна Лащук, Галина Дершко, Рахиля Ковалюк.

Відпоручниці до відділу КУК — Іванна Романів, Анна Гнатюк, Ярослава

КУРСИ ПИСАННЯ ПИСАНОК, ІНСТРУКТОРИ Н. ДІБРОВНА й А. БУКОВСЬКА

Зліва до права сидять: О. Діброва, М. Лучка, Р. Панчук. Стоять: Я. Жеребецька, М. Коваль, П. Коваль, Б. Жеребецький, М. Чарний, З. Коваль, Г. Поліщук, Л. Сирол, О. Поліщук, Р. Папіж, Д. Лучка, А. Сирол, Настя Діброва

Жеребецька, Надя Небелюк; господині — Катерина Карапінка, Анна Лащук; представниця "Жіночого Світу" — Анна Лащук.

Діяльність:

Цього року відбулося багато доповідей на різні теми. На кожних сходинах членки по черзі читали короткі доповіді. Слово про Наталю Кобринську мала Галина Дершко, крім того читано: "Різьбимо душу", "Ми і наші сусіди", "Рідна книжка, як єдиний засіб виховання"; читано і пояснювано статут. Відділ відвідала Ірина Пеленська з Австралії з цікавою доповіддю про життя українців у тій країні.

Величаво відзначено 100-літні роковини Уляни Кравченко з рефератом про неї Магдалини Жеребецької; у "Рідній Школі" далі навчала Іванна Романів; по домах відбувалися вечори шиття й вишивок, дохід з того ішов на "Рідну Школу", до її бібліотеки закуплено нові книжки.

Відділ узяв участь у відзначенні "Року втікача" під фірмою відділу КУК. З того передано $500 на потреби залишенців у Німеччині й Австрії.

Далі велися радіопередачі з рамени УНО, займалася тим і переводила програму Галина Дершко.

Померла членка Анна Савка, прощальне слово над могилою сказала Магдалина Жеребецька.

У 1961 році загальні збори обрали управу, що до неї ввійшли: голова — Анна Гнатюк; заступниця голови — Романа Кравчук; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Марія Бедзик; членка управи — Ольга Чорна.

Перевірна комісія — Галина Дершко, Рахиля Ковалюк, Ольга Конопка.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Лащук, Рахиля Ковалюк, Анна Гнатюк, Ярослава Жеребецька; представниця "Жіночого Світу" — Анна Лащук; референтки "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька, Ольга Бабух; господині — Анна Лащук, Анна Корда; референтка Фонду Золотого Хреста; — Ольга Чорна; опікунка умово хворих — Романа Кравчук.

Діяльність:

"Рідна Школа" під управою Іванни Романів виступила з концертом колядок на тлі образу українських народніх звичаїв; під проводом Марії Бедзик та Анни Буковської велося вишивання та писання писанок; після концерту Капелі Бандуристів в Українському Національному Домі влаштовано для неї прийняття; далі ведуться радіопередачі, як минулими роками.

Комітет під проводом Іванни Романів підготовив святкування пам'яті Тараса Шевченка у 100-річчя його смерти, що тривали цілий тиждень з кінцевим концертом при участі всіх сил Саскатуну.

Танцювальний гурток "Євшан" під управою Наді Павличенко улаштував фолкльорно-балетний виступ "Причинна". Членка ОУК Магдалина Жеребецька в ролі "Причинної" розказувала, що діється на сцені.

Після виступу співака Мирослава Скали-Старицького, відбулася перекуска для присутніх; велася наука народних танців з інструкторами Юрієм Жеребецьким і Антоном Гнатюком; Настя Дібровна і Ярослава Жеребецька зайнялися вечорами вишивання і кроєння строїв; у "Рідній Школі" знову зміна вчительки, науку тепер веде Олена Волчук, відділ ОУК тісно співпрацює з батьківським комітетом.

До управи відділу в 1962 році обрані: голова — Марія Бедзик; заступниця голови — Романа Ковалюк; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Анна Гнатюк; членка управи — Галина Дершко.

Перевірна комісія — Наталя Папіж, Ольга Чорна, Романа Кравчук.

Культурно-освітня референтка — Анна Гнатюк; референтка Фонду Золотого Хреста — Ольга Чорна; референтка "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька; господиня — Ольга Конопка; представниця "Жіночого Світу" — Галина Дершко; відпоручниці до відділу КУК — Марія Бедзик, Анна Гнатюк; відвідувачка хворих — Ольга Конопка.

Діяльність:

Разом з відділом МУНО влаштовано традиційну забаву під вечір "Маланки"; з "Рідною Школою" — якнайтісніша співпраця, улаштовано виховний семінар для батьків дітей "Рідної Школи" з повчальними доповідями; вшановано пам'ять Ольги Басараб і відбуто Свято Героїнь, співав хор під управою Юлії Карапінки; під час відзначення 30-річчя УНО членки підготовили великий бенкет; ішла підтримка для Вищих Освітніх Курсів, на їх потреби влаштовано розігравку ляльки в українському строї, дарунок д-ра Степана Дершка, стрій пошили Марія Бедзик і Ольга Конопка.

На запрошення о. крилошанина Володимира Івашка, відділ ОУК узяв участь у панахиді й поминках по Северині Левицькому, (Сірому Леві в Пластовому Уладі), рідному братові патронки ОУК, Ольги Басараб, відповідне до хвилини слово виголосила Магдалина Жеребецька.

Ішла співпраця зо СФУЖО; продовжувалися вечори вишивок.

Головою відділу на діловий рік 1963 обрано Марію Бедзик, а в управі знайшлися такі членки: заступниця голови — Анна Лащук; секретарка — Магдалина Жеребецька; скарбничка — Романа Кравчук; членка управи і культурно-освітня референтка — Анна Гнатюк.

Перевірна комісія — Галина Дершко, Ольга Чорна, Ольга Конопка.

Комітет "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька, Настя Дібровна; господиня — Анна Лащук, а для справ винайму кухні — Настя Дібровна; представниця "Жіночого Світу" і кольпортерка — Анна Лащук; референтка Фонду Золотого Хреста — Настя Дібровна; опікунка умово хворих — Анна Корда; представниця до відділу КУК — Романа Ковалюк, вона теж делеґатка до Місцевої Жіночої Ради; відповідальна за телефонічні повідомлення — Марія Семків.

Діяльність:

На потреби "Нового Шляху" вислано $100; у "Рідній Школі" 40 дітей, учителька — Олена Волчук, побільшено дитячу бібліотеку при школі на 70 книжок, "Рідна Школа" бере участь в усіх імпрезах в Українському Національному Домі; у танцювальній групі — 33 дітей; упорядковано театральну ґардеробу, займалося тим подружжя Найчуків; членки ОУК співали в спільному хорі при симфонічній оркестрі.

На спільному свяченому гостем був сенатор Павло Юзик, при тій нагоді його відзначено; відділ привітав редактора "Українського Слова" з Парижу, Олега Штуля-Ждановича.

Членка ОУК Анна Гнатюк передруковувала українські лекції для кореспонденційного курсу при Департаменті Освіти. Лекції підготовили вчительки Рома Франко і Соня Ціпівник.

Спільно з відділом КУК відзначено 50-річчя смерти Лесі Українки.

У 1964 році до управи відділу ОУК обрані: голова — Романа Кравчук; заступниця голови — Марія Бедзик; секретарка — Магдалина Жеребецька; скарбничка — Катерина Карапінка; членка управи — Павлина Басараб.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У САСКАТУНІ В 1963 РОЦІ

Зліва до права сидять: О. Конопка, Р. Кравчук, А. Лащук, М. Бедзик, М. Жеребецька, А. Гнатюк. Стоять: К. Карапінка, М. Марків, Н. Дібровна, Р. Ковалюк, А. Костишин, Я. Жеребецька, А. Корда

"ВЕРТЕП" У "РІДНІЙ ШКОЛІ", 1964 РОКУ

(Строї приготовила вчителька О. Волчук)

ДЕНЬ МАМИ

На сцені учні "Рідної Школи" з учителькою Оленою Волчук

Перевірна комісія: Ольга Чорна, Анна Костишин, Анна Гнатюк.

Комітет "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька, Настя Дібровна; референтка Фонду Золотого Хреста — Ярослава Жеребецька; господині — Ольга Конопка, Анна Корда.

Діяльність:

"Рідна Школа" з учителькою Оленою Волчук підготовила програму на св. Миколая під назвою "Зимова казка", на концерті була присутна радна Міста Селлі Мерчант, св. Миколай обдарував її вишитою серветкою, про цей виступ була стаття в англомовній пресі, також передавано його через телевізію.

Курс писання писанок переводили інструкторки Настя Дібровна і Анна Буковська; до контесту для "Жіночого Світу" ставала Одарка Дібровна; під час Різдва ішли радіопередачі від ОУК, МУНО і "Рідної Школи".

З ініціятиви членок комітету "Рідної Школи", Насті Дібровної і Ярослави Жеребецької підготовлено великий бенкет, на нього запрошено всіх колишніх учнів тієї школи. Головним доповідачем був Роман Романів, теж колишній учень "Рідної Школи" при УНО. При тій нагоді роздано нагороди за пильне читання книжок з рідно-шкільної бібліотеки.

Від УНО призначено стипендію на навчання українсько мови, в тій школі студіюють 52 студенти.

Юрій Жеребецький та Антін Гнатюк далі були інструкторами українських народних танців; танцювальна група виступала на З'їзді МУНО в Реджайні, членки ОУК її там сердечно приймали.

Цього року започатковано давати забаву на "Маланки" спільно з відділом КУК.

Під проводом голови Марії Бедзик працювала в 1965 році така управа відділу ОУК: заступниця голови — Романа Кравчук; секретарка — Магдалина Жеребецька; членка управи — Павлина Васараб.

Перевірна комісія — Галина Дершко, Анна Гнатюк, Ольга Чорна.

Комітет "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька, Настя Дібровна, Ольга Чорна, Люба Поліщук; референтура Фонду Золотого Хреста — Ольга Чорна, Ярослава Жеребецька, Настя Дібровна; культурно-освітня референтка — Анна Гнатюк; господині — Ольга Конопка, Анна Корда; представниця "Жіночого Світу" — Павлина Васараб, відпоручниці до відділу КУК — Галина Дершко, Романа Ковалюк, Марія Бедзик; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Романа Кравчук; опіка над умово хворими — Дора Турянська; відповідальна за телефонічні повідомлення — Ольга Конопка.

Діяльність:

Відділ брав участь у хорі для відзначення ювілею провінції Саскачеван; відбувалися гутірки на різні теми, доповідала на них Надя Небелюк; відбувся контест популярности Української Стрілецької Громади, королевою в ньому вийшла учениця "Рідної Школи" Галя Поліщук; відділ помагав "Пластові" у відзначенні його 10-річчя в Саскатуні, в одноактовій виставі головну ролю грала голова відділу Марія Бедзин.

ГОСТИНА о. МИКОЛАЯ В "РІДНІЙ ШКОЛІ" 1964 РОКУ, ПІСЛЯ СЦЕНКИ "ЗИМОВА КАЗКА"

Підготовила вчителька Олена Волчук

За фінансовою допомогою ОУК і Братніх Організацій вислано 6 курсантів на Вищі Освітні Курси в Торонто; поможено танцювальному гурткові "Євшан" створити батьківський комітет.

До Саскатуну приїхав з відвідинами Василь Авраменко, зорганізував усіх танцюристів у місті і перевів з ними семінар танців.

У 1966 році в відділі ОУК діяла та сама управа, що й попереднього року.

Під час Святої Вечері наділено членок ОУК пропам'ятними відзнаками; радіостанція передавала українську різдвяну програму; створилася спеціяльна комісія з професійних сил у справі навчання української мови в середніх школах, брали в ній участь також членки ОУК.

Запляновано великий попис українських народних танців, запрошено танцювальний гурток "Шумка" з Едмонтону, приїхала Надя Павличенко, перша інструкторка й засновниця танцювального гуртка "Євшан". Заготовлено строї для танцювальної групи, гуцульські строї пошито при помочі Олени Волчук та Анни Буковської. Танцювальний гурт "Євшан" виїздив до Йорктону та сусідньої Канори, успіх був дуже гарний, членки ОУК їздили помагати, бож молодь у "Євшані" це майже самі члени МУН й діти членів Братніх Організацій.

Кінцевий концерт танцювальної групи при УНО і молоді парафії св. Юрія відбувся в авдиторії Українського Національного Дому УНО.

ТАНЦЮРИСТИ ШКОЛИ УНО 1964 РОКУ, ІНСТРУКТОРИ:

Юрій Жеребецький, Антін Гнатюк

У 1967 році господарила в відділі ОУК управа під проводом голови Анни Гнатюк, а складалася вона з таких членок: заступниця голови — Настя Дібровна; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Марія Ничка; членка управи — Романа Кравчук.

Перевірна Комісія — Рахиля Ковалюк, Галина Дершко, Ольга Чорна.

Відпоручниці до відділу КУК — Настя Дібровна, Галина Дершко, Анна Гнатюк; делеґатка до "Місцевої Жіночої Ради"— Марія Ничка; референтка "Рідної Школи" — Ярослава Жеребецька, вона теж референтка Фонду Золотого Хреста; господині — Ольга Конопка й Анна Корда; опікунка умово-хворих — Дора Турянська.

Діяльність:

Відділ вітав нового директора Центральної Канцелярії КУК, д-ра Ярослава Кальбу, що доповідав про Шевченківську Фундацію і також про участь українців у Світовій Виставці в Монтреалі, так званій ЕКСПО 67.

Продовжувалися писання писанок і вишивання; відділ ОУК поміг філії відновити домівку після вогню; "Рідна Школа" підготовила Свято Матері, присутній був там секретар Крайової Екзекутиви УНО, мґр Євген Мастикаш; "Євшан" здобув першу нагороду на пописі т.зв. Ґаля-Найт, запрошено його танцювати в Оттаві перед королевою Єлисаветою II і потім на Світовій Виставці в Монтреалі; після повороту "Євшану" відділ улаштував йому привітальний бенкет; у залях трьох складових організацій КУК почалася наука українських народних танців для найменших, у всіх трьох курсах інструкторами були члени "Євшану".

ЧЛЕНКИ ОУК І МУНІВКИ ПЕРЕД СТОЛОМ ГОТОВИМ ДО БЕНКЕТУ (1966) РІК

Зліва до права: Г. Солотицька (Поліщук), А. Грицан, З. Коваль, А. Гнатюк, А. Буковська, Д. Жуковська, О. Конопка, М. Коваль, П. Васараб

З нагоди 35-річчя філії УНО влаштовано бенкет, зайнявся тим відділ ОУК.

Учителька Олена Волчук мусіла покинути школу після смерти чоловіка, навчання в "Рідній Школі" перебрала Софія Лемішка.

ВИШИВАНИЙ БАЛЬ У ЗАЛІ УНО 1967 РОКУ,

заходом танцювальної групи "Євшан"
при допомозі батьківського комітету і членок ОУК

В управі відділу ОУК на 1968 рік зайшли дуже невеликі зміни в порівнянні з минулим роком: та сама голова і заступниця голови, що була одночасно культурно-освітньою референткою, секретарка і скарбничка. На місце членки управи Романи Кравчук, прийшла Ольга Чорна.

У перевірній комісії — Галина Дершко, Романа Кравчук, Романа Ковалюк.

Комітет "Рідної Школи" — Галина Дершко, Ярослава Жеребецька; комітет відвідування хворих — Дора Туранська, Анна Корда, Марія Семків; три господині: загальна — Павлина Васараб, для справ імпрез — Анна Лащук, для винайму залі — Настя Дібровна.

Діяльність:

Відділ постійно помагав "Червоному Хрестові", зокрема багато помагали дівчата з МУНО; перший попис малої танцювальної групи перйшов з великим успіхом, група налічує 280 малих танцюристів, працює над ними 12 інструкторів, що обрали з-поміж себе управу в особах Юрія Жеребецького, Ярослава Вовка й Антона Гнатюка; влаштовано "Весняний чай" з прибутком на Фонд Золотого Хреста; для МУНО і "Євшана" велися вечори писання писанок; відділ відвідала секретарка Центральної Управи ОУК Ярослава Зорич; у "Рідній Школі" знову зміна вчительок, відійшла Софія Лемішка, прийшла І. Шидловська; у школі навчається 21 учень; відділ створив "залізний фонд" на кошти віднови домівки.

При кермі відділу ОУК у 1969 році стояла управа з головою Анною Лащук, заступницею голови Анною Гнатюк, секретаркою Магдалиною Жеребецькою, касиркою Марією Ничкою і членкою управи Ольгою Чорною.

Перевірна комісія — Настя Дібровна, Галина Дершко, Рахиля Ковалюк.

Відпоручниці до відділу КУК — Романа Кравчук, Ярослава Жеребецька, Анна Гнатюк, Анна Лащук; господиня — Марія Семків; делегатка до Місцевої Жіночої Ради — Рахиля Ковалюк.

У взаєминах відділу з Братніми Організаціями зайшли деякі непорозуміння, в наслідок чого ОУК не могла користуватися домівкою, навіть загальні збори відбувалися в приватній хаті Анни Лащук.

У Саскатуні гостив хор ім. Олександра Кошиця з Вінніпегу і танцювальний гурток "Русалка" теж звідти, не було їх як відповідно прийняти через брак доступу до домівки. Тим самим і решта праці відділу дуже послабилася у вижиданні рішення від Центральної Управи ОУК і Крайової Екзекутиви УНО. Все ж таки відділ не хотів переривати своєї праці, сходини відбувалися по домах членок, улаштовано з великим успіхом Андріївський вечір у хаті Галини й д-ра Степана Дершків, участь брали МУНО і "Євшан", програмою проводили Анна Гнатюк і Ярослава Жеребецька.

У 1970 році відносини наладналися на краще, обрано управу відділу з таких членок: голова — Марія Ничка; заступниця голови — Ярослава Жеребецька; секретарка — Магдалина Жеребецька; касирка — Рахиля Ковалюк; членка управи й одночасно культурно-освітня референтка — Настя Дібровна.

Перевірна комісія — Романа Кравчук, Ольга Чорна, Галина Дершко.

ЗУСТРІЧ З КОЛИШНІМИ ЧЛЕНКАМИ В ДОМІ АННИ ГНАТЮК , 1971 РОКУ

Зліва до права: в першому ряді знизу — О. Волчук, колишня вчителька, господиня дому А. Гнатюк; у другому ряді: Я. Жеребецька, гість з Вінніпеґу Люба Чайковська, О. Конопка, М. Жеребецька

Зв'язкова до МУНО — Анна Гнатюк; референтка імпрез — Дора Туранська; господиня — Францес Перчишин; відпоручниці до відділу КУК — Ярослава Жеребецька, Анна Гнатюк, Романа Кравчук; референтка Фонду Золотого Хреста — Романа Кравчук; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Рахиля Ковалюк; комітет для танцювальної групи — Романа Кравчук і Настя Дібровна.

На загальних зборах відділу присутна була, як гостя, редакторка "Жіночого Світу" Степанія Бубнюк і заступниця голови Центральної Управи ОУК Анна Вах, три члени Крайової Екзекутиви УНО та один представник Крайової Управи МУНО.

Голова Марія Ничка несподівано захворіла й мусіла зрезиґнувати, на її місце прийшла заступниця голови Ярослава Жеребецька; у залі "Просвіти" відбулася зустріч з представниками Українського Народного Союзу сенатором Павлом Юзиком, Йосипом Лисогором і Богданом Зоричем, членки відділу ОУК узяли в ній участь; відбулося прийняття з чаєм з нагоди приїзду д-ра Миколи Суховерського з Едмонтону; з рамени СФУЖО влаштовано так звану "рушникову сесію" з участю членок ОУК; до управи Ради Мирян увійшла, як членка, голова відділу ОУК; слід занотувати активну участь ОУК у зустрічі з

СВЯТО ГЕРОЇНЬ 1972 РОКУ

Деклямує Ірина Гнатів, членка МУНО

губернатором Саскачевану д-ром Степаном Воробцем, приготовано вечерю-бенкет для губернатора й англомовних гостей у Ґалерії Мендель-Арт.

Урочисто відзначено 40-річчя ОУК під патронатом дружини губернатора д-ра Степана Воробця; д-р Степан Дершко на свій кошт спровадив з Едмонтону показ ноші "Українка в минулому", виставка її ішла два рази, відділ ОУК приготовляв обід для гостей у домівці УНО.

Праця відділу ОУК у 1971 році проходила під головуванням Ярослави Жеребецької з такими членками управи: заступниця голови — Настя Дібровна; секретарка — Марія Клименко; касирка — Люба Поліщук; членки управи — Галина Дершко й Ольга Чорна.

Перевірна комісія: Романа Кравчук, Марія Ничка, Ольга Конопка.

Референтка імпрез — Рахиля Ковалюк; культурно-освітня референтка — Анна Гнатюк; референтка Фонду Золотого Хреста — Анна Лащук, вона теж узяла на себе обов'язок відвідувати хворих; господиня — Розалія Кондра.

Діяльність:

ОУК тісно співпрацювала в усіх справах з відділом КУК, узяла участь у відначенні 25-річчя Комітету Українок Канади; відбулася зустріч з Головою Центральної Управи ОУК, Любою Чайківською, колишньою членкою відділу ОУК у Саскатуні та однією з засновниць Комітету Українок Канади; при нагоді

прогульки до Епархіяльного Музею при катедрі св. Юрія зложено даток від відділу.

Танцювальна група "Євшан" відтворила "Ніч під Івана Купала" у народно-балетній формі укладу Дарії Снігурович з Вінніпеґу, в той спосіб "Євшан" відзначував своє 10-річчя і членки ОУК узяли в тому громадну участь.

З ІНСЦЕНІЗАЦІЇ

"МОЛИТВА В КЕЛІЇ",

1972 РОКУ

Виконує Люба Поліщук

Заходом МУНО при допомозі ОУК відбувалися вишивані вечерниці; в управі курсів українознавства від ОУК є Анна Гнатюк і Мирослава Клименко; відділ подбав за гостину для квартету "Верховина" і перекуску після доповіді Ярослава Гайваса; величаво відзначено 40-річчя Золотого Хреста, до церемонії наливання чаю запрошено представниць інших жіночих організацій, у програмі виступав співак Ярослав Щур з Вінніпеґу; редакторка Віра Ке з "Нового Шляху" відвідала Саскатун, одночасно побувала в Реджайні. На зустріч з нею запрошено до виступу групу "Євшан", після чого всі засіли до дружньої гутірки при перекусці; також відвідали Саскатун колишні членки відділу Марія Бедзик і Анна Зелена, прийнято їх часом, при чому обмінювалися думками про працю ОУК у їхніх місцевостях.

Як кожного року, так і в діловому році 1972 в управі відділу були майже ті самі членки, тільки мінялися місцями, або переймали інші референтури. Цього року лишилася та сама голова, Ярослава Жеребецька, заступницею голови, стала Мирослава Клименко, секретарювала Магдалина Жеребецька, касою завідувала Люба Поліщук, а на членок управи обрано Галину Дершко і Роману Кравчук.

Перевірна комісія — Ольга Конопка, Марія Ничка й Ольга Чорна.

Культурно-освітня референтка — Анна Гнатюк; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Марія Ничка й Ольга Конопка; зв'язкова до МУНО — Анна Гнатюк; відпоручниці до відділу КУК — Мирослава Клименко, Ярослава Жеребецька й Анна Гнатюк; господиня — Дора Турянська; референтка Фонду Золотого Хреста — Анна Лащук; за телефонічні зв'язки відповідала Марія Марків.

Діяльність цього року була жвава. Почалася з передачі різдвяної програми через радіо; у старечому домі Св. Йосифа влаштовано вечір з чаєм, до того відділ приклав чимало праці; "Євшан" справляв ювілей свого 10-річчя і знову ж не обійшлося без помочі ОУК; на святі Ольги Басараб Мирослава Клименко і Люба Поліщук вивели інсценізацію "Молитви в келії", її повторено пізніше на Святі Героїнь.

Відділ узяв участь у відзначенні 80-річчя кардинала Йосифа Сліпого; доповідач Білаш говорив про Раду Мирян; влаштовано "вишиваний баль" заходом ОУК і МУНО і роздано нагороду за найкращі сукні.

Під час літніх вакацій українські студенти влаштували "джемборі" в українському парку коло Пайк Лейк, у тому їм помагав місцевий відділ КУК. Від ОУК, Ярослава Жеребецька зайнялася прохарчуванням, а не проста це справа три дні харчувати приблизно 500 осіб. Відбувалися при тому всякі семінарі й покази, як писання писанок, вишивання, кераміка, музика, українське святочне печиво і т.п. На закінчення — велика спільна ватра зо співами й короткими сценками.

Відділ зібрав і вислав одіння до Бразілії незаможним українцям; спільно з МУНО влаштовано гарний Андріївський вечір з перекускою і ворожбами виливанням воску; якийсь час існував окремий хор ОУК, виступав на Святах Ольги Барасаб і Героїнь.

У 1973 році управа відділу ОУК була досить велика числом. Голова — Анна Лащук; заступниця голови — Мирослава Клименко; секретарка — Анна Гнатюк; касирка — Люба Поліщук; членки управи — Галина Дершко, Ярослава Жеребецька.

Перевірна комісія — Ольга Конопка, Ольга Чорна, Романа Кравчук.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Лащук, Ярослава Жеребецька, Анна Гнатюк, Мирослава Клименко; господині — Розалія Кондра, Настя Діброва; культурно-освітня референтка —Настя Діброва; зв'язкова до Міської Ради — Степанія Погорецька; референтка Фонду Золотого Хреста — Анна Лащук, вона ж і відвідувачка хворих; опікунка Дорасту МУНО — Ярослава Жеребецька; відповідальна за телефони — Марія Марків; відповідальна за бінґо з кавою — Дора Турянська.

Діяльність:

Справлено несподіванку з дарунками і квітами Магдалині Жеребецькій, що впродовж 15 років виконувала працю секретарки відділу; одночасно вручено

ХОР ОУК НА СВЯТІ ОЛЬГИ БАСАРАБ 1972 РОКУ

Зліва до права: М. Марків, С. Мартинюк, А. Гнатюк, Я. Жеребецька, М. Клименко, Л. Поліщук, В. Козак, Н. Папіж, А. Лащук, С. Погорецька, А. Буковська, О. Конопка

пам'ятковий дарунок Ярославі Жеребецькій після її трирічного головування в відділі.

На запрошення місцевого Відділу Спортового Виховання Настя Дібровна і Ярослава Жеребецька зайнялася виставкою українського мистецтва.

Загостив до Саскатуну "Музей на колесах" з Оттави з експонатами виробів українського мистецтва, примістився на три тижні в Ґалерії Мендель Арт, до помочі йому запрошено всі складові організації відділу КУК. Координаторці помагала Анна Гнатюк, а Ярослава Жеребецька відповідала за покази печива, т.є українського святочного печива, плетення пасок, методи прикрашування тощо. До того потрібно було по дві жінки три рази денно і разом у тому брали участь 54 жінки. Стільки ж само часу забрало дижурувати коло писанок і вишивок.

У Провінційному З'їзді УНО і Братніх Організацій заходу Канади в Реджайні брали участь делеґатки Степанія Погорецька, Анна Лащук і Анна Гнатюк.

Відділ вітав Марусю Бек з Детройту, що приїжджала на зустріч з громадськістю Саскатуну в справах Української Національної Ради. Треба теж було помагати Конкурсові Українського Мистецтва з рамени Провінційної

Ради КУК. Той конкурс відбувався в Українському Національному Домі, відповідала за нього Анна Гнатюк.

Анна Лащук далі була головою управи відділу в 1974 році, а побіч неї **засідали в управі: заступниця голови — Анна Гнатюк; секретарка — Мирослава Клименко; касирка — Ярослава Жеребецька; членка управи — Степанія Погорецька.**

Делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Романа Кравчук і Марія Корчинська; референтка Фонду Золотого Хреста — Валентина Козак; господині — Дора Турянська, Марія Марків; зв'язкова до МУНО — Анна Гнатюк; опікунка умово-хворих — Анна Лащук; відповідальна за телефони — Марія Марків.

Відділ брав участь у зустрічі з проф. Володимиром Кубійовичем, у привітанні співачки Люби Колесник, що загостила до Саскатуну з концертом, і в демонстрації в обороні Валентина Мороза. Також у "Голодній вечері" під патронатом відділу КУК, що її приготовили членки ОУК: капусняк, вода, чорний хліб на незастеленому столі, з квитками вступу від кожної особи. До протестної акції в обороні Валентина Мороза запрошено теж представників міста і жидівських організацій.

ПІСЛЯ СВЯТА ОЛЬГИ БАСАРАБ 1972 РОКУ

Зліва до права: навколішках — А. Гнатюк, Л. Поліщук, М. Клименко, Г. Дершко; стоять: М. Марків, А. Корчинська, С. Мартинюк, Я. Жеребецька, Ф. Перчишин, А. Корда, В. Козак, А. Касюк, А. Лащук, А. Цісецька, О. Конопка, С. Погорецька

З ВЕЧОРА-НЕСПОДІВАНКИ ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК М. ЖЕРЕБЕЦЬКОЇ (15 літ секретарювання) і Я. Жеребецької (3 роки головування).

Зліва до права: Я. Жеребецька, Р. Кондра, А. Лащук, М. Жеребецька, Л. Поліщук, А. Гнатюк

Для Конкурсу Мистецтва відділ ОУК дарував трофей і встановив грошеві стипендії.

Під час відзначення 40-річчя УНО відділ ОУК помагав у всіх ділянках, приготовляв усі обіди й перекуски. В часі того ювілею відбулася зустріч колишніх членів МУН і для них відділ ОУК приготовив гостину.

Упродовж 1975 року відділ ОУК очолювала голова Мирослава Клименко, а з нею співпрацювала така управа: заступниця голови — Романа Кравчук; секретарка — Ярослава Жеребецька; касирка — Люба Поліщук; членка управи — Романа Кравчук.

Перевірна комісія — Ольга Конопка, Валентина Козак, Ольга Чорна.

Культурно-освітня референтура — Ярослава Жеребецька, Мирослава Клименко, Степанія Погорецька; господині — Дора Туранська, Марія Марків; відпоручниці до відділу КУК — Мирослава Клименко, Анна Гнатюк, Анна Лащук, Ольга Конопка; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Марія Корчинська, Романа Кравчук; референтка Фонду Золотого Хреста — Валентина Козак; опіка над умово хворими — Степанія Погорецька; відповідальна за телефони — Марія Марків.

ПОКАЗ УКРАЇНСЬКОГО ПЕЧИВА (бабки, паски, плетениці) ПІД ЧАС ВИСТАВКИ В ҐАЛЕРІЇ КАРТИН (Mendel Art Gallery), 1973 РОКУ

При столі членки зліва до права: С. Мартинюк, Я. Жеребецька, Сікора

ДРУГИЙ СТІЛ НА ТІЙ ЖЕ ВИСТАВЦІ.

Стоять членки зліва О. Конопка, зправа А. Гнатюк

Діяльність:

Багато праці забрала участь у Весняному Фестивалі, що його організував Клюб Українських Професіоналістів і Підприємців; відбулося Свято Матері, на ньому відзначено Магдалину Жеребецьку, як "матір 1975 року", прибутки зо свята передано "Жіночому Світові".

Д-р Ярослав Кальба і Юрій Даревич виголосили доповіді на зальному вічу, участь узяли всі члени ОУК; відновлено писання писанок, зайнялися тим аж чотири особи: Анна Буковська, Розалія Кондра, Степанія Погорецька й Олег Поліщук.

З ініціятиви Богдана й Сузанни Вовків створено дитячий драматичний гурток. Вписалося туди 110 дітей у віці між 5 і 14 роками, але до кінця витримали тільки 72. Однак і це ще можна вважати поважним успіхом. У тому гуртку, вивчаючи ролі і співи, діти мусіли одночасно поправляти свою українську мову, бо деякі зовсім її не знали. До помочі дітям заучувати ролі притягнено цілу низку осіб, і, авжеж, левина частина тієї праці впала на ОУК, бо хто ж краще від жінок розуміє малих діточок? На закінчення поставлено дитячу штучку "В чужім пір'ю". Усі строї приготовила й пошила Сузанна Вовк, а Богдан Вовк був не тільки режисером, але й компонував музику до п'єси.

Відділ узяв участь у зустрічі з представницею СФУЖО Лідою Бурачинською; ОУК поміг відділові МУНО влаштувати "вишиваний баль"; відбулося Свято Книжки разом з так званою вечерою "Пот-Лак".

Мирослава Клименко і Ярослава Жеребецька підготовили виставку українського мистецтва для Ради Народнього Мистецтва.

Спільно з відділом КУК відзначено 90-річчя жіночого руху з перекускою, чаєм та солодким.

До управи відділу в 1976 році належали: голова — Анна Лащук; заступниця голови — Романа Кравчук; секретарка — Ярослава Жеребецька; касирка — Люба Поліщук; членки управи — Анна Гнатюк, Розалія Кондра.

Перевірна комісія — Анна Касюк, Валентина Козак, Галина Дершко.

Культурно-освітня референтура — Анна Гнатюк і Степанія Погорецька; референтка Фонду Залізного Хреста — Валентина Козак; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Марія Корчинська; представниця "Жіночого Світу" — Анна Лащук; дописувачка до преси — Галина Дершко; представниці до Суспільної Служби — Марія Марків, Марія Корчинська Анна Цісецька; господиня — Марія Корчинська; відповідальна за телефони — Марія Марків; відповідальна за бінґо з кавою — Дора Турянська.

Вражає, що на одну й ту саму членку наложено по кілька обов'язків, наприклад Анна Гнатюк є членкою управи, культурно-освітньою референткою і відпоручницею до відділу КУК; Марія Корчинська — господиня, делеґатка до Місцевої Жіночої Ради і представниця до Суспільної Служби.

Діяльність:

Улаштовано прощальний вечір для подружжя Клименків, що виїхали з Саскатуну;участь у бенкеті танцювальної групи "Євшан"; участь, разом з усіми

З ҐАЛЕРІЇ КАРТИН ПІД ЧАС УКРАЇНСЬКОЇ ВИШИВКИ.

Зліва: С. Мартинюк, манекен, Я. Жеребецька

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА ДЛЯ РАДИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА 1975 РОКУ

Підготовили членки Я. Жеребецька (зліва) і М. Клименко (зправа)

Братніми Організаціями у "Дні українського танку", сполученім з відзначенням 50-річчя праці Василя Авраменка.

Зорганізовано малий жіночий хор, щоб виступати на святах та імпрезах ОУК; участь у відзначенні 25-річчя Комітету Українок Канади, де головним гостем була Люба Чайковська з Вінніпеґу, колишня голова саскатунського відділу, відбуто з нею окрему зустріч; на будову дому для "Жіночого Світу" виплачено $1,000; відбуто Свято Франка у 120-річчя з дня його народження і 60-річчя з дня смерти.

На переведення загальних зборів у 1977 році запрошено Любу Чайковську з Вінніпеґу. Вислід загальних зборів такий: голова — Анна Гнатюк; заступниця голови — Люба Поліщук; секретарка — Ярослава Жеребецька; касирка — Романа Кравчук; членка управи — Анна Касюк.

Перевірна комісія — Ольга Чорна, Розалія Кондра, Антонія Контор.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Гнатюк, Ольга Конопка, Степанія Погорецька, Анна Лащук; культурно-освітня референтура — Люба Поліщук, Степанія Погорецька, Валентина Козак, Розалія Кондра, Степанія Мартинюк; референтка Фонду Золотого Хреста — Ольга Конопка; представниця "Жіночого Світу" — Анна Лащук; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Степанія Погорецька; відповідальна за телефони — Марія Марків; відповідальні за справи бінґо й кави — Дора Турянська, Марія Марків.

Діяльність:

Далі ведуться проби хору ОУК для власних потреб; спільно з відділом КУК акція проти продукції образливих для українців платівок, що їх випускав так званий "Дмитро"; до Саскатуну завитали Леонід Філь і д-р Модест Мицик у різних організаційних справах, а головно за підтримкою "Новому Шляхові", філія УНО з Братніми Організаціями зложили на ту ціль $2,000; співпраця з Провінційною Радою КУК, на її загальних зборах ОУК заступала Ольга Конопка; 6 травня відбулася зустріч з ректором Українського Вільного Університету в Мюнхені, проф. Володимиром Яновом; влаштовано чайне прийняття з нагоди наділення сенатора Павла Юзика почесним докторатом Саскачеванського Університету; делеґаткою на Конґрес СФУЖО поїхала Анна Лащук; поміч при "обжинках", що їх улаштував Комітет Українців Канади; чайне прийняття в Українському Національному Домі спільно з Комітетом Українок Канади для пані Галини Гнатишин, що також дістала почесний докторат від Саскачеванського Університету.

До управи відділу ОУК на 1978 рік загальні збори покликали таких членок: голова — Анна Гнатюк; заступниця голови — Л. Гнатюк; секретарка — Ярослава Жеребецька; касирка — Антонія Контор; членка управи — Ольга Конопка.

Перевірна комісія — Розалія Кондра, Ольга Чорна, Анна Цісецька.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Гнатюк, Анна Лащук, Ольга

СВЯТО КНИЖКИ
Й ІВАНА ФРАНКА,
1975 РОКУ
Реферат читає
Я. Жеребецька

ПІСЛЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ 1978 РОКУ

Зліва до права: сидять — Я. Жеребецька, Л. Поліщук, Л. Чайковська, А. Гнатюк, М. Жеребецька; стоять — О. Конопка, А. Цісецька, А. Корда, А. Лащук, В. Козак, Д. Туранська, С. Мартинюк, Н. Папіж

Конопка, Степанія Погорецька; культурно-освітня референтура — Люба Поліщук, Степанія Мартинюк; референтка Фонду Золотого Хреста — Романа Кравчук; відповідальна за бінго — Дора Туранська; відповідальна за телефони — Марія Марків.

Діяльність:

Спільно з філією УНО започатковано спробу цілоденного дитячого садочку, розмови з батьками в тій справі переводив Юрій Жеребецький; відділ ОУК дуже сильно виступив в обороні Левка Лукіяненка, збирав підписи й організував висилку телеграм до Секретаріяту Об'єднаних Націй.

Членки вклали багато праці в відновлення відділу МУНО, відбувалися загальні збори й обрано управу, є вигляди на добру працю.

Зібрано $150 на потреби ІСНО; також ішла фінансова підтримка для "Жіночого Світу".

У 1979 році знову обрано головою управи відділу Анну Гнатюк. При ній діяла управа з таких членок: заступниця голови — Люба Поліщук; секретарка — Ярослава Жеребецька; касирка — Ольга Конопка; членки управи — Степанія Погорецька, Анна Цісецька.

Перевірна комісія — Ольга Чорна, Розалія Кондра, Романа Кравчук.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Гнатюк, Анна Лащук, Степанія Погорецька, Ольга Конопка; комітет до бінго — Дора Туранська, Марія Марків, Анна Цісецька; відповідальна за телефони — Марія Марків.

Діяльність:

Відбулася зустріч з визначною діячкою ОУК Євгенією Ситник; даровано трофей та встановлено стипендію в сумі $100 для Провінційної Ради КУК, що вела Конкурс Мистецтва; членки брали участь у дискусійному семінарі УНО, що тривав чотири тижні, при тому приготовляли перекуску в часі переривів; у 55-ту річницю смерти Ольги Басараб вшановано її пам'ять концертом; разом з відділом КУК влаштовано одночасно Свято Героїнь, доповідь про Ольгу Басараб виголосила членка ОУК Люба Поліщук, також вставлено в програму опрацьовану давніше в відділі ОУК "Молитву в келії"; 30-річчя СФУЖО відзначено скромно, але гарно.

На замовлення Романа Романова, міністра справедливости й одночасно заступника Прем'єра Саскачевану, приготовлено українські страви на бенкет адвокатів партії НДП з цілої Канади. У програмі були теж розвагові точки, як от виступ бандуристів і танцювальної групи "Євшан".

Разом з КУК відділ брав участь у нарадах Ради Народнього Мистецтва в рамах "Селебрейт Саскачеван".

Відділ ОУК зобов'язався вплачувати впродовж 5 років по $150 річно на культурно-освітній фонд Провінційної Ради КУК.

З участю УНО і Братніх Організацій відділ відзначив "Рік дитини" обідом під вільним небом, подавано печене на рожні м'ясо, було багато гостей. Коротко пояснено завдання і ціль того святкування, дітям роздано відзнаки "Року дитини".

НА СВЯТІ О. БАСАРАБ, 1980 РОКУ

Зліва до права: В. Козак, Д. Туранська, Н. Папіж, А. Корда, Л. Поліщук, О. Конопка, О. Чорна, М. Марків, Я. Жеребецька

ГОСТИНА св. МИКОЛАЯ 1980 РОКУ

Св. Миколай — Павло Коваль (МУНО) янголи — М. Чарна, А. Чарна і янголик Уляна Солотицька. Дарунок дістає Андрій Жеребецький

У ювілейному році 1980 Анну Гнатюк обрано четвертий раз підряд головою відділу ОУК, разом з нею діяла управа в складі: заступниця голови — Романа Кравчук; секретарка — Ярослава Жеребецька; касирка — Ольга Конопка; членка управи — Люба Поліщук.

Перевірної комісії не було. Рішено, що контролю переведе або професійний заприсяжений книговод, або контрольна комісія філії УНО.

Відпоручниці до відділу КУК — Анна Гнатюк, Ольга Конопка, Степанія Погорецька, Анна Лащук; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Степанія Погорецька й Анна Лащук; референтки бінґо — Дора Турянська, Марія Марків; опіка над умово хворими — Анна Лащук; відповідальна за телефони — Марія Марків.

Діяльність:

Переслано $250 на видання Ювілейного Збірника ОУК; Ярослава Жеребецька зобов'язалася написати до нього історію відділу ОУК; відділ підтримав Конкурс Танцювального Мистецтва, що його взяла на себе Провінційна Рада КУК, і дав $100 стипендії на ту ціль.

Свято Державности й Соборности відзначено разом з відділом КУК концертом в Українському Національному Домі; небувалою подією був приїзд Валентина Мороза, його прийнято бенкетом у міській авдиторії, у підготові бенкету взяв участь відділ ОУК; друга велика подія — це святкування 75-річчя провінції Саскачеван, місто Саскатун з тієї нагоди зорганізувало павільйони, де

ПІД ЯЛИНКОЮ 1980 РОКУ

Групка дітей колишніх мунівців

ТАНЦЮВАЛЬНА ГРУПА ПРИ ФІЛІЇ УНО В САСКАТУНІ

Інструктори: Юрій Жеребецький, Ярослав Вовк, Антін Гнатюк

кожна національна група представляла свої культурні надбання, український павільйон підготовлено під фірмою відділу КУК, названо його іменем столиці України — "Київ". Прикладено до того багато праці, але успіх був надзвичайний, від ОУК виступала там Анна Гнатюк, як заступник амбасадора України. До праці при тому запряглися всі члени УНО і Братніх Організацій.

На XIII Конґрес КУК відділ ОУК післав дві делеґатки від себе, а третя членка ОУК поїхала, як делеґатка від відділу КУК, були це: Ольга Конопка, Ярослава Жеребецька й Анна Гнатюк.

Третя велика подія в цьому році — відзначення Золотого Ювілею Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Три тижні перед тим таке свято відбулося в Реджайні, як делеґатки від відділу ОУК у Саскатуні їздили туди Анна Гнатюк і Ярослава Жеребецька.

А в Саскатуні це призначено на день 29 листопада. Свято випало величаво, при участі трьох священиків, представниць усіх жіночих організацій, голів КУК (загального й жіночого), з Реджайни приїхала голова ОУК з усією родиною, і голова філії УНО Сотковий, теж з родиною. Головною гостею і теж бесідницею була Голова Центральної Управи ОУК Софія Проців з Торонто.

Під час бенкету Голова Центральної Управи ОУК вручила грамоти заслуженим членкам. У другій частині бенкету проф. Зенон Погорецький наділив грамотами піонерів 75-літніх громадян з нагоди 75-річчя провінції Саскачевану, при співучасті Марії Чарнецької, голови комітету святкувань Саскачевану.

Ось так відділ ОУК у Саскатуні, не зважаючи на різні труднощі, уже 50 років провів на своїй праці. Самостійна його праця велася головно у ділянках суспільно-виховній, культурно-освітній і допомоговій. Висліди тієї праці видно назовні, про них писано в часописах, згадувано в звітах, як загальних від УНО, так і у власних від Центральної Управи ОУК. Але невдячно забувається і треба тут з притиском пригадати, цей величезний труд, що його кожного року, ба, кожного місяця й тижня членки ОУК під проводом обраних на загальних зборах господинь вкладали на всякі прийняття, чайки, бенкети, перекуски тощо, без яких не можна б собі подумати успіху **ані одної імпрези** в системі УНО і Братніх Організацій. Того не добачують, як і не бачуть повітря, що його вдихають, а без якого неможливе ніяке життя. Без тієї праці, що скромно скривається в тіні й ніколи не висувається наперед, усе життя УНО давно завмерло б.

Багато користи, честі і пропаґанди для всіх наших організацій в УНО принесла співпраця ОУК з іншими українськими й загально-канадськими організаціями, як національна Жіноча Рада Канади, Червоний Хрест, Рада Народнього Мистецтва та інші. Присутність там ОУК, як представниці української суспільности в Канаді, стала уже постійною складовою частиною праці тих організацій. А до тієї великої і відповідальної праці, що вимагала не тільки багато сил, але й багато рук, рідко коли було більше, як 20-22 дійсно активні членки відділу.

За останні 25 років відділ ОУК у Саскатуні видав на різні добродійні, культурні й національні цілі — незалежно від сум, що йшли на внутрішні потреби нашої організаційної системи понад $25,000. Це значить, що одна тільки Братня Організація УНО в Саскатуні, Відділ ОУК, кожного року видавав понад $1,000 на потреби української культури.

Час летів так швидко, що інколи не було як усвідомити собі всього того вкладу праці, дрібної, щоденної, часами приємної, але нерідко і тяжкої. Тож тепер, з нагоди нашого ювілею, наведім собі те перед очі і не забуваймо, що ювілеї приходять не як знак до відпочинку, тільки як пригадка, що стільки ж само, а може й більше надалі вимагатиме від нас наша українська суспільність у Канаді і наш нарід на своїй землі.

ЧЛЕНКИ ОУК І ЧЛЕНКИ УЗХ АМЕРИКИ НА НАРАДАХ ІСНО

Анна КУРИЛІВ

Відділ ОУК у Содбурі, Онтаріо

Підсумовуючи працю відділу ОУК у Содбурі за останні 25 років, маємо надію, що молодші членки будуть продовжувати діяльність нашої Організації, оцінивши наш довголітній досвід та ідейні прямування.

У 1955 році засновано в нас молодший відділ ОУК, він проіснував до 1966 року. Деякі його членки включилися до праці в старшому відділі, а інші перейшли до церковних організацій.

Переміни системи суспільного життя в Канаді взагалі, а з тим і українського, викликали деякі зміни і в нашому організаційному житті. От хочби почати з того, як проводилися сходини на початку існування відділу ОУК у Содбурі. Колись вони відбувалися кожного тижня, починалися повстанням з місць та однохвилинною мовчанкою для вшанування пам'яті нашої патронки Ольги Басараб, а кінчилися співанням гімнів "Не пора..." і "Боже, щасти королеві нашому..." Тепер сходини відбуваються два рази в місяці. Від кільканадцяти років починаються вони такою молитвою: "Поможи нам, Боже, прогнати з нашого серця всяку образливість, щоб ми завжди були розсудливі, нікого необдумано ну судили. Подай нам, Боже, більше терпеливости, а понад усе поможи нам нікого не використовувати в щоденному нашому житті." Закінчуються сходини однохвилинною мовчанкою, пошанування пам'яті Ольги Басараб."

Товариське життя теж прийняло дещо інакші форми. Нема так частих, як колись, товариських вечірок чи інших імпрез. Причина того мабуть у тому, що багато членок працюють тепер поза домом і менше можуть приділити часу для громадської праці. Але все ж таки, не зважаючи на все, праця в відділі продовжується.

Як колись, так і тепер, одною з найголовніших ділянок у кожній організації є таки праця, щоб здобувати матеріяльні засоби. Далі — культурно-освітня й допомогова ділянка. Для здобування фінансів улаштовуються весняні й осінні

чаї-базари, всілякі розігравки. Від 1974 року замість осінніх чаїв, спільно з філією УНО і Братніми Організаціями влаштовуємо триденний осінній ярмарок. Кожного року весною проводили в місті вуличну збірку. Від 1975 року мусіли ми такі збірки припинити з уваги на постанову місцевої міської управи.

В організаційно-товариській ділянці ми влаштовували вечірки по приватних домах або в домівці для членок і прихильниць ОУК. Такі ж вечірки відбувалися теж для підтримки журнала "Жіночий Світ". Вліті, на відпочинковій оселі "Запоріжжя" членки по черзі приготовляють до продажу страви від кінця червня до початку вересня. З початком вересня, в День Праці, приготовляємо в кухні харчі для робітничої юнії, що влаштовує тоді свій пікнік на нашій відпочинковій площі.

Культурно-освітня праця в відділі

Під час Різдвяної Вечері і спільного Великоднього свяченого відбуваються читання про українські звичаї і традиції українською і англійською мовами. На Різдво і Водохрищі ходили колядувати і щедрувати (від кількох років щедрувати вже не ходять). Одного року на Водохрищі (частіше знані як "Йорданські Свята") ОУК разом з УНО і Братніми Організаціями помагав церковній управі влаштувати свячення води на річці. Разом з хором "Дніпро" давали ми показ свячення пасок і Святої Вечері на місцевій телевізійній програмі.

Кожного року під опікою ОУК відбувається курс писання писанок. Колись учили членки ОУК, а тепер молоді дівчата з МУНО, що вже навчилися того мистецтва. Час від часу ведуться курси вишивання, відбуваються читання на різні теми на членських сходинах — це підготовляє культурно-освітня референтура. Кожного року влаштовуємо академію в пам'ять наших Героїнь і нашої патронки Ольги Басараб. В той час відправляються за них Богослужения в католицькій і православній церквах.

Членки беруть участь у святочних академіях у роковини Листопадового Чину і в честь наших вождів Євгена Коновальця і Симона Петлюри. Багато членок співають у хорі "Дніпро", що існує при філії УНО вже більше як 40 років. Диригує хором членка ОУК мґр Ольга Мисик-Рогатин, а фортепіяновий супровід для хору понад 20 років спочиває в руках активної членки ОУК Емілії Базен-Басалиґи. Довголітніми солістками хору були членки ОУК Галя Коломиєць і Вікторія Панас. Під час 40-літнього ювілею хору "Дніпро" дві членки відзначено за те, що співали в хорі протягом 40 років — Галю Коломиєць і Катерину Стос.

Відділ помагає утримувати "Рідну Школу" при УНО, закуповує потрібні підручники, машини і частинно оплачує учителів. Під час літніх місяців членки допомагали утримувати дитячі табори аж до 1977 року.Тепер,через брак дітей, дитячі табори не відбуваються. Дитячий садочок існував у нас 24 роки. З 1974 року замало дітей і садочку нема. Відділ частинно опікувався теж доростом УНО. Тепер доріст провадять членки МУНО.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК В СОДБУРІ В 1957 РОЦІ

Кожного року влаштовуються т.зв. студентські вечори для студентів, їх батьків і запрошених гостей. Це є прийняття для членів МУНО, що закінчили 13 або 12 клясу середньої школи. Ті з них,що дістали найвищі оцінки, дістають від ОУК стипендію ім. Лесі Українки. Хто дістав найвищу оцінку в 13 клясі — отримує дол. 100, а в 12 клясі — дол. 50.00. Інші дістають нагороду книжками або золоті тризуби. На такий вечір запрошуються теж учні, що закінчили 8 чи 7 клясу "Рідної Школи". На такий вечір відділ запрошує відповідного доповідача, щоб виголосив промову до студентів.

Майже кожного року відбувалося "Свято Книжки" з виставою книжок і преси, при чому виголошувалися відповідні доповіді.

Виставки українського мистецтва влаштовував відділ ОУК у чужих домівках, у міській бібліотеці, в парках і під час весняного чаю. Недавно почали переводитися "фестивалі спадщини" на площі УНО, ОУК теж влаштовує там виставки.

На Зелені Свята членки власноручно плели вінки зо свіжих кедрових гілок, учні "Рідної Школи" і членки УСГ несли ці вінки в поході на цвинтарі і складали під хрестами, де відправлялися панахиди за поляглих українських героїв.

Відділ ОУК є членом Осередку Української Культури й Освіти в Вінніпеґу. Передплачує журнали "Жіночий Світ", "Наше Життя" та "Українка в світі", має постійну представницю до "Жіночого Світу". Такими представницями були: Тетяна Марунчак, Галя Коломиєць, Ольга Гальчук, Марія Ушій, Леся Малюга і Анна Курилів. Кожного разу, як ішли змагання на користь "Жіночого Світу", відділ брав у них участь. Є в відділі стала дописувачка до "Жіночого Світу" і до місцевої англомовної газети.

Від 1962 року відділ має власну бібліотеку, завідували нею на зміну Тетяна Марунчак, Теодосія Шіпош, Марія Баюс і Анна Курилів. Бібліотека не тільки позичає книжки, але й спроваджує їх з книгарень у Торонто та продає під час більших імпрез, що відбуваються в Українському Національному Домі.

Всі вчительки "Рідної Школи" й керівниці дитячого садочку були і є активними членками ОУК. Згадати б хоч Олену Весоловську, Анну Бордун, Теодосію Шіпош, Ольгу Рогатин, Євгенію Барицьку та покійну вже Ярославу Зубаль.

Відділ стоїть у тісному зв'язку з Центральною Управою ОУК, не тільки часто листується з нею, але завжди висилає своїх делеґаток на всі Крайові Конференції ОУК, наради УНО і Братніх Організацій і пізніше на конґреси СКВУ і СФУЖО.

У 1966 році відділ відзначив свій 35-літній ювілей.

Відділ ОУК у Содбурі відвідували Олександра Сулима-Бойко з Німеччини, Віра Кемпе під час "свята книжки" і Ярослава Зорич, як Голова Центральної Управи ОУК. Тоді вона виголосила доповідь на Святі Героїнь.

Дуже гарно йде співпраця відділу ОУК з усіма Братніми Організаціями в Содбурі — філією УНО, відділами УСГ й МУНО. Кожного року ОУК передає деяку суму грошей до каси філії на потреби УНО, поважну суму позичив відділ хорові "Дніпро", коли він виїжджав на виступи в Аргентіні.

ГЕНЕРАЛ МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ СЕРЕД ЧЛЕНОК ОУК У СОДБУРІ 1959 РОКУ

ОЛЬГА СУЛИМА-БОЙКО З ЕВРОПИ НА ВІДВІДИНАХ У ВІДДІЛІ ОУК У СОДБУРІ 13 ВЕРЕСНЯ 1959 РОКУ.

Зліва до права: О. Сулима-Бойко, голова відділу Т. Підзамецька, секретарка О. Калиста.

ЧЛЕНКИ ОУК У СОДБУРІ ПІД ЧАС ВЕСНЯНОГО ЧАЮ-БАЗАРУ 1959 РОКУ

Зліва до права: М. Шилюк, Т. Підзамецька, І. Ключка, А. Зацерковна, Т. Форманець, К. Стос.

В Содбурі є відділ Комітету Українців Канади, але нема відділу Комітету Українок Канади, тому в складі представників УНО до відділу КУК завжди є одна членка ОУК, упродовж двох останніх каденцій була це Галя Коломиєць. "Рік Дитини" відзначено в грудні 1979 року сіпльно з іншими українськими жіночими організаціями під патронатом КУК.

Доброчинна праця

Це третя ділянка праці відділу ОУК. Як тільки заснувався Фонд Українського Золотого Хреста, членки жертвували на нього по п'ять центів тижнево, що дає дол 2.40 річно. Ще й сьогодні деякі членки дотримуються того. Участь у праці Канадського Червоного Хреста зводиться до того, що раз на рік у березні відділ ОУК переводить збірку на ту ціль і передає гроші до місцевого Відділу Канадського Червоного Хреста.

Ввесь час зберігається звичай відвідувати хворих по шпиталях і в домах опіки над старшими. Колись на Різдво й Великдень членки приносили традиційні українські страви до старечих домів, тепер уже того не роблять з уваги на те, що багато старших людей не можуть їсти тих страв. Прибутки з різдвяних і великодніх прийнять пересилаються до Фонду Українського Золотого Хреста. На ту ціль зроблено теж кілька льотерійних розіграшів. Час від часу відділ запрошував доповідачів на медичні теми.

Членство відділу

У відділі є 25 членок, що вже народилися в Канаді. Але сходини переводяться в українській мові.

Ще живуть дві членки-засновці відділу ОУК у Содбурі: Емілія Стефура в Содбурі і Параня Стефурак у Торонто.

Виїхали з Содбурі такі членки: Анна Бідочка, Анна Бордун, Марія Василів, Ольга Гальчук, Ольга Рогожинська й Олена Юськів — усі до Ст. Кетерінс; до Торонто виїхали дві: Марія Реплянська й Галина Федак; до Реджайни — Тетяна Марунчак; до Вінніпеґу — Анна Гриценко; до Лондону (в Онтаріо) — Галя Садівник.

Померли членки: Софія Парчевська — 1956 року; Марія Андрухів — 1958 року; Ірина Никільчук і Софія Матейко — в 1959 році; Олена Залізняк — 1969 року; Ярослава Зубаль — 1970 року; Магдалина Майчос — 1976 року; Марія Янківська — 1978 року; Ольга Калиста — 1980 року.

Управи відділу ОУК у Содбурі за час від 1956 до 1980 років

1956 рік: голова — Анна Бідочка; секретарка — Ольга Калиста; касирка — Ярослава Зубаль; членка управи — Анна Курилів; культурно-освітня референтура — Олександра Голинська, Олена Федак.

Представниця до "Жіночого Світу": Марія Ушій; референтка Фонду

"РІДНА ШКОЛА" ПРИ ФІЛІЇ УНО В СОДБУРІ 1960 РОКУ.

Учителька: Ольга Мисик-Рогатин.

ДИТЯЧИЙ САДОЧОК У СОДБУРІ 1962 РОКУ.

Учительки: зліва — Євгенія Барицька, зправа — Анна Бордун.

Українського Золотого Хреста — Марія Андрухів; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Євгенія Чеплик; дописувачка до преси — Олена Федак; комітет "Рідної Школи" — Ярослава Зубаль, Галина Роєнко; організаційна референтка — Олена Юськів; перевірна комісія — Теодосія Шіпош, Емілія Стефура, Марія Янківська.

1957 рік: голова — Марія Андрухів; заступниця голови — Олена Юськів; секретарка — Марія Янківська; касирка — Олександра Голинська; членка управи — Ольга Калиста.

Представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Гриценко; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Євгенія Чеплик; референтка "Рідної Школи" — Анна Гриценко; гардеробщиця — Тетяна Марунчак; господиня — Марія Ушій; перевірна комісія — Марія Шилюк, Софія Матейко, Тетяна Марунчак.

1958 рік: голова — Теодосія Підзамецька; заступниця голови — Галина Коломиєць; секретарка — Ольга Калиста; касирка — Олександра Голинська; членки управи — Анна Бідочка, Ольга Рогатин; культурно-освітня референтура — Ольга Рогатин, Ольга Гальчук;

Представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Гриценко; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Євгенія Ключка; референтка "Рідної Школи" — Анна Гриценко; гардеробщиця — Тетяна Марунчак; господиня — Текля Форманець; перевірна комісія — Марія Шилюк, Олена Юськів, Євгенія Чеплик.

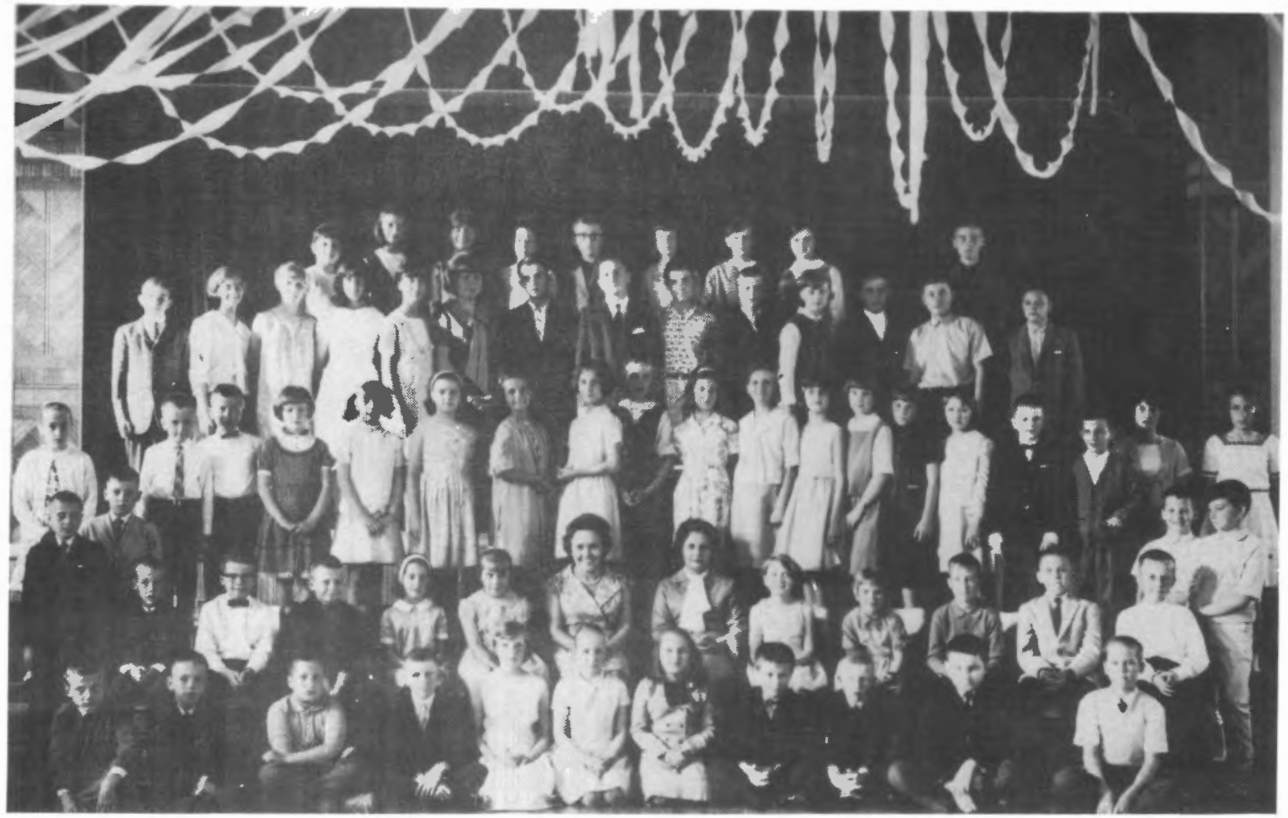
1959 рік: голова — Теодосія Підзамецька; заступниця голови — Анна Зацерковна; секретарка — Ольга Калиста; касирка — Текля Форманець; членка управи — Анна Бордун; культурно-освітня комісія — Ольга Гальчук, Ольга Рогатин, Євгенія Барицька.

Представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; дописувачка до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Анна Бідочка; комітет "Рідної Школи" — Анна Гриценко, Марія Василів; гардеробщиця — Тетяна Марунчак; господині — Антоніна Кінах, Степанія Червінець; перевірна комісія — Олександра Голинська, Галина Коломиєць, Марія Шилюк.

1960 рік: голова — Олександра Голинська; заступниця голови — Ольга Рогатин; секретарка — Ольга Гальчук; касирка — Марія Шилюк; членка управи — Марія Янківська; культурно-освітня референтура — Анна Бордун, Євгенія Барицька, Ольга Рогатин.

Кореспондентка й кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Бідочка; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Євгенія Чеплик; комітет "Рідної Школи" — Анна Гриценко, Марія Василів; господиня — Степанія Червінець; перевірна комісія — Катерина Стос, Марія Василів, Теодосія Підзамецька.

1961 рік: голова — Теодосія Підзамецька; заступниця голови — Катерина Стос; секретарка — Олена Федак; касирка — Марія Шилюк; членка управи — Ольга Калиста; культурно-освітня референтура — Галя Коломиєць, Анна Курилів, Євгенія Барицька.

"РІДНА ШКОЛА" В СОДБУРІ 1965 РОКУ.

Посередині учительки: зліва Ольга Рогатин, зправа Анна Бордун.

Кореспондентка й кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Бідочка; комітет "Рідної Школи" — Анна Гриценко, Марія Василів; ґардероба — Анна Гриценко, Марія Василів; господиня — Степанія Червінець; перевірна комісія — Ольга Гальчук, Олена Малюга, Марія Василів.

1962 рік: голова — Анна Курилів; заступниця голови — Олена Юськів; секретарка — Олена Федак; касирка — Олександра Голинська; культурно-освітня референтура — Галя Коломиєць, Ольга Гальчук, Степанія Шкляр.

Представництво й кольпортаж "Жіночого Світу — Анна Курилів, Тетяна Марунчак, Анна Бордун; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Ольга Калиста; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Марія Ушій; референтка "Рідної Школи" — Анна Гриценко; бібліотекарка — Тетяна Марунчак; гардероба — Євгенія Ключка, Анна Гриценко; господиня — Катерина Стос; перевірна комісія — Марія Василів, Євгенія Чеплик, Анна Зацерковна.

1963 рік: голова — Дарія Коземчук; заступниця голови — Анна Курилів; секретарка — Олена Федак; касирка — Олександра Голинська; членка управи — Анна Гриценко; культурно-освітня референтура — Степанія Шкляр, Марія Василів, Галя Коломиєць.

Референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Ольга Калиста; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Марія Ушій; комітет "Рідної Школи" — Ольга Гальчук, Олена Федак; англомовна секретарка — Емілія Басалига; представниця до "Жіночого Світу" — Ольга Гальчук; бібліотекарка — Анна Курилів; господині — Степанія Червінець, Катерина Стос; ґардеробщиця — Ольга Гальчук; перевірна комісія — Леся Гарасименко, Олеся Малюга.

1964 рік: голова — Дарія Коземчук; заступниця голови — Ольга Гальчук; секретарка — Анна Курилів; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Тетяна Марунчак; культурно-освітня референтка — Степанія Шкляр.

Кольпортерка й кореспондентка до "Жіночого Світу" — Ольга Гальчук; англомовна кореспондентка — Емілія Басалига; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Катерина Стос; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Олеся Малюга; бібліотекарка — Тетяна Марунчак; перевірна комісія — Емілія Стефура, Анна Зацерковна, Ольга Рогатин.

1965 рік: голова — Ольга Гальчук; заступниця голови — Теодосія Підзамецька; секретарка — Олена Федак; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Галина Дутка; культурно-освітня референтура — Теодосія Шіпош, Романа Бендик, Ольга Рогатин, Євгенія Барицька.

Кольпортаж "Жіночого Світу" — Анна Курилів; дописувачка до "Жіночого Світу" — Галя Коломиєць; дописувачка до англомовної преси — Емілія Басалига; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Бідочка; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Дарія Коземчук; ґардероба — Текля Форманець; господині — Катерина Стос, Марія Ушій; перевірна комісія — Марія Ушій, Анна Зацерковна, Емілія Стефура.

1966 рік: голова — Ольга Гальчук; заступниця голови — Ліля Велигорська

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У СОДБУРІ У ЙОГО 35-ЛІТТЯ, 1967 РОКУ

(Велоскі); секретарка — Євгенія Доминик; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Тетяна Марунчак; культурно-освітня референтура — Теодосія Шіпош, Анна Бордун, Олена Федак.

Українська кореспондентка — Ольга Рогатин; англомовна кореспондентка — Емілія Басалига; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Бідочка; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Марія Ушій; відповідальна за телефонні зв'язки — Олеся Малюга; перевірна комісія — Степанія Шкляр, Марія Василів, Дарія Коземчук.

1967 рік: голова — Ліля Велигорська (Велоскі); заступниця голови — Тетяна Марунчак; секретарка — Євгенія Доминик; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Галина Коломиєць; культурно-освітня референтка — Анна Курилів.

Референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Марія Баюс; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Галина Дутка; англомовна кореспондентка — Дарія Коземчук; бібліотекарка — Марія Баюс; гардеробщиця — Катерина Стос; господиня — Марія Ушій; опікунки дитячого садочку — Євгенія Никільчук, Олеся Малюга; перевірна комісія — Ольга Гальчук, Тетяна Марунчак, Степанія Шкляр.

1968 рік: голова — Олександра Голинська; перша заступниця голови — Марія Василів; друга заступниця голови — Романа Бендик; секретарка — Теодосія Шіпош; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Ліля Велоскі; культурно-освітня референтура — Анна Курилів, Марія Баюс, Марія Ушій, Галя Коломиєць.

Українська кореспондентка — Степанія Шкляр; англомовна секретарка — Бітрис Ґаба; представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Марія Баюс; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Галина Дутка; бібліотекарка — Марія Баюс; перевірна комісія — Ольга Гальчук, Тетяна Марунчак, Степанія Шкляр.

1969 рік: голова — Анна Курилів; заступниця голови — Дарія Коземчук; секретарка — Тетяна Марунчак; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Романа Бендик; культурно-освітня референтура — Євгенія Доминик, Степанія Шкляр, Марія Ушій, Ольга Рогатин.

Представниця до "Жіночого Світу" — Тетяна Марунчак; українська кореспондентка — Ольга Калиста; англійська кореспондентка — Броня Добрянська; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Марія Баюс; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Броня Добрянська; бібліотекарка — Марія Баюс; референтка "Рідної Школи" — Євгенія Никільчук; відвідувачки хворих — Олена Юськів, Анна Бідочка; перевірна комісія — Олександра Голинська, Ольга Гальчук, Теодосія Шіпош.

1970 рік: голова — Романа Бендик; перша заступниця голови — Дарія Коземчук; друга заступниця голови — Олеся Малюга; секретарка — Ольга Гальчук; касирка — Олександра Голинська; членка управи — Тетяна Марунчак; культурно-освітня референтура — Ольга Калиста, Марія Ушій, Катерина Стос, Марія Баюс.

Представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська

ПІД ЧАС СВЯТКУВАННЯ 35-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ОУК У СОДБУРІ 1967 РОКУ.

Стоять зліва до права: голова відділу Ліля Велигорська, членка-піонерка Емілія Стефура і голова святочного комітету Тетяна Марунчак.

ДИТЯЧИЙ САДОЧОК У 1971 РОЦІ.

Учителька — Є. Барицька.

референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Когут; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Марія Шипюк; перевірна комісія — Євгенія Никільчук, Катерина Василиця, Бітрис Ґаба.

1971 рік: голова — Дарія Коземчук; перша заступниця голови — Олеся Малюга; друга заступниця голови — Романа Бендик; секретарка — Ольга Гальчук; касирка — Ольга Калиста; членка управи — Текля Форманець; культурно-освітня референтура — Романа Бендик, Бітрис Ґаба, Марія Ушій, Ольга Рогатин.

Представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; дописувачка до "Жіночого Світу" — Ольга Рогатин; англомовна кореспондентка — Бітрис Ґаба; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Галина Дутка; господині — Марія Ушій, Броня Добрянська; відвідувачки хворих — Анна Бідочка, Олена Юськів; перевірна комісія — Марія Шилюк, Олександра Голинська, Анна Курилів.

1972 рік: голова — Галина Коломиєць; перша заступниця голови — Олеся

Малюга; друга заступниця голови — Дарія Коземчук; секретарка — Євгенія Доминик; касирка — Ольга Дженсен; членка управи — Ольга Гальчук; культурно-освітня референтура — Анна Курилів, Степанія Шкляр, Євгенія Барицька.

О. КАЛИСТА ПЕРЕДАЄ ПРАПОР ОУК ГОЛОВІ ВІДДІЛУ О. ГОЛИНСЬКІЙ

Крайня зліва — А. Курилів, зправа — О. Гальчук, 1968 рік.

Референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Анна Когут; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Ольга Рогатин; кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська кореспондентка — Романа Бендик; англомовна кореспондентка — Бітрис Габа; представниця до англійських організацій — Дарія Коземчук; господині — Марта Гаврищишин, Катерина Василиця; відвідувачки хворих — Анна Бідочка, Олена Юськів; перевірна комісія — Ольга Калиста, Галина Дутка, Катерина Стос.

1973 рік: голова — Галина Коломиєць; перша заступниця голови — Олеся Малюга; друга заступниця голови — Дарія Коземчук; секретарка — Євгенія Доминик; касирка — Ольга Гальчук; членка управи — Марта Гаврищишин; культурно-освітня комісія — Анна Курилів, Вікторія Панас, Степанія Шкляр, Євгенія Барицька.

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Євгенія Барицька; англомовна пресова референтка — Броня Добрянська; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Катерина Василиця; представниця до англійських організацій — Дарія Коземчук; господині — Марта Гаврищишин, Марія Скоратко; відвідувачки хворих — Текля Форманець, Марія Шилюк; перевірна комісія — Ольга Калиста, Галина Дутка, Катерина Стос.

1974 рік: голова — Степанія Шкляр; перша заступниця голови — Олеся Малюга; друга заступниця голови — Галина Коломиєць; секретарка — Теодосія Шіпош; касирка — Ольга Гальчук; членка управи — Євгенія Никільчук; культурно-освітня референтура — Романа Бендик, Емілія Басалига, Вікторія Панас.

ЖІНОЧИЙ ХОР "ДНІПРО" В СОДБУРІ 1972 РОКУ.

Посередині стоять зліва піяністка Міля Басалиґа, зправа дириґентка Оля Рогатин.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У СОДБУРІ В 1973 РОЦІ

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК У СОДБУРІ В 1974 РОЦІ.

Зліва до права: сидять — Г. Коломиєць, 2-а заступниця голови; С. Шкляр голова; стоять: Л. Малюга, 1-а заступниця голови; О. Гальчук, касирка; Є. Никільчук, членка управи; Т. Шіпош — секретарка.

ДІТИ В СОДБУРІ ПИШУТЬ ПИСАНКИ:

Христя Худчак, Маруся Василиця й Сузанна Худчак

ДІТИ "РІДНОЇ ШКОЛИ" В СОДБУРІ ВИВОДЯТЬ ГАЇВКИ НА СПІЛЬНОМУ СВЯЧЕНОМУ 1975 РОКУ

"РІДНА ШКОЛА" В СОДБУРІ 1975 РОКУ

Посередині учителі, зліва до права: Є. Барицька, мґр Д. Зубаль, Т. Шіпош

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Євгенія Барицька; англомовна пресова референтка — Броня Добрянська; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Емілія Басалиґа; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Олеся Малюга; бібліотекарка — Анна Курилів; відвідувачки хворих — Марія Шилюк, Текля Форманець; перевірна комісія — Ольга Калиста, Галина Дутка, Катерина Стос.

1975 рік: голова — Олеся Малюга; заступниця голови — Галина Коломиєць; секретарка — Ольга Калиста; касирка — Вікторія Панас; культурно-освітня референтура — Анна Курилів, Євгенія Барицька, Марія Баюс.

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Євгенія Доминик; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Дарія Коземчук; референтка "Рідної Школи" — Анна Курилів; бібліотекарка — Анна Курилів; господині — Ліля Баюс, Степанія Червінець, Марія Скоратко; відвідувачки хворих — Текля Форманець, Марія Шилюк; телефонний комітет — Ліля Баюс, Степанія Червінець; перевірна комісія — Марія Шилюк, Текля Форманець, Марія Ушій.

1976 рік: голова — Олеся Малюга; перша заступниця голови — Галя Коломиєць; друга заступниця голови — Степанія Шкляр; секретарка — Теодосія Шіпош; касирка — Дарія Коземчук; членка управи — Емілія Басалиґа; культурно-освітня референтура — Роза Худчак, Анна Когут, Анна Курилів.

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Ольга Рогатин; англомовна пресова референтка — Галина Дутка; представниці до відділу КУК — Галя Коломиєць, Ольга Рогатин; референтка "Рідної Школи" — Олеся Малюга; референтка Фонду Українського Золотого Хреста і зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Емілія Басалиґа; господині — Анна Зацерковна, Анна Кравчук, Марія Скоратко; відвідувачки хворих — Марія Шилюк, Текля Форманець; перевірна комісія — Марія Шилюк, Текля Форманець, Марія Ушій.

1977 рік: голова — Романа Бендик; перша заступниця голови — Галина Коломиєць; друга заступниця голови — Степанія Шкляр; секретарка — Євгенія Никільчук; касирка — Дарія Коземчук; членка управи — Олеся Малюга; культурно-освітня референтура — Роза Худчак, Євгенія Барицька, Емілія Басалиґа.

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Ольга Рогатин; англомовна пресова референтка — Роза Худчак; представниця до відділу КУК — Галина Коломиєць; бібліотекарка — Анна Курилів; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Емілія Басалиґа; господині — Степанія Червінець, Ліля Баюс, Марія Скоратко; відвідувачки хворих — Марія Шилюк, Текля Форманець; перевірна комісія — Галина Дутка, Юлія Крук, Катерина Стос.

1978 рік: голова — Анна Курилів; перша заступниця голови — Галина Коломиєць; друга заступниця голови — Романа Бендик; секретарка — Євгенія Никільчук; касирка — Дарія Коземчук; членка управи — Вікторія Панас;

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК У СОДБУРІ В ЮВІЛЕЙНОМУ 1980 РОЦІ

культурно-освітня референтура — Євгенія Барицька, Емілія Басалиґа, Ольга Рогатин, Галина Белровз.

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Євгенія Барицька; англомовна пресова референтка — Юлія Крук; бібліотекарка — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Ліля Велигорська; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Ліля Велигорська; представниця до відділу КУК — Галина Коломиєць; зв'язкові до УНО, МУНО й "Рідної Школи" — Емілія Басалиґа, Галина Коломиєць; господині — Марія Шилюк, Текля Форманець, Анна Кравчук; телефонний комітет — Анна Кравчук, Катерина Пашко; перевірна комісія — Юлія Крук, Ольга Рогатин, Степанія Шкляр.

ЧАСТИНА УПРВИ ВІДДІЛУ ОУК У СОДБУРІ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ.

Зліва до права: голова З. Обаль, заступниця голови Е. Басалиґа, членка управи С. Шкляр, касирка Д. Коземчук.

1979 рік: голова — Євгенія Доминик; перша заступниця голови — Емілія Басалиґа; друга заступниця голови — Романа Бендик; секретарка — Євгенія Никільчук; касирка — Дарія Коземчук; членка управи — Анна Курилів; культурно-освітня референтура — Ольга Рогатин, Галина Белровз, Юлія Крук, Олеся Малюга.

Кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; українська пресова референтка — Євгенія Барицька; англомовна пресова референтка — Зиновія Обаль; бібліотекарка — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — Бітрис Габа; представниця до відділу КУК — Галина Коломиєць; опікунки Дорості — Галина Коломиєць і Ольга Рогатин; зв'язкова до Канадського Червоного Хреста — Катерина Стос; господині — Текля Форманець, Марія Шилюк, Анна Кравчук; відвідувачки хворих — Текля Форманець, Марія Шилюк; перевірна комісія — Ольга Рогатин, Степанія Шкляр, Юлія Крук.

1980 рік: голова — Зиновія Обаль; перша заступниця голови — Емілія Басалиґа; друга заступниця голови — Євгенія Доминик; секретарка — Євгенія Никільчук; касирка — Дарія Коземчук; членка управи — Степанія Шкляр;

У ДИТЯЧІЙ ОСЕЛІ НА ПЛОЩІ "ЗАПОРІЖЖЯ" В СОДБУРІ

(Інструкторка Зоряна-Гриценко-Лугова)

культурно-освітня референтура — Марта Гаврищишин, Леся Малюга, Юлія Крук, Євгенія Барицька.

Кореспондентка до української преси — Текля Форманець; кореспондентка до англомовної преси — Галя Пігурська; бібліотекарка — Анна Курилів; представниця до "Жіночого Світу" — Анна Курилів; господині — Анна Кравчук, Катерина Пашко; перевірна комісія — Анна Зацерковна, Текля Форманець, Ольга Рогатин.

У друге півсторіччя своєї діяльности вступив відділ ОУК у Содбурі під проводом управи, що її обрали загальні збори відділу в залі УНО 29 грудня 1980 року в такому складі: голова — Ольга Рогатин; перша заступниця голови — Міля Басалига; друга заступниця голови — Олеся Малюга; ділова секретарка — Анна Курилів; протокольна секретарка — Євгенія Барицька; касирка — Одарка Коземчук: членка управи — Марта Гаврищишин; культурно-освітня референтура — Євгенія Доминик, Галина Белровз, Євгенія Никільчук, Зеня Обаль; дописувачка до "Жіночого Світу" — Текля Форманець; дописувачка до англомовної преси — Галя Пігурська; кольпортерка "Жіночого Світу" — Анна Курилів; референтка Фонду Українського Золотого Хреста — **Анна Когут;**

зв'язкова до Канаського Червоного Хреста — Євгенія Доминик; відвідувачки хворих будуть чергуватися кожного місяця. На січень і лютий — Анна Когут, Анна Кравчук, Євгенія Никільчук; комітет ярмарку — Галина Белровз, Міля Басалига, Марта Гаврищишин; телефонні зв'язки — Олеся Малюга, їй до помочі — Марія Шилюк і Марта Гаврищишин; перевірна комісія — Текля Форманець, Анна Зацерковна, Марія Шилюк.

Ірина ГОМОНКО

Відділ ОУК у Ст. Кетерінс, Онтаріо

Відділ Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб зміцнився членками з недавньої еміґрації і збагатився досвідом минулих років. Вступаючи у друге чвертьсторіччя своєї діяльности, може спокійніше продовжувати свою багатогранну діяльність для добра української громади в Канаді і для допомоги українському народові в його визвольній боротьбі.

Умови для освітньої праці не покращали, бо покищо нема ще сцени для виступів у домівці. Саме тому не може розгорнутися діяльність мистецького характеру.

Однак у кожній ділянці громадського і національного життя членки відділу беруть активну участь. Вони працюють, немов ті бджоли, дбаючи про свій і громадський вулики.

Відділ ОУК працюючи рік-у-рік притримується українських традицій, влаштовує Свят-Вечір чи спільне Свячене, пам'ятає про національно-політичні свята, як наприклад: жалобну академію на пошану бл.п. Ольги Басараб, своєї патронки, та інших героїнь — Олени Теліги, Віри Бабенко, 500 українських жінок, що трагічно згинули в Кінґірі під московськими танками.

З особливою увагою ставиться відділ ОУК до українського друкованого слова, до української преси. Завжди допомагає своєму журналові "Жіночий

Світ", газеті "Новий Шлях", бере участь у контестах-змаганнях названих органів. Часто відділ улаштовує товариські вечори з танцями для розвагово-культурного життя членок, їх родин, членів Братніх Організацій та своїх знайомих. У наслідок таких товариських і культурних зв'язків здобув собі відділ чимало симпатії, а часом навіть нових членів для відділу ОУК чи філії УНО.

Почавши з 1956 року відділ ОУК впровадив лекції писання писанок. Провадила їх членка Дарія Мончак, згодом членки Марія Непріла і Анна Ці курси продовжувалися в 1957, 1958 і 1959 роках. Тоді майстерність писання писанок дійшла до мистецтва і постановлено давати нагороди за найкращу писанку; дбав про те відділ ОУК, а потім Українсько-Канадський Легіон ім. Євгена Коновальця в Ст. Кетерінс долучився як другий опікун.

Відділ ОУК підтримував культурні зв'язки з усією українською громадою. Кожного року в часі Різдва Христового членки відділу відвідують українські доми і складають від себе та від Братніх Організацій побажання, не забуваючи і хворих по шпиталях та санаторіях.

Коли в Ст. Кетерінс організовано відділ Комітету Українців Канади, ОУК висилає туди своїх представниць і від самого початку аж до сьогодні вони беруть активну участь у праці КУК.

У 1959 році зорганізовано молодший відділ ОУК, він нараховуав 40 членок і дуже помагав старшому відділові ОУК. Пізніше, на бажання Центральної Управи ОУК, молодший відділ, як карна організаційна одиниця, включився зо своїми 40 членками в ряди старшого відділу, передаючи одночасно до каси відділу свої заощаджені дол. 206.65, і з того часу існує вже тільки один зміцнений і відмолоджений відділ ОУК, наслідком чого пожвавилася його діяльність і значно збільшилися прибутки. Відразу закуплено устаткування й посуд до кухні УНО за дол. 4,885.66; заплачено податок за дім УНО дол. 500, сплачено Українському Народному Союзові дол. 1,000 на рахунок гіпотеки за дім, а крім того "заморожено резерву" на будувельний фонд УНО в висоті дол. 6,985.76.

У 1964 році членка відділу Марія Гладиш започаткувала перше писанкове "бінґо", воно й до сьогодні залишилося одним з джерел прибутків відділу ОУК. З того часу, як "Рідна Школа" УНО з'єдналася з "Рідною Школою" ім. княгині Ольги при церкві св. Кирила і Методія, відділ ОУК щороку передає дол. 50.00 для дітвори тої школи в день св. Миколая.

Вперше в Канаді відділ ОУК у Ст. Кетерінс улаштував "Пенні Сейл" — це є рід льотерії. Провадили її членки Єва Глинська і Маруся Непріла, Маруся Микицель і Євгенія Луців. Коли при філії УНО заснувалася танцювальна група "Русалка", відділ ОУК допомагав їй фінансово кожного року аж до кінця її існування. Він також започаткував продаж уживаних речей, що відбувається двічі на рік. Ця форма діяльности приносить хоч невеликий, але сталий чистий прибуток для відділу. У тім же році впроваджено продаж печива.

Відділ ОУК бере активну участь у Міжнаціональній Культурно-Мистецькій Раді. Кожна національність організовує бодай раз на рік виставку свого народнього мистецтва і так званий "Фестиваль Народнього Мистецтва". Відділ ОУК також улаштовує влітку таку виставку під назвою "Овпен Гавз

ГОЛОВИ ВІДДІЛУ ОУК У Ст. КЕТЕРІНС НА ЙОГО 40-РІЧЧЯ 8 ВЕРЕСНЯ 1975

Сидять зліва до права: О. Марчевська, перша голова відділу; А. Атаманюк, піонерка; С. Савчук, почесна Голова ЦУ ОУК; Е. Піжицька, піонерка; Я. Зорич, редакторка "Жіночого Світу"; Е. Глинська, піонерка. Стоять: М. Яремчук, піонерка (померла 14 травня 1979 р.); Д. Мостова; М. Гладиш; П. Поспіх; А. Горбач; С. Ґренюк (голова в 1974 і 1975 роках), П. Перчишин, піонерка, В. Наконечна, піонерка.

Фестиваль". Під час цієї виставки приміщення Українського Національного Об'єднання прибрані в українському стилю, у вітринах міських бібліотек красуються українські писанки, вишивки, дереворізьба, картини. В їдальні УНО продається українська варена й печена їжа, обслуга вбрана в українські одяги. Для розваги гостей грає музика, танцюристи в українських одягах танцюють українські національні танці.

Від 1969 року відділ ОУК у Ст. Кетерінс висилає кожного року дол. 50.00 на музичний фестиваль університету Брок у Ст. Кетерінс. Українські студенти також користають з тих пожертв у формі винагороди за їхні успіхи в музиці. Відділ ОУК подарував новозбудованій бібліотеці дол. 100 з розрахунком, щоб бібліотека закупила Енциклопедію Українознавства.

Зі звіту Марії Боровсьої та Анни Венґльовської, делеґаток відділу на XXIII Крайову Конференцію, що відбулася від 5 до 7 Травня 1972 року в Торонто, членки довідалися, що відділ ОУК у Ст .Кетерінс дістав признання за дуже добре виконану працю. Також Крайова Конференція висловила відділові вдячність за поширення журналу "Жіночий Світ", ця похвала в першу чергу належиться Марії Боровській, бо вона за цей час здобула 53 передплатниці. Учасницями змагань-контестів "Жіночого Світу" були найперше Анна Кузич, у 1975 році — Марія Боровська, а з нагоди 25-ліття Організації Українок Канади в ювілейному 1980 році — Анна Рогожинська. З-поміж членок відділу ОУК у Ст. Кетерінс найбільше праці в поширенні журналу дали Марія Боровська і Степанія Кореньовська.

За головування Марії Боровської та Єви Глинської в 1973 році зорганізовано при філії УНО клюб старших громадян під назвою "Нові Обрії". Належать туди членки ОУК, члени УНО та інші українці з Ст. Кетерінс. Управа відділу ОУК підтримувала клюб "Нові Обрії", а обидві членки — Марія Боровська і Єва Глинська — вклали багато праці, щоб домогтися фінансової допомоги для старших громадян. Обидві вони стали провідними членками клюбу, завдяки тим двом трудівницям клюб "Нові Обрії" дістав федеральну допомогу в сумі дол. 8,236 і потім ще раз на суму дол. 4,000. Майже всі ті гроші зложено в банку, як завдаток на купівлю дому для українських старших громадян у Ст. Кетерінс і в окрузі Ніяґари.

Приблизний перелік видатків на різнорідні цілі свідчить, що членки постійно свідомі були своїх завдань, не жаліли часу і праці для своєї Організації, за все точно і своєчасно платили: до Центральної Управи ОУК — дол. 3,512.50; на Фонд Українського Золотого Хреста — дол. 457.75; на "Рідну Школу" — дол. 800; кошти делеґаток на Крайові Конференції — дол. 1,811.35; на "Жіночий Світ" — дол. 2,555.91; на СФУЖО — дол. 200; на Український Визвольний Фонд" — дол. 490; на закуп книжок — дол. 282; на кошти музичного фестивалю — дол. 265; на "Новий Шлях" — дол. 136; на пам'ятник Лесі Українці — дол. 50.00; для танцювальної групи МУНО — дол. 400; на СКВУ — дол. 50.00; допомога філії УНО на оплату боргу й податку — дол. 8,235.22; на закуп посуду й кухонного устаткування для філії УНО — дол. 5,775.66.

Ніхто не очікує заплати за громадську працю, але приємно знати, що

Організація високо цінить усіх, що трудилися для неї, і добра пам'ять про невтомних, високоідейних і національносвідомих членок відділу ОУК у Ст. Кетерінс буде зберігатися на сторінках історії їхнього відділу і служитиме прикладом для тих, що будуть продовжувати працю своїх попередниць.

Понижче поданий — рік за роком — список усіх членок управ, перевірних комісій і референток різних ділянок праці за друге чвертьріччя діяльности відділу ОУК у Ст. Кетерінс.

1956 рік

Голова — Докія Мостова; заступниця голови — Софія Савчук; протокольна секретарка — Евфрозина Піжицька; фінансова секретарка — Анна Вовк-Тихоліз; касирка — Павлина Ковальська; культурно-освітня референтка — Марія Боровська; організаційна референтка — Софія Сорока-Тивонюк; пресова референтка — Евфрозина Піжицька; господині — Степанія Кореньовська, Марія Зелінська; кольпортерка "Жіночого Світу" — Параскевія Перчишин; шкільний комітет — Софія Сорока-Тивонюк, Анна Венгльовська, Марія Боровська; опікунки хворих — Марія Непріла, Анна Підвінська, Анєля Атаманюк; перевірна комісія — Марія Зелінська, Ліна Цибуляк, Марія Козакевич.

1957 рік

Голова — Анна Москаль; заступниця голови — Параскевія Перчишин; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; фінансова секретарка —Софія Сорока-Тивонюк; перевірна комісія — Марія Непріла, Анна Рогожинська, Параня Бардадин; шкільний комітет — Анєля Атаманюк, Марія Гладиш, Софія Сорока-Тивоняк; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Гладиш; господині — Анєля Атаманюк, Марія Болібрух; відвідувачки хворих — Марія Непріла, Анна Рогожинська, Катерина Бардадин.

1958 рік

Голова — Анна Рогожинська; заступниця голови — Марія Болібрух; протокольна секретарка — Тамара Шевчук; фінансова секретарка — Анна Вовк-Тихоліз; касирка — Павлина Ковальська; членка управи — Марія Непріла; перевірна комісія — Євфрозина Піжицька, Катерина Ґуляс, Катерина Бардадин; шкільний комітет — Марія Гладиш, Анєля Атаманюк, Софія Сорока; господині — Софія Савчук, Параскевія Поспіх, Анна Павлович; опікунки хворих — Анна Венгльовська, Анєля Атаманюк, Софія Савчук.

1959 рік

Голова — Анна Рогожинська; заступниця голови — Марія Болібрух; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; фінансова секретарка — Анна

УПРАВА І ПІОНЕРКИ ВІДДІЛУ ОУК У Ст. КЕТЕРІНС У 1978 РОЦІ.

Зліва до права сидять: П. Поспіх, Е. Луців, П. Перчишин, В. Наконечна, М. Козаченко, А. А. Атаманюк, Е. Піжицька, Е. Глинська, О. Гальчук, М. Непріла. Другий ряд: Л. Мельник, П. Кухар, П. Ковальська, М. Сенюк, К. Ґуляс, М. Боровська, А. Кузич, А. Бідочка, С. Ґренюк, М. Гладиш. Третій ряд: С. Тивоняк, Ю. Смит, А. Рогожинська, Е. Слон, В. Кобилянська, Л. Поспіх, А. Павлович, П. Кісь, А. Венґловська, А. Тихоліз.

ПІСЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 45-РІЧЧЯ ОУК.

Зліва до права: голова відділу М. Козаченко, гості з ЦУ ОУК, М. Дунець та О. Мицик, піонерка Єва Глинська

Вовк; касирка — Павлина Ковальська; культурно-освітня референтка — Анна Венгльовська; організаційна референтка — Анна Підвінська; пресова референтка — Євфрозина Піжицька; опікунки хворих — Софія Савчук, Анєля Атаманюк, Анна Вовк; господині — Павлина Ковальська, Ксеня Непріла, Параскевія Перчишин; перевірна комісія — Євфрозина Піжицька, Катерина Ґуляс, Катерина Бардадин.

1960 рік

Голова — Марія Боровська; заступниця голови — Катерина Ґуляс; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; фінансова секретарка — Анна Вовк-Тихоліз; касирка — Павлина Ковальська; культурно-освітня референтура — Анна Венгльовська, Марія Гладиш; пресова референтка — Анна Кузич; шкільний комітет — Лілея Посніх, Марія Гладиш, Анєля Атаманюк; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; господині — Анєля Атаманюк, Анна Кузич, Анна Венгльовська; опікунки хворих — Марія Козакевич, Параскевія Тарас; перевірна комісія — Катерина Ґуляс, Катерина Бардадин, Софія Сорока.

1961 рік

Голова — Марія Боровська; заступниця голови — Анна Рогожинська; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; фінансова секретарка — Анна

ЗБОРИ З НАГОДИ ПРИЇЗДУ ГОЛОВИ ЦУ ОУК С. ПРОЦІВ

Сидять у першому ряді зліва до права: П. Перчишин, Є. Глинська, І. Луців, О. Червоняк, Голова ЦУ ОУК С. Процiв, М. Непріла, А. Венгловська, А. Підвербецька, Л. Мельник, В. Наконечна. Стоять у середньому ряді: П. Іваницька, П. Ковальська, А. Чарни, А. Бідочка, К. Підзамецька, М. Боровська, Е. Слон, О. Підзамецька, П. Кісь, Е. Піжицька, А. Дяків, А. Рогожинська, Н. Павлович. Горішній ряд: А. Бордун, А. Кузич, Е. Турецька, М. Лозовчук, К. Ґуляс, А. Атаманюк, Ю. Смит, Л. Поспіх, А. Вашкевич, В. Вовк, А. Тихоліз, А. Ворончак, М. Сенюк.

Вовк; касирка — Павлина Ковальська; культурно-освітня референтура — Марія Гладиш, Анна Венгльовська; пресова референтка — Анна Кузич; шкільний комітет — Лілея Поспіх, Анна Вовк-Тихоліз; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; господині — Анєля Атаманюк, Марія Гладиш, Марія Сенюк, Анна Венґльовська; опікунки хворих — Марія Козакевич, Параскевія Тарас; перевірна комісія — Марія Гладиш; Катерина Ґуляс, Софія Сорока.

1962 рік

Голова — Марія Боровська; заступниця голови — Анна Рогожинська; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; фінансова секретарка — Анна

ПИСАНКОВЕ БІНҐО

Зліва до права сидять: М. Боровська, Л. Мельник, голова К. Сліпокура, В.Вовк. Стоять: О. Червоняк, М. Гладиш, І. Луців, М. Непріла, О. Ткаченко, Я. Ґренюк.

Вовк-Тихоліз; касирка — Павлина Ковальська; культурно-освітня референтура — Марія Гладиш, Анна Венгльовська; пресова референтка — Анна Кузич; шкільний комітет — Марія Гладиш, Д. Зулінов; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; відповідальні за ґардеробу — Анна Вовк, Анна Рогожинська, Софія Сорока; господині — Анєля Атаманюк, Анна Венгльовська, Марія Гладиш, Марія Сенюк; опікунки хворих — Марія Козакевич, Параскевія Тарас; перевірна комісія — Катерина Ґуляс, Марія Гладиш, Софія Сорока.

1963 рік

Голова — Марія Боровська; заступниця голови — Анна Рогожинська; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; фінансова секретарка — Анна Вовк; касирка — Павлина Ковальська; організаційна секретарка — Катерина Горохівська; пресова референтка — Анна Кузич; шкільний комітет:

Марія Гладиш, Анна Вовк; опікунки хворих — Параскевія Тарас, Марія Козакевич; відповідальні за гардеробу — Анна Рогожинська, Софія Тивонюк; перевірна комісія — Марія Гладиш, Катерина Ґуляс, Софія Тивонюк.

1964 рік

Голова — Марія Гладиш; заступниця голови — Маланя Мартинюк; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька і фінансова секретарка — Анна Вовк; касирка — Павлина Ковальська; членка управи і пресова референтка — Варвара Наконечна; організаційна референтка — Катерина Горохівська; шкільний комітет — Марія Непріла; делеґатки до відділу КУК — Євфрозина Піжицька, Анна Тихоліз; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; господині: Ксеня Непріла, Марія Сенюк; перевірна комісія — Анна Рогожинська, Катерина Ґуляс, Параскевія Поспіх.

1965 рік

Голова — Варвара Наконечна; заступниці голови — Маланя Мартинюк, Анна Москаль; протокольна секретарка — Марія Непріла; кореспонденційна секретарка — Анна Підвінська; касирка — Марія Гладиш; членка управи — Євфрозина Піжицька; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; представниці до відділу КУК — Катерина Ґуляс, Анна Тихоліз і опікунки хворих — Євфрозина Піжицька, Анна Тихоліз; господині — Павлина Ковальська, Софія Тивонюк, Катерина Горохівська, Анна Рогожинська, Анєля Атаманюк, Марія Сенюк; перевірна комісія — Надія Сторощук, Лілея Поспіх; телефонний комітет — Софія Тивонюк, Анна Павлович, Софія Савчук.

1966 рік

Голова — Варвара Наконечна; заступниці голови — Маланя Мартинюк, Анна Москаль; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька; кореспонденційна секретарка — Анна Підвінська, фінансова секретарка — Оля Вовк; касирка — Марія Гладиш; членка управи — Марія Непріла; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; шкільний комітет — Марія Непріла, Анна Дяків; господині — Павлина Ковальська, Катерина Горохівська, Софія Тивонюк, Анна Венґльовська, Марія Сенюк, Анєля Атаманюк, опікунки хворих — Євфрозина Піжицька, Анна Тихоліз; Анна Рогожинська; представниці до відділу КУК — Катерина Ґуляс, Анна Тихоліз; перевірна комісія — Лілея Поспіх, Надя Сторощук, Анна Венґльовська.

1967 рік

Голова — Варвара Наконечна; заступниці голови — Софія Тивонюк, Анна Москаль; протокольна секретарка — Євфрозина Піжицька в заступстві Анни

Дяків; кореспонденційна секретарка — Анна Підвінська; фінансова секретарка — Оля Вовк; касирка — Марія Гладиш; членка управи — Марія Непріла; пресова референтка — Анна Венґльовська і кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; делеґатки до відділу КУК — Анна Тихоліз, Павлина Ковальська; референтка шкільних справ — Марія Непріла; опікунки хворих — Параскевія Поспіх, Анна Рогожинська; господині — Павлина Ковальська, Катерина Горохівська, Анна Рогожинська, Параскевія Тарас, Марія Сенюк, Анєля Атаманюк; перевірна комісія — Лілея Поспіх, Надя Сторощук, Анна Венґльовська.

1968 рік

Голова — Анна Рогожинська; заступниці голови — Варвара Наконечна, Анна Москаль; протокольна секретарка — Анна Дяків; кореспонденційна секретарка — Євфрозина Піжицька; касирка — Марія Гладиш, членка управи — Софія Тивонюк; пресові референтки: Варвара Наконечна (українська), Анна Подвінська (англомовна); кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; представниці до відділу КУК — Марія Гладиш, Анна Венґльовська; шкільний комітет — Марія Гладиш і Марія Непріла; опікунки хворих — Марія Яремчук, Катерина Ґуляс; господині — Павлина Ковальська, Параскевія Тарас, Катерина Горохівська, Анєля Атаманюк; перевірна комісія — Анна Венґльовська, Надя Сторощук, Маруся Непріла.

1969 рік

Голова — Анєля Атаманюк; заступниці голови — Варвара Наконечна, Анна Москаль; протокольна секретарка — Анна Дяків; кореспонденційна секретарка — Марія Непріла; членка управи — Євфрозина Піжицька; пресові референтки: Катерина Ґуляс (українська), Анна Підвінська (англомовна); кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; опікунки хворих — Катерина Ґуляс, Анна Тихоліз; господині — Павлина Ковальська, Катерина Горохівська, Марія Сенюк, Параскевія Тарас, Анна Павлович; перевірна комісія — Лілея Поспіх, Надя Сторощук, Анна Рогожинська.

1970 рік

Голова — Варвара Наконечна; заступниці голови — Анна Дяків, Марія Гладиш, Анєля Атаманюк; протокольна секретарка — Євгенія Луців; кореспонденційна секретарка — Анна Венґльовська; касирка — Марія Непріла; членка управи — Євфрозина Піжицька; пресова референтка — Тамара Шевчук; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; опікунки хворих — Євфрозина Піжицька, Анна Тихоліз; господині — Петруся Кухар, Павлина Ковальська, Марія Яремчук, Єва Глинська, Параскевія Перчишин, Катерина

Горохівська, Параскевія Тарас; телефонний комітет — Леся Мусат, Софія Тивонюк, Катерина Горохівська; комітет плянування праці — Маруся Микицель і Оля Червоняк; перевірна комісія — Надя Сторощук, Анна Москаль.

1971 рік

Голова — Єва Глинська; заступниці голови — Лілея Поспіх, Анна Дяків; протокольна секретарка — Анна Венґльовська; пресові референтки — Тамара Шевчук (українська), Оля Червоняк (англомовна); касирка — Марія Гладиш; членка управи — Євфрозина Піжицька; культурно-освітня референтка — Анна Кузич; кольпортерка "Жіночого Світу" —Марія Боровська; делеґатки до відділу КУК — Варвара Наконечна, Євгенія Луців, Анна Тихоліз; господині — Павлина Ковальська, Параскевія Перчишин, Марія Сенюк, Катерина Горохівська, Ксеня Непріла, Параскевія Тарас; опікунки хворих — Марія Яремчук, Євфрозина Піжицька, Ксеня Непріла, Марія Сенюк; телефонний комітет — Леся Мусат, Анна Тихоліз, Варвара Наконечна.

1972 рік

Голова — Марія Боровська; заступниця голови — Анна Москаль; протокольна секретарка — Єва Глинська; пресова референтка — Тамара Шевчук; англомовна секретарка — Оля Червоняк; касирка — Маруся Микицель; членка управи — Петруся Кухар; представниці до відділу КУК — Варвара Наконечна, Анна Тихоліз, Анна Венґльовська; культурно-освітня референтка — Анна Дяків; господині — Павлина Ковальська, Параскевія Тарас, Марія Сенюк, Параскевія Перчишин, Катерина Горохівська, Ксеня Непріла; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; опікунки хворих — Анна Тихоліз, Євфрозина Піжицька, Марія Яремчук; телефонний комітет — Оля Вашкевич, Леся Мельник, Леся Мусат, Анна Венґльовська; перевірна комісія — Анна Москаль, Євгенія Луців, Софія Москаль.

1973 рік

Голова — Марія Боровська; заступниця голови — Анна Москаль, протокольна секретарка — Єва Глинська; касирка — Маруся Микицель; фінансова секретарка — Євгенія Луців; кореспонденційні секретарки — Тамара Шевчук (українська), Оля Червоняк (англомовна); членка управи — Докія Мостова; представниці до відділу КУК — Анна Кузич, Анна Тихоліз, Варвара Наконечна; культурно-освітня референтка — Анна Дяків; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; господині — Павлина Ковальська, Параскевія Тарас, Параскевія Перчишин, Катерина Горохівська, Марія Болібрух; телефонний комітет — Анєля Атаманюк, Оля Вашкевич, Леся Мельник, Леся Мусат; перевірна комісія — Анна Підвінська, Софія Москаль, Анна Венґльовська.

1974 рік

Голова — Ярослава Ґренюк; заступниці голови — Марія Боровська, Марія Козаченко; протокольна секретарка — Анна Кузич; кореспонденційні секретарки: Тамара Шевчук (українська), Оля Червоняк (англомовна); фінансова секретарка й касирка — Оля Вашкевич, їй до помочі — Євгенія Луців; членка управи — Єва Глинська; пресова референтка — Тамара Шевчук; культурно-освітня референтка — Анна Дяків; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; опікунки хворих — Анна Тихоліз, Анна Венґльовська, Параскевія Кіш; представниці до відділу КУК — Варвара Наконечна, Анна Тихоліз, Докія Мостова; телефонний комітет — Леся Мусат, Докія Мостова, Леся Мельник, Анєля Атаманюк; перевірна комісія — Леся Мусат, Варвара Кобилянська, Анна Венґльовська.

1975 рік

Голова — Ярослава Ґренюк; заступниці голови — Марія Козаченко, Леся Мельник; протокольна секретарка — Анна Кузич; кореспонденційні секретарки — Тамара Шевчук (українська), Оля Червоняк (англомовна); касирка — Петруся Кухар; членка управи — Єва Глинська; культурно-освітня референтка — Анна Кузич; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; делеґатки до відділу КУК — Марія Непріла, Докія Мостова, Анна Тихоліз; опікунки хворих — Анна Тихоліз, Докія Мостова, Параскевія Кіш; господині — Павлина Ковальська, Марія Гладиш, Параскевія Перчишин, Параскевія Тарас, Параскевія Кіш, Катерина Горохівська; телефонний комітет — Анєля Атаманюк, Анна Дяків, Докія Мостова, Євфрозина Піжицька; харчувальна обслуга — Варвара Наконечна; перевірна комісія — Варвара Кобилянська, Оля Вашкевич, Анна Венґльовська.

1976 рік

Голова — Анєля Атаманюк; заступниці голови — Маруся Козаченко, Ярослава Ґренюк; протокольна секретарка — Анна Кузич; кореспонденційні секретарки: Євгенія Луців (українська), Оля Червоняк (англомовна); пресова референтка — Євгенія Луців; фінансова секретарка — Марія Непріла; членка управи — Єва Глинська; культурно-освітня референтка — Анна Кузич; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; представниці до відділу КУК — Ярослава Ґренюк, Анна Тихоліз, Петруся Кухар; опікунки хворих — Параскевія Кіш, Анна Тихоліз, Павлина Ковальська: господині — Параскевія Перчишин; Параскевія Кіш, Параскевія Тарас, Марія Сенюк; телефонний комітет — Варвара Кобилянська, Леся Мельник, Петруся Кухар.

1977 рік

Голова — Анєля Атаманюк; заступниці голови — Маруся Козаченко, Ярослава Ґренюк; протокольна секретарка — Анна Кузич; фінансова

ХОР ВІДДІЛУ ОУК у Ст. КЕТЕРІНС "ДЕСНА" ВИСТУПАЄ З КОНЦЕРТОМ У ЗСА.

Дириґентка Н. Павлович.

секретарка — Марія Непріла, касирка — Євгенія Луців; кореспонденційні секретарки — Євгенія Луців (українська), Оля Червоняк (англомовна); пресова референтка — Євгенія Луців; членка управи — Єва Глинська; представниці до відділу КУК — Ярослава Ґренюк, Анна Тихоліз, Петруся Кухар; культурно-освітня референтка — Анна Кузич; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська; опікунки хворих — Параскевія Кіш, Параскевія Тарас, Анна Тихоліз, Павлина Ковальська; телефонний комітет — Ліна Цибуляк, Тамара Шевчук, Софія Тивонюк, Марія Яремчук, Варвара Наконечна; господині — Параскевія Перчишин, Параскевія Кіш, Параскевія Тарас, Марія Сенюк; перевірна комісія — Варвара Кобилянська, Леся Мельник, Петруся Кухар.

1978 рік

Голова — Маруся Козаченко; заступниці голови — Оля Гальчук, Євгенія Луців; протокольна секретарка — Єва Глинська; кореспонденційні секретарки — Катерина Сліпокура (українська), Оля Червоняк (англомовна); членка управи — Варвара Наконечна; кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Боровська;

представниці до Ради Народнього Мистецтва — Маруся Непріла, Єва Глинська; представниці до відділу КУК — Анна Тихоліз, Петруся Кухар, Оля Гальчук; опікунки хворих — Лілея Поспіх, Параскевія Кіш, Анєля Атаманюк; господині — Параскевія Кіш, Параскевія Перчишин, Параскевія Тарас, Павлина Ковальська, Марія Сенюк; телефонний комітет — Етель Макух, Анна Бараник, Лілея Поспіх, Анна Дяків; культурно-освітня референтура — Анна Кузич, Ірина Гомонко; англомовні зв'язки — Оля Червоняк; касирка і фінансова секретарка — Маруся Непріла; перевірна комісія — Леся Мельник, Анна Москаль, Ярослава Ґренюк.

1979 рік

Голова — Маруся Козаченко; заступниці голови — Євгенія Луців, Оля Гальчук; протокольна секретарка — Єва Глинська; кореспонденційні секретарки — Катерина Сліпокура (українська), Оля Червоняк (англомовна); членка управи — Варвара Наконечна; касирка й фінансова секретарка — Петруся Кухар; культурно-освітня референтура — Ірина Гомонко й Анна Кузич; делеґатки до відділу КУК — Петруся Кухар і Анна Тихоліз; делеґатки до Ради Народнього Мистецтва — Маруся Непріла, Єва Глинська; опікунки хворих — Параскевія Кіш, Параскевія Поспіх, Анна Тихоліз; господині — Параскевія Кіш, Параскевія Перчишин, Павлина Ковальська, Марія Сенюк, Василина Вовк; телефонний комітет — Лілея Поспіх, Анна Дяків, Євфрозина Піжицька, Анна Підвінська; пресова референтура — Ірина Гомонко й Оля Гальчук; перевірна комісія — Ярослава Ґренюк, Леся Мельник, Маруся Непріла.

Відділ ОУК у Тандер Бей, Онтаріо

Щонебудь учинили ми сьогодні — добре воно, чи зле — вже від завтра переходить до історії. Хочемо ми того, чи не хочемо, але нас, нашу працю і нашу добу майбутні покоління судитимуть не тільки по тому, що по нас залишилося, але й по тому, що ми самі зберігали від забуття, щоб передати його під суд нашим нащадкам. Що більше того буде, що більше залишиться в пам'яті, то сильніша буде традиція, міцніший ґрунт під ногами поколінь, що прийдуть по нас і продовжуватимуть нашу працю. В той спосіб творяться сталі цінності минулого в народі, звідки наші внуки і правнуки черпатимуть надхнення в праці і в боротьбі, віру в перемогу.

Самі по собі з власного досвіду знаємо, як дуже облегчувала нам путь та освічувала мету згадка про славні **діла в нашій традиції** і чому не хотіли ми лишитися, як ті, що про них писав поет — "славних прадідів великих правнуки погані". І того самого ми бажаємо для тих, що прийдуть по нас. Все, що ми чинимо тепер, мусить стати міцною підвалиною того, що чинитимуть після нас інші. І тому не легковажмо собі дрібної праці, бо з малих цеглинок складається велика будівля, з подій окремих днів складається історія віків. Ні одна краплина крови, пролита в бою, ні одна хвилина суспільної праці не пропадає безслідно, всі вони, зібрані разом з діл окремих одиниць та організацій, що діють у нашому народі, творять його історію, а тільки вона свідчить про вартість народу і рішає, чи заслуговує він, щоб жити вічно, чи пропаде так, що й ім'я його забудеться.

Не тільки ми тепер розуміємо це і здаємо собі справу з того. Літописець "славного війська запорозького, низового", Самійло Величко, описуючи грізну добу Богдана Хмельницького, коли піднімався народ, щоб скинути ярмо і творити нове життя на власній землі, жалівся, що через лінивство духа забувалися діла "величних предків наших."

Нарід без свідомости і знання праці минулих своїх поколінь, стає "Іваном без роду, Іваном без долі". Кожне покоління починатиме історію від себе і

ГОЛОВА ЦУ ОУК С. САВЧУК (посередині) НА ВІДЗНАЧЕННІ 40-РІЧЧЯ ОУК У ВІДДІЛІ ОУК В ТАНДЕР БЕЙ 1970 РОКУ.

Зліва — голова відділу М. Процик, зправа — секретарка С. Петришин.

ніколи не буде в народі міцного ґрунту, що його дає пережите в минулому, освідомлене в сучасному і збережене в майбутньому для його історії.

Частину того фундаменту творить праця і діяння українського жіноцтва, а в ній неостаннє місце займає Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, а в тій організації — кожен її відділ, кожна його членка. Ця праця не сміє забутися і ми самі мусимо подбати про те, щоб вона стала прикладом і заохотою для наших наслідниць. Бо коли того не зробимо, — життя прошумить над нами, неначе кучугурою піску покриє і тяжко було б колись відгребувати те, що ми творили у вірі в свій нарід і в любові до нього.

Це відноситься теж і до нашого відділу Організації Українок Канади в Тандер Бей (колишньому Форт Вілліямі). Хоч однією він тільки ланкою в тій великій організації, але знайшлися в ній жінки, що пройнялися ідеєю праці для народу, для його кращого майбутнього. Вічний, Богом і природою даний

**ГОЛОВА ЦУ ОУК І ГОЛОВА СФУЖО С. САВЧУК,
(третя зліва) СЕРЕД ЧЛЕНОК ВІДДІЛУ ОУК
У ТАНДЕР БЕЙ НА БЕНКЕТІ В 40-РІЧЧЯ ОУК
10 ЖОВТНЯ 1970 РОКУ**

інстинкт материнства, що каже турбуватися долею і щастям не лише своїх дітей, але й народу, до якого вони належать і його разом з іншими творять, казав їм і тут дбати, щоб вкласти свою пайку в цей стихійний рух прямування народу до кращої майбутности.

Ще залишилися в живих ці перші жінки, будівничі нашого відділу: Марія Холодило, Анна Гнатів, Євфрозина Патранюк, Калина Гладун-Мигаль, Катерина Деренівська, Катерина Николайчук, Анна Левицька та Олена Калин-Панчук. Катерина Деренівська й Олена Калин-Панчук перейшли з відділу в Вест Форт Вілліямі, коли він злучився в одне з відділом у Форт Вілліямі. Згадуємо їх імена з пошаною; неначе олімпійська естафета передали вони вогонь у руки молодших членок, що з них у великій перевазі складається тепер відділ ОУК у Тандер Бей, а з них більшість — це вже уродженці Канади. Вони перебрали від своїх попередниць ідеї, що опромінювали своїм світлом діяльність нашої організації, засвоїли їх собі і, достосовуючи їх до нових вимог, потреб часу та умовин, проводять їх далі в життя. У свій час переймуть їх від них їхні наступниці і так тягнутиметься довгий ланцюг традиції, що ніколи не урветься, як довго буде зберігатися пам'ять про імена і діла тих, що творили перші його ланки.

У книгах протоколів записується день за днем, рік за роком усе, що діялося

в організації від зарання її діяльности. Пильнуймо ж їх і дбаймо, щоб не пропало це в нищівному бігові часу, маємо до того модерні засоби, що їх не мали піонери нашого національного відродження перед сто чи двісті роками. Опрацьовуймо це в збірниках, заохочуймо молоде освічене жіноцтво, щоб писало праці про те, бо це наш скарб, що його вартість пізнають і зрозуміють аж по довгих роках і будуть нам вдячні, що ми не дали йому зітліти та спопеліти. Вплітаймо його в поточний біг нашого життя, щоб черпати з нього віру й силу, що її завжди дає дух нашої давнини.

Відділ ОУК у Тандер Бей не міг рахувати на велике число членства, як відділи в містах з великим скупченням української громади. Зате ідейністю і витривалістю повсякденної праці міг він служити прикладом для багатьох.

Понижче подаємо деякі роди діяльности, що проходили в нашому відділі кожного року, так само як напевно в інших відділах, хоч у кожному місті це могло відбуватися серед інших обставин і може не з таким самим вислідом, але йшли вони по загальній одностайній лінії, що її випрацювала наша організаційна централя для всієї Канади.

1. Кожного року відзначувано "День Матері" спільно з цілою системою Українського Національного Об'єднання Канади, у тому брали участь теж

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК У ТАНДЕР БЕЙ НА ВІДЗНАЧЕННІ 25-РІЧЧЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

прихильники й симпатики і в той спосіб поширювалося коло нашого впливу в українській громаді.

2. "Свято Героїнь" вшановувало пам'ять Патронки нашої організації, Ольги Басараб, поетеси Олени Теліги, що добровільно прийняла смерть зо своїми товаришами праці, хоч могла б урятувати себе, покинувши їх; також інших визначних жінок, що втратили життя за свій нарід. Це пригадувало всім, що "не можем осторонь стояти і споглядать, як ллється братня кров", мусимо дати з себе все, що можливе, коли наші сестри віддавали життя.

3. "Вишивані вечерниці" започаткував відділ у домівці УНО, щоб знайомити українське жіноцтво з тією чудовою ділянкою українського народного мистецтва, що творилося жіночими руками. Це швидко поширилося і спопуляризувалося по приватних мешканнях у місті.

Не обмежуючись до стисло власних статутових завдань, відділ ОУК не пропустив ні одної нагоди, щоб не підтримувати "Новий Шлях" у його контестах популярности. В останньому з тих контестів брала участь Михайлина Процик, теперішня голова відділу. Також бачимо його членок у кожній кампанії за приєднування нових передплатників і збирання пожертв на пресовий фонд серед членства, прихильників і широких кіл української громадськости. А не забуваймо, що треба було дбати одночасно про свій власний пресовий орган — "Жіночий Світ".

Ні одна збіркова акція, чи то на "Українське Слово" в Парижі, чи на будову пам'ятника Шевченкові в Вінніпегу, на Українську Фундацію ім. Тараса Шевченка й узагалі на всі націоналістичні й загально-українські цілі не обійшлися без якнайголоснішого відгуку серед членства нашого відділу.

Незалежно від того, відділ з власної ініціятиви і з власної каси виплачував незліченні та неоднократні пожертви. За довгий був би список, якби ми хотіли подати повністю всі організації та інституції, що їх спомагав відділ зо своїх фондів. Залишаючи на боці добродійні організації місцевого значення, для прикладу подамо найголовніші загально-українського значення:

Світовий Конгрес Вільних Українців
Бібліотека ім. Симона Петлюри в Парижі
Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка
Союз Українських Інвалідів
Осередок Української Культури й Освіти
Фонд Українського Золотого Хреста
Український Визвольний Фонд
Український Націоналістичний Центр в Европі
Фундація Українського Національного Об'єднання Канади
Допомога українським політичним в'язням в Україні
Пожертви на "Фонд вдів" (вдови по сл.п. Симоні Петлюрі, полк. Євгенові Коновальцеві й полк. Андрієві Мельникові).
На потреби Великих Зборів Українських Націоналістів.

У Канаді, як і на цілому північно-американському континенті прийнято

ДОВГОЛІТНЯ ГОЛОВА ВІДДІЛУ ОУК

У ТАНДЕР БЕЙ,

М. ПРОЦИК

влаштовувати бенкети при різних нагодах або для відзначення важливіших подій. Ні один з тих бенкетів не відбувся без того, щоб не підготовили його зразково членки відділу. За останніх 25 років нашої організації багато було таких бенкетів, згадаємо хіба про деякі найбільш замітні: 7 грудня 1958 року для привітання генерала Миколи Капустянського; 5 жовтня 1963 року, коли приїздив Микола Плавюк, тоді президент Українського Національного Об'єднання; від 21 до 23 травня 1966 року, з нагоди Крайової Конференції Молоді Українського Національного Об'єднання; у 25-річчя Похідних Груп Організації Українських Націоналістів 22 квітня 1967 року з головною промовою покійного вже проф. Юрія Пундика. З тієї чи іншої нагоди такі бенкети відбувалися кожного року, вимагали великого вкладу праці, лишали про себе завжди добру пам'ять в українській громадськості і ні один з них не був би можливий без підготови відділу ОУК.

Відділ ОУК зіграв помітну ролю в місцевому відділі Комітету Українок Канади. Членки ОУК займали видні пости в його управі, Марія Холодило довгими роками була членкою жюрі для оцінки експонатів народного мистетцва в часі щорічних вистав. Кожного року у вуличних збірках на добродійні цілі членки ОУК завжди вели перед, зокрема Михайлина Процик виказувалася найбільшим успіхом у розпродажу ярличків.

Обов'язково слід згадати тих жінок, що нераз серед дуже тяжких обставин очолювали відділ, як голови його управи, і керували працею членок за останніх 25 років:

Петруся Масник — один рік
Степанія Заблоцька — один рік

Олена Кузенко — сім років
Марія Кохан — чотири роки
Михайлина Процик — ось уже дванадцятий рік.

Секретарську працю виконували Одарка Сірська, Марія Холодило, Савеля Лиса, Степанія Заблоцька, Михайлина Процик і Степанія Петришин. Ця остання заслуговує на почесну згадку за вміле і зразкове ведення діловодства в часі своєї довголітньої секретарської праці.

Фінасами відділу завідували скарбнички Анна Яворська, Степанія Заблоцька, Розалія Балацко, а в ювілейному році — Євгенія Полюга.

Хоч ми наводимо тут назвища лише тих, що стояли на головних місцях у проводі, та це аж ніяк не зменшує вартости праці всіх інших членок, бо без неї провід ОУК лишився б осамітнений, організація ніколи не могла б дійти до своїх досягнень, здобути собі признання й повагу в українській суспільності.

Сильно і недвозначно треба підкреслити, що відділ ОУК не був ізольованою і замкненою в собі організацією, увесь час і в усій своїй діяльності був і далі є невід'ємною частиною системи Українського Національного Об'єднання Канади у культурній, суспільно-громадській і фінансовій праці. Особливою опікою оточував відділ працю відділу Молоді Українського Національного Об'єднання: спільно улаштовували всякі прийняття, гостини, а коли почав діяти дівочий співочий гурток при відділі МУНО, ОУК перший поспішив з тим, щоб помогти придбати для його публічних виступів довгі сукні.

Скупі рами однієї статті не дозволяють широко й подрібно розказати про працю відділу ОУК у Тандер Бей. Але і з того, що тут заподано, можна собі виробити поняття про неї та про її вплив на українське оточення. А коли помножити це через кількість усіх інших відділів ОУК і зсумувати суспільну працю, що її вони виконали, відкриваються очі і нам і чужим на значення тієї постійної, безперервної і так потрібної для теперішнього моменту і для майбутности суспільної праці, що до неї запрошує і закликає

Управа і Провірна Комісія відділу ОУК у Тандер Бей
у своєму ювілейному році:

Голова — Михайлина Процик
Заступниця голови — Савеля Лиса
Секретарка — Марія Холодило
Скарбничка — Євгенія Полюга
Членки управи:
Катерина Деренівська
Степанія Петришин
Провірна комісія:
Марія Кохан
Анна Гнатів
Іванна Заневич

Відділ ОУК на заході Торонто

Вступні завваження

Відділ ОУК на заході Торонто числом своїх членок належав до середньої величини в підбудові Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. До того, положення його було невигідне ще й тим, що в тому ж самому місті існував і діяв ще другий відділ ОУК у центрі міста, з можливостями притягати до себе більше членок і тим самим ширше розгортати діяльність в опорі на більшу філію УНО і в співпраці з нею.

Одначе ці невигоди знайшли собі рівновагу в інших обставинах. Перш усього, відділ на заході від самого початку мав свого духа-опікуна в особі визначної української діячки і своєї членки Степанії Савчук, першої голови управи відділу, пізніше Голови Центральної Управи ОУК і Голови СФУЖО. Вона провадила там "Рідну Школу", знала добре тамошнє жіноцтво, здобула собі серед нього повагу й авторитет і тим дуже помагала в організуванні суспільної праці та в керуванні нею. А далі, близьке сусідство і знайомство членок довело до того, що виробилася серед них дружня й сердечна атмосфера співжиття та приязні.

Членки зустрічалися з собою не тільки в організаційній праці, але і в приятельських зв'язках. Витворився в них гарний звичай відвідувати себе не тільки в тяжких хвилинах для розради, але і з нагоди подій родинного життя, що в'язали з собою згодом нераз і три покоління. Вони ж відвідували себе з добрим словом і з подарунком навіть, коли з бігом часу народжувалися в них діти, а потім і внуки, а це творило з їхнього гурту не тільки товариство, організацію, але неначе з'єднану міцним ланцюгом приязні родину. Напевно цей відділ не був виїмком, але тут ці не тільки організаційно-ідейні, але й товариcько-приязні духові вузли виступали з особливою яскравістю і сліди їх знаходимо на кожному місці в протоколах і звітах. А це дуже зміцняло суспільну активність і видайність праці.

І хоч у відділі бракувало мистецьких сил, щоб повести глибшу культурну роботу, зате міцніла добровільна дисципліна, вона подвоювала і потроювала зусилля в почутті потреби виконати свій обов'язок. Відділ завжди добре вив'язувався зо своїх зобов'язань супроти організаційної централі, слідкуючи за його касовими звідомленнями бачимо, що роздавав усі здобуті фонди, лишаючи для себе мінімальні суми на власні видатки. Імпрези, що їх міг своїми

Голови відділу ОУК
на заході Торонто від 1956 до 1980 років

Анна Нецівка
початок 1956, 1968-1976

Марія Романюк
кінець 1956, 1957

Елисавета Даниляк
1958-1962

Софія Ґонта
1963-1967

Ольга Кревецька
1977-1979

Євгенія Шелестинська
1980

силами виконати, завжди були прибуткові, бо більш як половину витрат на їх підготову — от хочби харчеві продукти на вечірні прийняття, чайні вечори і т.п. — членки дарували від себе, або потрапили їх здобути від прихильників.

Ми бачимо їх при роботі не тільки в себе, але й у відділі КУК і в Суспільній Службі, у співпраці з філією УНО, з Братніми Організаціями в ценрі міста, в Торотно, на оселі над озером, а було того немало, не стало б місця все те описати, тут можна зібрати в цілість хіба те, що вони зробили в себе, в своєму відділі та в співпраці з філією УНО, а про решту згадати, що їхні делеґатки складали звіти на сходинах. Їхні сходини не завжди були численні, бож вони мусіли працювати на життя, працювати вдома, пильнувати дітей і родин. Але зорганізували вони собі комунікаційну телефонічну службу, щоб повідомляти себе про все і бути в курсі суспільної праці.

Все, що проробили членки відділу в інших установах мусимо пропустити, з браку місця, але слід буде подбати, щоб коли ті установи писатимуть про свою роботу, було там відведене відповідне місце для великого вкладу членок не тільки відділу ОУК на заході Торонто, але й відділу в центрі міста.

Слід зазначити, що членки брали участь у всіх імпрезах філії. До своєї праці ставилися завжди з охотою і з повагою, завели гарний звичай починати й кінчати свої ділові сходини молитвою.

Літописний перегляд праці відділу ОУК на заході Торонто за час від початку ділового року 1956 аж до кінця ювілейного 1980 року

1956 рік

Загальними зборами 5 лютого в домівці УНО під числом 105 "А" вулиці Едвін, у присутності 20 членок, проводила голова президії Єлисавета Даниляк, протокол писала Катерина Дудар. Після звітів, дискусії та схваленні абсолюторії керівним органам відділу обрано нову управу, що складалася з таких членок: голова — Анна Нецівка; перша заступниця голови — Марія Романюк; друга заступниця голови — Юлія Кучер; секретарка — Надя Хемій; касирка — Анна Хрущ. Перевірна комісія: голова — Степанія Савчук, членки — Юлія Кучер, Анна Дублянська.

Референтки: а) представниці до КУК — Теодосія Мирошник і Анна Дублянська; б) господині — Марія Шелюк, Софія Романик, Текля Лозова; в) відвідувачки хворих — Юлія Кучер і Марія Женчук; г) дописувачка до преси — Тетяна Ґрай; ґ) кольпортерки — Марія Шелюк і Марія Женчук; д) культурно-освітня референтка — Єлисавета Даниляк.

Упродовж ділового року відбуто 21 засідань і сходин.

Сходини 15 березня — призначені пам'яті Ольги Басараб, голова відчитала реферат "Останні хвилини Ольги Басараб", відчитано теж один вірш. Візвано членок узяти участь у панахиді за 500 замучених на Сибірі українських жінок, відправи відбудуться в усіх українських церквах у Торонто.

2 квітня — вшановано пам'ять померлої української діячки, сенаторки

Олени Кисілевської. 30 квітня схвалено, що з уваги на хворобу голови Анни Нецівки заступатиме її перша заступниця голови Марія Романюк.

13 травня — спільне свячене, проводила ним Єлисавета Даниляк. На сходинах 14 травня Єлисавета Даниляк відчитала реферат про Олену Кисілевську, її прощальне слово до українського народу, розказала дещо про її працю в Коломиї, де жила покійна і звідки приїхала Єлисавета Даниляк. Делеґаткою на надзвичайну Крайову Конференцію обрано Тетяну Ґрай. На кінець подано чай.

З пікніку 8 червня було дол. 55.97 прибутку, з чого дол. 25.00 передано до "Нового Шляху". 11 червня Тетяна Ґрай звітувала про Крайову Конференцію. 25 червня делеґаткою на У Конґрес КУК у Вінніпеґу 5-7 липня обрано Тетяну Ґрай. Звіт складала вона на сходинах 23 липня. День перед тим спільний з УНО пікнік приніс дол. 84.35 чистого прибутку.

Померла членка Радченко, вшановано її пам'ять на сходинах 17 вересня; 30 вересня, в день ім'янин Віри, доні Степанії Савчук, членки відвідали її з дарунком. 15 жовтня відвідано членку Марію Чабан з нагоди народин її внучки, для маленької принесено дарунок.

26 листопада на прийнятті в Ст. Кетерінс Марія Романюк зібрала дол. 11.65 на організаційні цілі. 24 грудня на вечері в прихильниці Ворони переведено збірку на "Жіночий Світ". Членки ходили колядувати в двох групах, заколядували $145. Ще слід згадати, що спільно з УНО відзначено 75-річчя з дня народження ген. Миколи Капустянського і влаштовано прийняття для Тетяни Кошиць при нагоді виставки українського народного мистецтва.

Прибутки відділу виносили дол. 1,024.35, витрати — дол. 943. Пожертви: "Жіночий Світ" — 53.70, "Новий Шлях" — 107.00, Фонд Золотого Хреста — 26.00, УВФонд — 4.00.

Кількість членок на кінець року — 32. Вислано 10 дописів до "Жіночого Світу", 2 до "Нового Шляху" й один до "Нашої Мети".

1957 рік

У президії загальних зборів 27 січня засідали Марія Романюк, як голова, і Єлисавета Даниляк, як секретарка. Обрано управу на діловий рік 1957 у такому складі: голова — Марія Романюк; заступниця голови — Софія Романик; секретарка — Надя Хемій; касирка — Анна Хрущ; членка управи — Єлисавета Даниляк. Перевірна комісія — Степанія Савчук, Анна Безкоровайна.

Референтки: а) господині — Текля Лозова, Марія Шелюк, Катерина Хемій і Параня Кравець; б) представниця до КУК — Анна Дублянська; в) кореспондентка до преси — Тетяна Ґрай; г) опікунки хворих — Юлія Кучер і Марія Женчук. Кольпортерки не обрано, замість того рішено дати одну імпрезу з чистим прибутком на "Жіночий Світ".

Всіх сходин упродовж року відбуто 19.

11 лютого голова звітувала про вислід нарад управ УНО і Братніх Організацій 9 і 10 лютого; 25 лютого сходини для вшанування пам'яті Ольги

НА СВЯТІ ОБЖИНОК 1957 РОКУ

Зліва до права: Т. Голота, Михайло Щурко, Щурко, Ратушна, голова відділу С. Ґонта, С. Романик, М. Чабан, О. Кревецька

Басараб. Єлисавета Даниляк перечитала реферат про Ольгу Басараб та Олену Телігу і статтю "Свято жінки-героїні" з "Жіночого Світу". В діловій частині повідомлено, що філія УНО передала дол. 23.00 на контестантку "Жіночого Світу" Марію Романюк.

2 березня відбулося "пущення" з забавою, чистий прибуток — дол. 16.34. Спільне свячене пройшло приємно і дало дол. 71.00 приходу. 12 травня учитель "Рідної Школи" улаштував шкільне свято для дітей і батьків. Хоч діло добре, але зробив це без порозуміння з УНО й ОУК. Рішено подбати, щоб це не повторилося. 25 травня — чайна вечірка з бінґо. Влаштовано один пікнік з прибутком на поправу стіни в домівці. На сходинах 22 червня перечитано список жертводавців на чайному вечірі в прихильниці Ворони. Єлисавета Даниляк звітувала про поставлення надгробного пам'ятника Олені Кисілевській в Оттаві.

28 липня відбувся пікнік до спілки з УНО. 15 вересня весело проведено час на "кукурудзяному" пікніку в Анни Хрущ. На сходинах у жовтні вшановано пам'ять Віри Бабенко, Ольга Кревецька відчитала статтю про неї з "Жіночого Світу". 2 листопада вшановано пам'ять доброго члена Волошинюка, що помер наглою смертю. 2 грудня Єлисавета Даниляк розказувала про подорож до Риму, куди їхала на висвячення в священики свого сина Романа. Відвідала там теж Ольгу Коновалець, передала членкам привітання від неї.

До комітету придбання засобів для УВФонду від ОУК делеґовано Софію Ґонту й Анну Дублянську.

12 січня 1958 відбулася Свята Вечеря, було з неї дол. 86.50 чистого прибутку, а з вечірки в родини Сікорів прийшло дол. 5.00.

З інших подій у діяльності відділу: а) о. д-р Федорів говорив про свою подорож до Святої Землі; б) вислано 5 дописів до "Жіночого Світу"; прибутки за рік виносили дол. 1,068.90, витрати — дол. 1,024.07; голова відділу, одночасно контестантка "Жіночого Світу" в цьому році, здобула для нього дол. 600; відвідано дві хворі членки, вислано кошик з овочами Вірі Савчук після повороту з лікарні; відвідано дві членки-бабуні з нагоди народження їх внуків, на велику втіху їх родин з того, що про них пам'ятали.

1958 рік

Справами відділу завідувала управа, обрана на загальних зборах 2 лютого 1958, у такому складі: голова — Єлисавета Даниляк; заступниця голови — **Марія Романюк; секретарка — Тетяна Ґрай, касирка — Анна Хрущ. Перевірна Комісія — Степанія Савчук, Софія Романик, Анна Безкоровайна.**

Референтки: а) представниці до КУК — Марія Романюк, (її обрано там пізніше заступницею голови), Софія Ґонта й Анна Дублянська; б) зв'язкова до УНО — Софія Романик; в) господині — Катерина Хемій, Параня Кравець, Полянська; г) відвідувачки хворих — Надя Хемій, Марія Женчук, Анастасія Борковська; ґ) відповідальна за телефонний зв'язок — Марія Женчук.

Зборами проводила Софія Ґонта, протоколувала Єлисавета Даниляк.

Засідань і сходин відбуто 24, кількість членок на кінець року — 30. Прибутки виносили дол. 1201,72, витрати — дол. 1,120.32. Дописів до преси вислано 21. Різних дрібних допомог на місці виплачено на суму дол. 76.80.

Сходини 10 лютого устійнили плян праці на найближчий час, на контестантку "Жіночого Світу" добровільно зголосилася Полянська. 22 лютого відбулася забава на "пущення" спільно з УНО, з розігравкою печеної курки, чистий прибуток дол. 14.93 поділено по половині з УНО.

Чайний вечір 8 березня у подружжя Воронів приніс дол. 80.00, з того дол. 25.00 на "Жіночий Світ" і дол. 5.00 на святочні побажання в ньому. 24 березня замовлено 35 примірників ювілейного альманаху ОУК і переслано до Централі дол. 65.00 на бюджет. А ввечері того самого дня на чайному прийнятті в Софії Ґонти зібрано дол. 25.00 на контестантку УВФонду Тетяну Ґрай. Вона здобула третє місце з титулом другої княжни, придбавши дол. 1,342.05.

11 травня висвітлювано прозірки й фільм з подорожі Олі Даниляк та о. д-ра Федорова. 20 травня влаштовано спільне свячене з прибутком дол. 106. Замість квітів на могилу полк. Коновальця в Роттердамі вислано дол. 125 на допомогу його вдові.

Сходини 8 червня обрали Софію Романик і Марію Романюк делеґатками на наради в справах "Нового Шляху". 22 червня Параня Лазор улаштувала чайне приняття з бінґо. На сходинах 23 червня прийнято нову членку Марію Савчин; обрано Марію Романюк, Софію Романик і Тетяну Ґрай делеґатками на Крайову Конференцію ОУК.

Є. ДАНИЛЯК (зправа) ПЕРЕДАЄ ОЛЬЗІ КОНОВАЛЕЦЬ У РИМІ ПРИВІТАННЯ ВІД ВІДДІЛУ ОУК 1957 РОКУ

8 вересня Тетяна Ґрай здавала звіт з Крайового З'їзду УНО і Братніх Організацій, що відбувся 30, 31 серпня і 1 вересня. На сесію ОУК загостили ген. Микола Капустянський і президент УНО Микола Плавюк. 22 вересня влаштовано прощальний вечір для о. Романа Даниляка, що виїжджав на студії до Риму, і для Олі Даниляк, що їхала студіювати в Лювені в Бельґії.

На вістку про смерть Віри, дочки Степанії Савчук, замовлено квіти на похорон, рішено взяти громадну участь в похороні.

20 жовтня вислано Тетяну Ґрай делеґаткою на 30-річчя відділу Союзу Українок Канади ім. княгині Ольги, з чого вона складала звіт на чергових сходинах. 26 жовтня — знову бінґо в подружжя Лазорів. 15 листопада — товариська вечірка в домівці. 13 грудня відбуто зустріч з молодими жінками, за запрошеннями, для заохоти їх вступати в членки ОУК. Чайний вечір з бінґо 15 грудня приніс дол. 37.00 на організаційний фонд.

11 січня 1959 року Свята Вечеря почалася короткою сценкою родинного Свят-Вечора, з участю одного члена, однієї членки і семеро дітей. Збірка дала дол. 93.25. Рідношкільний комітет зробив окремий Свят-Вечір для дітей, а це недобре, бо діти повинні святкувати разом з батьками. 15 січня відвідано хвору членку Анну Хрущ і переведено в неї сходини. Сходини 26 січня схвалили дол. 5.00 для товариства боротьби з раком, закупили на дол. 20.00 уділи в "Новому Шляху", вислали дол. 5.00 молодому інвалідові у Франції. Колядували і щедрували дві групи, одна принесла дол. 48.00, друга дол. 66.00. Софія Романик погодилася на контестантку "Жіночого Світу" в 1959 році.

1959 рік

Президія в складі Софії Ґонти, голови, і секретарки Галини Броди проводила загальними зборами 2 лютого. Збори видали з себе управу, куди ввійшли всі її торішні членки, тільки прибула ще одна заступниця голови — Софія Романик. Залишилася теж попередня перевірна комісія.

З КОНТЕСТУ БРАТНІХ ОРГАНІЗАЦІЙ УНО НА ЗАХОДІ ТОРОНТО

Сидять переможці: О. Шалева — перша княжна від Філії УНО, королева — Софія Романик від ОУК, другий князь С. Радченко від МУНО.
Угорі — контестний комітет зліва до права: Д. Куликовський, Є. Даниляк, А. Горбацьо, Р. Савич, М. Бундза, С. Паладійчук, Голова ЦУ ОУК С. Савчук, Р. Даниляк, М. Нецівка.

На сходинах 9 березня передано два голоси на загальні збори "Нового Шляху" Крайовій Екзекутиві; вислано знову дол. 5.00 до Франції хлопцеві-інвалідові; заплачено дол. 15.00 відділові КУК за дві книжки; вислано дол. 6.00 на побажання до конґресової книжки СФУЖО; стверджено, що з зимового "пущення" вплинуло тільки дол. 7.20. 31 березня відбуто спільне засідання з Братніми Організаціями в справі вишивок, писання писанок і спільного відзначення Свята Вождів.

5 квітня відбулися сходини в подружжя Бродів з прибутком на контестантку Софію Романик. Софія Ґонта звітувала про спільні наради з Братніми Організаціями для складення пляну праці. Вислано Ользі Коновалець співчуття, з допомогою, з приводу смерти єдиного сина Юрка. Чай з бінґо 11 квітня знову приніс дол. 25.35 для контестантки Софії Романик. На сходинах 20 квітня секретар філії Олекса Сюркало пропонував раз на місяць відбувати сходини спільно з Братніми Організаціями.

Як кожного року, влаштовано спільне свячене 10 травня.

18 травня відбуто бінґо для контестантки "Жіночого Світу", вона здобула п'яте місце, відділ отримав за те подяку від Центральної Управи . Відчитано це на сходинах і водночас повідомлено, що Софію Ґонту обрано до управи відділу КУК. У Конґресі СФУЖО від ОУК на заході Торонто брала участь Тетяна Ґрай. Вона тяжко захворіла, перебула одну операцію і ждала на другу. Як подяку членкам за участь у весіллі її доньки Лесі, Єлисавета Даниляк передала до каси відділу дол. 20.00.

15 листопада влаштовано бенкет у 10-річчя "Жіночого Світу", при тій нагоді відбулося і "Свято книжки" і з того прийшло дол. 53.30 прибутку. 23 листопада обрано комітет для збірки оголошень і святочних побажань до "Жіночого Світу", ввійшли до нього Софія Ґонта, Марія Романюк і Анастасія Борковська. З нагоди подвійного ювілею — 50-річчя подружнього життя і 50-річчя священства — відвідано о. Городиського та вручено йому пам'ятковий дарунок. Марія Романюк і Софія Романик зорганізували дві групи колядників, заколядовано дол. 155, з того вислано дол. 100 на пам'ятник Шевченкові в Вінніпеґу.

На кінець року в відділі було 30 членок; прибутки виносили дол. 1,008.99, витрати — дол. 866.08; сходин за рік відбуто 19; вислано до преси 15 дописів.

1960 рік

До президії загальних зборів 7 лютого входили: голова Степанія Савчук і секретарка Розалія Бойко. Цього року теж переобрано ту саму управу, з двома додатковими членками: Марією Савчин до комітету господинь і Катериною Хемій до помочі Марії Женчук у телефонних зв'язках.

15 лютого на засіданні управ ОУК та УНО схвалено спільними силами відзначити 25-річчя філії УНО, відбувати пікніки, скільки буде можна й потрібно, і теж улаштувати один базар. 14 березня обрано контестний комітет для 25-річчя філії: контестантка — Софія Ґонта, помічниці — Софія Романик і

Марія Романюк. Обрано теж ювілейний комітет, від ОУК увійшли до нього Тетяна Ґрай, Анна Хрущ, Єлисавета Даниляк. Устійнено оплату за вживання кухні — дол. 15.00 від не-членів і дол. 5.00 кавції за збитий посуд, а від членів — скільки хто дасть.

Ще на загальних зборах обрано контестанткою УВФонду Марію Женчук. На її користь відбулося бінґо 12 лютого, а в березні пікнік. Також передано на ту ціль прибуток зо спільного свяченого 24 квітня, а 27 травня — прихід з бінґо дол. 18.26.

13 червня обрано Тетяну Ґрай і Меланію Продай делеґатками, а Марію Женчук заступницею на Крайову Конференцію ОУК і Крайовий З'їзд УНО у Содбурі 1-3 липня 1960. До участи у 25-літті ОУК в Ошаві вислано делеґацію з 5 членок: Єлисавета Даниляк, Тетяна Ґрай, Марія Романюк, Анна Хрущ і Софія Романик. Делеґатки складали звіт з Крайового З'їзду на сходинах 1 серпня. 7 серпня — спільний пікнік з УНО на контестантку 25-річчя філії. 21 серпня членки вибралися з прогулькою до хати Софії Ґонти над озером. На спогад відвідин вручено їй скромний дарунок і зібрано дол. 26.25 на контест.

Сходини 11 жовтня присвячено Вірі Бабенко, відчитано відповідний реферат. Тетяна Ґрай звітувала про поїздку до Ст. Кетеріне на 25-річчя УНО й ОУК. Після сходин подано чай з медяником. Спільні з УНО сходини 14 листопада обговорили технічну підготову ювілейних святкувань філії і розділили завдання між окремих членів.

Стан членок на кінець року — 30, незмінний від кількох років. Прибутки виносили дол. 1,960. 42, витрати — дол. 1,354.27. Відбуто 16 сходин і засідань у відділі, крім того спільних 6 засідань з УНО. Написано 12 дописів про діяльність у 1960 році.

1961 рік

Управу на 1961 рік обрали загальні Збори 29 січня під проводом голови президії Софії Ґонти і секретарки Парані Лазор, з таких членок: голова — Єлисавета Даниляк; перша заступниця голови — Софія Ґонта; друга заступниця голови — Софія Романик; секретарка і пресова референтка — Тетяна Ґрай; касирка — Анна Хрущ. Перевірна комісія — Степанія Савчук, Анна Безкоровайна і Марія Романюк.

Референтки: а) делеґатки до КУК — Софія Ґонта і Марія Романюк; б) господині — Софія Романик, Марія Савчин і Анна Коваленко; в) відвідувачки хворих — Катерина Дудар, Параня Лазор; г) телефонний зв'язок — Марія Женчук і Параня Кравець.

Стверджено, що королевою контесту 25-річчя УНО на заході Торонто стала Софія Ґонта. Вона теж зібрала дол. 150 на пам'ятник Шевченкові. Рішено передати з каси дол. 20.00 на "Жіночий Світ". На спільному засіданні управ ОУК і УНО 26 січня під проводом Єлисавети Даниляк обговорено справу контесту "Нового Шляху", святкування 25-річчя відділу, спільного базару 25 березня та одного пікніку.

На сходинах 17 березня відзначено Шевченківські роковини рефератом. 24 квітня вислано Тетяну Ґрай делеґаткою на відкриття нової домівки в Гамільтоні з пожертвою дол. 10.00; замість квітів для хворої Софії Ґонти передано до "Жіночого Світу" дол. 10.00; вислано привітання редакторці Степанії Бубнюк у 10-річчя "Жіночого Світу". 1 Травня запрошено Марусю Яворську підготовити хор на 25-річчя відділу.

У "Дні Батька" 10 червня відзначено старших батьків, о. М. Городиського і Теодора Станґрета. Прихід з того пішов на контестантку "Нового Шляху" Марусю Лазор.

На всенародні святкування 100-річчя смерти Тараса Шевченка в Вінніпеґу поїхали Софія Ґонта і Тетяна Ґрай.

Спільний з УНО пікнік 13 серпня приніс дол. 26.25 на контест "Нового Шляху". На сходинах 21 серпня в Єлисавети Даниляк обговорено програму 25-ліття відділу: бенкет і концерт, доповідь на бенкеті виголосить Степанія Савчук, на концерті співатиме хор під управою Марусі Яворської і квартет сестер Дубляниць, виступатиме МУНО з танцями. Пікнік з бінґо в Анни Хрущ 24 вересня дав дол. 20.29. Чайна вечірка в Анастасії Борковської 22 жовтня принесла дол. 50.70 на "Жіночий Світ". 26 листопада Софія Проців і Марія Дунець поділилися з членками враженнями з поїздки в Україну.

На контест "Нового Шляху" влаштовано забаву 18 листопада й Андріївський вечір 16 грудня. Спільно з УНО влаштовано зустріч Нового Року 13 січня.

Доповняльні інформації: відбулися, як щороку, Свята Вечеря і спільне свячене; влаштовано одне бінґо з відділом МУНО; вислано святочні побажання до "Нового Шляху" й "Жіночого Світу"; написано 13 дописів до преси; число членок на кінець року — 30; прибутки виносили дол. 1340.91, видатки — дол. 966.50; сходин відбулося 13; на "Новий Шлях" вислано дол. 15.00, на "Жіночий Світ" — дол. 175.

1962 рік

Загальними Зборами 28 січня проводила Степанія Савчук, протоколувала секретарка Параня Лазор. Збори вислали привітання до лікарні хворій голові відділу Єлисаветі Даниляк з підписами 33 присутніх членок і гостей.

Затримано торішню управу, щоб могла вона докінчити започатковану роботу відзначення 25-річчя відділу.

У святочній частині сходин 26 лютого вшановано пам'ять Ольги Басараб, Марія Женчук відчитала про неї реферат. У діловій частині: а) вислано подяку пекарні Бівер Бред, що кожного року безплатно постачала печиво на імпрези відділу; з коляди передано по дол. 25.00 на Фонд Золотого Хреста і на "Жіночий Світ"; схвалено стати членом-добродієм УВФонду з річним внеском дол. 10.00.

3 березня відбулася забава на "пущення" спільно з УНО; 19 березня відділ став членом ОУКО з річним внеском дол. 10.00. Стверджено, що Маруся Лазор зайняла місце першої княжни, здобула в контесті дол. 8,193.56 для "Нового Шляху"; 31 березня — чай з бінґо, при тій нагоді передано дарунок княжні

НАГОРОДЖЕНІ ЮВІЛЕЙНИМИ ГРАМОТАМИ ЧЛЕНКИ У 25-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ

Зліва до права: К. Бартошик, М. Чабан, С. Романик, С. Ґонта, Голова ЦУ ОУК С. Савчук, А. Дублянська, О. Кревецька, А. Безкоровайна

контесту Марусі Лазор і Марусі Яворській за її успіх з учнями "Рідної Школи" західного Торонто на фестивалі клюбу Ківаніс. Чистий прибуток з вечора виносив дол. 27.43.

На 25-річчі подружжя Василя і Розалії Бойко зібрано на "Новий Шлях" дол. 15.00, на "Жіночий Світ" теж дол. 15.00, на "Українське Слово" в Парижі — дол. 10.00 і для православної церкви св. Андрія — дол. 5.00.

Фонд Допомоги Українців Канади, що в міжчасі змінив назву на Суспільну Службу Українців Канади, просив допомогти у відвідуванні хворих українців у шпиталях і запропонував відділові взяти опіку над шпиталем Мавнт Сінай. Цей обов'язок прийняли на себе Софія Ґонта, Марія Романюк і Катерина Дудар. 14 квітня Тетяна Ґрай звітувала про передконґресові наради КУК у "Народному Домі" і зголосилася делеґаткою на наради голів та секретарів УНО сходу Канади.

4 травня відбулося спільне свячене з прибутком дол. 44.40. Місяць травень записався сумно цього року, аж п'ять членок перебували в лікарнях, опікувалися ними не тільки відвідувачки хворих, але й інші членки. На сходинах у Степанії Савчук 15 травня схвалено подбати про активну участь членок у Святі Вождів; передплатити Енциклопедію Українознавства; знову пересунути відзначення 25-річчя відділу з уваги на Крайовий З'їзд УНО і Братніх Організацій. 10 квітня вислано привітання відділові ОУК у Гамільтоні. Точну й невідкличну дату 20-річчя відділу встановлено на 11 листопада. На відкриття оселі УНО над озером Сімко вислано делеґаткою Софію Ґонту. На Конґрес КУК у Вінніпеґу поїдуть делеґатки Софія Ґонта й Тетяна Ґрай. Звіт з Конґресу зложено на сходинах 4 вересня. Тоді подано до відома, що спільний пікнік з УНО над озером дав дол. 14.25 приходу. На Крайовий З'їзд УНО в Гамільтоні знову вислано делеґатками Софію Ґонту й Тетяну Ґрай. Сходини 24 вересня тепло привітали Єлисавету Даниляк, що прибула після довгої і важкої хвороби.

1 жовтня зроблено спільну світлину до ювілейної програмки, на жаль не всі членки прибули. Вшановано пам'ять померлого доброго члена ОУН і УНО Андрія Горбаця, брата членки Парані Лазор; зібрано дол. 17.00 на ювілейну програмку; замовлено Богослуження за здоров'я членок в обох українських церквах. На сходинах 25 жовтня Тетяна Ґрай звітувала про Крайовий З'їзд і загальні збори "Нового Шляху".

19 листопада стверджено, що ювілейні святкування відбулися добре й величаво, згідно з уложеною програмою, принесли дол. 348.63 чистого прибутку. На заклик Тетяни Ґрай зложено дол. 42.00 на Фонд Золотого Хреста. Незалежно від того Софія Ґонта зібрала дол. 87.00 на ту саму ціль.

Взагалі, Софія Ґонта вклала дуже багато праці на те, щоб 25-літній ювілей відділу, як небуденна подія в житті організації,, пройшов якнайкраще.

24 листопада відбулося "пущення" спільно з УНО. 2 грудня відчитано додаткові привітання на Срібний Ювілей відділу і додаткові пожертви на Фонд Золотого Хреста. Вислано на святочні побажання: дол. 66.00 для "Жіночого Світу" і дол. 10.00 для "Нового Шляху". 17 грудня схвалено дол. 15.00 на посвячення наріжного каменя церкви св. Андрея. Коляду зобов'язалися зорганізувати Софія Романик, Софія Ґонта і Тетяна Ґрай.

КОНТЕСТНИЙ КОМІТЕТ "РІДНОЇ ШКОЛИ" НА ЗАХОДІ ТОРОНТО В 1962 РОЦІ

Зліва до права сидять: С. Савчук, Голова ЦУ ОУК, В. Лазор (князь), С. Ґонта (королева), Л. Кавун (княжна), О. Сюркало. Стоять: Д. Куликовський, С. Романик, М. Романюк, Є. Даниляк, Н.Н.

Членок у відділі було 30; прибутки виносили дол. 2,093.57, видатки — дол. 1,719.02; засідань і сходин відбулося 17 , до того 2 з Братніми Організаціями. Дописів до преси вислано 12.

1963 рік

У присутності заступниці голови Центральної Управи ОУК Ольги Заяць, декількох членок ОУК з відділу в центрі міста і голови УНО заходу Торонто Олекси Сюркала відбулися 3 лютого загальні збори під головуванням Ольги Заяць і секретарюванням Тетяни Ґрай. Збори віддали керму відділом управі з таких членок: голова — Софія Ґонта; заступниця голови — Софія Романик; секретарка — Тетяна Ґрай; касирка — Анна Хрущ; членка управи — Параня Кравець. Перевірна комісія лишилася та сама. Референтки: а) пресова референтка, кореспондентка і кольпортерка — Тетяна Ґрай; б) господині — Софія Романик, Марія Савчин, Анна Коваленко; в) відвідувачки хворих — Анастасія Борковська, Катерина Дудар, Параня Лазор; г) представниці до КУК — Софія Ґонта і Марія Романюк.

18 лютого куплено в КУК дві книжки Ганни Мандрики; вислано привітання на 25-річчя філії і відділу ОУК у Ст. Боніфас, і також привітання для о. Хомина з церкви св. Миколая у 40-річчя священства. Бінґо з чаєм 31 березня принесло дол. 39.24; делеґатками на XX Крайову Конференцію ОУК обрано Катерину Бартошик і Марію Романюк; Катерина Бартошик улаштувала власним коштом бінґо з прибутком дол. 190, з чого передано дол. 100 до "Жіночого Світу" і дол. 90.00 до філії УНО.

8 квітня Катерина Бартошик і Софія Романик зголосилися збирати оголошення до програмки XX Крайового З'їду ОУК; на прохання КУК призначено третьою делеґаткою до відділу Катерину Бартошик; постановлено закупити цілу сторінку в програмці на світлину відділу; голова філії УНО просив призначити одну членку до управи філії та одну до комітету закупу нової домівки. Заперечень не було, але пораджено голові філії подбати, щоб усі жінки членів УНО записалися до ОУК. На запросини УНО добровільно згодилася приходити на засідання Катерина Бартошик. Голова Сюркало повідомив, що філія купила холодільник для кухні.

20 травня делеґатки складали звіт про Крайову Конференцію ОУК, до Центральної Управи обрано з відділу Тетяну Ґрай; спільне свячене принесло дол. 96.15; передано до Центральної Управи дол. 10.00 на намічене видання вишивок. Сходини 16 вересня призначили дол. 50.00 на задумане в КУК видання творів Лесі Українки; Тетяна Ґрай розказувала про студійну конференцію УНО-ОДВУ, жалко, що майже ніхто з членок нею не поцікавився.

28 жовтня — чай з бінґо на підтримку контестантки Катрусі Потічної, кралі "Нового Шляху". У бенкеті з нагоди 30-річчя Братства Карпатських Січовиків узяла участь делеґатка Тетяна Ґрай. 15 грудня відбулися вечірні сходини з чаєм для відзначення 100-річчя з дня народження Ольги Кобилянської.

Святу Вечерю і забаву на "Маланки" відбуто спільно з УНО, зо Святої Вечері приходу було дол. 58.28, а з "Маланки" — дол. 20.43. Група Марії

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК НА ЗАХОДІ ТОРОНТО НА ВІДЗНАЧЕННІ 25-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ

Зліва до права сидять: С. Романик, М. Романюк, Т. Ґрай, Голова ЦУ ОУК С. Савчук, голова відділу С. Ґонта, А. Хрущ, О. Кревецька, М. Продай. Стоять: А. Борковська, М. Чабан, К. Бартошик, А. Дублянська, Ю. Кучер, А. Безкоровайна, П. Кравець, М. Женчук

Романюк заколядувала дол. 122, а Софії Романик — дол. 158. Членство в ОУКО піднесено до вищої категорії з річним внеском дол. 25.00.

Кількість членок на кінець року — 28; сходин відбуто 10; прибутки виносили дол. 2,305.28, видатки — дол. 2,285.75; на "Жіночий Світ" передано дол. 233, на "Новий Шлях" — дол. 123.15, на УВФонд — дол. 468.50.

1964 рік

Управу на 1964 рік обрали загальні збори 10 лютого. До президії покликано на голову Степанію Савчук і на секретарку Параню Лазор. Головою управи стала Софія Ґонта, а решту її складали: перша заступниця голови — Марія Романюк; друга заступниця — Софія Романик; секретарка — Параня Лазор; касирка — Анна Хрущ; помічниця скарбнички — Катерина Дудар. Перевірна Комісія — Степанія Савчук, Анна Безкоровайна і Тетяна Ґрай.

Референтки: а) представниці до КУК — Софія Ґонта, Катерина Бартошик і Катерина Дудар; б) референтка справ "Жіночого Світу" — Тетяна Ґрай; в) **відповідальна за телефонні зв'язки — Параня Кравець; г) господині — Софія** Романик, Анна Коваленко, Меланія Продай; ґ) делеґатки до суспільної Служби — Марія Романюк, Анастасія Борковська; зв'язкова до УНО — Ольга Кревецька; е) відвідувачки хворих — Анастасія Борковська, Катерина Дудар, Параня Лазор.

На сходинах 1 лютого членки зложили по дол. 2.00 на дім для старших, збірка буде продовжуватися. 1 березня — спільне засідання з УНО й МУНО в справі закупу нової домівки. МУНО зробило забаву з приходом дол. 46.00 на контестантку "Нового Шляху". 15 березня — святочні сходини в пам'ять Ольги Басараб, Ольга Кревецька відчитала реферат, після чого присутні склали по долярові на Фонд Золотого Хреста. Пізніша збірка піднесла цю суму до дол. 81.00.

У вуличній збірці членки ОУК зібрали для Суспільної Служби дол. 150. **Бінґо 18 квітня, прихід призначено на УВФонд; 27 квітня делеґатки відділу до інших установ складали свої звіти; вислано пожертву для товариства боротьби з раком і опіки над дітьми-каліками. 15 травня відбулося спільне свячене. Хворих Степанію Савчук і Єлисавету Даниляк відвідано зо "свяченим" у їхніх мешканнях.**

24 серпня Софія Ґонта звітувала про конференцію у Вашінґтоні. 12 вересня відбулося бінґо з приходом на контестантку "Нового Шляху" Надю Лазор. 28 вересня обговорено плян праці на осінь; голоси на загальні збори "Нового Шляху" передано Теодорові Станґретові.

4 жовтня кореспондентка "Жіночого Світу" Оля Даниляк звітувала про збори Міжнародного Жіночого Союзу в Трієсті. При тій нагоді розказувала про свою подорож до Риму, Голляндії та інших країн. А що це був день її народин, удекоровано її корсажем* і відспівано "многая літа". Софія Романик говорила

*Відзнака з квіткою, що її чіпляли на грудях.

ДЕКОРАЦІЯ НА СВЯТІ ОЛЬГИ БАСАРАБ У 25-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ОУК НА ЗАХОДІ ТОРОНТО В 1962 РОЦІ

про свої спостереження в Україні і влаштувала невеличку виставку привезених звідти речей. На кінець подано чай і переведено збірку на "Жіночий Світ".

23 листопада влаштовано бінґо для контенстантки відділу на "Жіночий Світ" Марусі Кущак, приходу було дол. 154. З несподіванки в Богдана Романюка вплинуло дол. 27.00, з того дол. 10.00 передано до "Нового Шляху" і дол. 10.00 на святочні побажаання в "Жіночому Світі". Софія Ґонта звітувала про 20-річчя жіночого КУК, відділ зібрав дол. 80.00 на його ювілейну програмку. 14 грудня виплачено дол. 50.00 на монографію про Лесю Українку. 10 січня подано звіт з коляди, колядували дві групи по три членки. Софія Ґонта зібрала дол. 150 на святочні побажання в "Жіночому Світі".

Число членок у цьому році виносило 26, засідань і сходин відбулося 14, прибутки дали дол. 1,223.88, витрачено дол. 1,154.13. З каси відділу, крім збірок, виплачено дол. 25.00 на Фонд Золотого Хреста, дол. 10.00 на УВФонд і дол. 25.00 на ОУКО. Нового посуду до кухні закуплено за дол. 88.00, вартість усього виносить 1,288.52.

1965 рік

На загальних зборах 14 лютого було членок більше, як звичайно, до проводу зборами покликано на голову Анну Нецівку і на секретарку Параню Лазор. У звітах відчувався жаль на Суспільну Службу, що легковажно поводиться з представницями відділу, схвалено запротестувати проти того через Центральну Управу.

З невеликими змінами переобрано минулорічну управу — до відділу КУК дійшла ще Анна Безкоровайна, число господинь збільшилося на одну членку, Теклю Лозову, а на членку управи обрано Юлію Кучер.

6 березня відбулося "пущення" спільно з УНО, для ОУК з приходу прийшло дол. 16.58, а для УНО — дол. 10.00. На святочних сходинах 7 березня в честь Ольги Басараб Ольга Кревецька відчитала статтю, що її написала Олена Залізняк. Збірка після доповіді принесла дол. 13,00, з каси додано дол. 12.00 і передано до Фонду Золотого Хреста. В контесті на "Жіночий Світ" досі зібрано дол. 324. 13 березня влаштовано чайний вечір, прибуток віддано на погорілу церкву при вул. Френклін на руки о. Філевича. 22 березня заслухано звіту про 80-річчя жіночого руху, що його відзначив КУК, а в тому членки ОУК узяли велику участь грішми, продуктами і працею.

5 квітня передано філії УНО дол. 26.00, до УВФонду — дол. 10.00. Збірка на гостині в Наді Лазор дала дол. 36.00, розділено її так: дол. 10.00 на "Новий Шлях", дол. 10.00 на "Жіночий Світ", дол. 10.00 на "Вільне Слово" і дол. 6.00 на боротьбу з раком. Бінґо з чайним прийняттям 10 квітня дало дол. 32.50. Делеґаткою на з'їзд до Едмонтону обрано Софію Ґонту, а делеґатками на загальні збори Суспільної Опіки — Марію Романюк і Анастасію Борковську.

На спільному засіданні з управою УНО обі організації дали по дол. 10.00 на оголошення в програмці Крайового З'їзду 6-8 жовтня в Вінніпеґу. Спільний з УНО пікнік 27 червня дав приходу дол. 74.97. 7 липня знову зібрано дол. 12.00 до програмки осіннього з'їзду.

18 жовтня делеґатка Софія Ґонта звітувала про Крайову Конференцію ОУК у Вінніпеґу, вона там була головою номінаційної комісії. До Центральної Управи ввійшли три членки відділу: голова — Степанія Савчук, членка Управи — Тетяна Ґрай і членка Контрольної Комісії — Софія Ґонта. Бінґо 20 листопада принесло дол. 34.75.

На Святій Вечері 16 січня зібралося багато гостей. Програма невеличка, але цікава, з промовами й колядами. Кінцева збірка принесла дол. 144. Членки заколядували дол. 120.

Доповняльні інформації: членок було 27; осінній базар переведено разом з УНО; прибутки виносили дол. 1,026.32, витрати — дол. 888.92; засідань і сходин відбулося 15; вислано тільки два дописи.

1966 рік

До праці в діловому році 1966 стала переобрана на загальних зборах 6 лютого торішня управа. Зборами проводила голова Анна Нецівка і секретарка Параня Лазор. Головою управи лишилася Софія Ґонта, заступницею Анна Нецівка (вона теж помагала скарбничці), секретаркою Параня Лазор, касиркою Анна Хрущ, членкою управи Анна Безкоровайна. Перевірна комісія — без зміни.

Референтки: а) представниці до КУК — Катерина Бартошик, Анна Дублянська і Софія Ґонта; б) зв'язкові до УНО — Ольга Кревецька й Катерина Бартошик; в) делеґатки до Суспільної Служби — Анастасія Борковська й Марія Романюк; г) справи "Жіночого Світу" — Тетяна Ґрай; ґ) відвідувачки хворих — Анастасія Борковська, Юлія Кучер і Параня Лазор; д) господині — Софія Романик, Текля Лозова, Меланія Продай.

Роздано відзнаки тим членкам, що не мали нагоди отримати їх давніше.

На святочних сходинах у честь Ольги Басараб Ольга Кревецька відчитала розповідь полк. Андрія Мельника, що сидів у тій самій камері, де згинула Ольга Басараб і лишила на стіні кривавий напис. Присутні членки зложили по одному долярові на Фонд Золотого Хреста. Сходини 7 березня рішили продавати вареники під час бінґо для збільшення прибутку.

25 квітня членки взяли участь у панахидах по Олені Кисілевській та інж. Осипові Бойдуникові. 13 червня прийнято чотири нові членки: рішено взяти участь у 75-річчі поселення українців у Канаді, в комітеті для того ОУК буде репрезентувати її Голова Центральної Управи Степанія Савчук; делеґатками на 35-літній ювілей обрано Софію Ґонту, Ольгу Кревецьку і Софію Романик, а контестанткою від ОУК до філії УНО призначено Марусю Кущак, внучку Анастасії Борковської, їй будуть помагати Софія Романик, Юлія Кучер і Василь Лазор.

13 вересня делеґаткою на Крайову Конференцію ОУК обрано Анну Нецівку. Родини Кущаків і Борковських зробили в себе прийняття на контест УНО з приходом дол. 95.00. 17 жовтня Анна Нецівка дуже цікаво здавала звіт з Крайового З'їзду УНО 8 жовтня в Торонто. 10 грудня Софія Романик

зорганізувала бінго в користь контестантки; прийняття в Юлії Кучер дало дол. 95.00, а в Анни Адамович — 93.00, все те пішло на контест УНО. Таку ж саму гостину на ту саму ціль зробив у себе Василь Лазор з прибутком дол. 85.00.

19 грудня вшановано пам'ять о. Городиського, члена УНО на заході Торонто, одного з дуже небагатьох католицьких священиків, що належали до УНО. Зустріч Нового Року з забавою і вечерою принесла дол. 130.65; 13 лютого в Анни Нецівки і потім забава в домівці збільшили фонд контестантки. Звіт з контестної акції 6 березня, по врахуванні дол. 164 з кодяди, виявив зібрану суму дол. 1,010. Відділ ОУК домагався, щоб якусь частину з того передано на його потреби. На коронаційній забаві додатково прибуло дол. 74.00. Маруся Кущак вийшла першою княжною. Здобула для УНО 3,700.25 дол.

На святочних сходинах 12 березня в пам'ять Віри Бабенко Ольга Кревецька відчитала реферат, збірку передано до Фонду Золотого Хреста. Закінчено сходини перекускою з чаєм.

Кількість членок на кінець року — 27, прибутки виносили дол. 1,277.57, витрати — дол. 1,204.79; сходин відбуто 12; на різні добродійні цілі виплачено дол. 122.50.

1967 рік

Президію загальних зборів 19 березня творили голова Ольга Кревецька і секретарка Параня Лазор. Ішла довша дискусія про співпрацю з філією УНО і розподілу спільно здобутих фондів. У тій справі уповноважено Ольгу Кревецьку до переговорів з управою філії. Збори відложено, доки все не буде вияснене, тим часом діяла стара управа. Продовження загальних зборів відбулося аж 20 липня під проводом Ольги Кревецької. Вже не оплачувалося обирати нової управи на тих кілька місяців, отже все діловодство докінчувала стара управа, обрана на попередніх загальних зборах.

Задеклярovано дол. 100 на українську енциклопедію і передано дол. 15.00 на оголошення в "Жіночому Світі" з привітанням на 100-річчя Канади. 6 листопада вшановано пам'ять Василя Марусяка, члена УНО, що поїхав в Україну і там помер. На чайному вечері 11 листопада в Анни Нецівки вона й М. Онисько розказували про свою подорож в Україну. Складено пожертву дол. 15.00 на Світовий Конґрес Вільних Українців, що мав відбутися восени. 4 грудня Софія Ґонта докладно звітувала про перебіг і постанови того Конґресу. Того ж місяця відбулися ще одні сходини, щоб обговорити справи зустрічі Нового Року і Святої Вечері та узгіднити все з філією УНО, щоб не повторилося положення з минулого року. Свята Вечеря відбулася 14 січня. Чотири членки ходили колядувати.

4 лютого вплачено дол. 50.00 на українську енциклопедію і дол. 10.00 у збірці з нагоди 50-річчя відродження української збройної сили. 11 лютого відвідано матір дуже доброї членки Анни Хрущ, вона саме закінчила 90-ий рік життя.

Для доповнення слід додати, що голова відділу належала до ділового

комітету підготовки конґресу СФУЖО, а в показі народньої ноші з нагоди того Конґресу брали участь дві модельки з відділу — Маруся Кущак і Маруся Метельська.

1968 рік

23 членки прибули на загальні збори 26 лютого, ще ніколи збори не були такі чисельні. Проводила ними Ольга Заяць з Центральної Управи ОУК, протоколувала Надя Хемій. Відкриваючи збори Ольга Заяць закликала членок, що мають заміжні дочки, впливати на них, щоб приступали до ОУК.

До управи ввійшли: голова — Анна Нецівка; заступниця голови — Анна Браєр; секетарка — Параня Лазор; касирка — Анна Хрущ; членки управи — Ольга Кревецька й Марія Романюк. Перевірна комісія — Степанія Савчук, Софія Ґонта, Анна Безкоровайна.

Референтки: а) господині — Софія Романик, Параня Кравець, Анна Коваленко, Параня Лазор; б) представниці до КУК — Софія Ґонта й Анна Дублянська; в) відвідувачки хворих — Юлія Кучер, Анастасія Борковська.

11 березня відділ зобов'язався продати 6 книжок "Лихо з розуму", у святочних сходинах на честь Ольги Барасаб узяло участь 26 осіб. Ольга Кревецька відчитала реферат про Ольгу Басараб і спогад про Олену Телігу з "Жіночого Світу". На фонд Золотого Хреста зібрано дол. 20.00, опісля подано чай з солодким і Михайло Бундза виголосив відповідне до хвилини слово. 30 березня відбулося бінґо в домівці. 1 квітня вислано дол. 10.00 на святочне оголошення в "Жіночому Світі" і дол. 25.00 на Фонд Золотого Хреста. Спільне свячене відбулося 28 квітня,. Вислано дол. 100 на бюджет до Центральної Управи, дол. 12.00 передано до філії УНО, на святочні оголошення переслано до "Жіночого Світу" і до "Нового Шляху" по дол. 10.00, вплачено дол. 10.00 до УВФонду. 20 травня обрано Анну Нецівку делеґаткою на З'їзд УНО сходу Канади в Гамільтоні.

3 липня влаштовано прощальний вечір для членки Меланії Продай, що виїжджала на стало до Ванкуверу, промовляли голова філії Роман Шелестинський і секретар КЕ УНО мґр Євген Мастикаш. Передано дарунок, подано чай з солодким і зібрано дол. 18.00.

Пікнік 15 вересня приніс дол. 166, з того вислано дол. 25.00 на політичних в'язнів в Україні, по дол. 10.00 замість квітів на могили редактора Олекси Бойкова з Парижу і Марії Гультай у Торонто на ту саму ціль, дол. 10.00 на оголошення з побажаннями до "Нового Шляху", дол. 10.00 за друки з КЕ УНО, дол. 10.00 на "Жіночий Світ". Делеґаткою на Конґрес КУК обрано Софію Ґонту. 3 листопада відбулася забава в залі УНО, 17 листопада — прийняття в Анни Хрущ; "пущення" відбуто спільно з УНО і залишено йому прихід; на сходинах здано звіт з Конґресу КУК у Вінніпеґу.

1 грудня філія призначила одну кімнату для вжитку ОУК; 9 грудня зроблено збірку на 5-ий том Енциклопедії Українознавства і вислано дол. 150 на бюджет до Центральної Управи. 26 січня відбулася Свята Вечеря, дещо спізнена цього року. Група Анни Браєр заколядувала дол. 99.00, Парані Лазор — дол. 50.00. З

того вислано дол. 10.00 до "Нового Шляху" за залегле оголошення про забаву і дол. 10.00 за святочні побажання; дол. 10.00 до "Жіночого Світу", дол. 25.00 на політичних в'язнів і дол. 25.00 для філії УНО.

Число членок на кінець року — 26; прибутки — дол. 2,760.27; сходин відбуто 9 і 3 спільно з Братніми Організаціями; при помочі Ольги Кревецької і Парані Лазор упорядковано архів; вартість майна в кухні — дол. 1,470.45.

1969 рік

Президію загальних зборів 16 лютого творили голова Марія Романюк і секретарка Надя Хемій. Управа на 1969 рік лишилася в попередньому своєму складі з тим, що членки зобов'язалися помагати, де буде потрібно, в кожній ділянці праці.

24 лютого вшановано пам'ять померлого генерала Миколи Капустянського, великого приятеля ОУК, що помер на 90-му році життя. Ольга Кревецька відчитала реферат про Ольгу Басараб та Олену Телігу. Зібрано на Фонд Золотого Хреста дол. 25.00. У діловій частині сходин рішено відзначити разом з УНО 100-річний ювілей "Просвіти"; куплено за дол. 8.00 книжку "Ми і наші діти"; заплачено до УВФонду по дол. 10.00 за 1968 і 1969 роки; на представниці до КУК визначено Параню Кравець і Євгенію Шелестинську.

У 90-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
А. ДИМІРАК, МАТЕРІ А. ХРУЩ, КАСИРКИ ВІДДІЛУ ОУК НА ЗАХОДІ ТОРОНТО ВПРОДОВЖ 25 РОКІВ.

Посередині при столі сидить А. Димітрак, перша зправа за нею стоїть А. Хрущ

Після своїх сходин членки громадно пішли на збори УНО, по зборах подали чай з солодким і зібрали дол. 20.00. Зараз вислали дол. 10.00 до "Жіночого Світу" на святочні побажання. Вислано теж дол. 10.00 на побажання в програмці З'їзду УНО і дол. 50.00 на бюджет до Центральної Управи.

В міжчасі, ще перед піврічними зборами 16 червня, відбулося два рази бінґо. На піврічних зборах зроблено перегляд праці і намічено плян на другий піврік. Від 26 червня до 1 липня відбувалася "Каравана", показ культури, національних страв і народньої ноші різних народів. Вступ — за пашпортами, їх можна було купувати теж у відділі ОУК.

Делеґаткою на Крайовий З'їзд УНО поїхала Анна Браєр, заплативши половину коштів подорожі. 29 вересня Марія Романюк, Анна Браєр і Параня Кравець розказували про свою подорож в Україну. 6 листопада — бінґо в Анни Хрущ, а 16 листопада — членки взяли участь у нарадах відділів ОУК сходу Канади. Осіннє "пущення" відбуто разом з УНО. 7 грудня родина Лазорів улаштувала в себе бінґо. Вислано по дол. 15.00 до Митрополита Мстислава і Патріярха Йосифа разом з побажаннями. Новорічна забава 31 грудня дала дол. 72.00, з того дол. 50.00 передано до "Жіночого Світу".

5 січня Анна Браєр здавала звіт з 23-ої Конференції ОУК у Вінніпеґу і зложила на ОУК дол. 25.00 з нагоди дня своїх народин та ім'янин. 8 березня 1970 на святочних сходинах Ольга Кревецька відчитала реферат про трагічну смерть Ольги Басараб, після чого Віра Дибак і Галя Кущак зібрали дол. 15.00 на Фонд Золотого Хреста. У діловій частині сходин видано заклик збирати одяги для потерпілих від землетрусу українців у Юґославії. Делеґаткою на 25-річчя жіночого КУК обрано Анну Браєр. До "Жіночого Світу" вислано дол. 10.00 на святочне оглошення.

Сходин цього року відбулося тільки 8 і два рази спільно з філією УНО.

1970 рік

Торішня управа працювала і в 1970 році, її переобрано на загальних зборах 22 березня під проводом голови президії Ольги Кревецької і секретарки Парані Лазор. Те саме відноситься і до провірної комісії, незначні зміни і пересування були між референтками. Представниці до КУК — Анна Браєр і Євгенія Шелестинська; встановлено Параню Лазор зв'язковою до УВФонду; відвідувачки хворих — Анастасія Борковська, Юлія Кучер і Параня Лазор; господині — Софія Романик, Параня Кравець, Анна Коваленко, Текля Лозова; **телефонні зв'язки** перебрала Анна Браєр. Такі пересунення часом траплялися і в середині року, коли цього вимагала потреба.

10 травня влаштовано спільне свячене. На загальні збори українських громадських організацій "За Патріярхат Української Католицької Церкви" 13 травня вислано Софію Романик і Параню Лазор. Анна Нецівка звітувала про відкриття домівки УНО в Ст. Кетерінс, куди їздила делеґаткою від відділу з пожертвою дол. 25.00. 16 червня Ірина Книш доповідала про спостереження в Україні, з того вийшов прибуток дол. 47.00. 1 липня відбулося

прийняття в Анни Хрущ. 21 вересня вислано дол. 20.00 до "Жіночого Світу" з привітанням у його 20-річчя і до "Нового Шляху" з нагоди його 40-річчя. Дня 4 жовтня родина Лазорів улаштувала пікнік у себе на городі. 13 листопада вислано по дол. 10.00 святочні побажання до "Жіночого Світу" і до "Нового Шляху". Бінго в залі спільно з УНО 5 грудня дало прибутку дол. 50.00. 31 грудня відбулася новорічна забава, а 10 січня — Свята Вечеря. На організаційні цілі пожертвували Анна Хрущ дол. 10.00 і Анна Безкоровайна дол. 5.00. Забава 13 лютого пройшла дуже успішно, бо всі речі буфету подарували членки і це збільшило прибуток.

На кінець слід додати ще такі інформації: у філії УНО заснувався "Комітет УВФонду" і від ОУК увійшла туди Параня Лазор. З різних джерел та всякими способами цей комітет зібрав дол. 1,190, це діялося спільними зусиллями УНО й ОУК. Марія Романюк подарувала гарний обрус на розігравку.

1971 рік

У президії загальних зборів 14 лютого сиділи голова Марія Романюк і секретарка Анна Браєр. Обрано нову управу з таких членок: голова — Анна Нецівка; заступниця голови — Ольга Кревецька; секретарка — Параня Лазор; касирка — Анна Хрущ; членка управи — Марія Романюк. Перевірна комісія — Степанія Савчук, Софія Ґонта й Анна Безкоровайна.

Референтки: а) представниці до КУК і до Суспільної Служби — Анна Браєр і Євгенія Шелестинська; б) господині — Софія Романик, Ольга Нагибаєр, Параня Кравець, Текля Лозова; в) телефонні зв'язки — Анна Браєр. До Комітету УВФонду в філії УНО належала від ОУК Анна Нецівка.

На сходинах 16 травня відчитано й передискутовано статтю про мішані подружжя з "Нового Шляху", З приходу, що дало спільне свячене, вислано по дол. 10.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу" і "Нового Шляху". Центральна Управа видала книжку "Бояриня" Лесі Українки у сторіччя з дня її народження і призначила відділові до розпродання 25 примірників. Рішено заплатити за них з каси дол. 100 і в майбутньому дарувати хворим членкам замість приносити квіти. 5 вересня відбувся пікнік на городі в Парані Лазор. 24 жотвня вислано по дол. 10.00 до Центральної Управи і Фонду Золотого Хреста у їхнє 40-річчя.

Анна Нецівка звітувала про X Конґрес КУК, де її обрано до номінаційної комісії. Студенти голодували 77 годин, заки добилися побачення з прем'єром Трудо, він обіцяв інтервеньювати в совєтського прем'єра Косиґіна в справі арештувань в Україні. За дорогу на Конґрес заплатила сама, звернено їй тільки дол. 15.00 за дрібні видатки під час Конґресу.

5 грудня вшановано пам'ять померлого члена УНО Михайла Кревецького. Вислано по дол. 10.00 на святочні побажання до "Жіночого Світу" й "Нового Шляху". Крім того членки зложили побажання в "Жіночому Світі" дол. 31.00, по долярові кожна. Вислано теж дол. 10.00 на Фундацію Шевченка в Вінніпеґу. 11 грудня відбувся ім'яниновий вечір для всіх Андріїв і Анн, перейшов у гарному й веселому настрої. Прибутку з того було дол. 24.00, передано їх до каси на дрібні організаційні видатки.

Як кожного року, відбулася традиційним звичаєм Свята Вечеря. 24 лютого 1972 зійшлися членки, щоб пошанувати пам'ять Ольги Басараб. Секретарка відчитала реферат про Ольгу Басараб та Олену Телігу, зібрано дол. 30.00 на Фонд Золотого Хреста.

Галя Кущак просила, щоб її членство зарахувати від 1945 року, бо таким чи іншим способом вона з того часу працювала. Центральна Управа прихилилася до того і Галя Кущак вирівняла свої членські внески від 1945 року.

1972 року

Загальні збори цього року відбулися трохи пізнувато, бо аж 26 березня. Проводила ними голова президії Марія Романюк і секретарка Анна Браєр. Збори видали з себе управу на чолі з головою Анною Нецівкою, а крім неї входили туди: заступниця голови — Ольга Кревецька;секретарка — Параня Лазор; касирка — Ольга Нагибаєр; членка управи — Марія Романюк. Перевірна Комісія: Степанія Сачук, Анна Дублянська й Анна Безкоровайна.

Референтки: а) господині — Софія Романик, Ольга Кревецька, Текля Лозова; б) делеґатка до КУК — Анна Браєр. Деякі референтки залишаться з попереднього року, а деяких виберуть на чергових сходинах, у тій справі ще треба буде переговорювати.

На спільному свяченому 16 квітня гості вщерть виповнили залю, головну промову виголосила Ярослава Зорич, зібрано дол. 315. На сходинах 24 квітня делеґатками на Крайову Конференцію ОУК у Торонто 5-7 травня обрано Анну Нецівку і Марію Романюк. На 40-річчя УНО в центрі міста вислано від відділу Софію Романик і Параню Лазор з пожертвою дол. 40.00, заплативши за них квитки вступу дол. 25.00.

На великому бенкеті УВФонду делеґатки відділу Марія Романюк і Анна Нецівка зложили відразу готівкою дол. 100, а другу сотню долярів задеклярували, зроблять спеціяльну імпрезу. Крім того відділ виплатив: дол. 20.00 на збірник у честь полк. Андрія Мельника; дол. 20.00 на привітання для Крайової Конференції; дол. 10.00 на реєстрацію делеґаток; дол. 10.00 на УВФонд по дол. 10.00 на святочні побажання в "Жіночому Світі" і в "Новому Шляху"; за друки Крайовій Екзекутиві — дол. 10.00.

На сходинах 15 травня Марія Романюк звітувала про Крайову Конференцію; 3 червня відбулося бінґо з прибутком дол. 64.00; 16 червня спільний з УНО пікнік над озером, за вступами по дол. 2.00. 18 червня вшановано пам'ять померлих членів УНО Володимира Ґураля і Петра Петраша. На Крайовий З'їзд УНО 5-7 жовтня у його 40-річчя вислано дол. 75.00, щоб у програмці поміщено світлину відділу. Делеґаткою обрано Анну Нецівку.

На бінґо 24 жовтня членки дарували багато виграшів, прихід був дол. 62.00, на сходинах членки додали ще по дол. 2.00 і по відтягненні видатків чистий прибуток виносив дол. 59.00. Сходини 25 жовтня уповноважили Теодосію Мирошник і Анну Браєр до збірки на Фонд Золотого Хреста. Анна Нецівка склала звіт з Крайового З'їзду УНО.

На 50-річчя подружжя Теклі Лозової куплено їй дарунок і передано привітання. З комітету "Рідної Школи" при філії передано до каси відділу дол. 40.00, як відплату за різнорідну працю членок для "Рідної Школи". 18 листопада спільно з УНО зроблено забаву на "пущення" з приходом дол. 90.00.

Спільний Свят-Вечір 15 січня 1973 приніс дол. 315 прибутку.

Сходини 23 січня ствердили, що збірка на Фонд Золотого Хреста принесла дол. 103. Започаткували її давніше Теодосія Мирошник і Анна Браєр, а докінчила Параня Лазор. Святочні сходини 25 лютого вшанували пам'ять поляглих і замучених за волю України жінок. Доповідь виголосила Ярослава Зорич, Голова Центральної Управи ОУК. Збірка на Фонд Золотого Хреста дала дол. 34.00. До того долучено збірку Теодосії Мирошник дол. 36.00 і пожертву Анни Браєр дол. 6.00. У 40-річчя "Українського Слова" в Парижі вислано дол. 25.00 на пресфонд.

Приходи відділу виносили дол. 1,523.87, витрати — дол. 1,311.38. Власного майна відділ не має, крім кухонного посуду, його вартість мінялася, цього року виносила дол. 1,589.48.

1973 рік

Управу та її співробітниць покликали до праці загальні збори 23 березня, проводила Ольга Кревецька, секретарювала Марія Женчук. Управа лишилася в старому своєму складі з тим, що до помочі касирці додано ще Теодосію Мирошник, а телефонні зв'язки перебрала Юлія Кучер. Прийнято нову членку Анну Залеську.

Під кінець березня відділ перенісся до нового приміщення при вул. Блюр-захід ч. 2397 "А". При перевезенні кухонного посуду й устаткування зо старої домівки при вул. Едвін ч. 105 "А" до нової багато праці вложили членки Ліда Цап і Анна Браєр.

15 квітня відбулося спільне свячене, його програму переводила Віра Дибак. 9 травня Юлія Кучер, як делеґатка відділу, здавала звіт з урочистости 25-річчя архиєрейських свячень єпископа Ісидора Борецького. 9 червня відбулося бінґо, принесло дол. 50.80, до того дві членки додали дол. 7.00. Постановлено помогти філії в бінґо над озером з прибутком на "Рідну Школу", хоч комітет "Рідної Школи" поминав мовчанкою відділ ОУК у своїх запрошеннях, навіть на 40-річчя "Рідної Школи".

30 вересня вшановано пам'ять померлої членки Марії Шелюк і члена філії Володимира Осадчука. На 40-річчя філії УНО в Содбурі обрано делеґаткою Анну Браєр. 12 жовтня почалася збірка на кошти СКВУ в Торонто. Анна Браєр звітувала про святкування в Содбурі, взяла на себе всі кошти поїздки. Бенкет там відбувався на користь "Українського Слова" в його 40-річчя, на ньому присутні були посадник міста і міністер федерального Уряду. Прихід з бінґо 17 листопада зужито на організаційні видатки і дрібні пожертви на всякі цілі. 22 грудня членки привітали з ім'янинами голову Анну Нецівку і при тій нагоді зложили дол. 25.00 на "Жіночий Світ".

У січні відбулася Свята Вечеря, зайнялися нею господині Софія Романик і

Параня Кравець при допомозі інших членок. Збірка на ній дала чистого прибутку дол. 243.83. 3 лютого відбулася прощальна зустріч членок і членів у домівці, бо її продано і дня 15 березня мала вона перейти в руки нових власників.

Марія Романюк зайнялася збіркою на II СКВУ, що принесла дол. 66.00. На святочних сходинах 24 лютого доповідь про Ольгу Басараб виголосила секретарка Центральної Управи Ольга Цвик, збірка на Фонд Золотого Хреста дала в висліді дол. 41.00. Прийнято нову членку Мілю Скоцень.

До "Українського Слова" в Парижі вислано дол. 25.00, до ОУКО — дол. 25.00. У вечір на 50-річчя подружжя Софії Ґонти вручено їй дарунок за дол. 25.00.

На кінець року були 34 членки; засідань і сходин відбуто 12; прибутки виносили дол. 1,063.66, видатки — 342.44. Про всю ту діяльність вислано до преси тільки один допис.

1974 рік

Діяльність почалася загальними зборами 3 березня, головувала, на них Ольга Кревецька, секретарювала Євгенія Шелестинська. Після досить довгих і докладних звітів запоряджено 10 хвилин перерви і приступлено до вибору управи. Управа залишилася та сама, прийшла лише нова касирка Галя Кущак з помічницею Теодосією Мирошник. До провірної комісії дібрано ще Софію Ґонту.

На сходинах в Анни Нецівки 5 квітня прийнято дві нові членки — Ліду Цап і Анну Буру. Спільне свячене відбулося в залі церкви св. Андрея; сплачено заповіджених дол. 100 до УВФонду і вислано по дол. 10.00 на великодні побажання до "Жіночого Світу" й "Нового Шляху"; на пам'ятник Лесі Українці вплачено дол. 50.00, на книжку про Ольгу Басараб — теж дол. 50.00. Бінґо в травні в Парані Лазор принесло дол. 169. Засідання 6 червня в Анни Нецівки затвердило Параню Лазор контестанткою "Жіночого Світу", до помочі їй покликано комітет: Мілю Скоцень, Анну Браєр і Марію Романюк. Відділ жіночого КУК обрав Анну Браєр до імпрезової комісії, а Теодосію Мирошник до перевірної.

4 серпня в Анастасії Борковської відбулася забава з пікніком, усі кошти покрили господарі, чистий прибуток виносив дол. 73.30. 6 жовтня сходини переведено вже в новій власній домівці. Бенкет з мистецькою програмою за вступом по дол. 25.00 від пари відбувся в домівці УНО при вул. Коледж, бо власна заля замала. Нову домівку посвячено 26 жовтня. Святу Вечерю відбуто у власній домівці; в першу неділю по Різдві влаштовано там "Маланчин вечір". Останнє бінґо в цьому діловому році відбулося 21 лютого з прибутком дол. 82.00.

Сходини 23 лютого вшанували пам'ять Ольги Басараб традиційним способом. Ольга Кревецька відчитала спеціяльно написаний на ці сходини реферат і спогад про Олену Телігу з "Жіночого Світу". Галя Кущак і Марія Романюк перевели збірку на Фонд Золотого Хреста.

В ГОСТИНІ В АННИ ХРУЩ, ДОВГОЛІТНЬОЇ КАСИРКИ ВІДДІЛУ ОУК НА ЗАХОДІ ТОРОНТО

Зліва до права сидять у першому ряді знизу: Д. Сукнацька, А. Дублянська, Є. Шелестинська; у другому ряді — Є. Даниляк, Р. Бойко, Г. Кущак, М. Лехто, А. Хрущ, С. Ґонта, М. Романюк, О. Кревецька

Замість квітів на могили членів УНО Василя Гультая, Василя Бойка, Михайла Кревецького й Володимира Осадчука передано дол. 20.00 на "Жіночий Світ". Член УНО Бартошик подарував дол. 400 на кухню ОУК; до філії УНО з каси ОУК передано дол. 300, а філія УНО зробила одну імпрезу з прибутком дол. 123 для ОУК.

На кінець року було в відділі 36 членок; сходин відбуто тільки чотири; прибутки виносили дол. 1,317.38, видатки — дол. 856.64.

1975 рік

Загальні збори почалися 6 квітня, їх перервано й докінчено 13 квітня. У президії були Ольга Кревецька і секретарка Марія Женчук. Як управу, так і провірну комісію затверджено в попередньому складі. Зате збільшилося число референток і тут подані всі минулорічні й новообрані: а) культурно-освітня референтка — Ольга Кревецька; б) допомогова — Анастасія Борковська; в)

кольпортерки "Жіночого Світу" — Розалія Гайдук і Теодосія Мирошник; г) представниця до "Червоного Хреста" й місцевих англійських жіночих організацій — Дарія Салій; ґ) відвідувачки хворих — Юлія Кучер, Анастасія Борковська і Параня Лазор; делеґатка до Суспільної Служби — Ліда Цап; е) представниці до КУК — Анна Браєр і Теодосія Мирошник; є) зв'язкові до філії УНО в місті — Анна Браєр і Марія Романюк.

Делеґатками на Крайову Конференцію ОУК 16-18 травня в Торонто обрано Анну Дублянську й Анну Нецівку, на сходинах 16 червня вони звітували про перебіг конференції; Параня Лазор складала частинний звіт з контесту "Жіночого Світу": на пресовий фонд отримано дол. 1,070, зате передплатниць назбиралося 78.

14 вересня обрано Анну Нецівку делеґаткою на святочний вечір перед відкриттям пам'ятника Лесі Українці. На Крайовий З'їзд УНО 10-13 жовтня в Монтреалі визначено делеґаткою Параню Лазор. Поїздку на З'їзд зголосили ще Марія Кіземчук і Дарія Салій. На засіданні 18 жовтня філія УНО просила ОУК помогти в відкритті осіннього сезону праці, за те передала до ОУК увесь прибуток з тієї імпрези. Зголосилося 14 членок. На сходинах 2 листопада делеґатки здавали звіти зо З'їзду й нарад на ньому. Прийнято в члени Євгенію Вовчук. 14 листопада влаштовано бінґо. Вислано дол. 10.00 на оголошення в "Новому Шляху" і дол. 15.00 в "Жіночому Світі".

Спільний Свят-Вечір улаштовано 18 січня, прихід був дол. 307, по відтягенні коштів лишився чистий прибуток дол. 185. На святочні сходини в честь Ольги Басараб прибуло 20 членок. Реферат про неї і про Олену Телігу та про інших жінок, що згинули за Україну, відчитала Ольга Кревецька, а Галя Кущак і Міля Скоцень зібрали між присутними дол. 37.00 на Фонд Золотого Хреста.

Приходи в цьому діловому році виносили дол. 2,330.72, видатки — дол. 2,104.17.

1976 рік

Загальні збори 8 березня відбулися при участі 21 членок і 4 гостей, членів УНО. Після обрання до президії голови Ольги Кревецької і секретарки Мілі Скоцень, голова філії Володимир Сукнацький привітав збори і просив відділ ОУК про співпрацю з філією УНО.

По звітах і дискусії залишено управу, провірну комісію і референток у повному їх минулорічному складі.

На першому засіданні 25 березня схвалено рами загального пляну праці на ввесь діловий рік і доповнено представництво відділу в КУК ще одною членкою, Мілею Скоцень. Бінґо 16 квітня принесло, разом з оплатами за вступ, дол. 144, до того дійшло дол. 33.00 за розігравку образу, що його подарувала Марія Кіземчук. 2 травня Марія Романюк проводила спільним святеним, прибуток з нього виносив дол. 216. 22 травня обидва відділи ОУК у Торонто домовилися, що займуться празником св. Івана та імпрезою Івана Купала на площі над озером. Одне і друге пройшли надзвичайно гарно й добре, програма

підготована й виконана без закиду, чистого зиску було дол.280.65. Бінґо 11 червня в городі Парані Лазор закінчилося прибутком дол. 97.00.

5 серпня вшановано пам'ять померлої членки Юлії Станґрет. Над відкритою могилою промовляла Ольга Кревецька, поминальний обід відбувся в домвіці УНО, зібрано на ньому дол. 77.00, з чого передано дол. 35.00 на "Вільне Слово", дол. 22.00 на "Жіночий Світ" і дол. 20.00 на "Нашу Мету". В місяці серпні ще влаштовано один пікнік на оселі разом з УНО і роздано членкам збіркові списки на "Жіночий Світ".

10 серпня помер чоловік дуже доброї членки Анастасії Борковської, Іван, великий приятель і добродій відділу. Вшановано його пам'ять на найближчих сходинах.

19 вересня родина Лазорів зробила пікнік у себе на городі, членки подарували потрібні їстивні речі і також виграші на бінґо, тому й прибуток вийшов поважний — дол. 209. Були й танці для розваги, безкоштовно приграваВ до них на акордеоні музика Григоринський. Гості любувалися внучатами Парані Лазор, що гарно деклямували патріотичні віршики.

17 жовтня вшановано пам'ять Віри Бабенко, про її відважну діяльність і трагічну смерть говорила Ольга Кревецька. У діловій частині сходин Марія Романюк розказувала про свою, вже третю з черги, прогульку в Україну. Приявних було 38 осіб, прихід зо вступів приніс дол. 38.00. 7 листопада схвалено передати на приміщення для "Жіночого Світу" дол. 110 і для філії УНО дол. 100. Бінґо 19 листопада знову принесло дол. 114.93, а друге, 10 грудня, — дол. 165.

2 січня на святочні побажання до "Жіночого Світу" передано дол. 40.00 і до "Нового Шляху" дол. 25.00. Святою вечерою 16 січня проводила Марія Романюк, страви посвятив о. д-р Роман Даниляк, промовляв мґр Євген Мастикаш, відчитано листа від політичних в'язнів з України. Віра Дибак і Галя Кущак з двійко гарними донями перевели збірку, що дала дол. 335. Вечір закінчено колядою "Во Вифлеємі нині новина."

1977 рік

Кермувати справами відділу в діловому році 1977 довелося торішній управі, за виїмком голови. Так рішили загальні збори з 6 лютого, звільнивши Анну Нецівку на її прохання і поставивши на її місце Ольгу Кревецьку.

Діяльність відділу коротко представлена під такими датами.

13 лютого, традиційні святочні сходини на пошану патронки ОУК. Голова відчитала реферат про її життя і смерть. 5 березня відбулося бінґо, що стало одною з підвалин щорічних фінансів відділу. 20 березня вирівняно бюджет до Центральної Управи і позаплачувано членські внески до всіх установ, куди належить відділ. Разом з привітанням Конференції СФУЖО, призначеної на травень, долучено чека на дол. 50.00. Марія Романюк зібрала дол. 38.00 на Фонд Золотого Хреста. Після сходин подано каву з солодким.

На чергових сходинах обрано комітет підготови празника св. Івана та імпрези Івана Купала над озером, голова — Теодосія Мирошник, членки —

ГРУПА ЧЛЕНОК ПІСЛЯ СПІЛЬНОГО СВЯЧЕНОГО 1978 РОКУ.
ПІД ТРИЗУБОМ СТОЇТЬ о. ВОЛОДИМИР ШАРАНЕВИЧ

Ольга Кревецька, Параня Лазор і Марія Романюк. Перед тим ще відбулося одне бінґо з прибутком дол. 125.

16 травня секретарка здала звіт з Конґресу СФУЖО, голова комітету Купальної імпрези на оселі представила стан підготови до нього і розподіл праці з другим відділом ОУК. Смолоскип на врочистості Івана Купала запалить Євгенія Шелестинська. Встановлено ціни на обід і напитки. Про все те звітувала Параня Лазор на сходинах дня 11 серпня, імпреза закінчилася чистим прибутком дол. 443.38, з чого для оселі передано дол. 300. На тих самих сходинах делеґаткою на Конґрес КУК обрано Марію Романюк. Василь Кущак подарував на розігравку годинник вартости дол. 70.00.

18 вересня замість квітів хворій Марії Женчук і на день народин Теодосії Мирошник передано їм книжку "Незабутня Ольга Басараб." 25 вересня — святочні сходини в пошану Віри Бабенко, реферат про неї читала Ольга Кревецька. Опісля голова філії Володимир Сукнацький розказував про свою подорож в Україну і відповідав на питання присутніх. На кінець подано каву з солодким. При вступах зібрано дол. 57. На сходинах 16 жовтня повідомлено про поміч членок на пікніку УНО над озером. До відділу ОУК у Гамільтоні вислано привітання у його 40-річчя з чеком на дол. 40.00. Марія Романюк звітувала про Конґрес КУК, була на всіх сесіях і доповідях, докладніше спинилася на жіночій сесії. Бінґо 4 листопада дало дол. 114. Тоді теж Ярослав Приймак висвітлював прозірки з різних місцевин України.

27 листопада вшановано пам'ять померлого Голови ПУН Олега Штуля-Ждановича. На жалобні сходини 11 грудня запрошено з доповідями мґр-а Євгена Мастикаша й Івана Довгаля. Теодосія Мирошник розказувала про похорон Олега Штуля на цвинтарі в Бавнд Бруку і тризну після того. На похороні були три члени з філії, а з ОУК — Параня Кравець і Анна Браєр. Олекса Ройко висвітлював прозірки з похорону. Закінчено піснею "Видиш, брате мій."

Програмою спільної Святої Вечері проводила Марія Романюк 15 січня 1978, страви посвятив о. Шараневич. Крім нього промовляли ще представники Братніх Організацій. Переведено збірку, під час неї співали колядники. 29 січня вшановано пам'ять померлого члена УНО Семена Романика. На французьке видання книжки Валентина Мороза передано дол. 30.00; прибутки виносили дол. 2,658.57, видатки — 2,409.23. Зібрано дол. 95.00 на приміщення "Жіночого Світу", вислано два дописи до "Нового Шляху".

1978 рік

На загальних зборах 12 лютого були присутні, крім 16 членок ОУК, також Тетяна Ґрай, що тепер у другому відділі, і 4 члени УНО. До президії обрано на голову Анну Браєр і на секретарку Мілю Скоцень. Управу переобрано торішню, тільки додано ще Дарію Салій на членку управи.

На сходинах 26 лютого 17 членок ушанували пам'ять Ольги Басараб. Ольга Кревецька перечитала статтю "Ольга Басараб — символ героїні", після чого

присутні членки зложили дол. 35.00 на Фонд Золотого Хреста. 17 березня відбулося бінґо з прибутком дол. 90.00. На сходинах 19 квітня обрано Мілю Скоцень делеґаткою на Крайову Конференцію ОУК, запляновано на весну зробити випродаж уживаних речей і чайний вечір з вишиванням. 4 квітня проходила жвава дискусія над трьома питаннями від Центральної Управи: а) де має бути осідок Центральної Управи? б) як голосувати на Конференції — явно чи тайно? в) кого хочуть бачити в Центральній Управі?

Бінґо 2 червня принесло дол. 98.88, з того дол. 37.00 передано Вірі Плавущак. Через нещасливий випадок делеґатка Міля Скоцень не могла взяти участь у Крайовій Конференції ОУК у Вінніпеґу, заступила її Марія Романюк і 5 червня здавала звіт. Хвору Мілю Скоцень в інших справах заступала Теодосія Мирошник. 19 червня відбулися спільні сходини з УНО в справі вілкриття оселі "Сокіл" над озером. 22 червня передано архіви відділу до мікрофільмування в КЕ УНО. 2 липня відкрито оселю "Сокіл", з ініціятиви відділу при тій нагоді відзначено 180-річчя видання "Енеїди" Івана Котляревського, що започаткував відродження української літератури. 14 липня обрано Ольгу Кревецьку і Теодосію Мирошник делеґатками, а Мілю Скоцень і Галю Кущак заступницями на XXVI З'їзд УНО. 27 липня вшановано пам'ять померлої довголітньої членки й голови відділу Анни Нецівки.

20 серпня вислано телеграму до міністра заграничних справ в обороні Левка Лукіяненка та пошанування людських прав у Совєтській Україні. 16 вересня делеґатка Параня Лазор репрезентувала відділ на 50-річчі УСГ. На Святі Героїнь Віра Плавущак ілюструвала прозірками працю відділу ОУК західнього Торонто. 24 вересня відбувся пікнік на городі подружжя Лазорів з приходом на "Жіночий Світ" і розігравкою годинника, дару Василя й Галі Кущаків. Прибуток виносив дол. 211.65. 17 листопада відбуто спільні сходини з УНО в справі "Дня подяки". 4 листопада спільно з УНО відзначено 10-ту річницю смерти Олекси Бойкова, визначного члена ОУН і довголітнього редактора "Українського Слова" в Парижі. Анастасія Борковська дарувала всі виграші на бінґо 17 листопада, тому й прибуток був високий — дол. 147.88.

Прибутки виносили в цьому році дол. 2,940, видатки — дол. 2,250. Нема згадки, чи були дописи до преси, але треба прийняти, що були напевно в "Жіночому Світі".

1979 рік

Загальними зборами 4 лютого проводила Євгенія Шелестинська, як голова, і Женя Балабан, як секретарка президії. Після звітування управи і провірної комісії обрано управу в складі: голова — Ольга Кревецька; заступниця голови — Євгенія Шелестинська; секретарка — Міля Скоцень; касирка — Анна Хрущ; членка управи — Марія Романюк. Перевірна комісія — Дарія Салій, Анна Бура й Віра Дибак.

Референтури: а) культурно-освітня — Євгенія Шелестинська і Женя Балабан; б) імпрезова — Анна Браєр, Лідія Цап і Теодосія Мирошник; в) господині — Софія Романик, Параня Кравець; в) відвідувачки хворих —

ЗУСТРІЧ ЧЛЕНОК ОБОХ ВІДДІВ ОУК У ТОРОНТО НА ОСЕЛІ ГАКСТОН.

Внизу сидить Є. Шелестинська. Вище неї зліва до права сидять А. Дублянська і С. Проців. Стоять зліва М. Гельо, О. Кревецька, А. Михаловська

Анастасія Борковська, Параня Лазор; г) телефонні зв'язки — Анна Хрущ.

8 квітня вшановано пам'ять померлого Голови ПУН д-ра Дениса Квітковського. Жалобні сходини скликано на 15 квітня, запрошено УНО й МУНО, доповідь про Покійного виголосив мґр Євген Мастикаш, промовляли Голова СФУЖО й ОУК — Степанія Савчук і голова філії Яків Мирошник. На кінець відспівано пісню "Видиш, брате мій" і подано перекуску. Чистий прибуток дол. 111 передано до УВФонду.

17 травня товариська забава з бінґо в Марусі Яворської принесла дол. 26.00 на "Жіночий Світ". 14 червня вшановано пам'ять померлих Ольги Коновалець і членки ОУК Катерини Хемій. Замість квітів на могилу зложено дол. 15.00 на "Жіночий Світ". Відділ узяв участь у святкуванні 100-річчя з дня народження Симона Петлюри. 23 вересня Євгенія Шелестинська звітувала про Конференцію ОУК на оселі "Сокіл" 11-12 серпня, де рішено видати ювілейний альманах у 50-річчя ОУК. Пікнік на оселі над озером приніс дол. 93.00 на "Жіночий Світ". На святочні сходини 21 жовтня прийшло 20 членок ушанувати пам'ять Віри Бабенко. Доповідь відчитала Ольга Кревецька, після сходин — чайне приняття, закінчене збіркою дол. 67.00. На сходинах була гостя з Содбурі, Анна Курилів. Зроблено спільну світлину членок. До "Нового Шляху" і "Жіночого Світу вислано по дол. 25.00 на святочні оголошення.

1980 рік

Загальні збори в ювілейному 1980 році відбулися 2 лютого, проводила ними Євгенія Шелестинська, протоколувала Теодосія Мирошник. На вступі

З РОЗДАЧІ ГРАМОТ ЧЛЕНКАМ ВІДДІЛУ ОУК НА ЗАХОДІ ТОРОНТО У 50-РІЧЧЯ ОУК

Зліва: А. Борковська, голова відділу Є. Шелестинська, грамоту тримає Ю. Кучер, Голова ЦУ ОУК С. Проців, голова СФУЖО С. Савчук

вшановано пам'ять померлих минулого року членок ОУК і членів УНО, їх було чотири: Катерина Хемій, Степан Романюк, Іван Довгаль та Олекса Ройко.

Обрано нову управу на чолі з головою Євгенією Шелестинською. До праці разом з нею стали: заступниця голови — Ольга Кревецька; секретарки — Параня Лазор і Міля Скоцень; касирка — Анна Хрущ; зв'язкова до телефонів — Ольга Нагибаєр; перевірна комісія — Софія Ґонта, Дарія Салій, Анна Бура.

Референтки: а) делеґатка до відділу КУК — Дарія Салій; б) відпоручниці до Суспільної Служби — Анна Дублянська і Софія Ґонта; відвідувачки хворих — Анастасія Борковська і Параня Лазор. Господинь на цей рік не вибирано, членки заявили, що кожного разу, коли буде потрібно, будуть до того діла самі голоситися.

Святочні сходини в честь патронки ОУК, Ольги Басараб, відбулися 24 лютого. Відкрила їх голова відділу Євгенія Шелестинська і привітала присутню Голову Центральної Управи, Софію Проців. Після того відмовлено молитву і вшановано пам'ять патронки одно[illegible]линною мовчанкою. По відспіванні пісні "Гей, у лузі червона калина", Голова Центральної Управи виголосила коротке слово, а заступниця голови відділу, Ольга Кревецька, відчитала доповідь. Програму доповнили деклямації Марії Гельо "В роковини смерти Ольги" і Анни Браєр", "На стрілецьких гробах". На заклик Марії Климович зібрано $71.00 на Фонд Золотого Хреста. На закінчення відспівано "Ще не вмерла Україна" і тоді членки гостилися кавою з солодким.

2 березня рішено не посилати квітів хворим у лікарнях, тільки картки з підписами всіх членок, це буде їм тривалою пам'яткою, що членки пам'ятали

З РОЗДАЧІ ГРАМОТ У 50-РІЧЧЯ ОУК

Голова ЦУ ОУК С. Процiв і Голова СФУЖО С. Савчук

про них у тяжку годину. Бінґо 1 березня принесло $124. 25 березня обрано до комітету ювілейного року "Нового Шляху" Теодосію Мирошник і Софію Романик. 13 квітня відбулося спільне свячене при численній участі гостей, дохід з нього виносив $422. Бінґо 25 квітня дало прибутку дол. 98.00.

Сходини 17 липня привітали дві нові членки — Дарію Сукнацьку й Марію Климович. 27 липня відбулася гостина в городі подружжя Кравців з чистим приходом дол. 230, потрібні для гостини харчі дарували членки, щоб збільшити прихід. На З'їзд у Гамільтоні 9 і 10 серпня делеґовано голову Євгенію Шелестинську й Анну Браєр. 19 серпня відбулася прогулька до Ґрімсбі, членки відвідали славну тамошню винарню. З тої прогульки був прихід $190.

ОУК і УНО обох філій у Торонто влаштували спільно "День Нового Шляху", що вдався дуже добре, прибуло около 750 гостей, була теж мистецька програма.

До ювілейного комітету 50-річчя ОУК обрано Женю Балабан, Мілю Скоцень, Євгенію Шелестинську, Анну Хрущ, Дарію Сукнацьку й Марію Климович. 19 вересня, з нагоди ювілейного бенкету "Нового Шляху" передано йому $50.00. На видання ювілейного альманаху ОУК рішено виплатити $500 в двох ратах.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК НА ЗАХОДІ ТОРОНТО В ЮВІЛЕЙНОМУ 1980 РОЦІ

Зліва до права: сидять у першому ряді — А. Браєр, А. Дублянська, А. Хрущ, А. Борковська, А. Безкоровайна, С. Романик; у другому ряді — Д. Сукнацька, С. Ґонта, О. Кревецька, Почесна Голова ЦУ ОУК і СФУЖО С. Савчук, Голова ЦУ ОУК С. Проців, голова відділу Є. Шелестинська; стоять — Г. Браєр-Балабан, заступниця голови відділу, Л. Цап, М. Гельо, О. Соя, Т. Мирошник, Ю. Кучер, М. Скоцень, О. Нагибаєр, М. Климович, А. Бура

50-літній ювілей ОУК відзначено в неділю 21 вересня, о год 2 по полудні в залі готелю Торонто Гарбор Касл. Свято відкрила голова відділу Євгенія Шелестинська, а програмою проводила Женя Балабан. Після привітання засновниці відділу Степанії Савчук і Голови Центральної Управи Софії Проців, заслухано привітів представників організаційної системи УНО і радного міста, Василя Бойчука. На мистецьку програму складалися: сольо на бандурі Люби Бурої, тріо бандуристів під проводом Валі Родак, співи квартету "Калина" під управою Парані Гарасимчук, слово до ювілярок Уляни Плавущак.

Головну доповідь виголосила Голова Центральної Управи Софія Проців і потім роздала грамоти членкам за працю в організації. При тому помагали їй засновниця відділу Степанія Савчук і голова відділу Євгенія Шелестинська. Отримали грамоти: Анна Безкоровайна, Анна Браєр, Анастасія Борковська, Софія Ґонта, Анна Хрущ, Анна Дублянська, Параня Кравець, Єлисавета Даниляк, Катерина Бартошик, Параня Лазор, Теодосія Мирошник, Марія Романюк, Степанія Савчук, Євгенія Шелестинська, Ольга Кревецька і Юлія Кучер.

На закінчення Анна Хрущ вручила пам'ятковий дарунок Степанії Савчук, а Євгенія Шелестинська — Софії Проців. Остання промовляла Марія Климович і запросила присутніх на каву з солодким.

З приходу "Каравани" в павільйоні "Київ" цього року, де працювали теж членки обох відділів ОУК, передано дол. 700 для "Жіночого Світу".

Сходини 8 жовтня вшанували пам'ять померлої Катерини Лісовської і привітали три нововписані членки: Марію Гельо, Галю Копалівську, Катерину Бойчук. Женя Балабан звітувала про ювілейні святкування відділу. На ювілейний бенкет "Нового Шляху" обрано делеґатками Євгенію Шелестинську і Женю Балабан.

1 листопада відзначено річницю смерти полк. Андрія Мельника, після чого подружжя Плавущаків висвітлювали прозірки з діяльности відділу. Збірка принесла дол. 178. На прийнятті в Анни Хрущ 30 листопада переведено збірку з вислідом дол. 175.

За 1980 рік відділ мав дол. 4,089 приходу, видатків було $3,252. Членських сходин відбулося 9.

Так закінчилося 50-річчя праці відділу ОУК на заході Торонто. Сухими цифрами і короткими реченнями не сила передати того віддання, посвяти і завзяття членок, що їх вони виявили за цей довгий час. Багато з них не стало вже в живих, не довелося їм діждатися тієї радісної і щасливої хвилини. Але там десь із засвітів глядять вони на діло своїх товаришок праці і радіють разом з ними, а ті, що ладяться до дальшої праці, не забувають про них. А втім, їх місце вже зайняли і далі будуть займати діти та внуки і всі вони, живі й покійні, творять вічноживучий український нарід, що для нього працювали, працюють і далі будуть працювати. Бо в праці нема й не може бути перериву. Ще не пролунало подзвінне по ювілейному році, а вже членки зачали роботу другого півсторіччя, влаштувавши 18 січня 1981 року добре підготовану й гарну Святу Вечерю, притримуючися традиційної своєї засади, що: з Богом працю зачинаймо і з Богом її кінчаймо.

Осипа МАКСИМІВ

Відділ ОУК Торонто-місто

Цвіт — не один — у холоді блід
І не доспів у зрілий плід...
Все ж серця — цвіти весняні
Я, Україно, віддала Тобі!

Уляна Кравченко

У глибокій пошані присвячую ці рядки Вам — дорогі Подруги, членки-засновниці Організації Українок Канади. Вирвані з рідної землі, принесли Ви і зберегли в своїх серцях любов до Батьківщини-України та перелляли її на Вашу організацію, назвавши її ім'ям Ольги Басараб, героїні-мучениці за свій нарід, щоб стала Вам дороговказом у перших кроках по незнаній землі. У Вашій організації відтворили Ви образ Матері-України, працювали для неї спершу самі, а тепер продовжуєте вже з дітьми і внуками. Пам'ять і наслідки Вашого труду для рідної України і прибраної Батьківщини-Канади не згинуть ніколи і понесуть Вашу славу і честь у віки історії.

Друге чвертьсторіччя ОУК (1956-1980) Відділ ОУК у Торонто відкрив загальними зборами 27 січня 1956 року. На внесення Ольги Заяць обрано головою ОУК Торонто-місто одну з наймолодших членок, колишню членку МУН Євгенію Шелестинську, дочку членки-засновниці відділу Ольги Сої. До управи відділу ввійшли: заступниці голови Євдокія Штафірна і Євгенія Сільваші; секретарки — Віра Кемпе й Осипа Максимів; скарбничка — Анастасія Теребуш; членка управи — Ольга Прийма.

У перевірній комісії знайшлися: Ольга Заяць, Софія Процiв і Марія Дунець.

ГОЛОВИ ВІДДІЛУ ОУК
У ДРУГОМУ ЧВЕРТЬСТОРІЧЧІ (1956-1980)

Євгенія Шелестинська
1956,1957

Павлина Загребельна
1958-1961, 1970, 1971

Марія Калимін
1962, 1963

Софія Процiв
1964-1967, 1974, 1975

Надія Бодуйкевич
1968, 1969

Анна Михаловська
1972, 1973

Оленка Мицик
1976, 1977, 1978

Катерина Кутна
1979, 1980

ХОР МУНО "КАЛИНА", ЩО ЧАСТО ВИСТУПАВ НА ІМПРЕЗАХ ВІДДІЛУ ОУК

Посередині стоїть дириґентка П. Гарасимчук.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ярослава Зорич і Ганна Мазуренко; пресова референтура — Ольга Заяць; представниці до відділу Комітету Українок Канади — Софія Проців, Анастасія Ковальчук; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Марія Боднарчук і Ганна Мазуренко; комітет відвідування хворих — Степанія Хахула, Анна Ґлушек; господині — Ольга Соя і Марта Семчій; до комітету "Рідної Школи" — Катерина Щур і Анна Бардин; кольпортерки "Жіночого Світу" — Анна Браєр і Текля Мігус.

За традиційним звичаєм, перша імпреза в році призначена на вшанування пам'яті Патронки ОУК, Ольги Басараб, та українських жінок-героїнь. Після панахиди в одній з українських церков, відбувається в домі УНО академія або святочні сходини членок, прибуток з тієї імпрези призначений на Фонд Золотого Хреста. На академії в ювілейному 1956 році промовляв рідний брат сл. п. Ольги Басараб, Северин Левицький ("Сірий лев" — провідний пластун). Як ніхто інший до того часу схарактеризував він Ольгу Басараб, у якої дрібній будові і слабосилому здоров'ї змалку горіла самостійна, завзята, тверда й велика душа. Присутні слухали, як заворожені, і на превеликий жаль, заслухавшися в його слова, забули зробити запис з промови.

Другою важливою імпрезою було відзначення 25-річчя ОУК. Програмою свята займався комітет на чолі з головою Ольгою Заяць. Після панахиди за померлі членки Марію Яворівську й Ірину Савич відбувся святочний обід у залі УНО з мистецькою програмою, що її підготовила Ярослава Зорич. Співав хор ОУК, зміцнений голосами членок старшого відділу МУН, під управою Галини Голинської. Ювілейну програмку оформила Ярослава Зорич, подала в ній

ТАНЦЮВАЛЬНА ГРУПА "КАЛИНА" З КЕРІВНИКОМ СЕМЕНОМ ДЖУҐАНОМ, ЧАСТО БРАЛА УЧАСТЬ У МИСТЕЦЬКИХ ПРОГРАМАХ ВІДДІЛУ ОУК

КОЛЯДУЮТЬ НА СВЯТІЙ ВЕЧЕРІ

Вгорі діти Дорасту УНО з зорею.
Зправа коло стола Б. Лещук у ролі батька і О. Лещук у ролі матері.
Внизу хор "Калина", перед хором дириґентка П. Гарасимчук з нотами в руці

коротку історію відділу, оголошення до неї і привітання зібрала Ольга Перейма. Головну промову виголосила перша голова відділу, Голова Центральної Управи ОУК в ювілейному році Степанія Савчук. Пригадалися її слова з-перед чвертьсторіччя, коли відкривала вона перші загальні збори жіночого гуртка при відділі УСГ ч. 1 і показувала на перший обов'язок членок — іти з моральною і матеріяльною допомогою визвольній акції, що її веде УВО. Зробивши підсумки праці, подякувала членкам-піонеркам і закінчила надією, що почате перед 25 роками діло буде продовжуватися з подвійною енергією і з Божим благословенням для праці організації.

Голова відділу, Євгенія Шелестинська, піднесла Голові ЦУ ОУК Степанії Савчук китицю рож, як вислів пошани й подяки за її працю. Після того Голова Центральної Управи відзначила членок-ювілярок китичками квітів.

Обід підготовили членки ОУК під проводом Євгенії Сільваші, Євдокії Штафірної і Анастасії Теребуш. Увечері відбулася забава з танцями.

Відділ улаштував у цьому році 19 імпрез. У базаровому комітеті УНО взяли участь від ОУК Анна Криськів і Параскевія Стефурак. У контесті популярности

на користь "Нового Шляху" від ОУК виступала Віра Кемпе. Перше місце в змаганні за приєднання передплатників "Жіночому Світові" здобула Ольга Крайчик. Найбільше грошей для "Українського Слова" в Парижі зібрала Анастасія Теребуш.

На кінець року відділ налічував 103 членки, з того 54 активні.

1957 рік

Справи відділу в цьому році далі вела торішня голова Євгенія Шелестинська. Крім неї до управи обрані ще: заступниці голови Софія Воробець і Павлина Загребельна, колишня мунівка; секретарки — Осипа Максимів і Анна Бардин; касирка — Анастасія Теребуш; членка управи — Ольга Перейма.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ольга Заяць і Віра Марко-Кемпе, одночасно пресова референтка; комітет "Рідної Школи" — Євдокія Штафірна, Катерина Щур і Параскевія Стефурак; господиня — Ольга Соя; представниці до відділу КУК — Анна Криськів і Ольга Ольхова, а після її резигнації — Вероніка Паладійчук; делегатки до Місцевої Жіночої Ради — Ганна Мазуренко і Марія Боднарчук; комітет відвідування хворих — Степанія Хахула й Анна Ґлушек; кольпортерки "Жіночого Світу" — Анна Браєр і Софія Воробець.

Перевірна комісія — Ольга Заяць, Євдокія Штафірна і Вероніка Паладійчук.

До контесту на підтримку "Жіночому Світові" обрано Павлину Подільчук, помагали їй Катерина Гуменюк і Анна Бардин. Контестна акція ішла жваво. Анна Бардин зорганізувала косметичний показ, вечірні прийняття в хатах або на городах давали Катерина Гуменюк, Осипа Максимів, Параскевія Стефурак, Ольга Соя, Софія Процiв, Анастасія Теребуш і Степанія Хахула — всі прибутки з того пішли на підтримку контестантки.

Коли на 25-річчя УНО прибув Голова ПУН, полк. Андрій Мельник, членки ОУК під керівництвом Євгенії Сільваші приймали гостей ювілейним бенкетом.

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В 1959 РОЦІ.

Знизу зліва до права в першому ряді сидять: Г. Мазуренко, К. Леськів, О. Максимів, В. Муха, Є. Штафірна, голова відділу П. Загребельна, голова ЦУ ОУК С. Савчук, О. Заяць, С. Процiв, А. Бардин, М. Дунець, П. Стефурак. Стоять у другому ряді: В. Паладійчук, Ґ. Гук, Н.Н., М. Довга, А. Ґураль, Л. Чвалюк, К. Гриб, К. Дякунчак, М. Яремко, М. Онисько, О. Пукіш, Р. Несторовська, Ю. Бурак, Е. Орихівська, А. Топпер, П. Подільчук. У третьому ряді: К. Кут, М. Калимін, М. Паритика, Г. Вишньовська, А. Мота, Є. Сільваші, Т. Романишин, А.Адамович, А. Фенюк, С. Воробець, А. Мищій, С. Хахула, Є. Маланчук, А. Теребуш, Н.Н. У четвертому ряді: Н.Н., А. Ґлушек, С. Гевчук, О. Топлін, О. Ольхова, С. Кохан, Ю. Міґус, П. Зараска, А. Дмитрів, А. Кривольчук. У горішньому ряді: М. Семчій, К. Гуменюк, С. Кіт, Н.Н., Н.Н., К. Щур, А. Гринишин-Бойчук, М. Дерун.

З іншої того рода праці слід згадати обидва "пущення" — осіннє і весняне — Святу Вечерю і Великоднє свячене для членів і прихильників. Доводилося по два рази заставляти столи, бо за кожним разом приходило около 600 осіб і неможливо було всіх помістити в залі. У той час у Торонто ні одна інша організація не спромоглася на такі багатолюдні прийняття. Святочні побажання й запрошення висилалися кожного року найменше на 500 адрес, часами це число доходило до 1.200.

Теж забави на "Маланки" й "пущення" заповняли залю по береги.

У великодному пості влаштовано курс писання писанок, а під зиму — Андріївський вечір з ворожінням. Базарі й пікніки влаштовувалися спільно з філією УНО.

На кожних місячних і святочних сходинах виголошували доповіді: Ярослава Зорич читала про Олену Телігу, Віру Бабенко, 500 жінок убитих у Кінґірі, Наталію Кобринську й Олену Кисілевську, що цього року відійшла у вічність. Осипа Максимів читала реферат про Крути.

Внесок до Українського Визвольного Фонду піднесено з 5 на 10 долярів річно. До контесту на користь УВФонду виделеґовано Анастасію Теребуш з помічницею Осипою Максимів.

1958 рік

Павлина Загребельна, сама колишня членка МУН, запросила на річні загальні збори членок старшого відділу МУН. Вони вступили до ОУК, закупили за 100 дол. порцелянові чашки для організації. На перших сходинах прийнято їх кавою з солодким печивом.

Головою в цьому діловому році стала Павлина Загребельна. До управи ввійшли ще: дві заступниці голови — Софія Воробець і Євдокія Штафірна; протокольна секретарка — Анна Бардин, кореспонденційна — Ганна Мазуренко; касирка — Марія Борнарчук, пізніше її місце зайняла Надія Бодуйкевич; членка управи — Анастасія Теребуш.

Перевірна комісія: Ольга Заяць, Євгенія Шелестинська і Текля Романишин.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтка — Ольга Заяць; пресова референтка — Осипа Максимів; господиня — Ольга Соя, після неї — Катерина Подільська; представниці до відділу КУК — Анна Криськів, Вероніка Паладійчук і Павлина Зараска; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Ганна Мазуренко й Варка Муха; в комітеті "Рідної Школи" — Осипа Максимів, Катерина Подільська й Анна Бардин; комітет відвідування хворих — Степанія Хахула й Анна Ґлушек; кольпортерка "Жіночого Світу" — Катерина Щур.

До традиційної щорічної праці додати ще можна продаж печива перед Великоднем, "Весняну забаву" з квітами. На "День Матері" молодші членки приймали старших чаєм. Членка Одарка Сірська подарувала для відділу писанки. Кольпортерка "Жіночого Світу" зібрала по 25 ц. **від особи на збірне** побажання до святочного числа журнала.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ.

Зліва до права: М. Дунець, П. Загребельна, о. С. Хабурський, С. Проців, голова відділу, промовляє сенатор П. Юзик, В. Гультай, голова КЕ УНО, заслонена його дружина, О. і А. Заяці, д-р О. Бойко, голова відділу КУК, А. Славич, Є. і К. Мастикаші, голова МУН Н. Бундза. Напроти промовця — Менделюк від радіопрограми " Прометей"

1959 рік

Павлина Загребельна і в цьому році проводила працею відділу з таким складом управи: заступниці голови — Євдокія Штафірна і Варка Муха; протокольна секретарка — Катерина Леськів, кореспонденційна — Анна Бардин; касирка — Надія Бодуйкевич; членка управи — Параскевія Стефурак. Англомовне листування полагоджувала Ліда Лилик.

Контрольна комісія: Ольга Заяць, Софія (Воробець) Самець і Марія Яремко.

Комітети й референтури: комітет "Рідної Школи" — Осипа Максимів і Галина Вишньовська; культурно-освітня референтура — Ольга Заяць і Марія Дунець; представниці до відділу КУК — Ганна Мазуренко (там її обрано головою) і Софія Проців; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Надя Воробець і Анна Топорницька; кольпортерки "Жіночого Світу" — Осипа Максимів і Катерина Подільська; пресова референтка — Катерина Дякунчак; комітет відвідування хворих — Степанія Хахула, Анна Глушек і Марія Яремко; господиня — Анастасія Теребуш. Одночасно загальні збори обрали її контестанткою до "Жіночого Світу".

Сходини в лютому заслухали дуже гарної доповіді мгр Ірини Гошовської

про Оксану Лятуринську; приоуток з добровільних датків переслано хворій поетесі; сходини в березні присвячено Лесі Українці; у квітні управителька Відділу Здоров'я Міжнародного Інституту п-ні Вест і п-ні Рід розказали про свої враження з України, висвітлюючи при тому прозірки з тієї подорожі. Прибуток з цього вечора передано на контестний фонд "Жіночого Світу". Для підтримки контестантки відбулися ще чайки в членок Ольги Топольницької, Анастасії Теребуш і Параскевії Стефурак. Ольга Заяць улаштувала на ту ціль бінґо в домі УНО.

На Великодньому свяченому промовляв міністер Іван Яремко. Членки ОУК під проводом Катрусі Леськів і діти "Рідної Школи" виводили гаївки. Відділ зайнявся теж прийняттям для гостей з Европи — члена ПУН інж. Дмитра Андрієвського і проф. Олександри Сулими-Бойко.

Учасниці II Конґресу СФУЖО в Нью Йорку Ольга Заяць і Осипа Максимів звітували про перебіг нарад і постанови Конґресу на місячних сходинах.

Членки склали по 50 ц., щоб помістити збірне привітання в "Жіночому Світі". На один з вечерків для "Жіночого Світу" Одарка Сірська подарувала писанки. Вона теж провадила світличку в домі УНО.

ПРОФ. Б. ГНАТЮК, ГОЛОВА ЦУ ОДВУ, ПРОМОВЛЯЄ НА СВЯТІЙ ВЕЧЕРІ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО

Сидять від ліва: Н. Бодуйкевич, (заслонений о. С. Хабурський), голова відділу С. Проців. За проф. Гнатюком: Голова ЦУ ОУК С. Савчук, голова МУН Л. Загребельна, голова філії УНО — місто І. Безкоровайний, А. Михаловська, П. Зараска, Є. Штафірна, Ольга й Андрій Заяці

Для різних справ поточної праці в відділі чи для співпраці з філією УНО творилися всякі комітети, забагато місця забрало б це точно описувати, подамо тільки в азбучному порядку назвища членок, що працювали в тих комітетах: Анна Бардин, Надія Бодуйкевич, Анна Бойчук, Надя Воробець, Степанія Гевчук, Катерина Гуменюк, Анна Ґлушек, Ґураль, Марія Довга, Осипа Максимів, М. Мартин, Анастасія Мищій, Анна Мота, Варка Муха, Павлина Подільчук, Текля Романишин, Марта Семчій, Євгенія Сільваші, Марія Слободян, Ольга Соснович, Параскевія Стефурак, Ольга Топольницька, Катерина Щур, Марія Яремко.

Ось як коротко схарактеризувала Катерина Дякунчак працю відділу ОУК в ч. 7-8 "Жіночого Світу" за 1959 рік:

> "Під енергійним проводом Павлини Загребельної праця у відділі ведеться безперервно і зорганізовано. Причина не тільки в тому, що це один з найбільших відділів ОУК у цілій Канаді, але й тому, що тут є багато ідейних і працьовитих членок, що не жаліють ні труду, ні часу для своєї організації. Багато життя також внесли до організації молоді членки, що минулого року перейшли з МУН до ОУК. Вони працюють щиро і віддано."

1960 рік

В управі на 1960 рік зайшли деякі зміни в тому змислі, що стали до праці дві нові членки, а всі інші лишилися з попереднього року, тільки помінялися своїми постами. Голова й обидві заступниці лишилися ті самі. Займали минулорічні свої становища: членка управи Параскевія Стефурак, ціла перевірна комісія, обидві культурно-освітні референтки; комітет відвідування хворих і господині; протокольна секретарка Катруся Леськів; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради Надя Воробець; представниці до відділу КУК Ганна Мазуренко; комітет "Рідної Школи". Зміни на окремих позиціях: на місце кореспонденційної секретарки прийшла Осипа Максимів; другою представницею до відділу КУК стала Софія Проців і там її теж обрали головою; другою делеґаткою до Місцевої Жіночої Ради вислано Олю Соснович; касу перебрала Анна Бардин. Нові працівниці: кольпортерка "Жіночого Світу" — Марія Базар; пресова референтка — Теодосія Мриглод.

Відділ відзначив 10-річчя "Жіночого Світу" і 30-річчя ОУК, тоді молодші членки під проводом Варки Мухи і Катрусі Леськів пригостили старших чайним прийняттям. Також узяв відділ участь у відзначенні річниці УНО.

На спільному Свяченому ОУК промовляв гість з Европи, член ПУН інж. Осип Бойдуник. Лукіян Кіт зайнявся підготовою хору ОУК, Ярослава Зорич зорганізувала дуже вдалу виставку картин артиста-маляра Миколи Бідняка, дохід призначено на дальші його мистецькі студії. Відмічено 100-річчя з дня народження Уляни Кравченко.

УНО купило землю в Гакстон над озером Сімко, де має стати дитяча оселя і відпочинкове місце для членів системи УНО і Братніх Організацій. Почалася

КОМІТЕТ ПОКАЗУ МОДИ В 1962 РОЦІ.

Зліва до права, перший ряд: О. Химій, М. Калимін — голова, Г. Мазуренко, А. Федун — організаторка показу, Н. Бодуйкевич, М. Довга, А. Ребрик, А. Гуменюк. Другий ряд: Ґ. Гук, М. Онисько, Р. Дутко, П. Загребельна.

жвава акція за придбанням фінансових засобів на сплату оселі і знову ж ОУК, як завжди, енергійно включився в ту роботу.

Пущено в рух бінґо, до комітету для тої справи від ОУК увійшли Марія Онисько, Стефа Кіт, Надія Бодуйкевич і Варка Муха. Стефа Кіт улаштувала в себе вечірку на ту ціль.

Почався пожвавлений рух, зактивізувалися членки Ніна Нечипорчук, Дора Наливайко, Соня Кохан, Стася Скиба, Розалія Нестеровська, Анна Адамович (старша) та й інші, старші й молодші.

1961 рік

Павлина Загребельна головувала в відділі вже четвертий рік. В управі працювали ще такі членки: заступниці голови Євдокія Штафірна і Марія Онисько; секретарки: протокольна — Марія Калимін, кореспонденційна — Осипа Максимів; касирка — Надя Воробець; членки управи — Євгенія Сільваші і Розалія Несторовська.

Перевірна комісія — Надя Воробець, Софія Самець і Марія Яремко, а Катерина Дякунчак як заступниця.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В 1963 РОЦІ.

Зліва до права в першому ряді сидять: А. Михаловська, П. Зараска, Є. Штафірна, К. Леськів, К. Мигаль, А. Мота, голова М. Калимін, О. Заяць, А. Бойчук-Гринишин, О. Цвик, А. Мищій, Н. Бодуйкевич. У другому ряді стоять: Н.Н., Є. Сільваші, П. Стефурак, А. Адамович (старша), О. Пукіш, О. Ольхова, А. Фенюк, Р. Несторовська, С. Хахула, Л. Чвалюк, О. Борис, М. Довга, О. Максимів. У горішньому ряді: О. Химій, Ґ. Гук, В. Муха, К. Романишин, М. Онисько, К. Подільчук, Олексів, Р. Дутко, А. Гуменюк, А. Теребуш, М. Дерун, Н. Лисий, П. Рисак

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ольга Заяць і Катруся Леськів; представниці до відділу КУК — Софія Проців і Анна Бойчук; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Ольга Топольницька і Марія Підзамецька; пресова референтка — Ольга Заяць; кольпортерки "Жіночого Світу" — Анна Мота, Марія Дерун, Анастасія Теребуш; комітет відвідування хворих — Катерина Щур, Марта Семчій.

До участи в контесті "Нового Шляху" стала Павлина Загребельна, їй помагали Осипа Максимів, Анастасія Теребуш і Євгенія Шелестинська. Для підтримки контестантки влаштовувалися чайки, бінґа й забави. Один чайок відбувся в городі Ольги Цвик з приходом на "Жіночий Світ", а один на кошти поїздки делеґатки СФУЖО на світовий жіночий конґрес в Ірляндії.

Ганна Мазуренко репрезентувала відділ на відкритті пам'ятника Шевченкові в Вінніпеґу і звітувала на сходинах про ту величаву подію.

Добре вдався Андріївський вечір, багато причинилася до того Віра Кемпе, що проводила програму з традиційними ворожбами й забавами і полонила публіку своїм гумором та веселістю.

1962 рік

Загальні збори обрали головою Марію Калимін. Співпрацювала з нею управа з таких членок: заступниці голови Анна Мота і Текля Мігус; секретарки: протокольна — Ольга Топольницька-Топлин, кореспонденційна — Софія Проців; касирка — Стася Скиба; членки управи — Ольга Соя і Євгенія Сільваші.

Перевірна комісія — Павлина Загребельна, Євгенія Шелестинська і Надя Воробець.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ольга Заяць і Анна Бардин; пресова референтура — Ольга Заяць; відвідувачка хворих — Катерина Щур; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Емілія Онисько і Катря Романишин (Романіш); представниці до відділу КУК — Павлина Загребельна і Надя Воробець; кольпортерки "Жіночого Світу" — Марія Базар, Марія Дерун і Катерина Подільська; господиня — Анастасія Теребуш; пізніше, коли оформилася в Торонто Суспільна Служба в окремім відділі, вислано до неї представницями Марію Довгу і Теклю Мігус.

Звичайно на місячних сходинах зачитувано короткі реферати, два з них були на виховні теми. Д-р Модест Мицик говорив про параліч і серцеві недуги; директор "Нового Шляху" Гнат Поворозник цікаво розказував про свої враження з азійських країн Індії, Пакістану, Тайвану і Японії, висвітлюючи при тому фільм з тієї своєї подорожі. Заведено звичай по кожних місячних сходинах подавати каву з солодким, цим займалися молодші членки і їм це подобалося.

Влаштовано один чайний вечір з добірною програмою, прибула чисельна публіка, поважний прибуток 577 дол. призначено на вівтар для новозбудованої церкви Матері Божої Невпинної Помочі, де багато членства УНО і Братніх Організацій є парафіянами від довгих років.

УПРАВА ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В 1963 РОЦІ

Зліва до права сидять: А. Гринишин-Бойчук, С. Проців, К. Мигаль, голова М. Калимін, А. Мота, О. Заяць, О. Цвик. Стоять у середньому ряді: К. Щур, Є. Штафірна, К. Подільська, А. Михаловська, П. Зараска, Н. Воробець. У горішньому ряді: М. Базар, А. Бардин, М. Дерун, О. Максимів, П. Загребельна, А. Теребуш.

Відділ узяв участь у вуличній збірці Суспільної Служби Українців Канади — це була перша така збірка в Торонто.

Стася Скиба зладила адресар членок з числами телефонів, щоб легше і скоріше порозуміватися та повідомляти про що треба, це також давало поважне заощадження в поштових оплатах. Створено т.зв. комітет телефоністок, кожна з них мала повідомляти приділених їй членок. Належали до нього: Анна Гуменюк, Анастасія Мищій, Розалія Дутко, Вероніка Паладійчук, Оля Хемій і Соня Кохан. У той спосіб забезпечено своєчасно повідомлення всіх членок про збори, імпрези тощо.

У відділі відбувся показ моди, підготовив його комітет на чолі з Анною Федун, а членками його були Марія Калимін, Ольга Топлин, Анна Топер, Марія Підзамецька, Стася Скиба, Емілія Онисько, Варка Муха, Є. Гук, Анна Гуменюк.

Безліч праці вложено в розбудову дитячої оселі над озером. Відділ ОУК

заплатив за будову одного куреня. Перед відкриттям оселі увесь молодший і старший актив під проводом Софії Процівпоїхав наводити порядок у кухні і їдальні, помагав теж членам УНО приготовляти курені для дітей, для приміщення команди літніх таборів. Усе те забрало повні два дні. Після того прийшла черга готовити їжу дітям і гостям. Перший був табір дівчат, командувала ним Ярослава Зорич, учителька "Рідної Школи", добра організаторка і досвідчена виховниця-пластунка. До помочі їй стали діти, що вже мали деякий досвід з "Пласту" — Христя і Квітка Зоричі і Наталка Максимів. Кухню провадила Катерина Щур, помагало їй около 20 членок, видано тисячі обідів — увесь прибуток з того пішов на сплату оселі.

Обов'язок зв'язкової між оселею і відділом ОУК узяла на себе Надя Воробець.

1963 рік

Головою на цей рік далі залишилася Марія Калимін. До управи загальні збори обрали: заступниці голови — Анну Моту і Калину Мигаль; секретарки — протокольну — Анну Бойчук і кореспонденційну — Софію Проців; касирку — Ольгу Цвик; членок управи — Євдокію Штафірну й Ольгу Сою.

Перевірна комісія — Євгенія Шелестинська, Надія Бодуйкевич, Анастасія Мищій.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ольга Заяць, Анна Бардин; комітет відвідування хворих — Катерина Щур і Марія Базар; представниці до відділу КУК — Павлина Загребельна і Надя Воробець; уповноважені до Суспільної Служби — Павлина Зараска, Анна Михаловська; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Оля Топлин і Катруся Леськів; пресова референтка — Осипа Максимів; рідно-шкільна референтка — Катерина Романишин; господиня — Анастасія Теребуш.

На контестантку "Нового Шляху" запрошено Орисю Калимін, доню голови відділу, всі членки зобов'язалися в міру своїх сил їй помагати. На ту ціль улаштовано прийняття з чаєм у хатах Варки Мухи і Марії Калимін.

Фірма Гайдро-Електрік показувала фільм і продемонструвала, як слід уживати електричні приладдя в кухні.

Всеньке літо йшла пожвавлена праця на оселі над озером. Табір провадила Одарка Сірська, за харчування дітвори відповідала Осипа Максимів. Кожної

ХОР ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА АКАДЕМІЇ ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ОЛЬГИ БАСАРАБ У 40-РІЧЧЯ ЇЇ СМЕРТИ 1964 РОКУ

Стоять зліва до права: долішній ряд — Р. Несторовська, А. Мота, Л. Чвалюк, О. Хемій, О. Заяць, дириґентка Маруся Яворська, С. Проців, Є. Штафірна, О. Пукіш, С. Ткач, А. Адамович, Н. Воробець, Е. Онисько. В горішньому ряді: П. Зараска, Р. Дутко, А. Мищій, Т. Ґрай, М. Калимін, В. Муха, О. Кавун, М. Яремко, М. Дунець, К. Мигаль, А. Михаловська

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В 1965 РОЦІ

Зліва до права сидять у першому ряді: П. Зараска, А. Михаловська, Н. Бодуйкевич, М. Дунець, Н. Воробець, О. Максимів, Р. Дутко, голова відділу С. Проців, голова ЦУ ОУК С. Савчук, О. Заяць, П. Загребельна, Г. Мазуренко, Є. Штафірна, А. Мота, М. Калимін, С. Скиба-Сусмут, М. Онисько. Другий ряд: А. Куций, К. Романишин, А. Бардин, М. Навроцька, А. Лещук, К. Дякунчак, А. Фенюк, А. Мищій, Р. Несторовська, М. Яремко, Є. Маланчук, С. Хахула, А. Ковальчук, Ю. Бурак, К. Гаврилюк, К. Кут, М. Партика, К. Леськів, П. Мороз; Третій ряд: С. Фабіян, Ю. Федорак, А. Адамович, Л. Чвалюк, А. Костюк, М. Дерун, А. Теребуш, А. Браєр, К. Гриб, К. Мигаль, А. Дмитрів, О. Топлин, С. Ткач, І. Олексів; Четвертий ряд: Т. Ґрай, О. Кавун, Н. Лисий, С. Гевчук, А. Ґлушек, Н. Нечипорчук, О. Пукіш, О. Ольхова, М. Довга, Т. Романишин, О. Химій, С. Бліхарська, Г. Вишньовська, Є. Сільваші. Горішній ряд: Н.Н., А. Ребрик, О. Стадник, О. Джуґан, А. Ребрик, Н.Н., М. Підзамецька, Е. Онисько, В. Муха, К. Гуменюк, К. Щур, М. Фуртак, С. Думін.

неділі, коли оселя заповнялася батьками дітей і гістьми, що відвідували цю чудову оселю, треба було приготовляти сотки обідів — цей тягар упав на плечі членок ОУК.

"Жіночий Світ" за березень у дописі О.М. про працю відділу ОУК у другій половині 1963 року писав:

> "Відділ ОУК у Торонто очолювала молода, енергійна й амбітна жінка — Маруся Калимін. Вона була учасницею і промотором усіх наших імпрез і також гармонійно співпрацювала з філією УНО і Братніми Організаціями, КУК, ССУК і гідно репрезентувала наш відділ ОУК майже на всіх наших як теж англійських імпрезах. Представниці нашої організації солідно виконували свої функції на призначених місцях і це облегчувало та уприємнювало нашу працю."

1964 рік

Управа відділу в 1964 році складалася з таких членок: голова — Софія Проців; заступниці голови — Павлина Загребельна й Варка Муха; секретарки:

З ГОСТИНИ КАТЕРИНИ ШТУЛЬ 1966 РОКУ У ВІДДІЛІ ОУК ТОРОНТО-МІСТО

Зліва до права: О. Заяць, голова ЦУ ОУК С. Савчук, гостя з Парижу К. Штуль, вітає II голова відділу С. Проців, Н. Воробець, А. Михаловська, голова філії УНО І. Безкоровайний

протокольна — Ірина Олексів, кореспонденційна — Марія Дунець; касирка — Надя Воробець; членки управи — Анна Мота, Євдокія Штафірна, Анна Михаловська.

Перевірна комісія — Марія Калимін, Стася Скиба, Марія Онисько.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ольга Заяць, Ольга Хемій; представниці до відділу КУК — Ольга Соя, Євдокія Штафірна, Надія Бодуйкевич; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Емілія Онисько і Марія Калимін; комітет відвідування хворих — Катерина Щур і Калина Мигаль; уповноважені до Суспільної Служби — Павлина Зараска й Анна Михаловська; пресова референтка — Ольга Заяць; кольпортерка "Жіночого Світу" — Катерина Подільська; господині — Катерина Щур і Калина Мигаль.

До змагання розбудови фонду "Жіночого Світу" стала доня Павлини Загребельної — Люба, з всецілою підтримкою членства.

На спільному Великодньому свяченому почесними гостями були сенатор Павло Юзик з дружиною.

На кожних місячних сходинах у програму входило відчитування важливіших статтей з преси і відповідних до даного часу виїмків з книжок.

1965 рік

Справами відділу керувала управа на чолі з головою Софією Проців. У склад її ввійшли членки: заступниці голови — Павлина Загребельна й Розалія Дутко; секретаріят складався з трьох членок: протокольної — Осипи Захарчук, кореспонденційної — Осипи Максимів і англомовної — Ганни Мазуренко; касирка — Надя Воробець; членки управи — ті самі, що торік.

Також до перевірної комісії обрано тих самих членок, що минулого року.

Комітети й референтури: представниці до відділу КУК — Надія Бодуйкевич, Параскевія Стефурак і Марія Дунець; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Марія Калимін, Анна Куций; культурно-освітня референтура — Ольга Заяць, Анна Ребрик, Анна Федун; комітет відвідування хворих — Анастасія Мищій і Євдокія Маланчук; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Михаловська, Павлина Зараска, Надя Воробець; кольпортерка "Жіночого Світу" — Катерина Подільська; господині — Катерина Щур і Калина Мигаль, пізніше її заступила Софія Бліхарська.

Крім традиційних Свят-Вечора й Великоднього Свяченого відбулася цього року в відділі низка інших імпрез. До них належали: "Весняний чай" з показом вишивок і весняних капелюхів; показ моди — одяги доставили крамниці Анни Криськів і Евстахія Думина — з мистецькою програмою; випродаж старих речей, що його зорганізувала Софія Ткач, чистий прибуток з нього виносив 300 дол. Увесь дохід з тих імпрез призначено на розбудову літньої оселі.

Перше місце серед тих імпрез зайняло відзначення 35-річчя ОУК, що складалося з ювілейного бенкету і ювілейного концерту. З тієї нагоди видано теж пропам'ятну книжку. В дописі про ювілей у "Новому Шляху" читаємо, що "до успіху ювілейних святкувань причинилися перш за все ідейність,

ГОЛОВА СФУЖО О. ЗАЛІЗНЯК І ГОЛОВА ЦУ ОУК С. САВЧУК НАДІЛЮЮТЬ ЧЛЕНОК ВІДЗНАКАМИ НА 35-РІЧЧІ ОУК 1965 РОКУ

Стоять зліва до права: Г. Вишньовська, А. Фенюк, А. Мота, М. Гультай, Ю. Міґус, Р. Несторовська, А. Криськів, О. Заяць, Ю. Онуцька, А. Михаловська, Голова ЦУ ОУК С. Савчук, С. Ткач, Р. Калин, Голова СФУЖО О. Залізняк, А. Ковальчук, М. Онисько, М. Яремко, С. Фабіян, С. Хахула, С. Процiв, О. Мирович, Є. Штафірна, К. Мигаль, М. Дунець

запопадливість і пильність у праці, як теж невичерпна енергія голови відділу, одної з його членок-засновниць і довголітньої голови — Софії Проців. Її правою рукою була секретарка Ганна Мазуренко."

Ювілейний комітет поділявся на три відділи: а) програмовий — Ольга Топлин, Варка Муха, Надія Бодуйкевич, Євдокія Маланчук, А. Дмитрів, Розалія Дутко, Марія Підзамецька і Павлина Загребельна; б) бенкетовий — Анна Федун, Анна Ребрик; в) редакційний — Ольга Заяць, Анна Михаловська, Надя Воробець, Стася Скиба, Осипа Максимів.

На головного бесідника на бенкеті запрошено Джуді Ля Марш, що була міністром здоров'я і суспільної опіки Канади. Багата теж була концертова програма, з виступами хору ОУК під управою Степана Гуміниловича, дівочого хору з дириґенткою Марусею Яворською, вокального тріо "Сестер Дубляниць", танцювального гуртка "Калина" під управою Семена Джуґана, сольоспівів, деклямацій і святочної промови Степанії Савчук, Голови Центральної Управи ОУК.

У ювілейній книжці, крім привітань і промов, друкувалися теж статті Степанії Савчук, Софії Проців, Ганни Мазуренко, Ольги Заяць, Осипи Максимів і Наді Воробець. На бенкеті обдаровано квітами Софію Проців, а на концерті — дириґентку хору Марусю Яворську, що провадила теж хор "Рідної Школи".

Членки відділу отримали відзнаки ОУК.

НА БЕНКЕТІ В 35-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО В 1965 РОЦІ

Зліва до права: міністер І. Яремко, секретарка СФУЖО М. Мудрик, голова СФУЖО О. Залізняк, голова відділу ОУК С. Проців, промовляє міністер здоров'я Дж. Ля Марш, господиня бенкету Г. Мазуренко і її чоловік Данило, голова ЦУ ОУК С. Савчук, голова відділу МУН Н. Бундза

1966 рік

Керівництво діяльністю відділу спочивало в руках такої управи: голова — Софія Проців; заступниці голови — Надія Бодуйкевич і Євдокія Штафірна; протокольна секретарка — Анна Михаловська, кореспонденційна — Осипа Максимів, англомовна — Анна Федун; фінансові справи — Надя Воробець і Варка Муха; членки управи — Павлина Зараска, Марія Онисько і Розалія Несторовська.

Перевірна комісія — Павлина Загребельна, Стася Скиба і Степанія Фабіян.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — як торік: пресова референтура — Ольга Заяць і Калина Мигаль; кольпортаж "Жіночого Світу" — Катерина Подільська й Анна Дмитрів; представниці до відділу КУК — Анастасія Ковальчук, Софія Ткач, Ольга Хемій; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Марія Калимін, Анна Куций; уповноважені до Суспільної Служби — Надія Лисий, Степанія Зазуляк, Катерина Леськів; комітет відвідування хворих — Євдокія Маланчук, Анастасія Мищій, Анна Назаревич; господині — Катерина Щур і Катерина Подільська.

Анна Фенюк і Орися Павловська подарували писанки на "Весняний чай"; Анна Федун і Надя Маланчук зорганізували показ ноші. На одних місячних

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО, ПОШИТОГО 1967 РОКУ У 100-РІЧЧЯ КАНАДИ

Стоять від ліва: Н. Остапчук, о. С. Хабурський, М. Яремко, Д. Пінчук (заслонена прапором), прапор тримає і промовляє голова ЦУ ОУК С. Савчук, Р. Несторовська, С. Бліхарська, Є. Штафірна, С. Голубець, М. Онисько, О. Пукіш, Є. Маланчук, голова відділу С. Проців, Ю. Онуцька, О. Максимів, Н. Воробець, С. Рабець (заслонена вгорі), Н. Лиса, К. Мигаль, О. Заяць, К. Подільська, М. Калимін, П. Зараска, М. Дунець, Н.Н., А. Левицька, Г. Мазуренко

ГОЛОВА ВІДДІЛУ С. ПРОЦІВ ПЕРЕДАЄ ПРАПОР НАЙМОЛОДШІЙ ЧЛЕНЦІ ОУК НАДІ ОСТАПЧУК

сходинах виголошено доповідь про Шевченка, на других про Івана Франка у 50-річчя його смерти; на сходинах у травні Осипа Максимів прочитала "Лебеді материнства" Василя Симоненка на честь матерів.

Прикрашено домівку ОУК, закупивши до неї осклену шафу на мистецькі речі і шкіряні крісла, а членки Анна Михаловська, Софія Проців, Анастасія Ковальчук, Степанія Гевчук, Марія Онисько, Євдокія Штафірна і Софія Ткач пошили фіранки на вікна.

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В 1972 РОЦІ.

Зліва до права сидять у першому ряді: К. Подільська, А. Мота, А. Федун, А. Ребрик, Н. Воробець, О. Федак, Голова ЦУ ОУК і СФУЖО С. Савчук, голова відділу А. Михаловська, О. Заяць, М. Калимін, Н. Остапчук, П. Загребельна, Н. Бодуйкевич, О. Пилипюк.

Стоять у другому ряді: С. Голубець, О. Марчук, І. Корд, Р. Несторовська, О. Мицик, В. Муха, Н. Лиса, А. Ковальчук, К. Гриб, М. Симчій. Третій ряд: М. Онисько, Н. Василик, К. Гуменюк, А. Костюк, А. Адамович, Е. Онисько, О. Пукіш, Т. Романишин, К. Мигаль, С. Хахула, Є. Маланчук, М. Яремко, Т. Ґрай. Четвертий ряд: К. Романишин, Н.Н., М. Рурик, Н.Н., К. Кут, С. Думін, Л. Чвалюк, К. Щур, А. Лестюк, Ю. Бурак, А. Стефанів, Е. Рудзік, А. Левицька, К. Пашкович, Є. Штафірна. Горішній ряд: С. Гевчук, Е. Мазуренко, О. Івасик, О. Ольхова, Н.Н., А. Теребуш, Л. Голинська, Х. Михальчук

Як кожного року, так і тепер членки немало натрудилися на оселі. Осипа Максимів уже четвертий рік провадила кухню на дитячій оселі, цього року Євдокія Штафірна і Софія Проців працювали безплатно, те ж саме давнішими роками робили Ксеня Коверко, Анна Руда, Марія Слободян, Софія Бліхарська, Анастасія Ковальчук, Анастасія Теребуш, Надія Бодуйкевич, Оля Крайчик, Надя Воробець, Анна Ребрик, Анна Федун, Калина Мигаль, Павлина Загребельна, Параня Каланчук, Катруся Романишин, Марта Семків, Степанія Хахула, Ольга Соя, Ада Дідулка, Ольга Матчук. Дітей на оселі було багато, часами понад 200 і можна собі уявити, скільки треба було матерів і бабунь, щоб їх нагодувати та оточити опікою. Дуже багато поміг покійний уже Павло Фабіян, що любив дітвору і постійно помагав жінкам у кухні, як фахова сила.

Виховну працю вели Ярослава Зорич, Одарка Сірська і Параня Гарасимчук. Улаштовано прийняття для курсантів і для гості з Парижа Катерини Штуль.

1967 рік

У цьому році діяла та сама управа з дуже малими змінами (касирка — Надя Остапчук, у перевірній комісії — Ліда Лилик замість Стасі Скиби, Марія Калимін у представництві до відділу КУК, а до Місцевої Ради Жінок — Оля Топлин на місце Марії Калимін).

Праця йшла так само, як минулими роками, одна тільки була новизна, а саме Анна Федун і Анна Ребрик постаралися про те, щоб до Торонто загостила мандрівна виставка — показ ноші історичних жінок Канади п.н. "Портрети з минулого" з нагоди 100-річчя Канади. Заповідала Надя Маланчук, музичний супровід — Орися Павловська.

1968 рік

До праці в цьому році покликано управу під проводом голови Надії Бодуйкевич з такими членками: заступниці голови — Надя Воробець і Павлина Загребельна; секретарки: Осипа Максимів — протокольна, Анна Бардин — кореспонденційна, Анна Федун — англомовна; касирка — Надя Остапчук; членки управи — Анна Федун, Анна Ребрик, Розалія Дутко.

Перевірна комісія — Софія Проців, Євдокія Штафірна, Степанія Фабіян.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ольга Заяць, Анна Михаловська, Стася Скиба; пресова референтка — Тетяна Ґрай; кольпортерка "Жіночого Світу" — Катерина Подільська; представниці до відділу КУК — Ольга Заяць, Анастасія Ковальчук, Марія Калимін; делеґатки до місцевої Жіночої Ради — Варка Муха, Ліда Лилик, Катруся Леськів; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Бардин, Леся Кушний; комітет відвідування хворих — Анастасія Мищій, Ольга Соя; господині — Катерина Щур, Анастасія Ковальчук.

Праця — як звичайно. Місячні сходини, спільний Свят-Вечір, Великоднє Свячене, поміч на дитячій оселі. Започатковано розвагові імпрези, показалося,

що вони втішаються великою популярністю, активізуються в них молоді членки.

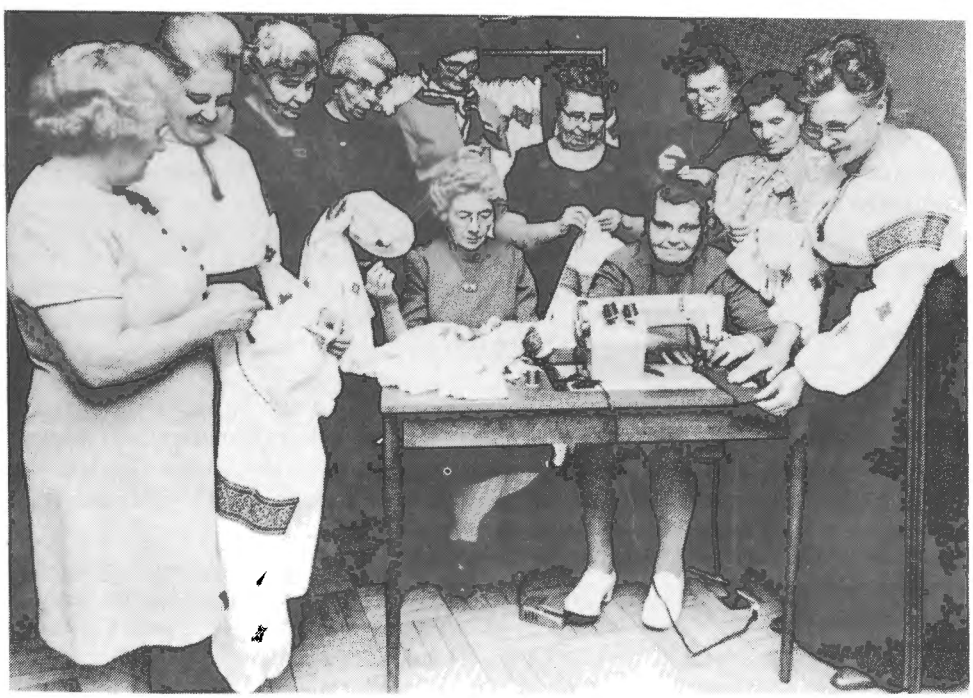
У 100-річчя львівської "Просвіти" влаштовано "Свято книжки" в сполуці з виставкою писаного слова й вишивок з усієї України.

1969 рік

Управа цього року знову діяла під проводом голови Надії Бодуйкевич. Обрані до неї членки: заступниці голови — Марія Калимін і Павлина Загребельна; протокольна секретарка — Олена Федак, кореспонденційна — Осипа Максимів; касирка — Надя Остапчук; членки управи — Розалія Дутко, Ольга Хемій-Пилипюк, Наталка Гладун, Леся Кушний, Анна Михаловська.

Контрольна комісія — Калина Мигаль, Анна Адамович, Ірина Корд.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Анна Федун,

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО ШИЮТЬ СТРОЇ ДЛЯ ХОРУ "БОЯН" 1973 РОКУ

Зліва до права стоять: С. Рабець, С. Процiв, Є. Штафірна, А. Мота, О. Ольхова, Р. Несторовська, А. Ковальчук, Є. Маланчук, голова відділу А. Михаловська. Сидять: К. Мигаль і К. Щур.

НАГОРОДЖЕНІ ОДЯГИ НА "ВИШИВАНИХ ВЕЧЕРНИЦЯХ" 1977 РОКУ.

Зліва до права: д-р М. Мицик — голова філії УНО Торонто-місто, голова відділу ОУК О. Мицик і нагороджені — А. Михаловська, П. Гуменюк, О. Ольхова

Анна Ребрик, Ада Дідулка, Люся Матис; організаційна референтка — Софія Проців; пресова референтка — Ольга Заяць; справи "Жіночого Світу" — Катерина Подільська; представниці до відділу КУК — Ольга Заяць, Анастасія Ковальчук, Анна Бардин; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Ліда Лилик, Варка Муха; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Стефанів, Анна Куций; зв'язкова до УНО — Анна Федун; опіка над Доростом УНО й МУНО — Ліда Лилик, Ада Дідулка; комітет відвідування хворих — Анастасія Мищій, Анна Назаревич, Марія Онисько, Євдокія Штафірна.

Стан членок у відділі — 149, пересічна присутність на сходинах — 45. До відділу вписалося 12 молодих жінок.

На місячних сходинах Софія Проців пояснила правильник ОУК і переповіла історію ОУК.

Півріччні збори відбулися в українському ресторані, Степанія Пережак з Гамільтону розказувала про різноманітність праці в організації.

Софія Бліхарська подарувала до каплиці на оселі УНО два вишивані рушники й обрус.

Відбувся "Вечір вина й сиру" з цікавим фільмом, як уживати вина. Влаштовано два базарі — один з приходом на дім для старших ім. Івана Франка і другий — на потреби філії УНО. Обидва базарі організувала Ада Дідулка.

На спільному Свят-Вечорі промовляв Микола Плавюк, секретар Світового Конґресу Вільних Українців, а на Великодньому свяченому — сенатор Павло Юзик.

З іншої діяльности згадаємо: 1) на "Весняному чаю" малярка Марія Стиранка виставила свої картини; 2) допомога Комітетові Українок Канади влаштувати український станок на Всеканадській Виставовій Площі в Торонто. Потрібно було дижурів на тій виставці і в тій праці взяли участь Анастасія Ковальчук, Надя Воробець, Осипа Максимів, Варка Муха, Ольга Лещук, Анна Назаревич, Софія Думін; 3) участь у "Каравані", де етнічні групи в павільйонах з назвами столиць їхніх країн показували вияви їх культури, народнє мистецтво і все, чим нарід може похвалитися перед світом. З українських організацій тільки УНО з Братніми Організаціями зорганізували павільйон "Київ"; 4) Ліда Лилик зорганізувала одноденну виставку мистецтва України; 5) літом, як звичайно, праця на дитячій оселі УНО, поміч у кухні, головно в неділі, прикраса каплички ім. св. Івана Христителя.

Померла Олена Залізняк, голова СФУЖО, провідна членка ОУК, подруга патронки ОУК Ольги Басараб. Для вшанування її пам'яті відбулися окремі жалобні сходини.

1970 рік

Загально люблена й шанована голова Надія Бодуйкевич не мала цього року змоги прийняти головства з родинних причин (хвороба матері, потреба опіки над малим синком) і загальні збори обрали головою знову Павлину Загребельну, одну з молодших, але досвідчених в організації членок. Заступницями голови обрано Марію Калимін і Варку Муху; секретарками стали: Осипа Максимів — протокольною, Олена Федак — кореспонденційною і Ліда Лилик — англомовною; касирка — Надя Остапчук; членки управи — Калина Мищій, Емілія Онисько, Ольга Матчук.

Перевірна комісія — Надія Бодуйкевич, Євдокія Штафірна, Анна Федун.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Софія Проців, Анна Михаловська, Ада Дідулка, Наталка Гладун; пресова референтка — Осипа Максимів; справи "Жіночого Світу" перейняли Катерина Подільська й Ольга Брус; представниці до відділу КУК — Ольга Заяць, Анастасія Ковальчук, Анна Бардин; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Параня Гарасимчук і Ольга Левчук; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Стефанів і Анна Куций; зв'язкові до Ради Споживачів — Ірина Корд і Анна Адамович; зв'язкова до УНО — Мотря Дрейк; опікунка Дорасту УНО — Ада Дідулка; комітет відвідування хворих — Євдокія Маланчук, Анна Назаревич, Розалія Несторовська, Степанія Хахула; піклування капличкою на оселі — Анна Федун і Анна Ребрик.

Травневі місячні сходини з вечерею присвяченою матерям ОУК, прибуток

ГОЛОВА ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО ВІДКРИВАЄ ПРОГРАМУ ЙОГО 45-РІЧЧЯ

з того "Свята Матері" виносив 100 дол., вислано його на надгробок Софії Русової в Чехо-Словаччині.

За "Каравану" від ОУК відповідали Ольга Лещук, Параня Гарасимчук і Ліда Лилик. Зайнято для того всі три підлоги домівки. У горішній залі — виставка і продаж вишивок, кераміки, різьб і писанок, доглядала того Орися Павловська. На другій підлозі — фільми з українською тематикою, а в бібліотеці — виставка мап, гербів, грошей, англомовних книжок про Україну, енциклопедій українознавства і мистецьких альбомів. Нанизу — виступи хору УНО "Боян" і МУНО — "Калина", диригенти Степан Гумінілович і Параня Гарасимчук. Найбільше уваги публіки притягали народні танці "Калини" під проводом Семена Джуґана. Жінки з ОУК пекли, варили і продавали українські страви. Упродовж п'яти днів через павільйон "Київ" пересунулися тисячі відвідувачів, пояснення їм до того давала служба інформації, багатьом треба було роз'яснити, хто такі українці і чим для них Росія.

Марія Сірота говорила на одних місячних сходинах про княгиню Ольгу, а в листопаді — про Листопадовий Чин.

20-річчя "Жіночого Світу" відзначено ювілейним вечором, що приніс для журналу 190 дол.

Голова Павлина Загребельна зайнялася збіркою на закуп священичих риз, хреста, золотої чаші й кадильниці та інших Богослужебних речей для каплиці на дитячій оселі УНО.

Моделька Маріянна Ленчак з участю своїх товаришок по професії влаштувала "Показ моди" з чистим прибутком 800 дол. Ольга Ольхова подарувала на розігравку шість вишиваних серветок вартости 200 дол.

1971 рік

З попереднього року залишилися в управі голова і дві заступниці, також комітет відвідування хворих. З новообраних прийшли до управи: англомовна секретарка Надя Остапчук, касирка Надя Воробець, членки управи Ліда Лилик і Анна Ребрик.

Перевірна комісія — Надя Остапчук, Надя Бодуйкевич, Анна Федун.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Софія Проців, Параня Гарасимчук, Марія Сірота, Ольга Пилипюк; справи "Жіночого Світу" — Євдокія Штафірна; представниці до відділу КУК — Ольга Заяць, Анастасія Ковальчук і Софія Ткач; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Параня Гарасимчук, Ліда Лилик; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Стефанів, Осипа Захарчук; представниці до Ради Споживачів — Ірина Корд і Наталка Гладун; зв'язкові до УНО — Надія Бодуйкевич і Анна Федун; зв'язкова до МУНО — Мотря Дрейк; опікунка Дорасту — Ліда Лилик.

На "Весняному чаю" присутні мали нагоду оглядати виставку картин славного канадсько-українського маляра Василя Курилика. Виставка мала великий успіх.

На цьогорічному Великодньому свяченому відділ ОУК вітав багато визначних заграничних і канадських гостей. Промовляли: Голова ПУН Олег Штуль-Жданович, Голова Українського Золотого Хреста в ЗСА д-р Марія Квітковська і членка його Головної Ради Степанія Букшована. Д-р Денис Квітковський з Детройту, д-р Зенон Городиський з Трентону, Нью Джерзі, д-р Роман Клюфас з Нью Йорку, дир. Микола Бігун з Клівленду, інж. Осип Зінкевич з Балтімору, Павло Дорожинський з Нью Йорку, інж. Богдан Гасюк з Філядельфії і проф. Юрій Пундик з Міннесоти — складали усні привітання. Короткі усні привітання складали теж канадські гості — Голова СФУЖО й Почесна Голова Центральної Управи ОУК Степанія Савчук, Голова Президії УНО д-р Модест Мицик, Голова Головної Управи УСГ Михайло Шарик, члени Президії УНО Микола Плавюк з Гамільтону і Дмитро Яремчук з Оттави. Рідко коли була нагода гостити так багато поважних і заслужених українських діячів з-поза Торонто.

С. САВЧУК ГОЛОВНА БЕСІДНИЦЯ НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО 1975 РОКУ, ПЕРША ГОЛОВА ВІДДІЛУ, ПОТІМ ГОЛОВА ЦУ ОУК, ТЕПЕР ПОЧЕСНА ГОЛОВА ЦУ ОУК, ГОЛОВА СФУЖО І ПЕРША ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛОВИ СКВУ

На "Святі Матері" обрано "Організаційною мамою" Софію Проців.

Павільйон "Київ" у "Каравані" цього року відвідала небувала досі кількість 20,000 осіб. Декорації назовні та в середині виконав П. Романишин. Бібліотекарка Неля Наконечна при допомозі своєї родини влаштувала дуже цінну виставку старовинних мап України, стародруків з XVII і XVIII сторіч про Україну, гербів і грошей української держави. В інших кімнатах приміщено картини канадсько-українських мистців Ю. Соловія, Марії Стиранки, Ірини Носик, П. Магденка і різьбаря І. Микитюка.

На місячних сходинах виголошено доповіді: Марія Сірота — "Мати на сторожі української культури"; мґр Марія Ухач — "Леся Українка — мистець слова", Неля Наконечна — "Бібліотека УНО як пропаґатор нашої культури й історії".

О. МАКСИМІВ
СКЛАДАЄ ПРИВІТАННЯ ВІД ЦУ ОУК НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО

Сидять від ліва: В. Смерека з Англії, Н. Білик з ЗСА, почесна голова ЦУ ОУК, голова СФУЖО С. Савчук, голова відділу С. Проців

1972 рік

В цьому році головство перейняла членка-піонерка, приємної, спокійної і скромної вдачі Анна Михаловська. На заступниць дістала дваі членки з молодшого покоління — знану нам уже Марію Калимін і нововписану Ніну Шахраюк. Деякі членки попередньої управи лишилися на давніх своїх постах, а зміни наступили такі: перевірна комісія — Павлина Загребельна, Надя Бодуйкевич і Анна Федун; культурно-освітня референтура — Параня Гарасимчук, Ольга Пилипюк, Анастасія Лисий і Варка Муха; представниці до відділу КУК — Анастасія Ковальчук, Олена Федак, Софія Проців; делеґатки до Місцевої Жіночої Ради — Ліда Лилик, Оленка Мицик; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Бардин, Надя Бодуйкевич; зв'язкові до УНО — Параня Гарасимчук, Калина Мигаль; справи "Жіночого Світу" — Катерина

НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО 1975 РОКУ

Зліва до права: гостя з ЗСА Н. Білик, голова відділу С. Проців, редакторка "Жіночого Світу" Я. Зорич, Почесна Голова ЦУ ОУК і Голова СФУЖО С. Савчук, гостя з Англії В. Смерека.

Кутна; комітет відвідування хворих — Розалія Несторовська, Катерина Пашкевич, Анна Мота; господиня — Ольга Соя; відповідальна за комітет телефоністок — Катерина Гуменюк.

Голова привчала молодших членок вести організаційну працю в той спосіб, що завжди одну з них робила відповідальною за якусь імпрезу: Надю Остапчук, Аду Дідулку, Параню Гарасимчук, Надю Лису та інших. За ініціятивою Анни Михаловської заведено "писанкове бінґо". Писанки дарували: кооператива "Плай", Анна Фенюк, Орися Павловська, М. Левцун, Ганна Мазуренко, Одарка Сірська.

"Весняний чай" відвідала гостя з Парижу Катерина Штуль, дуже їй це сподобалося, голова подарувала їй на спомин "Степовий Сфінкс" д-ра Юліяна Вассияна, видання ОУК. Новістю в тій імпрезі були декорації Олі Топлин і показ п. Коломийця, як чепурно прибирати столи квітами.

На вечері в "День Матері" Віра Кемпе гармонійно переплітала поважне з дотепним у доповіді **"Що це мама".** Голова нагородила її поемою Лесі Українки **"Бояриня", також видання ОУК.**

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ 1975 РОКУ:

Зліва до права — Е. Шелестинська, А. Ковальчук, В. Ландиґа, М. Дунець

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ 1975 РОКУ (продовження).

Зліва до права: С. Рабець, Ю. Онуцька, М. Онисько, Р. Несторовська

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИ́ШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ 1975 року (продовження).

Зліва до права: А. Левицька, М. Яремко, Є. Штафірна, Л. Чвалюк, С. Хахула

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ 1975 РОКУ (продовження).

Зліва до права: А. Фенюк, А. Теребуш, О. Соя

На місячних сходинах були такі доповіді: Ярослава Зорич, Голова Центральної Управи ОУК — "Сучасні події в Україні"; Осипа Максимів — "Гоголь — український письменник"; Ніна Шахраюк — "Уляна Кравченко"; Марія Сірота, секретарка СФУЖО — "Листопадові події"; Надя Маланчук, учителька середньої школи — "Українська мова в середніх школах Онтаріо". Марія Сірота зорганізувала "Похід Молоді" — 10 миль — у Гакстоні. Капличкою на оселі УНО опікувалися Анна Криштальська, Ніна Шахраюк і Марія Фуртак.

1973 рік

Головувала в цьому році знову Анна Михаловська. Заступниці голови — Варка Муха і Надія Бодуйкевич; секретаріят: протокольна секретарка — Олена Федак, кореспонденційна — Анна Бардин, англомовна — Леся Кушний; касирка — Надя Остапчук; членки управи — Катря Романишин і Ганна Мазуренко.

Перевірна комісія — Надя Воробець, Анна Ребрик, Анна Федун.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Марія Сірота, Павлина Загребельна, Параня Гарасимчук, Софія Проців, Марія Дунець; до новостворено "імпрезово-розвагового комітету" обрані — Анна Адамович, Марія Калимін, Анастасія Лисий, Ада Дідулка, Ольга Матчук, Анна Куций і Тетяна Ґрай; представниці до відділу КУК — Марія Калимін і Катерина Кут; делегатки до Місцевої Ради Жінок — Олена Мицик і Ліда Лилик; уповноважені до Суспільної Служби — Анна Бардин і Катерина Гуменюк; зв'язкова до Ради Споживачів — Ірина Корд; зв'язкові до УНО — Павлина Загребельна, Параня Гарасимчук і Марія Яремко; зв'язкова до МУНО — Мотря Дрейк; справи "Жіночого Світу" — Катерина Кут; господині — Катерина Подільська, Анна Руда; комітет відвідування хворих — Розалія Несторовська, Анна Мота, Катерина Пашкевич; референтура харитативно-суспільної праці — Надя Воробець, Ада Дідулка, Марія Фуртак і Леся Івасиків; телефонічний зв'язок — Катерина Гуменюк, Калина Мигаль, Софія Думін і Розалія Несторовська; опікунки каплиці в Гакстоні — Марія Фуртак і Анна Криштальська.

На сходинах Михайло Ребрик пояснив, як виповняти податкові формулярі. На "Весняному чаю" виставлено картини молодих мистців-студентів Никільчука з Содбурі і Шахраюка з Торонто, а Марія Підзамецька демонструвала способи декорування живими квітами, Тетяна Ґрай продавала книжки. На місячних сходинах з вечерею в честь матерей прибула з Аргентіни Дарія Філь розказала про українське організаційне життя в Аргентіні. Марія Сірота зорганізувала панель молоді під гаслом "Шляхом слави" з учасників курсів українознавства ім. Івана Мазепи при філії УНО Торонто-місто.

На "Каравані" влаштовано виставку картин І. Бельського і Н. Никільчука. Провід над кухнею перебрала Софія Проців. Вона теж очолила збіркову кампанію КУК на побудову пам'ятника Лесі Українки в Торонто.

З ініціятиви Анни Михаловської, при співпраці Софії Проців, Олі Лещук, Наді Остапчук і Мотрі Дрейк пошито строї для хору УНО " Боян".

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ 1975 РОКУ (продовження).

Зліва до права: Н. Бодуйкевич, М. Калимін, П. Загребельна

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ 1975 РОКУ (продовження).

Зліва до права: С. Гевчук, А. Вишньовська, А. Михаловська

40-літній ювілей "Українського Слова" в Парижі і "входини" з нагоди перенесення "Жіночого Світу" до Торонто відзначено урочистою вечерею; Марія Сірота зорганізувала свято Івана Купала на оселі з печенням кукурудзи під голим небом на оселі в Гакстон; канадські вчителі Надя Маланчук і п. Дуровець цікаво розказували, висвітлюючи при тому прозірки, про курси навчання української мови для чужинців в Україні.

1974 рік

Загальні збори відділу покликали до праці управу в такому складі: голова — Софія Проців; заступниці голови — Варка Муха і Надія Бодуйкевич; секретарки: протокольна — Олена Федак, кореспонденційна — Анна Бардин, англомовна — Леся Кушний; касирка — Надя Остапчук; членки управи — Анна Михаловська, Катерина Романишин, Ганна Мазуренко.

Перевірна комісія лишилася та сама на цей діловий рік.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Олена Мицик, Наталка Обаль, Параня Гарасимчук; організаційна референтка — Марія Сірота; імпрезовий комітет — Анна Адамович, Ада Дідулка, Анна Куций;

З ҐАЛЕРІЇ ПІОНЕРОК І КОЛИШНІХ ГОЛОВ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО НА 45-РІЧЧІ ВІДДІЛУ 1975 РОКУ (продовження).

Зліва: К. Джуль (записала все майно для ОУК), Т. Романишин

ЧЛЕНКИ ОУК ВІДДІЛУ

ТОРОНТО-МІСТО:

Н. Бодуйкевич, А. Рурик, С. Проців, Л. Кушний, В. Муха, демонструють перед совєтською амбасадою в Оттаві 5 грудня 1975 року.

Пресова референтка — Анна Бардин; представниці до відділу КУК — Марія Калимін і Надя Воробець; уповноважена до Суспільної Служби — Анна Бардин; делеґатка до Місцевої Жіночої Ради — Христя Стоділка; зв'язкова до УНО — Марія Калимін; зв'язкова до МУНО й Дорості УНО — Ліда Лилик; опікунки каплиці на оселі — Ніна Шахраюк і Марія Фуртак.

На одних сходинах Христя Стоділка подала спомини про святкування Великодня в Сибірі.

На врочистих місячних сходинах у травні відзначено "День Матері" з вечерею і мистецькою програмою. Центральною точкою програми було вшанування Парані Гарасимчук, дириґентки хору МУНО, учительки співу і виховниці в Дорості УНО. За щиру й безкорисну працю піднесено їй у дарі вишиту сорочку роботи Ольги Ольхової і стилеву спідницю, що її вистилізувала й пошила Анна Михаловська. Зворушена Параня, у великій своїй скромності могла сказати тільки: "Я вдячна вам, що дозволили мені працювати над вашими дітьми." Від Центральної Управи вітала матерів Марія Сірота, підкреслюючи, що кожна жінка працею з дітьми чи з молоддю здобуває собі їх любов і пошану і стає другою їх, прибраною, матір'ю.

Про участь жіноцтва в "Каравані" довідуємося з прикрашеного світлинами допису в "Жіночому Світі" (Каравана 1974 — павільйон "Київ") де, м.і., написано, що "членки Марта Семчій, Катерина Щур, Надя Воробець і Юлія Бурак повишивали на продаж під час "Каравани" серветки, подушечки на голки, перекладки до книжок і т.п. дрібні артистичні речі." Через Київ перейшло в цьому році рекордне число 64 тисячі осіб.

На одних місячних сходинах Марія Сірота пояснювала статут; пані Гриневич з Каліфорнії подарувала кількадесят ляльок, Анна Михаловська зобов'язалася пошити на них народні українські строї.

Заприсяжений книговод-контрольор Богомир Матейко пояснював членкам і членам, що вже на пенсії, як виповнювати податкові формулярі. На одних сходинах була присутня гостя з Мюнхену в Європі, проф. Олександра Сулима-Бойко і виголосила доповідь про 90-річчя жіночого руху. Відбулися з нею ще дві зустрічі в приватних хатах, одна в Степанії Савчук і друга в Осипи Максимів. При тій нагоді зібрано 61.00 дол. на Фонд УЗХ. Леся Кушний улаштувала в себе в городі осінній чайок.

1975 рік

За вийнятком заступниці голови Варки Мухи, що її місце зайняла тепер Надя Воробець, управа залишилася та сама, що торік.

Перевірна комісія — Анна Михаловська, Павлина Зараска, Євдокія Штафірна.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Осипа Максимів, Олена Мицик, Наталя Обаль; організаційна референтка — Марія Сірота, пресова референтка — Христя Стоділка; імпрезовий комітет — Ада Дідулка, Анна Адамович, Ірина Корд, Стефа Колин, Ірина Федина; представниці до відділу КУК — Марія Калимін, Надя Воробець, Анна Бардин, що стала цього року головою Комітету Українок Канади в Торонто; уповноважена до Суспільної Служби — Наталя Обаль; делеґатки до місцевої Жіночої Ради — Варка Муха й Анна Куций; зв'язкова до УНО — Софія Проців; зв'язкова до МУНО — Мотря Дрейк; в комітеті відвідування хворих — Марія Онисько, замість давнішої Катерини Пашкевич.

Праця почалася прийняттям для подружжя Мазуркевичів, скрипалів, що якраз приїхали до Канади; Ада Дідулка працювала в світлиці для старших громадян в УНО; роблено забавки на продаж під час "Весняного чаю" і "Каравани". М. Ригорська вчила вишивати українськими стібками; Оля Лещук вела курс писання писанок і це показувано на телевізійній програмі. Осипа Максимів читала на сходинах "Жінки княжої доби", "Українські жінки-в'язні в СССР і чому треба демонструвати", "Присуди політв'язням українцям і росіянам", уривки з "Бумеранґу" Валентина Мороза і "3 листопадових рефлексій" д-ра Юліяна Вассияна.

На "Весняному чаю" виставлялася кераміка Христі Стоділки і продавалася дитяча література; мисткиня й письменниця Ніна Мудрик-Мриц мала доповідь з прозірками "Слово й малюнок як посібник виховання дитини"; на оселі "Сокіл" у Гакстоні Марія Сірота і Параня Гарасимчук вивели з молоддю МУНО, учасниками українознавчого курсу і дітворою табору та членками ОУК "Івана Купала" й "Обжинки".

Стараннями Софії Проців відзначено 45-річчя ОУК, програму переводила Наталя Обаль.

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В 1978 РОЦІ

Зліва до права в першому ряді сидять: Є. Штафірна, Н. Воробець, О. Федак, М. Сірота, Н. Остапчук, А. Михаловська, голова відділу О. Мицик, Н. Бодуйкевич, Голова ЦУ ОУК С. Проців, А. Бардин, В. Муха, Н.Н., А. Ковальчук, О. Максимів. Стоять у другому ряді: І. Корд, С. Колин, К. Щур, А. Мота, Р. Несторовська, М. Онисько, Н. Обаль, О. Пукіш, Е. Онисько, А. Гошовська, А. Рурик, П. Загребельна, Л. Кушна, М. Дунець, П. Озаркевич, К. Кутт. Третій ряд: К. Николайчук, А. Лестюк, А. Стефанів, К. Гуменюк, С. Рабець, К. Кутна, С. Думін, К. Романишин, О. Морра, П. Гарасимчук, Л. Чвалюк, М. Семчій, Т. Ґрай. Горішній ряд: А. Вайда, Д. Винд, О. Брус, О. Пилипюк, С. Хахула, О. Ольхова, А. Дідулка, А. Цірка, А. Левицька, А. Остапчук, С. Девоссер, С. Бабяк

(Підписи — гляди стор. 404)

ОУК узяв участь у мовчазному пікетуванні большевицького консуляту в Оттаві упродовж цілого місяця грудня. Акцію підготовила Олександра Ковальська з рамени Комісії Прав Людини при СКВУ, зібравши для тої цілі жіноцтво всіх українських організацій у Канаді (СУМ, Пласт, ЛВУ, ОУК і другі), домагаючися звільнення українських політв'язнів. Осипа Максимів і Анна Михаловська закупили темно-сіру матерію на верхні плащі з каптурами. Майже половину з них пошила Анна Михаловська. Загорнені в довгі плащі, з транспарентами в руках у холодну канадську зиму українки Канади домагалися в той спосіб волі своїм сестрам в Україні. З відділу ОУК у Торонто пікетували два дні Софія Проців, Надія Бодуйкевич, Варка Муха, Леся Кушний і Анна Рурик. На кошти пікетування Калина Мигаль жертвувала 20.00 дол.

У 25-річчя "Жіночого Світу" найбільше передплатників журналові приєднала Варка Муха; Анна Михаловська пошила українські народні строї на 40 ляльок, їх приміщено в окремій шафі в кімнаті ОУК. Вона теж ушила заслону на пам'ятник Лесі Українці. До його побудови та відслонення багато праці вклали членки відділу ОУК Торонто-місто.

1976

Головою на цей рік обрано Олену Мицик. З нею працювала така управа: заступниці голови — Анна Михаловська і Надія Бодуйкевич, секретарки: протокольна — Марія Сірота, кореспонденційна — Олена Федак, англомовна — Анна Федун; касирка — Надя Остапчук.

Перевірна комісія — Надя Воробець, Павлина Зараска, Євдокія Штафірна.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Ярослава Зорич, Наталя Обаль, Христя Стоділка, Павлина Загребельна; імпрезово-розваговий комітет — Анна Адамович, Стефа Колин, Параня Гарасимчук,

---

ЧЛЕНСТВО ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО В ЮВІЛЕЙНОМУ 1980 РОЦІ

Зліва до права в першому ряді сидять: С. Ткач, Є. Штафірна, М. Онисько, М. Яремко, К. Мигаль, голова ЦУ ОУК С. Проців, почесна голова ЦУ ОУК і СФУЖО С. Савчук, голова відділу ОУК К. Кутна, Р. Несторовська, А. Ковальчук, А. Мота, Л. Чвалюк, С. Рабець, С. Хахула. У другому ряді стоять: Б. Мокрій, С. Колин, А. Вайда, О. Мицик, О. Максимів, О. Федак, П. Загребельна, М. Підкович, А. Бардин, Н. Воробець, С. Гевчук, А. Михаловська. Третій ряд: В. Муха, Т. Романишин, А. Стефанів, А. Куций, М. Патрика, О. Пилипюк, М. Калимін, Л. Кушний, О. Лещук, Є. Маланчук, Л. Соханівська, Н. Маланчук, С. Сусмут. Четвертий ряд: М. Семчій, К. Когут, А. Гошовська, К. Романишин, К. Щур, А. Рурик, О. Пукіш, А. Ребрик, А. Федун, Е. Онисько, О. Матчук, О. Стадник, О. Джуґан, Т. Ґрай. П'ятий ряд: К. Гуменюк, Л. Лилик, Н. Остапчук, Н. Обаль, А. Адамович, І. Федина, С. Девосир, Л. Стефурак, С. Думін, М. Підзамецька, М. Маковецька, С. Бабяк, Д. Лавришин, О. Орнат, О. Косік, А. Лестюк, О. Шульга. Горішній ряд: Г. Пікерінґ і А. Долішна з Ошави, М. Романюк з відділу Торонто-захід, І. Корд, П. Гарасимчук, Н. Угрин, Н.Н., Г. Гунчак, О. Ольхова, О. Волянська, О. Брус, С. Шевчук, О. Морра.

Ірина Корд, Анна Гошовська; організаційна референтка — Марія Сірота; представниці до відділу КУК — Анна Бардин, Надя Воробець, Марія Калимін; уповноважені до Суспільної Служби — Євгенія Озаркевич, Анна Стефанів; делегатки до Місцевої Жіночої Ради — Леся Кушний, Анна Гошовська; зв'язкова до Ради Споживачів — Ірина Федина; зв'язкові до УНО — Олена Мицик і Калина Мигаль; зв'язкова до МУНО — Мотря Дрейк; зв'язкова до Дорості УНО — Ліда Лилик; пресова референтка — Осипа Максимів; господиня — Калина Мигаль; справи "Жіночого Світу" — Катерина Кут і Марія Дунець; опікунки каплиці на оселі в Гакстон — Анна Браєр, Марія Фуртак і Ніна Шахраюк; комітет відвідування хворих і телефонічного зв'язку — без змін.

Усіх членок у відділі цього року було 163.

Праця у відділі ішла по виробленій уже традиції. На початку року відбулася забава з котильйоном, прибуток з неї пішов на "Жіночий Світ" у його 25-річчя.

День народження Голови СФУЖО й почесної Голови Центральної Управи ОУК Степанії Савчук ушановано вечірнім прийняттям, запрошено туди представниць СФУЖО та других відділів ОУК.

Програму вечора з нагоди "Дня Подяки" перевела заповідачка Віра Кемпе, що здобула собі вже славу з щирого гумору і тонких дотепів. Співав хор "Калина" під управою Парані Гарасимчук, публіка, що складалася з членів системи УНО і запрошених гостей, а серед неї було багато молоді, радісно виявляла своє задоволення.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 50-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО
(неповний)

Зліва до права: сидять — О. Лещук, голова К. Кутна, М. Яремко, М. Сірота. Стоять: М. Підкович, О. Федак, М. Калимін, Л. Лилик, О. Морра, П. Загребельна

У листопаді д-р Зиновій Книш висвітлював прозірки з подорожі по Святій Землі та сумежних з нею країнах. Присутні членки й гості привітали його з 70-літтям з дня народження, згадуючи про те, що своє життя провів він на праці у визвольному русі в Україні та історично-дослідній на еміграції.

Орися Павловська подарувала всі потрібні до Святої Вечері продукти, вшановуючи пам'ять своєї матері, Анни Фенюк. Покійна не могла помагати в підготові до святочних імпрез, але завжди передавала організації покраяні готові до варення гриби і втертий мак на Свят-Вечір, а на Великдень — писанки. А треба собі усвідомити, що на рокових святах в ОУК ніколи не було менше як 500 осіб.

1977 рік

Відділом далі провадила Олена Мицик, а до управи належали: заступниці голови — Павлина Загребельна і Степанія Колин; секретарки: протокольна — Осипа Максимів, кореспонденційна — Тетяна Ґрай, англомовна — Леся Кушний; касирка — Надя Остапчук; членки управи — Анастасія Ковальчук, Катерина Кутна, Марія Яремко.

Перевірна комісія — Надя Воробець, Варка Муха, Надія Бодуйкевич.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Софія Проців, Ярослава Зорич, Параня Гарасимчук; представниці до відділу КУК — Ольга Пилипюк, Ольга Брус, Марія Калимін; уповноважені до Суспільної Служби — Катерина Кутна, Анна Рурик; зв'язкова до УНО — Оля Лещук; опікунка Дорасту УНО — Параня Гарасимчук; опікунки каплички на оселі — Павлина Загребельна й Анна Браєр. На всіх інших постах лишилися ті самі членки, що й минулого року.

На цей рік припадав III Конґрес СФУЖО, відбувся він у Торонто 26-29 травня. Головою переобрано Стефанію Савчук. Багато членок відділу входили до різних підготовних підкомісій Конґресу. Після Конґресу відділ улаштував у залі УНО прийняття для всіх делеґаток на Конґрес.

На місячних сходинах Ольга Горачук з Бразілії і Галина Зінко з Аргентіни інформували членство відділу про життя в країнах їх поселення. Відділ причинився сумою 200 дол. до покриття коштів подорожі делеґатки з Бразілії, бо йнакше — з уваги на повне обезвартіснення бразілійської валюти, тамошня жіноча організація не могла б вислати делеґатки.

На березневих сходинах д-р Володимир Соханівський зачитав з книжки польського письменника Єнджеєвського спомини сучасників про останні дні Тараса Шевченка. У травні Марія Сірота говорила на тему зразкової "Сучасної матері-громадянки". На інших сходинах Анна Цірка розказувала про українські рушники та їх символіку, вона ж і влаштувала виставку рушників під час "Каравани" у павільйоні "Київ". Великим успіхом закінчилися цьогорічні "Вишивані вечерниці".

У 40-овий день після смерти Голови ПУН Олега Штуля-Ждановича

відправлено в Торонто Богослуження, відбувся "апель", а відділ ОУК підготовив тризну.

ГОСПОДАРСЬКИЙ КОМІТЕТ 50-РІЧЧЯ ОУК ВІДДІЛУ ТОРОНТО-МІСТО.

Зліва до права, сидять: М. Онисько, К. Кутна — голова, Є. Маланчук, М. Яремко. Стоять: К. Мигаль, К. Щур, Д. Лавришин, А. Ковальчук

ПРИ РЕЄСТРАЦІЙНОМУ СТОЛІ БЕНКЕТУ 50-РІЧЧЯ

При дверях упорядчиці, що впроваджують гостей, зліва до права: А. Гошовська, Б. Мокрій, О. Корд, І. Корд. При столі: О. Максимів та О. Федак

1978 рік

Олену Мицик обрано втретє головою відділу. В управі зайшли деякі зміни, а саме на таких місцях: заступницями голови стали Анна Михаловська і Степанія Колин; секретарками: Анна Бардин — протокольною, Олена Федак — кореспонденційною, Броня Мокрій — англомовною; до культурно-освітньої референтури ввійшли Марія Сірота, Параня Гарасимчук і Ольга Лещук; організаційний реферат перейняла Осипа Максимів; в імпрезово-розважовім комітеті знайшлися Анна Адамович, Параня Гарасимчук, Стася Сусмут і Катерина Когут; зв'язкова до МУНО — Наталя Обаль; опікунка Дорасту УНО — Ліда Лилик; капличкою опікувалася Степанія Бабяк. На всіх інших місцях лишилися ті самі членки, що торік. Калина Мигаль зголосилася на голову комітету телефоністок. Цієї справи треба добре пильнувати, бо повідомлювання поштою дорожіє з кожним роком.

(Про працю відділу в цьому році — гл. окрема стаття Марії Сіроти п.н. "Один рік у діяльності відділу ОУК Торонто-місто.")

1979 рік

У цьому році обрано головою одну з засновниць ОУК, Катерину Кутну, провідну членку ще в початках творення організації в Вінніпегу. До помочі їй стала управа з такими членками: перша заступниця голови — Ірина Корд; друга заступниця — Степанія Колин; протокольна секретарка — Олена Федак, кореспонденційна — Осипа Максимів, англомовна — Стася Сусмут; касирка — Броня Мокрій; членки управи — Марія Яремко і Леся Кушний.

ГОЛОВА ВІДДІЛУ К. КУТНА ВІДКРИВАЄ ПРОГРАМУ ВЕЧЕРІ.

Зліва до права сидять: д-р М. Бек — головний бесідник, С. Процїв — голова ЦУ ОУК, С. Савчук — почесна голова ЦУ ОУК і СФУЖО, д-р М. Мицик — голова філії УНО Торонто-місто

ПОЧЕСНА ГОЛОВА ЦУ ОУК І СФУЖО С. САВЧУК НАГОРОДЖУЄ ГОЛОВУ ЦУ ОУК С. ПРОЦІВ ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ

Стоять від ліва: голова відділу ОУК Торонто-місто К. Кутна, Почесна Голова С. Савчук, О. Мицик (заслонена списком ювілярок), С. Проців.
Далі сидять: д-р М. Мицик, голова філії Торонто-місто, адв. Р. Максимів

ЧЛЕНКИ-ПІОНЕРКИ ЙДУТЬ ПО ГРАМОТИ ЦУ ОУК

Зліва до права: С. Гевчук, С. Хахула, М. Онисько, М. Яремко, М. Дунець, А. Мота (закрита), К. Мигаль, Р. Несторовська, О. Пукіш. Секретарка О. Федак викликає дальших членок

Перевірна комісія — Надя Воробець, Надя Остапчук, Варка Муха.

Комітети й референтури: культурно-освітня референтура — Марія Сірота, Параня Гарасимчук, Ольга Брус, Марія Калимін, Оленка Мицик, Іванка Коваль; організаційна референтка — Марія Підкович; імпрезово-розважовий комітет — Стефа Колин, Ірина Корд, Ольга Гарасимчук, Дарія Лавришин, Ольга Орнат, Осипа Морра, Варка Муха, Катерина Когут; пресова референтка — Осипа Максимів; господарська референтура — Калина Мигаль, Марія Онисько, Катерина Щур, Дарія Лавришин, Євдокія Штафірна, Анастасія Ковальчук, Степанія Гевчук, Анна Стефанів; зв'язкові до УНО — Ольга Лещук, Анна Михаловська; зв'язкова до МУНО — Люба Стефурак; зв'язкова до Дорасту УНО — Ольга Лещук; представниці до відділу КУК — Надя Воробець, Марія Калимін, Ольга Брус, Ольга Пилипюк; справи "Жіночого Світу" — Катерина Кут; уповноважені до Суспільної Служби — Леся Кушний, Анна Гошовська; зв'язкова до Ради Споживачів — Ірина Федина; комітет відвідування хворих — Марія Онисько, Розалія Несторовська, Анна Мота; опікунки каплички на оселі — Степанія Бабяк, Анна Браєр; комітет телефоністок — Калина Мигаль, Софія Думін, Катерина Гуменна, Євдокія Маланчук.

За ініціятивою Оленки Мицик улаштовано спільно з усіми Братніми Організаціями зворушливу, на високому рівені "несподіванку" Парані Гарасимчук, довголітній диригентці дівочого хору "Калина" МУНО та вчительці співу в Дорості УНО за її віддану, неоплачувану працю. Всі Братні Організації принесли гарні дарунки нашій Парані, відділ ОУК подарував їй чудову, багато вишиту сукню. Змоделювала її Оленка Мицик, вишила Ольга Ольхова, пошила Анна Михаловська — всі безкоштовно.

Друга, дуже вдала імпреза, була вечеря в березні для познайомлення членства з теперішнім редактором "Нового Шляху" і поетом Володимиром Скорупським. Була і програма, складалися на неї слово Марії Сіроти про редактора і його власний реферат про Тараса Шевченка.

Для придбання нових членок відділові ОУК, організаційна референтка Маруся Підкович вислала 116 листів колишнім членкам, що з бігом життя якось відстали від організації і 105 листів кандидаткам на нові членки. Зробила це власним коштом, помагали їй у тому Броня Мокрій і Осипа Максимів. 16 жовтня зібралося кількадесят з запрошених, їх привітала Софія Проців, а голова Катерина Кутна, бібліотекарка Неля Наконечна, Параня Гарасимчук, М. Пастир від МУНО й Оля Лещук інформували запрошених гостей про різноманітні ділянки праці ОУК, про користі з неї для української суспільности в Канаді, про теперішній стан організації та її перспективи на майбутнє. Після того відбувся обмін думками й дискусія, роздано до виповнення членські заяви, якщо б хто хотів відразу вступити в членки. Зустріч закінчилася приязною розмовою при каві. Постановлено такі зустрічі робити частіше, бо навіть якби не багато вступило у членки, то в усіх залишається симпатія і прихильність до організації.

Голова Катерина Кутна піддала думку, щоб робити й продавати вареники з

прибутком на організаційні потреби. Кожної середи, четверга і п'ятниці членки, переважно вже у пенсійному віці, чистили й варили картоплю й капусту, варили і продавали вареники. Ця робота приносила сотки а то й тисячі прибутку для організації, не дарма ж в Америці зродилася поговірка, що "з варенників побудували церкви". Відповідальним за те є господарський комітет. Коли вже при тому, то треба ствердити, що недоцінювана праця жінок у кухні приносила поважну фінансову допомогу цілій системі УНО і нераз рятувала її з прикрого положення. Займалися нею такі членки, як Анастасія Кривольчук, Євгенія Сільваші, Анастасія Теребуш, а ще й далі працюють Марія Яремко, Катерина Щур, Марія Онисько, Євдокія Штафірна, Степанія Гевчук, Калина Мигаль, Катерина Гуменюк, Анна Стефанів, Анастасія Ковальчук, Марія Слободян, Дарія Лавришин, Євгенія Бедрій, Катерина Кутна й багато інших.

ПРОДОВЖЕННЯ РЯДУ ПІОНЕРОК, ЩО ЙДУТЬ ЗА ГРАМОТАМИ

Зліва до права: Р. Несторовська, О. Пукіш, П. Стефурак-Сич, Г. Вишньовська, А. Михаловська, О. Зварич, П. Зараска, закрита К. Щур, Л. Чвалюк, відвернена — секретарка О. Федак, А. Бардин

Ювілейний 1980 рік

В ювілейному році діяла така управа відділу: голова — Катерина Кутна; заступниці голови — Павлина Загребельна, Марія Підкович; секретарки: протокольна — Олена Федак, кореспонденційна — Осипа Максимів, англомовна — Стася Сусмут; скарбничка — Броня Мокрій; членки управи — Павлина Зараска і Марія Яремко.

Перевірна комісія лишилася в складі з минулого року.

Комітети і референтури: культурно-освітня референтура — в

минулорічному складі з тим, що на місце Іванки Коваль прийшла Оля Лещук; організаційну референтуру провадила Марія Підкович, але з уваги на її обов'язки заступниці голови зголосилася їй до помочі Анна Бардин; до імпрезово-розвагового комітету дібрано Любу Стефурак, а замість Ірини Корд прийшла Зеня Ліщина; господарську референтуру очолила Катерина Щур; зв'язкові до УНО — Павлина Загребельна й Анна Михаловська; хворій Катерині Кут, що займалася справами "Жіночого Світу", прийшла з поміччю Анна Мозер; уповноважені до Суспільної Служби — Леся Кушний і Леся Соханівська; до комітету відвідування хворих дібрано Степанію Хахулу і Євдокію Маланчук; до Фонду УЗХ відряджено Анну Руду; до опіки над капличкою на оселі "Сокіл" додано Марію Фуртак. На всіх інших постах залишилися членки, обрані на торішніх загальних зборах.

Марія Сірота написала й підготовила сценку "Різдвяна казка", на Святій Вечері виступили з нею Доріст УНО, МУНО і деякі члени УНО з хором "Калина". З того зроблено гарну світлину і надруковано на картках зо святочними побажаннями.

Культурно-освітня референтура, з участю студентської молоді, підготовила студійну сесію на честь Ольги Басараб.

На місячних сходинах виголошувалися такі доповіді: Осипа Максимів — "Великий гетьман Іван Мазепа" і "Оксана Лятуринська в 10-ті роковини смерти"; Марія Сірота в березні подала інтерпретацію "Розритої могили" та її сучасне значення", у квітні "Символіка тризуба у відзнаці УНО і Братніх Організацій", а в листопаді — "Національна легенда боротьби за українську державу".

Позатим, — праця на "Весняному чаю", в "Каравані", свято "Купала" на оселі "Сокіл", товариський вечір з прибутком на "Жіночий Світ" з прозірками та дотепними приговірками Віри Кемпе. Вона теж і в "День Матері" розважала зібраних, висвітлюючи прозірки з життя ОУК і Братніх Організацій.

У грудні Оля Лещук, при помочі Марії Сіроти і Парані Гарасимчук з дітьми Дорасту УНО вивела на сцені "Українське Різдво" з усіми звичаями та ворожбами, пояснюючи їх символіку українською і англійською мовами.

Вінцем праці відділу було відзначення Золотого Ювілею ОУК. До того створено три комітети: програмовий (Павлина Загребельна, Марія Калимін, Олена Мицик), бенкетовий (Броня Мокрій, Анна Гошовська, Ірина Корд) та імпрезовий (Марія Сірота, Параня Гарасимчук і Семен Джуган). Продажем квитків зайнялася Ліда Лилик. У програмі передбачено святкову вечерю в домі УНО і концерт у театрі Раєрсон. Праці було багато, комітети притягнули до неї майже ввесь актив УНО.

Марія Сірота помогла прикрасити сцену, де, серед золотистого листя, красувався напис "50-ліття ОУК" і портрет Ольги Басараб, огорнений вишитими рушниками. На столі — таблиця зо списком 43 померлих членок, оповита чорною стрічкою та освічена свічками. Померли: Софія Бліхарська, Юлія Бурак, Текля Вайда, Софія Воробець, Ксеня Гаврилюк, Галина Голинська, Ганна Горпинюк, Ольга Гринцишин, Марія Гультай, Анна

МОЛОДШІ ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОУК ТОРОНТО-МІСТО

Вгорі сцена з портретом О. Басараб. На столику список померлих членок відділу ОУК, при ньому горить свічка. На ліво — прапор відділу. Зліва до права стоять: А. Бардин, П. Загребельна, Р. Дутко, А. Левицька, Г. Мазуренко, О. Максимів, О. Ольхова, М. Партика, Т. Крушельницька, М. Калимін, Н. Бодуйкевич, Н. Воробець, В. Муха, Е. Онисько, О. Брус, П. Гарасимчук, а за нею С. Сусмут і Н. Остапчук, Є. Маланчук, К. Гуменюк, М. Семчій

ТРИ БЕСІДНИЦІ НА ЮВІЛЕЙНІМ БЕНКЕТІ

Зліва до права: почесна голова ЦУ ОУК і СФУЖО С. Савчук, д-р Марія Бек, голова ЦУ ОУК С. Проців

Гуменюк, Марія Дерун, Анна Дмитрів, Катерина Дякунчак, Ольга Заяць, Марія Золотуха, Ольга Кавун, Ксеня Коверко, Анастасія Кривольчук, Анна Криськів, Марія Кухарчук, Євдокія Леник, Анастасія Лещук, Анастасія Мищій, Юлія Мудра, Марія Нецівка, Вероніка Паладійчук, Катерина Пашкевич, Ярослава Петриканин, Левка Романик, Марія Савицька, Ірина Савич, Марія Самець, Анна Сенчина, Марія Сенюта, Євгенія Сільваші, Анна Смольська, Марія Стемковська, Євгенія Угрин, Степанія Фабіян, Анна Фенюк, Марія Шелюк, Марія Яворівська.

Вранці відслужено Богослуження з панахидою за померлих членок.

Святочну атмосферу вечірнього бенкету підкреслювали прибрані золотавими квітами столи, вкриті білосніжними скатертинами,на них "весільні короваї" ОУК, спекла їх Марія Яремко. Всі гості з'явилися в вечірніх одягах.

Молитву провів о. Роман Даниляк у заступстві єпископа Ісидора Борецького. Вечерею проводила Олена Мицик, головну промову виголосила д-р Маруся Бек з Детройту, представила її Надя Остапчук. Повстанням з місць заля привітала Степанію Савчук, першу голову відділу ОУК Торонто-місто, почесну Голову Центральної Управи ОУК і СФУЖО, заступницю Голови СКВУ. Слово до ювіляток сказала Голова Центральної Управи Софія Проців.

У мистецькій частині програми співав хор "Калина", велике враження зробила мельодеклямація Лесі Храпливої-Щур "Мати" закінчена сильними словами Василя Симоненка: "Все на світі можна вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину." Свічки на ювілейному торті погасили три голови: Степанія Савчук, Софія Проців і Катерина Кутна.

Степанія Савчук і Софія Проців передали членкам відділу ювілейні грамоти Центральної Управи ОУК. Вечерю закінчила молитва о. Степана Гуцуляка в заступстві архиєпископа Української Православної Церкви Миколи Дебрина.

Накінець відбулася забава.

На концерті на другий день виступали дівочий хор "Калина", чоловічий хор "Бурлака" і танцювальний гурток "Калина".

Відділ вирішив видати у 50-річчя ОУК зібрані твори Оксани Лятуринської за редакцією Богдана Гошовського. У книжці мали бути теж світлини і статті про творчість Оксани Лятуринської. Її 10-річчя смерти збіглося з 50-річчям ОУК.

До редакційної колегії запрошено редакторку Ярославу Зорич і мистців Мирона Левицького, Михайла Михалевича й Марію Сіроту. Покликано до життя видавничий комітет з головою Марією Сіротою, належали до нього членки Катерина Кутна, Броня Мокрій, Марія Підкович, Марія Калимін, Марія Онисько, Марія Яремко, Осипа Мора, Осипа Максимів, Ольга Шульга, Ольга Брус, Павлина Загребельна, Анна Михаловська, Анна Бардин і Євдокія Маланчук. Вони оподаткували себе по 100 дол. на видавничий фонд.

Марія Сірота зобов'язалася виєднати допомогу від Онтарійського відділу Міністерства Громадянства і Культури, Осипа Максимів — розписати листи до різних українських установ за допомогою, а всі інші членки видавничого комітету взяли на себе обов'язок перевести грошову збірку.

У ювілейному році відділ ОУК Торонто-місто начислював 168 жінок.

ГРУПА ДІВЧАТ З ХОРУ "КАЛИНА", ЩО ВИСТУПАВ НА ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАННЯХ

Перша зліва — диригентка П. Гарасимчук

МАРІЯ СІРОТА, ВІДПОВІДАЛЬНА ЗА ПРОГРАМУ ЮВІЛЕЮ, ДЯКУЄ ВСІМ УЧАСНИКАМ

Зліва до права сидять: директор кредитової спілки М. Ребрик, А. Ребрик, д-р М. Бек, Голова ЦУ ОУК С. Проців, О. Мицик, що вела програму, почесна Голова ЦУ ОУК і СФУЖО С. Савчук

З ПРАЩАННЯ МАРУСІ БЕК

Зліва до права сидять: К. Кутна, д-р М. Бек, А. Михаловська. Стоять О. Мицик, Н. Бодуйкевич, П. Загребельна, М. Калимін, М. Сірота

Так проходила організаційна праця внутрі відділу ОУК. Поза нею ввесь час ішла допоміжня співпраця в усіх починах Братніх Організацій. Багато разів членки відділу здобували перші місця в фінансових акціях-контестах на підтримку "Новому Шляхові", "Українському Слову" в Парижі, Українському Визвольному Фондові. З призбираних власною працею грошей приділювано пожерви на Шевченківську Фундацію, Осередок Української Культури й Освіти, СКВУ і на бібліотеку УНО. Відділ став меценатом Енциклопедії Українознавства, пожертвувавши на неї 1,000 дол. Зібрано багато грошей на побудову пам'ятника Лесі Українці в Торонто. Членки займали керівні пости в Комітеті Українок Канади, підтримували "Рідну Школу" і Курси Українознавства. Не було ані однієї ділянки праці в українському суспільному житті Торонто, де бракло б членок ОУК, не було ні однієї національної потреби, щоб на неї негайно не відгукнувся відділ ОУК. Членки працювали щиро, віддано, заслужилися не тільки перед своєю організацією, але й перед українською суспільністю в Канаді і перед усім українським народом.

Нечинні відділи ОУК

У другому чвертьсторіччі діяльности Організації Українок Канади число відділів ОУК, хоч небагато, але зменшилось. Причиною того аж ніяк не була байдужість до громадського життя чи організаційної праці. Навпаки, як бачимо з цього Ювілейного Збірника, праця ОУК навіть посилилася. Але в деяких околицях Канади змінилися умовини життя й побуту, а це в свою чергу вплинуло й на організаційні зміни.

Найбільше позначилося це явище в північних частинах провінцій Онтаріо і Квебеку, де чотири відділи ОУК — у Тіммінсі, Кірклендлейку, Руані й Вал Д'Орі мусіли припинити свою діяльність. Перед війною, в часі великої економічної депресії, там найменше відчувалося безробіття, прибували щораз нові поселенці і буйно кипіло організаційне життя. Але природа там сувора і праця важка, тож коли полегшали відносини в цілій Канаді, чимало українських родин переїхали в південні околиці. Тих, що лишилися на місці, було замало для нормальної дотеперішньої праці, однак відділи не розв'язалися, вони тільки стали нечинні і як лише настали б пригожі умовини, могли б відновити свою діяльність. А тим часом членки тримають листовний зв'язок з Централею, інформують її про життя на місці й беруть участь у таких акціях, де можуть помагати навіть окремі особи. Читають теж "Жіночий Світ".

Відділ ОУК у Лімінґтоні злучився з дуже близьким своїм сусідом, відділом ОУК у Віндзорі. Вони й перед тим тісно співпрацювали з собою, зокрема в таких імпрезах, що відбувалися під відкритим небом, бо в Лімінґтоні це було зручніше влаштовувати.

Коли два близькі собі міста — Порт Артур і Форт Вілліям — з'єдналися разом в одне місто під назвою Тандер Бей, організаційна система УНО теж почала виступати під тією одною спільною назвою.

Найдовше втримував свою повну організаційну самостійність відділ ОУК у Ст. Боніфасі в Манітобі. Власне, це наче одне місто з Вінніпеґом, ділить їх тільки річка Ред Рівер. У Ст. Боніфасі замало членок, щоб вести повну працю так само, як інші відділи, тому тамошній відділ ОУК обмежується тільки до внутрішньої організаційної роботи, зате в усіх важніших організаційних і загально-національних виступах, акціях та імпрезах, маніфестаціях тощо — з щирою і товариською жертвенністю співпрацює з відділом ОУК у Вінніпеґу.

Таким чином ці переміни позначилися тільки в деяких статистичних рубриках звітів на Крайових Конференціях, без впливу на висліди загальної праці Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб.

III

СТАТТІ І СПОГАДИ

Євгенія БАРИЦЬКА

Серед відламків із місяця

Ранньою весною вибралися ми поїздом до міста, де чоловік одержав працю. Лишали в Торонто подув весняного вітру, зелену травичку і перші квіти, а прибули ранком у непривітне, з сіро-чорними скелями місто Содбурі. Я — дитина Поділля, безмежних рівнин — бувала вже в горах, та це були вкриті зеленню Карпати Бойківщини, Лемківщини чи Словаччини, потім величні Альпи, гори Кетскіл і Апалахи в Америці. Вони викликали в мене враження і настрої, що їх я різно переживала, залежно від обставин, погоди і людей, що з ними стрічалася перебуваючи в тих горах. Але завжди відчувала я та подивляла велич, красу і достойність тих гір, а особливо сильно — Божу присутність.

А в Содбурі було інакше. Місто пригноблювало. Тут і там появилось трохи зелені, кущі й деревинки, на горах навіть, коло хат трава і квіти, городи. Але майже щодня сірчаний газ із коминів рафінерій одним подувом палив грядки городивини чи листя кущів і дерев на скелях.

— Побудемо тут рік-два, — казав бувало чоловік, — і вернемося до Торонто.

І ось уже тридцять років ми тут, розжилися, привикли, і навіть не часто згадуємо, що думали колись вертатися до Торонто.

І вже не праця затримує нас тут, а щось більше, сильніше, щось, що невидними нитками в'яже нас із Содбурі — громада, церква, люди.

Люди... Що перше мене зустріло: виїмкова прихильність і гостинність наших людей. І приміщення скоро знайшлося в своїх таки людей, і про працю подбали і сердечно привітали. Це був 1952 рік. Я відразу включилася в ряди ОУК, почала вчити в "Рідній Школі" та провадити дитячий садок при філії УНО. Мали ми тоді 5 кляс "Рідної Школи", де вчила я сама, і доповняльну клясу, де навчали Дмитро Зубаль, Юстин Добровольський, Роман Пузяк та інші. Садочком опікувався відділ ОУК, а коли заіснував у нас Молодечий Відділ ОУК (МОУК) у 1955-1962 роках, опіку над садочком перейняли його членки, майже

всі молоді мами. Голова МОУК Марія Стефура подбала про всякий модерний виряд, як прожектор, фільми, прозірки, малі кріселка, мольберти до малювання для кожної дитини, інструменти для дитячої оркестри, різні научно-виховні гри і т.п.

Коли я почала вести садочок, він існував уже два роки. Зорганізувала його в 1950 році Олена Залізняк з допомогою членок Анни Курилів, Анни Гриценко й учительки "Рідної Школи" Олени Весоловської і вели його один рік; потім другий рік, до мого приїзду, — Галина Бордун. Дітей у садочку було пересічно 18-20. Виховницями були, крім вище згаданих, членки Теодосія Шіпош, Ярослава Зубаль та Ірина Хомин. Жаль нам усім, що не довелося відзначити 25-річчя існування дитячого садочка в нас, бо на 25-ому році забракло дітей і садочок перестав існувати.

Олени Залізняк і подружжя Весоловських я вже не застала в Содбурі, познайомилася з нею пізніше, коли вона одного разу відвідала наш відділ.

По кількалітній перерві, коли підріс мій синок, я знову почала провадити дитячий садочок — уже майже до кінця його існування, — потім учити в "Рідній Школі" і на Курсах Українознавства. Багато літ я була зайнята в двох або і трьох тих навчальних установах одночасно. Загалом учителювала я в Содбурі 24 роки. В часі моєї 4-літньої перерви провадив школу один рік учитель Куцин, а від 1957 року — Ольга Рогатин, їй довелося довгі роки навчати самій у всіх клясах "Рідної Школи". Опісля важко було знайти вчителя, що міг би повністю віддати свій час науці в нашій школі та вчити в усіх її клясах, бо ж усі мали родини й інші зайняття. Прийшлося анґажувати кількох учителів, що вчили кожен по дві кляси два рази в тиждень. І так учителювали в "Рідній Школі": Дмитро Зубаль, довголітній наш директор — він і досі ще вчить, — Галина Бордун, Євгенія Барицька, Ольга Рогатин, Євгенія Доминик, Надія Ковальчук, Ярослава Зубаль, Люба Антонович-Джеров, Теодосія Шіпош, Оксана Рогатин, Дарія Баюс та учениця 12-ої кляси Елин Ковч. Допомагали деякі матері. Від кількох літ, крім директора Дмитра Зубаля, учить знову Ольга Рогатин і її син Тарас.

Відділ ОУК дуже цікавився працею і тішився успіхами садочка і "Рідної Школи", допомагав фінансово в закупі книжок чи інших допоміжних матеріялів і часто оплачував учителів. Попри фінансову сторінку, членки помагали в імпрезах, пакували свято-миколаївські даруночки (дар нашої єдиної на всю Канаду споживчої кооперативи), приготовляли перекуски й напитки для учнів і гостей після шкільних імпрез.

Я подивляла відданість, патріотизм, обов'язковість і почуття гордости членок за приналежність до своєї Організації, відчуття вдоволення з виконаної як слід праці і турботи за деякі недоліки. Ці почування в більшості передавалися й дітям; авжеж, були виїмки. А відомо, що приклад батьків і страших впливає на дітей більше, ніж бо-зна які навчання словом.

Від кількадцяти років наш відділ улаштовує дуже гарну імпрезу, а саме Студентський Вечір. Про те завжди совісно дбала Анна Курилів, а тепер він так міцно вкорінився, що самозрозуміло вже в січні включається у програму цілорічної нашої праці. Даємо стипендії ім. Лесі Українки найкращим

випускникам-ґрадуантам 13 і 12 кляс, що є членами МУНО, і даруночки учням, що закінчують "Рідну Школу". Кожного року запрошуємо іншого промовця, щоб головно випускникам середніх шкіл подавав деякі вказівки на майбутню дорогу життя. Вже тепер буває, що господарями чи промовцями на таких вечорах виступають молоді люди, які колись самі діставали стипендії чи інші відзначення в нашій філії.

Це лише деякі фраґменти з діяльности ОУК, що прийшли мені на думку, коли зродився в мене намір написати щось про своє життя тут. у Содбурі. Воно обертається довкола своєї Церкви, своєї організації — сповняє глибшим змістом кожен пережитий день.

Та й гори за той час змінилися. Компанія видобування ніклю (ІНКО) побудувала колосальний комин на 1250 стіп висоти, на 50 стіп вищий за хмародер Емпайр Стейт у Нью-Йорку. Завдяки його висоті сірчаний дим розходиться подальше і рідко відчувається в місті. Це дало можливість відродитися рослинності, зазеленіли городи, з'явилася зелень і на горах, травники не всихають, як колись. Місто розбудувалося, зникли старі дільниці, навіть центр міста пересунувся в інше місце. Вже за мого перебування тут добудовано верх української Православної Церкви — проєкт архітекта Кодака — вона височіє і видно її з усіх сторін міста. В 60-их роках побудовано нову, модерну Українську Католицьку Церкву в середині міста за проєктом архітекта Івана Стефури. Обі церкви інакші, але одна і друга гарні своїми стилями.

У 1970 році на наших скелях відбували практику майбутні американські астронавти. Ці скелі є астрального походження. Стверджено, що прапочаток ніклевих копалень у Содбури — це метеорит, що тисячі років тому відорвався від місяця чи якоїсь планети у космічному просторі, розбився і врився у ґрунт, а тепер дає працю і можливість тисячам робітників та їхнім родинам створити вигідне життя. Таким способом багато наших людей, поруч із численними іншими національними групами, знайшли собі пристановище в Содбурі і завдяки економічній базі розвинули своє власне національне й культурне життя.

У Содбурській українській громаді витворилася якась особлива спаяність, дружня атмосфера і це відмічують при кожній нагоді колишні содбурці. 18 вересня 1982 року наш відділ ОУК святкував 50-річчя свого існування зустріччю всіх членок з прибулою з Торонто Головою ЦУ ОУК Софією Проців, що була головним промовцем на святочному бенкеті, і на кінець товариським полуденком у Домі УНО в неділю, що затягнувся аж до 5-ої години пополудні. Приїхало багато колишніх членок нашого відділу, деякі з чоловіками, багато з них уже вдови. Вони починали свою суспільну працю і своє подружнє життя тут, серед дуже важких умов, але повні ідеї, запалу і самопосвяти. Сльози напливали до очей, коли розказували вони просто, щиро і від серця свої спогади з тих часів. Бо для них і нас усіх у нашій Організації Содбурі — це не місто, не скелі, не заробіткова праця, це люди, одверті серця, їхня щирість і посвята національній ідеї.

Анна ВОЙТОВИЧ

Думки під "Золотий Ювілей" ОУК

Наша Організація відзначує 50 років своєї діяльности, робить перегляд того, що за той час осягнено і які з того можна витягнути висновки на майбутнє, що вимагає поправи, а що вже треба залишити для історії, і на що треба звертати більшу увагу в дальшій роботі.

Але Організація складається з членок і мені прийшло на думку, що таке саме повинні зробити і ми, членки, відносно праці кожної з нас. Яку вона принесла користь, чи давала нам задоволення і що з того можуть навчитися наші діти. Не йдеться тут про те, щоб ми самі себе хвалили, бо коли є за що, то похвалять нас другі, а коли нема — то й наша самохвальба нічого не помогла б. Просто, треба перейти в думці, скільки і якої роботи кожна з нас для своєї Організації і для свого народу виконала для спокою власного сумління і для науки іншим.

У мене це почалося у вересні 1937 року. Пригадую собі, як я тоді, хоч тільки 17-літня, але вже "молодиця", разом з моїм чоловіком і з батьками Марією та Теодором Янушами, зайшли до залі УНО в Торонто під числом 2 вулиці Квійн. Там тоді була заповіджена театральна вистава і ми всі, ціла родина, прийшли її побачити.

Вже при вході до залі познайомилася я з членами ОУК, що дуже мене сердечно прийняли. Підступила до мене Софія Проців, представила мене Марії Дунець і, сьогодні вже покійній, Анастасії Кривольчук. Це мене дуже приємно вразило, я бачила, що молоді жінки там працюють і господарять нарівні з чоловіками, мені це сподобалося і захотілося мені теж до того долучитися.

Ось так я стала приходити постійно на все, що діялося в УНО, і не зчулася, як стала членкою ОУК, і з того часу була вже не глядачем але і співтворцем у суспільній роботі. Скоро прийшла війна, принесла з собою працю в Українському Золотому Хресті і я там була головою, аж доки не змінено назви тої Організації з міжнародньо-політичних причин; та хоч назва змінилася — праця не припинилася.

Мені щораз ясніше ставало, що коли людина не працює в національно-суспільних справах, то живе тільки половиною життя. І коли я мусіла переїхати з родиною з Торонто до Віндзору — перші мої кроки повели мене знову до ОУК. Гарно там жилося в товаристві та в співпраці з такими нашими членками, як Юлія Яворська, Ганя Зелена і Маруся Косіковська. І нехай собі не думають ті, що здалеку стояли від Організації, або її не знають, що все це — от тільки на те, щоб заповнити вільний час. Про те мала я нагоду переконатися, коли членки відділу наділили мене довір'ям та обрали головою. Бо в ОУК не стільки роботи, що внутрі, треба подбати за те, щоб здобувати собі вплив серед неукраїнського жіноцтва, настроювати його прихильно до українського народу та його потреб. Я мала нагоду це добре пізнати, коли довгими роками заступала нашу Організацію у Місцевій Жіночій Раді. Як і в нас, так і там діяльність поділена між різні комітети і склалося так, що я попала до "комітету громадянства" і від нього була делеґаткою до засідань Міської Ради. Вже сам факт, що українка репрезентувала там жіноцтво всього міста, говорить сам за себе. Бо там треба не тільки сидіти і слухати, що говорять інші, але й самій забирати слово, обстоювати жіночі справи і впливати на різні постанови Міської Ради з точки погляду жінок, громадянок міста, і при тому пам'ятати і другим про те пригадувати, що в місті є теж громадянки-українки.

В Канаді існує товариство, що заступає інтереси споживачів, під назвою "Канадська Асоціяція Споживачів". Відділ ОУК кожного року висилав туди своїх членок делеґатками, приходилося й мені там бувати. Хто не знає, той не повірить, як багато можна там зробити для поправи нашого життя, коли виступати з ініціятивою та добре обдуманими й обґрунтованими пропозиціями. І хоч ОУК є там тільки однією з багатьох організацій, але про неї знають і шанують її за працю її делеґаток.

Останніми часами до того всього дійшла теж праця в ділянці т.зв. багатокультурности, то значить запевнення відповідного місця в Канаді життю й культурі народу, до якого належимо. В цьому ювілейному році, крім обов'язків голови ОУК, прийшлося мені теж заступати нашу українську суспільність нашої околиці в Раді Багатокультурности Віндзору й оруги Ессекс.

Отож, як позбирати б це все докупи: внутрішню організаційну працю, репрезентацію в КУК, участь у загально-громадських та спільних для всіх національних груп у Канаді товариствах, поїздки на Конференції, де можна пізнати працю **всієї** Організації, а не тільки в своєму кутку, можна собі виробити поняття, скільки користи для нашої української суспільности в Канаді приносить ОУК зо своїми членками.

Спитався б хто, навіщо писати про все те з нагоди 50-літнього ювілею ОУК? Хіба не подумаєте, що на те, щоб хвалити самих себе. Але я бачу, скільки є в нас молодих, здібних та освічених жінок і як багато вони могли б зробити для свого народу, для своїх дітей, якби прикладатися до тієї праці і здобувати собі досвід у ній. Бо я навчилася дуже багато в тій праці серед своїх і чужих і хотілося б, щоб цей досвід здобули й інші мої молодші посестри.Сьогодні світ такий, що коли не висуватися в ньому наперед, то зіпхнуть нас кудись у закуток, де — як

каже наша приповідка — і собака хвостом не махне за ніким. І не важне те, що це написала якраз Анна Войтович, бо таких самих, а може й ліпших, маємо в кожному місті, де вдалося нам міцно тримати Організацію. І кожна з нас, якби мала час і охоту, могла б може більше і краще про те написати. Важне те, щоб усі знали про працю ОУК, бо вона дає не тільки моральне задоволення тим, що працюють, вона підносить вартість нашої Організації і тим самим української суспільности в Канаді серед інших, що тут живуть. Вона вплине на те, що й діти наші пішли б тією самою дорогою, що їх матері і батьки, коли побачуть, що вони не такі "старомодні" (олд фешенд), як про них дехто легковажно говорить, але що вони ведуть перед у поступі життя не тільки нашого власного, але й загально-канадського і можуть у тому стати прикладом для других.

Хто з нас не хоче, щоб перед нашими дітьми стелилася щаслива стежка життя? А її треба не тільки показувати, але і власними ділами протоптувати в праці, що мусить їм заімпонувати і прямувати тудою, де світить далека зоря щастя і куди ніхто не дійде, хто змарнував свою молодість. Всі мої троє дітей, сини Мирослав і Роман та дочка Орися були активні в МУНО, я вчила їх і помагала, і думаю, багато мені в тому помагало, що вони бачили в мені не тільки свою маму, яка любить їх і бажає їм добра, але й діячку-громадянку, що її шанують чужі люди, а через те шанують і нарід, до котрого вони зо своєю матір'ю належать.

Все моє свідоме життя пройшло в Канаді. З України я вийшла цілком ще малою дитиною і тільки як крізь мряку неясний спогад лишився про те, що може бачити й розуміти дитина. Аж у 1966 році мій чоловік подбав, щоб могли ми відвідати землю наших батьків, побувати в селі Миклашеві коло Львова, де я прийшла на світ, схилити голову над могилою Ольги Басараб. Але хоч поза межами України жили ми, то для неї і тут працювали. А ніяка праця ніколи в світі марно не пропадає, не пропаде і та, що її від стільки вже років веде наша Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб. Якби я до неї не належала, якби весь той час замкнулася у власних своїх справах — яке сумне й гірке було б тепер моє удовине життя! А тепер — я бачу довкола себе моїх організаційних сестер, що з ними роками співпрацювала і в мене спокійно на душі. Бо ніколи не буде самотнім той, хто в народі і для народу провів свій вік. І нема для мене більшої радости, коли побачу, як нові, молоді жінки пристають до нашої Організації, в якій я була одним кільцем ланцюга і кожна нова жінка в ОУК — це нове кільце, що цей ланцюг зміцняє і продовжує, а тим самим міцніє і наш нарід, що для нього серед праці та обов'язків минало наше життя. Як радісно на серці, коли бачити, що цей ланцюг не ржавіє, навпаки міцніє і блищить свіжими й може сильнішими за нас кільцями наших дітей.

Ольга ГЛИНСЬКА

Від першого кроку до Золотого Ювілею

(Роздумування в спогаді)

Бувають люди, що заперечують істину, а коли це ніяк не вдається, то принаймні применшують її значення. Дехто зовсім поминає її мовчанкою, свідомо, через викривлений свій характер, або через недоцінювання і брак віри у своє власне діло. Є й такі, що мовчать зо скромности, не зважаючи на те, що вкладали свою працю, поборювали труднощі і з вірою ішли вперед.

Таким способом — з ворожої постави, байдужности або надмірної скромности забуваються ясні сторінки в історії нашого народу, хоч повинні ярко світити провідною зіркою для дальших поколінь.

До таких належить діяльність Організації Українок Канади і я хотіла б від себе докинути кілька слів у її Золотий Ювілей, тим більше, що я сама мала нагоду бути при її народженні, уважаю це великою честю для себе і, думаю, всі інші членки повинні б радіти, що не тільки дожили вони свого 50-річчя в організації, але що їхня організація подає надії на дальше своє славне й корисне для нашої суспільности в Канаді та й поза нею, існування. Бо хоч зоря ОУК зійшла в Канаді, але її благотворне проміння давало себе бачити й відчувати далеко поза нею, де тільки жили і діяли українські жінки.

Приїхала я до Канади 1930 року до дядька у Вінніпегу, була тоді ще зовсім молоденькою дівчинкою з чотирьома гімназійними клясами освіти та з дуже невеликим досвідом у суспільній праці. Хоч наше життя в Україні навіть і від дітей вимагало якогось діяння для свого народу, хочби тільки в гурті своїх шкільних товаришів, та було воно придушене гіркими умовами загального нашого національного життя під польською заманською владою.

---

* Ольга Глинська, з першого подружжя — Стебницька, живе в ЗСА. В ОУК працювала в Вінніпегу, на початку 1950-их років була Головою Центральної Управи ОУК.

У Вінніпегу застала я деякі українські організації світського чи церковного характеру, але з національним духом. З них найближчі мені були українська католицька церква — парохом у ній був тоді о. Редкевич — і новозорганізований осередок Української Стрілецької Громади. До церковного життя наш нарід — з природи релігійний — звик від давніх віків, але організація молодих українців, що збройно боролися за незалежність для нашого народу — це було для мене щось нове. Нове не тим, що взагалі існувало, тільки явними виявами своєї діяльности, що їй ніхто не перешкодив. Бо в Україні це діялося під землею, доступ туди був не для всіх. Правда, були й жінки між ними, що боролися поруч зо своїми товаришами, всі ми знали про одну з них, Ольгу Басараб, що віддала своє життя, щоб не зрадити товаришів. Та й час, коли я звідти виїздила — осінь 1930 року — відомий нам усім з жорстокої "пацифікації" — пригадував усьому світові, що Україна бореться, не здається.

Але не кожен міг брати в тому участь, а були й такі, що мало про це знали, хіба часом з газет.

А тут ось, серед білого дня, явно і славно молоді люди всім про те пригадували, голосили про потребу допомоги тим, що лишилися в Україні для боротьби, кликали до того всіх, чоловіків, жінок і дівчат. Це зробило велике враження на мені, та ще й коли я побачила, що стільки українських дівчат прикладають руки до помочі тим, що в Україні, до продовжування боротьби нашого народу і тут, хоч іншими способами і далеко від своєї Батьківщини.

І мене це тягнуло до себе, я бачила там моїх подруг-дівчат, хотіла бути разом з ними, не лишатися позаду. Нас ставало щораз більше і вже не вистарчало бути тільки неначе додатком до праці, малим потічком, що вливався у великий струм. Всім ставало ясно, що така індивідуальна праця марнується і не дає того, що могла б, коли б прийняла міцні організаційні форми.

Назбиралося вже стільки членок, що весною 1931 року треба було зорганізувати "Дівочий відділ" при Українській Стрілецькій Громаді. У мене вже збудилася сміливість до організаційної праці і я знайшлася між основоположницями того "Дівочого відділу". Пригадую собі моїх тодішніх товаришок і подруг, з яким ентузіязмом бралися всі за це діло: Анна Музика, одружена Мота, Анна Наумик, одружена Стоділка, Сабіна і Наталка Ґрещук, Марія Небесна, Марія Дунець, Марія Білоус, Ірина Михалович, Софія Липова, одружена Проців і багато інших.

І таке діялося не тільки в Вінніпегу, — по всіх більших осередках, де тільки творилися "Стрілецькі Громади", там невідлучними товаришками їх праці ставали "Дівочі відділи".

Коли вже майже вся Канада покрилася сіткою таких товариств, настала пора подумати, щоб сцентралізувати їх діяльність і внести деякі зміни, от хочби, з початку, в саму назву. У тих відділах при "Стрілецькій Громаді" були вже не тільки самі дівчата, але й одружені жінки. Тоді "Дівочі відділи" перейменовано на "Жіночі товариства", а на І Крайовій Конференції УНО в Саскатуні 1934 року обрано для них централю з Головою Анастасією Павличенко і секретаркою Степанією Бубнюк. По двох місяцях пильної організаційної праці, щоб ближче пов'язати з собою окремі жіночі товариства і

зазнайомитися з умовами праці на місцях, цей верховний орган дістав назву Центральна Управа Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, що її організація проголосила своєю патронкою. Про всі ті праці повідомлено членство в цілій Канаді обіжником ч. 1 з дня 4 вересня 1934 року.

Ця перша Центральна Управа почала свою працю майже з нічого. Не мала ані власної канцелярії-домівки, навіть машинки до писання, ніякісіньких грошових засобів на початкову працю, щойно пізніше почала вона спиратися на невеликих річних бюджетах, що їх схвалювали для неї Крайові Конференції, та не зважаючи на все, вона блискуче виконала свої обов'язки за цей перший, найтяжчий, рік праці жіночої організації на всеканадську міру і тепер навіть трудно собі уявити, як це було можливе. Тільки велика відданість для святої ідеї, вперта послідовність у праці і пошана членок у відділах до першого цього свого Проводу можуть це пояснити.

Не знаю, скільки ще лишилося з-поміж нас тих, що були свідками героїчних зусиль наших перших провідниць. І коли ми відзначуємо 50-річчя нашої праці, годиться згадати про тих "перших з найперших", що поставили організацію міцно на ноги, щоб ніколи не забулася пам'ять про них.

На інших місцях напевно буде мова про різні ділянки праці нашої Організації — а їх прибувало все більше й більше в міру того, як більшали наші ряди і росла наша сила, — але варто підкреслити, що за 50 років ОУК завжди стояла нарівні з іншими Братніми Організаціями в обороні прав своїх братів під чужою займанщиною, заступалася за Карпатську Україну, опікувалася тими, що їх жорстока війна викинула поза межі України, берегла віру і звичаї своїх батьків і передавала їх дітям. Нема й не було ні одної потреби нашого народу в Україні й Канаді, де ОУК не йшла б пліч-о-пліч з усіми, що в рамах УНО спішили з поміччю.

Вона знаходила дорогу й туди, куди іншим членам не можна було б дістатися, ставши членом Національної Жіночої Ради Канади, якої одною з засновниць і першою Головою в 1894 році була всього 36-літня дружина Генерального Губернатора Канади, лейді Ізабеля Абордійн. Наші делеґатки в усіх місцевих органах тієї Ради і на всіх її з'їздах не пропускали ні одної нагоди, щоб зазначити свою присутність, як представниці великого нашого народу ген там далеко за морем і тим самим звертати увагу на ту його частину, що спільно з іншими працювала над розбудовою добробуту і, передусім, моральних варстостей у житті, що на їх сторожі завжди стояло жіноцтво. І щоб усі знали, що де йдеться про оборону й опору для тих вартостей, там ніколи не бракувало українських жінок.

Вузька стежина, що по ній перед 50 роками почала ступати Організація Українок Канади, сьогодні вже стала широким шляхом і кожний крок наперед по ньому не тільки зміцнює нашу суспільність у Канаді, але й наближує увесь наш нарід "до сонця, щастя і свободи", хоч може не всі здають собі з того справу.

У заранні нашої праці ми може не завжди знали, від чого зачинати, яким справам давати першенство, тяжкою працею і великими зусиллями здобували досвід. Тепер поволі наше місце займають наші дочки, а в декого може і внучки,

що сперті на півсторічний досвід і з ліпшим знанням країни, де живемо, напевно поведуть — і вже ведуть — працю легше, як колись доводилося їхнім попередницям.

Отож схилім голови у цей наш Золотий Ювілей, у пошані до тих, що вели організацію через пів сторіччя і з гарячими побажаннями супроводжаймо тих, що вестимуть її до дальших вершин на честь і славу нашого народу в Канаді й Україні!

Єлисавета ДАНИЛЯК

З Коломиї до Канади

Давненько це вже було, коли покинула я рідну Коломию. Але добре пам'ятаю, що було це 13 жовтня 1929 року вранці, коли приїхала я до Торонто. Ще не встигла прийти я до себе з далекої дороги — а вже того самого вечора опинилася в вирі суспільного життя. Не була це для мене новизна, бо до того звикла я від наймолодших літ. Роботи багато, працювали старші й молодші, долучилася і я до них уже з 16-го року життя. Нове для мене було хіба те, що в Україні на кожному кроці чужа влада ставила нам перешкоди й робила труднощі, а тут — повна воля, роби що і скільки зможеш, коби тільки була охота, а її в мене не бракувало.

Отож, сказав мені мій — тоді ще суджений, а потім чоловік — є цього вечора проба хору в домівці Української Стрілецької Громади, що приміщувалася тоді при вулиці Квійн, недалеко від Спадайни, диригентом тоді був Степан Курилів. Власне, це була "Церква всіх націй", покійний п. Крат виєднав, що передано її безкоштовно Стрілецькій Громаді, так мені пояснював мій суджений.

У перервах між співами обступили мене жінки й дівчата, всі приязні й ласкаві, і я відразу почулася, як у себе вдома, бо — правду сказавши, — десь там на дні серця все ще ховався острах, як то буде на новій землі, у чужій країні, серед

незнаних людей. Познайомилася я тоді з членками жіночого відділу — товариства при Українській Стрілецькій Громаді, Степанією Савчук, Степанією Фабіян, Ольгою Заяць, Василиною Ландиґою, Софією Бояр, Ярославою Петрикан і багатьома іншими. Радісно стало на серці, кудись поділися сумніви й непевність — я тут між своїми, не принагідна гостя, тільки потрібна до постійної праці, а не на те, щоб тільки привітатися, попращатися і піти своєю дорогою.

Це був час, коли почала формуватися жіноча організація, найперше треба було, щоб зібралося якнайбільше тих членок, щоб розуміли вони потребу організаційної праці, не вважали її тільки розвагою, щоб приємно провести час, тільки обов'язком супроти свого народу. Покищо праця ішла спільно з Українською Стрілецькою Громадою, день за днем минав так швидко і все приносив щось нове, завжди щось свіже треба було підготовити, зробити. Непомітно за днями проходили тижні, місяці, а далі й роки.

Ми вже мали зформовану Організацію Українок Канади ім. Ольги Басараб. Одне йшло легше, друге тяжче, але був безнастанний поступ і це нам давало вдоволення, кожному бо приємно, коли бачить, що праця не йде намарне.

Пригадую перше Різдво. Ходила колядувати і перший раз довелося мені тут бути на спільній Святій Вечері. Вона мала відбутися в тій самій залі, куди я прийшла зараз по приїзді, але все до неї підготовлялося в себе по домах. У членки Марії Яворівської, що жила при Університетській вулиці, підготовлялася риба, бо що ж це за Свят-Вечір, щоб без риби? Зварили, наклали на полумиски, гарно прибрали, аж приємно глянути, слинка підступила під язик, як смачно буде її їсти. Тепер треба це все завезти до домівки. Тільки один мій чоловік мав старе авто-тарадайку, поскладано туди все — поїхали. Та горе! Дорога нерівна, тарадайка підтрясала не тільки нас, але й полумиски з рибою, все пішло всуміш, нічого не лишилося з наших прикрас. Та хоч не дуже гарно воно виглядало для очей, але смачне для язиків і робота надармо не пішла, жаль тільки було старанної праці, зате втрата вирівнялася жартами й сміхами. Свят-Вечір пройшов у чудовому настроєві.

Почалася господарська депресія, праці дедалі все менше і в Торонто побувлаи ми недовго. Але й недалеко від нього від'їхали, якось позичили грошей і купили до спілки фарму. Правду сказавши, це тільки з назви була "фарма", а в дійсності — чисте поле і треба було щойно поволі загосподарюватися.

Жити було важко, та ми не закопалися на фармі, далі доїжджали до Торонто, чи то літо, чи зима. Трудно було взимку, але ж як переривати діло, що в нього стільки праці вложено! Завинули дитину в коц, приліпили свічку до вікна, щоб було видно, куди їхати, і гайда до Торонто!

Так було аж до 1936 року, коли ми вернулися до Торонто і працювали в філії УНО й відділі ОУК Західнього Торонто. Та й роботи там було! Ні одна неділя не минула без концерту, вистави чи доповіді, а до того доходили ще й засідання на тижні.

Час минав, не знати й коли, ми старілися, а діти підростали, треба і про них

подумати. У Вінніпегу почалися Вищі Освітні Курси, неможливо, щоб бракувало там нашого сина Романа! Грошей не було, позичили і таки післали хлопця, і потім ще раз на другий рік і так йому пощастило покінчити ті курси, де навчав Олександер Кошиць.

З тих курсів вийшло доволі наших провідних членів: Марія Вітик, Марія Долішна, Марійка Говійка-Підкович, Одарка Холодило-Сірська й інші. Коли курси відбувалися в Торонто, ходили туди вже й наші обі доні, Леся й Оля.

Збільшилася й моя власна відповідальність, стала я головою відділу ОУК, на одній з Крайових Конференцій обрано мене скарбничкою до Центральної Управи ОУК, — довгу дорогу перейшла я від того першого вечора, коли завели мене на пробу хору Української Стрілецької Громади в Торонто.

Пережили ми війну, прийшли нові обов'язки — помагати землякам, що їх лиха доля вигнала з України, збірки грошей, харчів, одягу...

Крім праці в нашій власній організації припав мені такий сам обов'язок у жіночому КУК, помагала я і в ЛУКЖ.*

Приїжджали з Европи нові еміґранти, дехто власними заходами, але чимало й нашими і на наше запрошення, треба ж ними зайнятися в перших днях і при перших їхніх кроках, — ніхто краще від жіноцтва не розумів і не відчував тієї потреби. Найтяжче було знайти мешкання, та ще й для родин з дітьми. Але чого ж не зробите, коли кличе Вас до того ваше серце! Бувало, що дітей передавано на якийсь часок Сестрам Служебницям, в Анкастері, заки батьки влаштуються.

Минали роки, а праці для мене все більшало, аж поки все нагло не припинилося. В 1961 році, після важкої операції, з діячки я перемінилася в споглядачку, можу тільки глядіти на працю інших і радіти нею. Стільки років ішла наперед, і все під гору — а тепер дійшла до краю, хіба тільки оглядаючись назад, пригадую кожну вибоїну в дорозі нашої праці і кожен місток, що помагав її приспішити...

Така Божа воля!

---

* Ліга Українського Католицького Жіноцтва.

Дві з багатьох

(З портретів наших членок)

За 50 років діяльности Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб через її ряди пересунолося багато членок. Кожна з них вкладала якусь частинку праці в розбудову своєї організації і завдяки спільній роботі їх усіх та під проводом передових своїх одиниць, що стояли на чолі організації упродовж півсторіччя, Організація Українок Канади ім. Ольги Басарб здобула собі почесне місце не тільки в системі Українського Національного Об'єднання з його Братніми Організаціями, але в усій українській суспільності Канади. Її діяльність проводилася в Канаді, але наслідки її праці промінюють далеко поза державні межі, коротко, вони мають історичну вартість і значення не лише в своїй країні, Канаді, але теж в історії жіноцтва всього українського народу. Бо дбала вона не лише про найближче своє оточення, завжди думала про те, щоб і до загального добра України внести свою пайку.

Серед її членок є багато тихих трудівниць, що чесно й сумлінно працювали для своєї організації, часами лишалися в тіні, часами доля висувала їх наверх. Багато з них уже відійшли до вічного світу, багато в своїй скромності мовчать і без самохвальби радіють тим, що осягнули **вони всі разом** у спільній праці. Бо працювали вони і далі працюють не для власної слави, не на те, щоб їх за те хвалили чи розписувалися про них по газетах, лише на те, щоб росла й міцніла їхня організація, як частина підвалин усього українського національного життя...

Їх імена будуть зберігатися не тільки в звітах і архівах організації, їх треба витягати наверх, щоб лишилися вони назавжди в історії українського жіноцтва та його праці для свого народу, тої праці, що в ній вони визначилися і що в ній провели довгі роки свого життя. Не легке це було б завдання. Але може пощастить нам, як пощастило видати книжки на Срібний та Золотий Ювілей цілої організації, видати теж Золоту Книгу імен усіх тих, живих і мертвих, що трудом свого життя ту організацію творили й наповняли її змістом.

Сьогодні згадаємо про дві з них, хоч їх ім'я — легіон, не тому, що дісталися деякі дані про їх діяльність, але й тому, що ця діяльність завела їх аж над береги Тихого Океану, де діяльність усякої української організації натрапляла на величезні труднощі: велику віддаль від українських культурних та організаційних центрів і малий доплив членства, щоб розгорнути ширшу працю.

БРОНИСЛАВА БОДНАРЧУК, ще доволі далеко до війни приїхала з батьками з Львівщини до Саскатуну. Як сама згадує, не привезли з собою багатства, але скарб, цінніший від грошей — національну свідомість, любов до рідного слова й пошану до старих українських традицій.

Бронислава Боднарчук

Як тільки почула, що при Українській Стрілецькій Громаді заснувався дівочий гурток, зрозуміла, що не може її там бракувати. Як сама пише: "здавалося, що ростуть мені крила й несуть туди, до жінок з гарячим українським серцем, де горіла любов до України, так мало мені знаної, але так близької моїй душі.

8 червня 1932 року загальні збори оформили "Жіноче Товариство ім. Ольги Басараб", (що дістало пізніше назву Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб) і я там стала дійсною членкою. Тоді почалася в нас будова домівки і жінки теж пішли помагати. Не носили цегли ані не стругали дощок, але вможливлювали це чоловікам, бо варили обіди для робітників, роздобували гроші всякими пікніками, розігравками, базарами, чайними вечорами, участю в театральних виставках і в концертах. Яка ж була наша радість, коли в самій середині важкої економічної кризи 1932 року членки могли побачити готове діло, що до нього разом з чоловіками стільки праці приклали!"

У 1936 році Крайова Конференція обрала Бронславу Боднарчук до Провірної Комісії ОУК, а в 1937 році стала вона головою відділу ОУК у Саскатуні. Однак тільки півтора року ще там перебула, переїхала до Реджайни і там далі працювала зо своїм чоловіком Іваном, членом УНО. Коли світом сколихнула друга світова війна, Іван Боднарчук вступив до армії, а Бронислава з маленьким синком лишилися в Реджайні і там далі працювала, разом з іншими жінками.

У 1942 переїхала до Ванкуверу. Про своє там перебування так вона пише:

"Жінки там не були ще зорганізовані. Порозумівшися з тими, що виявили охоту працювати, я запросила їх на сходини, вияснила потребу зорганізуватися жінкам так само, як це діється в інших містах Канади, пояснила цілі Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. На тих сходинах було 14 жінок. Інформаційні сходини перемінилися в засновні загальні збори і так постав новий відділ ОУК у Ванкувері. Головою обрано членку Дуду, заступницею — Анну Трач.

Тільки що почали ставитися перші кроки нашої організації і показуватися

наслідки її праці, як я знову мусіла виїхати з причини хвороби мого чоловіка. Обоє ми вернулися до Ванкуверу аж у 1948 році.

Відділ ОУК у Ванкувері не впав, витримав увесь той час, хоч уся українська суспільна праця в Ванкувері була на багато тяжча, як у якому-небудь іншому українському осередку в Канаді, раз тому, що в величезному місті було порівняльно менше українців, як деінде в Канаді, і подруге — за велика була віддаль від нашого організаційного проводу, контакт тримався листовно, а мертвий папір ніколи не заступить живого слова. Все ж таки відділ існував, головою була тоді Анна Трач. Вона захворіла і я мусіла зайняти її місце. Загальні збори 1950 року обрали мене головою відділу і на тому становищі пробула я довгі роки, одні з них були для організації кращі, другі гірші, все ж таки ми старалися дотримувати кроку в загальному поступі наперед цілої нашої організації.

Минали роки, я пережила великий удар долі — смерть мого доброго чоловіка, поважно послабився мій зір і я вже не могла видавати з себе стільки енергії, як колись, не було мені під силу взяти повну відповідальність за долю нашої жіночої організації у Ванкувері. Але працювала я далі і ще й тепер працюю на становищі заступниці голови управи, бо без тої організаційної праці, що в ній провела стільки років, життя втратило б для мене всяку вартість".

Ірина Лавришин

ІРИНА ЛАВРИШИН з чоловіком приїхали до Канади 27 вересня 1930 року. Подружжя Лавришиних поселилося в місті Норт Бетелфорду провінції Саскачевані і там пробули вони обоє 12 років. У місті було товариство "Просвіта" й обоє вони зразу ж стали його членами. У 1932 році отримали вони листа з Едмонтону з питанням, чи не вдалося б довести до того, щоб відірване від зв'язку з загально-українським життям у Канаді Товариство "Просвіта" у Норт Бетелфорді прийняло статут Українського Національного Об'єднання Канади і влилося в буйний нурт українського суспільного життя. Так і сталося, Юрій Лавришин став головою філії УНО в Норт Бетелфорді, а коли тільки почало діяти в системі УНО окреме жіноче товариство "Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб", Ірину Лавришин обрано головою відділу ОУК в Норт Бетелфорді. Там працювали вони аж до 1943 року, коли виїхали до Ванкуверу. З того часу рік за роком обирано Ірину Лавришин до управи відділу

ОУК на різні становища, то на секретарку, то на заступницю голови, а в роках 1951-1953 була теж головою відділу. Увесь той час по змозі всіх своїх сил докладала старань, щоб Організація Українок Канади могла бути горда своїм відділом у Ванкувері. За заслуги для Організації обрано її Почесною Членкою відділу ОУК у Ванкувері.

При різних нагодах Центральна Управа ОУК діставала листи від своїх членок, де вони підкреслювали вагомість праці їхнього проводу, що хоч нераз мінявся у своєму складі між одною і другою Крайовою Конференцією, але завжди міг рахувати на стійкість праці своїх членок.

У тому тісному зв'язку, де з одного боку членки шанують свій Провід, а з другого боку Провід доцінює працю свого членства і завжди може на нього рахувати — лежить сила Організації Українок Канади і яке б не рисувалося перед нею невідоме майбутнє, які труднощі чи життєві бурі прийшлося б їй переходити, це взаємне довір'я й пошана до себе поможуть їй долати всі перешкоди й небезпеки.

Павлина ЗАГРЕБЕЛЬНА

Чому я вступила до Організації Українок Канади

Тепер мені легко і без надуми можна відповісти на це питання. Але на початку, як тільки я стала певною ногою в Канаді й почала брати участь у громадській праці, такі думки мені не приходили до голови, а потім — це було щось таке природне, що було б мені дивно, як можна питатися про такі самозрозумілі речі. А хто читатиме ці рядки про мій життєвий шлях від перших років перебування в Канаді — сам дасть собі відповідь.

Я народилася в селі Уневі повіту Перемишляни в Західній Україні, виростала й виховувалася при манастирі церкви Митрополита Шептицького. Була там

захоронка, вели її вчительки Сестри Служебниці і це вони защепили в моїй душі віру в Бога і любов до мого народу, що міцно запустили коріння в моєму серці від малої дитини. Там я теж належала до Кружків Марійського та Ісусового Серця.

В той час, по першій світовій війні, життя було тяжке, а особливо ставало воно нестерпне свідомим українським родинам, польська влада прискіпувалася за найменші дрібниці, поліція тільки шукала нагоди, щоб не лише докучати, але й переслідувати. Під впливом таких відносин мої батьки — а з ними і я — були примушені покинути рідну землю. Поїхали до далекої Канади. А хоч давно це було, то в мене досі не втихла туга за рідними сторонами, де я народилася, виростала, де пустила перші паростки моя любов до українського народу, де провела я найлюбіші для кожної людини юні роки. І знайшовшися далеко від України я всім серцем відчула, чому писав Тарас Шевченко, що нема на світі другої України і нема другого Дніпра.

Зараз по приїзді до Монтреалю я пристала до організації МУН (тепер МУНО), пірнула у вир праці і в роках від 1939 до 1943 обирали мене там заступницею голови. Якийсь час займала я в нашому відділі також становище секретарки. Тоді часто відбувалися "контести популярности" на підтримку "Новому Шляхові", для тієї цілі давалися театральні вистави й концерти, я співала в хорі, брала участь у театральному гуртку вкупі з іншими дівчатами і хлопцями і так минали наші дні на приємній для нас і корисній для української громади в Канаді праці. Все те продовжувалося в Торонто, — куди я переїхала в 1943 році — аж до 1951 року. А в організації так, що коли хто працює, то йому накладають на плечі ще більше обов'язків, обирають до управ, висилають на з'їзди і т.д, і так само, як з іншими, було і зо мною. Не вистачало бути собі звичайною членкою і приходити на сходини чи співати, призбирувалося тої праці щораз більше.

До всієї тої праці в різних її виявах — з'їздів, нарад, імпрез і т.п. — дуже мене заохочував, помагав мені розуміти різні сторінки громадської діяльности мій дядько С. Орихівський, йому я завдячую дуже багато.

Там, у МУНО, набула я початковий досвід і поволі почала розуміти цілу глибінь і широчінь суспільної праці, що йде різними шляхами й на різних відтинках. Почала я відчувати радість не лише з самої праці в гурті моїх приятелів з організації, але й вагу її для нашої суспільности в Канаді і через те для всього українського народу. Коли довше в ній побувати, вона входить вам у кість і кров, ви почуваєте, що не тільки потрібна вона для народу, але й ви самі не можете без неї обійтися. Якби її не стало — ви неначе зависли б у порожнечі, завжди відчували б, що вам чогось брак.

Було зрозуміло, що не можу вічно сидіти в МУН, треба переходити на ширшу площину. Для мене ця хвилина настала в 1951 році і тоді я перейшла до Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Як МУН, так і ОУК належать до однієї організаційної системи Українського Національного Об'єднання, всі там працюють спільно й усі себе знають. І стало мені ясно, що тепер передо мною один тільки шлях — до Організації Українок Канади. Я запізналася з

головою МУН у Торонто, Михайлом Загребельним, одружилася з ним, і вже ми обоє пішли спільною дорогою.

Від самого початку працювала я в управі відділу ОУК на різних постах, а в роках 1958-1961 і потім у 1970-1971 і накінець у 1982 році обрано мене головою відділу ОУК Торонто-центр, а одночасно теж до провірної комісії Центральної Управи ОУК у Канаді.

Раз у 1961 році і потім ще один раз довелося мені виступати контестанткою "Нового Шляху" в нашій системі УНО, і навіть здобути перше місце, а що це значить і скільки вимагає труду, може добре зрозуміти хіба той, хто сам прикладав рук до того діла.

А потім — прийшли і стали підростати діти, треба і їх привчати до гуртового життя в суспільності. Обоє працювали в МУНО й УНО, у танцювальному гуртку, а доня співала в хорі.

Ось так виглядає образ однієї української родини в суспільній праці. І коли тепер поставити собі питання, чому я — чи інші в такому положенні — стали членками в ОУК і вкладали туди свою працю, — відповідь насувається сама. Певно, була в тому і приємність, радість перебувати в милому товаристві і бачити наслідки своєї праці. Але приємностей у світі є більше і чимало таких, що можуть людям дати радість без більшої напруги в роботі. А в суспільній праці, як от в ОУК, є і турботи, потреба змагатися з недостачами, переборювати перешкоди і труднощі, підносити якість праці, здобувати засоби на різні національні потреби. Слабшій духом або не дуже охочій до того людині можна б попасти в знеохоту, або і в зневіру. Але мусить бути щось, що рівноважить і переважує ці труднощі. А тим є свідомість, що ми в ОУК також займаємо один відтинок на фронті боротьби нашого народу за його розвиток, за здобуття і втримання йому належного в світі місця. І що на цьому фронті ніколи не може бути відпочинку і ніколи не може він обійтися без українського жіноцтва, воно ж бо творить половину того народу. Нема ні одної членки ОУК, що не розуміла б того і кожна з нас тому вступила до ОУК, щоб і свою частину долучити до того великого змагу українського народу. Ні одна година нашої праці не йде намарне, вона зміцнює наш нарід на тому місці, де нас поставила доля. На нас дивляться, нашої праці потребують і її вимагають наші сестри і брати, хоч не завжди наш голос може дійти до них і їхній до нас.

У цій праці завжди можемо рахувати на Божу поміч, тож продовжуймо її в іменні Господа та України, як це ми досі робили 50 років. І нема такого українця і такої українки, щоб не сказали: "Щасти вам, Боже, в тій праці!"

Ярослава ЗОРИЧ

Змагання за підтримку "Жіночому Світові"

Провідні діячки Організації Українок Канади швидко зрозуміли, що жіночий рух у Канаді не зможе належно діяти без такої сили, як преса. Живе слово пориває і запалює, але пролунає, а не скоро і не часто трапляється нагода з ним виступати, та ще й на широченних просторах Канади. Зате преса доходить до кожної закутини, до кожної хати, часопис можна перечитати самому й гуртом, а в потребі ще раз заглянути до нього. Отож уже від 1934 року друкувалася в "Новому Шляху" сторінка "Жіночий Світ", що перемінилася 1950 року в окремий журнал. Він протривав до сьогодні, виріс у популярний місячник, що прибавив до звичайної потрібної в жіночій організації публіцистики ширше коло тематики зо статтями ідеологічно-програмового, суспільно-громадського, культурно-виховного, організаційного й економічного характеру, словом — охопив усю проблематику сучасного суспільного життя, що з нею на кожному кроці мусіла стрічатися жіноча організація. І так "Жіночий Світ" став не тільки виразником ідейних прямувань Організації Українок Канади, але й інформатором про загальне суспільно-громадське життя, про важливіші події в житті інших жіночих організацій, віддавав місце на повідомлення, заклики і звернення таких громадських надбудов, як КУК, СФУЖО, а згодом і СКВУ — відкривав перед своїми читачками широкі горизонти всеукраїнського життя у його щоденному діянні.

Нелегка це справа — видавати такий журнал. Труднощі полягали не тільки на тому, щоб утримати його на відповідному для нього рівені, до них долучалася потреба великих фінансових засобів, щоб запевнити журналові безперебійну працю і тим самим вплив на українське жіноцтво.

Не тільки членки і прихильниці ОУК, але й загал українського жіноцтва здавав собі справу з того, що журнал конче потребує фінансової підтримки. І тому щиро йому помагали. Левина частина фінансової допомоги лягла на членок відділів ОУК, зокрема дуже багато завдячує "Жіночий Світ" тим членкам, що брали участь у т.зв. "контестах", цебто змаганнях відділів за те, щоб зміцнити фінансові підстави "Жіночого Світу" такими способами, як збірки, імпрези з чистим прибутком на пресовий фонд журнала, розпродуванням квитків з можливостями різних виграшів тощо. Тут ішлося про шляхетне суперництво: хто придумає щось краще, хто потрапить зрушити своє довкілля для тієї справи і хто в тій акції здобуде перше місце. Відколи почав виходити "Жіночий Світ", таких "контестів-змагів" відбулося сім. Крім того час

ЯРОСЛАВА ЗОРИЧ —
ТЕПЕРІШНЯ РЕДАКТОРКА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

від часу проголошувалися кампанії за приєднування передплатниць. Досі їх було п'ять. Авжеж, що такі акції дуже підсилювали фінансову базу "Жіночого Світу".

Перший раз виникла ідея такого "контесту" на Крайовій Конференції 1951 року і він відбувся вже чергового року. Участь у ньому взяло 13 контестанток. "Королевою контесту", цебто змагункою, що придбала найбільше фондів, стала Теодосія Підзамецька, "першою княжною" — Ганна Мазуренко, "другою княжною" — Марія Шелюк. За ними йшли Ольга Дмитрів, Марія Шарик, Анна Турецька, Анна Шеремета, Ярослава Жеребецька, Ольга Семенюк, О. Николайчук, Ксеня Хам, О. Саламанчук. Усіх — 12. Здобули вони поважну, як на той час, суму три тисячі долярів чистого прибутку.

Два роки пізніше — у 1954 році — до другого "контесту" стало 10 членок. Місце "королеви" зайняла Тетяна Ґрай у товаристві "першої княжни" Анастасії Мищій і "другої княжни" Катерини Кушнір. Крім них у "контесті" працювали Марія Баніт, Ольга Гладун, Анна Кравець, Анна Кузич, Галина Шестовська, Єва Пиріг, Марія Загорук. У висліді праці того контесту до каси "Жіночого Світу" вплинуло 4,000 долярів.

У третьому контесті, 1957 року, титул королеви дістався Марії Косіковській, "першою княжною" при ній була П. Подільчук, другою — Анна Курилів. Інші учасниці: Анна Трач, Марія Романюк, Марія Дикий, Леся Каптій, Галина Держко, Марія Смолій, Д. Мостова, Р. Солодюк, Анна Загорук, Віра Федорів. Ця "тринадцятка" збагатила "Жіночий Світ" на сім тисяч долярів і таким чином забезпечила його матеріяльно на деякий час.

КОРОЛЕВА КОНТЕСТУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" 1954 РОКУ ТЕТЯНА ҐРАЙ ПРИЙМАЄ ПОДЯКУ ВІД ГОЛОВИ ЦУ ОУК СТЕПАНІЇ САВЧУК

Четвертий змаг 1959 року дав вісім тисяч долярів. Стали до нього: Анна Ґренюк — "королева", "перша княжна" — Анастасія Теребуш, "друга княжна" — Марія Стецина. Разом з ними працювали Любомира Чайковська, Софія Романик, Розалія Мурей, Катерина Ониськів, Анна Лащук, Анна Дадик, Віра Федорів, Катерина Черевата, Ольга Семенюк, Марія Смолій і Й. Альбанська — разом 14 учасниць.

П'ятий "контест" 1964 року вийшов трохи слабше. "Королевою" в цьому контесті вийшла Розалія Бобик, "першою княжною" — Люба Загребельна, другою — Ольга Михальчук. Інші контестантки: Ерна Кудеревко, Ольга Сербин, Анна Маркевич, Тетяна Марунчак, О. Лиса, Ольга Дібровна, Марія Кущак.

Замітною подією на святочному вечорі XXIУ Крайової Конференції в Торонто було проголошення висліду шостого "контесту" "Жіночого Світу". Цим разом змагання ішло під кличами приєднання нових передплат і збільшення пресового фонду. До змагу стало 12 учасниць, вислідом їх трудів були 564 нові передплатниці і 2,500 долярів на пресовий фонд. У збиранні передплат перше місце зайняла Варка Муха, друге — Михайлина Процик, третє — Марія Стельмащук. У збірці на пресовий фонд висунулася наперед Параня

ГОЛОВА ЦУ ОУК С. САВЧУК ВІТАЄ З ПЕРЕМОГОЮ КОРОЛЕВУ КОНТЕСТУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" 1959 РОКУ АННУ ҐРЕНЮК У ВІНДЗОРІ

Лазор. Разом з ними працювали ще Катерина Дуда, Леся Малюга, Анна Стецькович, Анна Литвин, Марія Боровська, Катерина Марко й Анна Гриценко.

Попередніми роками зорганізовано чотири кампанії за приєднуванням передплатниць, "Жіночий Світ" дістав тоді одну тисячку нових передплатників. Була це не абияка матеріяльна й моральна допомога журналові в його розбудові. Треба згадати, що не самі тільки членки брали участь у тих кампаніях, з серцем прикладалися до того також передплатниці "Жіночого Світу".

Під час XXVI Крайової Конференції подано до відома вислід сьомого змагу "Жіночого Світу". Цей "контест" проходив у піднесеній атмосфері ювілейного року 50-річчя Організації Українок Канади, а це з одного боку будило ентузіязм, але з другого — забирало багато часу на підготовку ювілейних святкувань — усі мали повні руки роботи. Та хоч до змагань стало тільки сім учасниць — то перевищили вони всі сподівання і зібрана сума дол. 19, 882 свідчить, скільки труду й енергії вклали вони в свою акцію. Ось тут подаємо список змагунок і суми, що їх вони придбали: Оля Брус з Торонто — дол. 5,450;

ПЕРЕМОЖНИЦЯ КОНТЕСТУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 50-РІЧЧЯ ОУК, ОЛЯ БРУС У ТОРОНТО, ПРОМОВЛЯЄ НА КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Катруся Сліпокура з Ст. Кетерінс — дол. 4,047; Михайлина Процик з Тандер Бей — дол. 4,026; Марія Стельмащук з Монтреалю — дол. 2,889; Анна Курилів з Содбурі — дол. 1,394; Євгенія Корта з Гамільтону — дол. 1,079; Анна Гриценко з Вінніпеґу — дол. 997.

Всі "контести" разом дали суму дол. 53,766. Написати це — дуже легко. Але чи знають і розуміють усі, скільки це вимагало посвяти, труду, часу, безнастанної біганини, різних дрібних турбот? Тут — "чайок", треба туди піти; там — гутірка на прийнятті у знайомих — як же поминути! Не можна пропустити жодної нагоди, де сходяться і збираються люди і де можна б до них підступити. А коли такої нагоди нема — треба самим її організувати. А вся та праця — не за популярність своєї особи (хоч до війни це називалося "контестами популярности"), тільки з ідейних мотивів, з любови до журнала, з охоти зробити щось для своєї організації.

Всі ті учасниці "контестів" заслуговують на вдячність і пошану нашої Організації, вони ж бо ставили на першому місці громадський обов'язок перед особистими вигодами та розвагами.

На тому не кінчалася допоміжня праця для "Жіночого Світу". Одночасно з

нею діяли активістки-кольпортерки, що постійно розпродували "Жіночий Світ", збирали залеглі передплати й оголошення. Не завжди може стрічали їх привітно, та вони, не зважаючи на все, пильно вели невдячну, але як же ж потрібну працю!

Все те, контести, кампанії, кольпортаж — це була постійна праця членок, прихильниць і передплатниць, що їм доля "Жіночого Світу" лежала на серці.

"Жіночий Світ" з'єднав собі прихильність у суспільності, що доцінювала його працю, а виявом того були дотації Кредитових Спілок, принагідні збірки на ювілеях, родинних святах, тризнах, добровільні пожертви передплатниць. Все те помагало "Жіночому Світові" — так сказати б — розгортати крила до вищого льоту, віддячуватися прихильній до нього публіці гарним і цікавим змістом, гуртувати довкола себе добрих співробітників.

До категорії підтримки "Жіночому Світові" належала теж акція придбання фонду для приміщення журналові. Велася вона під проводом Анни Михаловської, про те мова на іншому місці в цьому збірнику.

Без тієї щирої прихильности та жертвенної опіки не могло б бути й мови, щоб "Жіночий Світ" протривав такий довгий час, щоб творчою своєю працею міг збуджувати ініціятивність жінок, піднести престиж Організації Українок Канади і в багатьох уже своїх річниках зібрати неоцінений джерельний матеріял діяльности своєї Організації.

РАЇСА МОРОЗ (друга зліва) ПІСЛЯ ПРОМОВИ НА БЕНКЕТІ ОУК і БО У 50-РІЧЧЯ УНО

Анастасія ЛЕБІДЬ

Олена Залізняк у рядах Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб

Двадцять першого травня 1952 року відділ ОУК у Монтреалі мав приємність вітати на своїх сходинах нову членку — Олену Залізняк. Поява нової членки в Організації завжди належить до радісних хвилин життя Організації. Одначе, цим разом подія була особлива, бож нова членка була не просто звичайною людиною-громадянкою. Це була заслужена громадська діячка, референтка зв'язків СФУЖО, близька подруга Ольги Басараб. Звивистий шлях життя завів її до відділу ОУК у Монтреалі.

Швидко всі пізнали, що нова членка — це людина великих духових вартостей, що її думки ввесь час були спрямовані на пошуки творчих виявів громадського життя.

Турбували Олену Залізняк різні аспекти нашого життя. Особлива увага Олени Залізняк була спрмована на середовище, в якому зрозуміли б українську справу, бо в 50-их роках українська проблематика в Канаді була мало відома, а на світовому форумі майже зовсім невизнана. Оленка Залізняк намагалася пробивати українцям вікно у світ через чужонаціональні організації.

У 1957 році відбувався в Монтреалі Конґрес Міжнародньої

Олена Залізняк

Жіночої Ради. В протоколі ОУК з березня 1957 року записано, що Олена Залізняк запропонувала використати нагоду Конґресу для популяризації української справи.

Таким чином, 9 червня 1957 року під проводом Олени Залізняк у домі Українського Національного Об'єднання відбулася перша зустріч делеґаток Міжнародньої Жіночої Ради з українками Монтреалю. Присутні були делеґатки Південної Америки, Австралії, ЗСА, Англії і Швайцарії. Інформативну доповідь французькою мовою виголосила д-р Надія Небелюк, членка ОУК, англійською — пані Дима з Вінніпеґу, членка ЛУКЖ.

У 1959 році Еллен Ферклов стала першою жінкою-міністром Федерального Уряду Канади; Олена Залізняк запропонувала на сходинах ОУК запросити Еллен Ферклов до Монтреалю з нагоди 75-річчя українського жіночого руху. Членки з ентузіязмом підтримали цю думку, а згодом прийняли її всі жіночі організації Монтреалю. Спільними силами влаштовано величаву імпрезу, де промовляла Еллен Ферклов. В той час монтреальське жіноцтво було одне з перших на всю Канаду, що на своєму святі гостинно приймало міністра Федерального Уряду Канади.

Однак не всі шляхетні й доцільні задуми Олени Залізняк кінчалися успіхом, були й невдачі. У 1956 році дійшла вістка про трагічну смерть 500 героїнь у Кінґірі, Олена Залізняк почала робити заходи, щоб використати членок ОУК у Національній Жіночій Раді і на форумі тієї організації виголосити інформативну доповідь про трагедію "500". Галина Мельник, членка Союзу Українок Канади з відділу "Доньки України" підготовила доповідь англійською мовою. На жаль, Національна Жіноча Рада пропозицію відхилила, мотивуючи, що це політична, а не гуманна справа.

Мабуть мало кому відомий факт, що в 1956 році до Олени Залізняк, як референтки зв'язків СФУЖО, дійшла вістка з Лондону про те, що кардинал Ґріфер звернувся до свого духовенства, зібраного на конґресі, з закликом стати в обороні мовчазної Церкви в СССР. Він особливу увагу звернув на положення української Церкви. Цією вісткою Олена Залізняк поділилася на сходинах з членством ОУК і запропонувала скликати сходини всіх жіночих організацій у тій справі з метою зорганізувати писання листів до державних і церковних чинників. На жаль, звітувала Олена Залізняк, сходини не відбулися через брак зацікавлення, тому акцію відкликано.

Олена Залізняк надавала велике значення співпраці окремих жіночих організацій та спільним їх діям. У неї зродилася й визріла ця думка, вона зреферувала її найперше членкам на сходинах ОУК і потім обговорила справу з іншими українськими жіночими організаціями Монтреалю. У висліді того монтреальське українське жіноцтво записало в свою хроніку низку цінних імпрез, а в усьому тому Олена Залізняк була дорадником і авторитетом.

У проблематиці внутрішнього українського життя сильно турбували Олену Залізняк виховні справи. З її ініціятиви відбулося у відділі ОУК кілька семінарів для молодих матерів, там мали вони нагоду обмінятися поглядами про ту справу і заслухати думок та порад фахових виховників.

ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК СЕРЕД ЧЛЕНОК ОУК У СОДБУРІ.

Зліва до права: К. Підзамецька, О. Заяць, О. Залізняк, С. Матейко, М. Андрухів, голова ЦУ ОУК С. Савчук, Т. Панас, Є. Штафірна

Олена Залізняк підготовила й виголосила низку доповідей, щоб збільшити зацікавлення й піднести рівень знання членок ОУК. До тематики тих доповідей належали розповіді про Олену Кисілевську, Олену Телігу, сучасниць Ольги Басараб, про завдання жінки на еміґрації і т.п. — завжди цікаві тим, що спиралися на досвіді її власного життя, всюди позначалася власна її участь у формуванні історичних подій, особисте знайомство з визначними українськими діячками й діячами.

Вона любила зустрічатися з молодими людьми, шукала контактів зо студентською молоддю. Відділ ОУК запрошував українських студентів з університету Мек Ґіл — вони мали там свій студентський клюб — на чайки, Олена Залізняк ділилася з ними спогадами з часу, коли сама ще була студенткою, переводила паралелі студентського життя кількох українських поколінь, пов'язувала їх з сучасною епохою, — вміла полонити увагу молоді, збудити в ній зацікавлення і довір'я до неї.

Журнал "Жіночий Світ" ніколи не сходив з поля уваги Олени Залізняк. Переглядаючи протокольні книги відділу ОУК раз-у-раз натрапляємо на її завваження, пропозиції, підкреслювання вагомости журналу для Організації, заохоту членок до праці й помочі для нього.

На Крайовій Конференції ОУК у 40-річчя з дня смерти Ольги Басараб, Олена Залізняк вийшла з пропозицією проголосити змагання за першенство в

праці відділів ОУК, поклавши головний натиск на приєднування для Організації нових членок. Вона теж піддала думку творити відділи ОУК для молодших віком членок, надаючи велике значення молодому поколінню. Там вони звикали б до організаційної праці, зачинаючи від ділянок і таких форм праці, що їм більше до вподоби, і в співпраці з властивим відділом ОУК творили б неначе перехідний етап перед з'єднанням і страших і молодших в один відділ. Життєва практика показала, як розумний був цей її підхід до організування українського жіноцтва.

Чутливій вдачі Олени Залізняк завжди близька була добродійна праця жіноцтва в організації. Вона постійно пригадувала про опіку над дитячим садочком у Белефельдені в Німеччині, пам'ятала про допомогу сестрі Ольги Басараб, Іванні Левицькій, хворій Олені Степанівній, нагадувала про відновлення пам'ятника на могилі Ольги Басараб, про допомогу матері, якої син загинув у рядах ОУН. Скільки посилок в Україну висилала вона сама зо скромної своєї пенсії!

Та чи не найбільше виявилася індивідуальність Олени Залізняк у тому, що йшла вона з духом часу, не цуралася нових форм організаційної праці в суспільності, хоч одночасно твердо стояла на ідейних позиціях української традиції. У 1959 році вона дала почин до створення "Гуртка книголюбів", через нього перейшло багато людей, існує він по сьогодні і збагатив українську громаду Монтреалю багатьома цікавими імпрезами.

Гурток прихильниць СФУЖО, що теж заіснував під впливом Олени Залізняк — це ще один доказ невсипущої її енергії та ініціятивности. Довкола особи Олени Залізняк згуртувалися прихильниці СФУЖО, членки різних українських жіночих організацій і надхненні впливом і чаром її особистости, давали поштовх жіночим організаціям до спільних організованих виступів.

Відділ ОУК у Монтреалі глибоко шанував Олену Залізняк, як людину і громадянку, і в 1959 році надав їй звання почесної членки. З гордістю можна сказати, що Олена Залізняк була людиною високих духових вартостей, українкою великої душі, а в гурті членства ОУК знаходила співзвучність, її великі задуми запалювали членок до праці над їх здійсненням. Від моменту, як Олена Залізняк стала членкою відділу ОУК у Монтреалі, вся його діяльність несе на собі печать її гостро зарисованої, ідейної та патріотичної духової індивідуальности.

Марія КАЛИМІН

З моєї праці в ОУК*

Я, Марія Калимін, з роду Допта, народилася в Тернопільській області Західної України і приїхала юначкою з батьками до Канади в 1939 році. Поселилися ми в Торонто. Тут діяла організація молоді МУН, що перейменувалася пізніше на МУНО, і я зараз туди вписалася. Був у Торонто хор "Боян", а що я любила співати — вступила і до нього.

1943 року звінчалася я з Михайлом Калиміном, що теж належав до МУН, був навіть його головою.

Після війни витворився такий стан, що було багато молодих подруж колишніх мунівців. Вони звикли до праці в МУН, але відчували, що вже переступили межу віку, щоб далі працювати в організації молоді, а до праці в УНО ще не чулися зовсім готові, мали досвід у праці серед молоді, але бракувало його до праці в ширшій організації ОУК чи УНО. Може в декого й не було охоти до того, але переважна більшість тих, що відчували душевну потребу працювати для своєї української суспільности, шукали якогось виходу з того положення. Знайшли вони для себе тимчасовий, так сказати б перехідний вихід — створили відділ старшого МУН, так званих сеньйорів МУН. Засновником того в Торонто був Михайло Калимін. Такий стан проіснував п'ять років, показалося, що нема виглядів і потреби творити з нього сталу організацію і тоді "старший МУН" розв'язався. А його члени — хто хотів — перейшли до УНО й ОУК.

---

* Сила і значення організації лежить у її членах. Що більше їх і що більше в них охоти до праці для розбудови, успіхів і слави своєї організації, то краще організація розвивається і більше в неї можливости помогти українській суспільності в Канаді зайняти належне їй місце і з другого боку, помогти українському народові на його рідних землях і в світовому розсіянні. Організація Українок Канади може похвалитися, що в ній було і є таких членок багато. Для прикладу подаємо тут короткий образ діяльности однієї з них, так, як вона сама його представляє: щиро, просто і скромно, без самохвальби і перебільшення. (Прим. ред.).

Тоді і я вступила до відділу ОУК і там побачила велике поле праці, що її започаткували старші жінки, наші матері, піонерки Організації Українок Канади, і зрозуміла, як дуже може та праця зміцнитися й поширитися, коли прилучаться до неї молодші жінки: плекати нашу рідну українську мову, продовжувати чудові традиції, що їх витворив український нарід у сивій давнині, показати перед світом українське народне мистецтво, що викликує подив в інших народів, і в той спосіб з'єднувати пошану до народу, з якого вийшли ми, дочки і сини наших українських батьків. Невже ж ті чудові й великі мистецькі скарби мали б навіки пропасти й забутися тільки через те, що ми, молодші нащадки українського народу збайдужніли б до того, що віками творилося в українському народі і що своєю красою щораз більше захоплює світ? Може менше про те думала я, бувши ще цілком молодою дівчиною, але тепер відозвався в моїй душі голос давнини народу, з якого ми вийшли обоє з чоловіком і я зрозуміла, що й від себе конче щось треба додати до того, що творилося цілими поколіннями упродовж століть, а щонайменше зберегти від забуття те, що ми вже маємо і чим можемо гордитися. А це тим більше, що раз-у-раз доходили до нас вістки з України, серед яких страшних умовин наші сестри і брати змагаються за втримання самобутности української культури, та й самого українського народу і які жертви волі, здоров'я і життя в тій боротьбі вони там складають.

У 1982 році мала я нагоду відвідати Україну, побачити її красу і тоді я гірко відчула, що хоч наш український нарід живе на своїй землі — але господарем на ній хто інший.

Отож старалася я, щоб не сидіти в ОУК згорнувши руки, приймала на себе обов'язки, що їх почувалася на силі виконати якнайкраще для добра моєї Організації. Була протокольною секретаркою, два роки (1962-1963) головою відділу ОУК Торонто-мсіто, представницею ОУК у Місцевій Жіночій Раді, фінансовою секретаркою в комітеті побудови пам'ятника Лесі Українці у Гай Парку в Торонто, членкою контрольної комісії у Президії УНО, коли Головою УНО був д-р Модест Мицик, членкою контрольної комісії Центральної Управи ОУК, коли Головою Центральної Управи була мгр Ярослава Зорич. 1971 року три дні репрезентувала Центральну Управу ОУК на пленарних сесіях СФУЖО в Філядельфії, складала привітання від Центральної Управи ОУК під час вечері на зустрічі з українською громадськістю. Коли створився в нас комітет для придбання приміщення "Жіночому Світові", обрано там мене протокольною секретаркою. Довший час була я представницею ОУК у Комітеті Українок Канади, тепер там зайняла місце заступниці голови. Також працюю як членка Виховної і Перевірної Комісій СФУЖО. Це, так сказати б, функції більш репрезентативні, але й вони потрібні, хтось мусить їх з рамени нашої Організації виконувати. Само собою, сюди доходять щоденні обов'язки в відділі, вони загально відомі і нема потреби їх тут описувати.

За мого головства у відділі ОУК, наші членки багато причинилися фінансово до будови української католицької церкви при вулиці Лідс 1963 року. Ми влаштували осінній чай, запросили наливати чай голови інших організацій і

ввесь прибуток з того, поверх дол. 800, передали на будову церкви. Відбувся теж дуже успішний показ моди, прийшли туди визначні жінки міста Торонто. Сл.п. член Президії Гнат Поворозник висвітлював у нас прозірки з подорожі довкола світу разом з українським католицьким єпископом торонтонської єпархії Ісидором Борецьким. В той час, приблизно, вітали ми інж. Осипа Бойдуника, члена Проводу Українських Націоналістів, коли відвідав він Торонто. Була нагода познайомитися з визначними українськими гостями в моєму домі: д-ром Яковом Маковецьким з Мюнхену, д-р Марусею Бек з Детройту, що була головним промовцем на 50-річнім Ювілею ОУК у Торонто, Раїсою Мороз і її сином Валентином, письменницею Іриною Книш з Вінніпеґу.

Все те — тільки назверхні вияви організаційного життя і праці на становищах, що їх я займала з вибору членок. Позатим увесь час ішла дрібна, щоденна організаційна праця, а хоч її багато, часами навіть дуже багато, та я ніколи не відчувала втоми з неї, навпаки вона давала мені радість і задоволення з того, що таким способом маємо можливість прислужитися чимсь нашому народові. А надівсе — усіх нас, членок ОУК — у тій безперервній праці, що ніколи не кінчиться, підтримує свідомість, що життя наше не минає надаремно і не лишає в душі пустки.

Хотілося б дуже, щоб Господь дарував мені здоров'я і енергію якнайдовше працювати разом з іншими посестрами в нашій Організації і дожити того, щоб побачити нашу Батьківщину вільною.

Калина ГЛАДУН-МИГАЛЬ

По п'ятдесяти роках

Пливуть дні бистро, як вода в річці, то спокійно, то бурхливо, разом з ними минає наше життя, а ми того наче й не помічаємо, бо прикриті вони плащем праці, де радість переплітається з турботою, нема часу думати, що було вчора, думка зайнята тим, що буде завтра. Дні виповняють місяці, місяці заокруглюються в роки і так без кінця, усе наперед, усе перед себе, у себе в хаті, в родині, в суспільній праці, в організації. І вже зачинають роки лягати тягарем на плечі, тоді спиняємося на хвилину, щоб зачерпнути повітря та

усвідомлюємо собі, що за нами вже 25,40 а то й 50 років праці, ми ввійшли в Срібний чи Золотий Ювілей. Господи! Та невже ж це справді вже 50 років? П'ятдесят років на громадській праці, а 55 відколи переплила море і стала на канадській землі.

І ось думки знову пливуть, тепер уже назад тою самою дорогою, рік за роком пригадуємо собі, як це було, що діялося на цьому довгому шляху — на рідній землі, у батьківській хаті, серед ровесниць, у Читальні, в аматорському гуртку, нестерпне життя під польським батогом, виїзд з України... Коли заплющу очі, все те неначе на фільмовій стрічці переходить попри мене і, здається, чую батьківське благословення, вибираючися в далеку путь: "Їдь, моя дитино. Не пропадеш у світі. Чужина може дати кращу долю, але може й попсувати. Отож уважай на себе, пам'ятай, що ти з чесного українського роду, не принеси сорому своєму народові, будь вірна нашій Україні, не забувай про неї і працюй для неї. Це мій заповіт для тебе, доню моя мила, благословляю тебе в цю далеку дорогу, нехай Господь має тебе в своїй опіці!" Батеньку мій дорогий — стільки літ, а твої слова й досі бринять мені в ушах!

Ось так пішла я в світ і ще останнього дня мусіла відкупитися 40 долярами хабара польським поліцаям, що хотіли мене затримати.

Через Ґданськ — тоді це місто ще називалося Данціґ — поплила я кораблем "Лінії Білої Зірки" до Лондону, а звідти ще десять днів тривала подорож до Галіфаксу, куди прибула я 5 грудня 1925 року, а 9 грудня була вже в тітки Василини Николайчук у Форт Віліямі. Це вона разом з Іваном Гладуном постаралася про мій приїзд, Іван Гладун заплатив за подорож. Покищо він працював десь далеко в лісі, вернувся в березні і 15 травня 1926 року ми повінчалися.

У Форт Віліямі не було тоді ще нашої організації, Але був драматичний гурток при церкві і я зараз же знайшлася в ньому. Мене завжди тягнуло до сцени, а й був уже досвід у театральній аматорській діяльності, я брала участь у драматичному гуртку читальні в нашому селі Городку над Дністром. Отож і тут, у Форт Віліямі, виступала я на сцені, грала в театральних виставах, деклямувала на концертах.

В той час ще мало хто приїздив до Канади, більший рух почався в 1927-1928 роках, коли наплила хвиля колишніх українських вояків. Життя було тяжке, чоловік працював у лісі, знайшлася і для мене там на якийсь час праця. Хоч гризли комарі, але якось витримала, перебивалися з води на хліб, але підтримувала нас молодість, а з нею і надія.

Колишні стрільці мандрували вздовж і впоперек Канади, чимало їх переїжджало через Форт Віліям, ми тут помагали їм знайти працю в лісі і досить скоро назбиралося їх стільки, що коли заснувалася в Вінніпегу Українська Стрілецька Громада, створили вони й у себе свій Гурток УСГ. При тому Гуртку знайшлося місце і для дівчат та жінок у "Жіночому відділі".

Ми діставали "Стрілецькі вісті" з Саскатуну, потім почав приходити "Новий Шлях", я виписувала "Національну Думку", "Сурму", видання "Дешевої книжки" — розширявся мій політичний світогляд. Часами приїздили до нас з

доповідями, пригадую першу таку доповідь Василя Гультая про український націоналізм. Тепер уже діяльність ішла за пляном, не доривочно, зорганізувався хор під орудою Івана Стоколоси, давали ми вистави і концерти, тим способом здобували собі впливи на українське оточення, прихильність людей. Легко це не йшло, бо не бракувало таких, що несвідомо, а то й свідомо, нехтували потребу такої суспільної праці. Сходилися ми на вечірки по хатах, бували вони й у мене, переводили збірки на національні цілі, на інвалідів, на допомогу українським політичним в'язням. Я особисто, крім іншої праці, взяла на себе обов'язок збирати на Визвольний Фонд, що його тоді називали "одноцентовим", тому що обов'язком його членів було платити по одному центові денно. Ходила я по хатах раз на тиждень, збирала від усіх по сім центів. Тепер трудно повірити, як тяжко було збирати ті центи, бо з одного боку —безробіття в часі великої депресії, а з другого — брак зрозуміння в людей до тієї справи, добре треба було натрудитися й багато наговоритися, щоб переконати когось і приєднати на сталого податковця Одноцентового Фонду. Прислали нам пушки з Централі і я ходила з ними, центи тарахкали в пушці нагадуючи, що вона ще не заповнилася.

Ось так ми жили й діяли в Форт Віліямі, аж доки не зорганізувалася там філія УНО й відділ ОУК. ОУК найперше постала в Порт Артурі і ми ходили туди з Марією Холодило та Євою Пиріг. Щойно три роки пізніше зорганізувався окремий відділ ОУК у Форт Віліямі і ми перейшли до нього. Домівки власної ще не було, якось ми завжди знаходили приміщення і працювали, як уміли і скільки могли за вказівками нашої Центральної Управи.

Під час війни найважнішим нашим завданням було працювати в Червоному Хресті. Не було дозволу на Український Червоний Хрест, тому при Центральній Управі ОУК постав Фонд Українського Золотого Хреста і під його фірмою ми вели свою працю, а при тому співпрацювали з місцевим відділом Канадського Червоного Хреста.

Потім зайшла потреба створити відділ Комітету Українок Канади, я належала до його основоположниць і була в ньому першою Головою.

Організація Українок Канади розрослася й поширилася по всій Канаді, а в парі з тим множилися й більшали її завдання, вимагали більше праці від членок на місцях у відділах ОУК. Хоч і як це тяжко, але як мило працювати і трудитися, віддавати цілу себе заради ідеї! Навіть, коли приходиться випити гіркої, коли треба боротися зо слабшими духом українцями, щоб збудити в них віру, щоб вони теж працювали, не шкодили загальній справі. Бо ще й сьогодні немало таких, що в них життєва засада: "моя хата з краю — нічого не знаю." А це гріх перед народом і перед Богом, бож не на те створив Він людей і народи, щоб вони стояли, згорнувши руки, німі й глухі на потреби своїх близьких.

Там далеко, з-поза грубих мурів московських тюрем лунає і доходить до нас голос найкращих синів і дочок нашого народу, вони терплять тільки за те, що люблять Україну, ту Україну що й ми її дітьми. Ми звідси не можемо розбити тих мурів, розкувати їх кайдан, але ми можемо й мусимо підтримувати їх на дусі нашою працею. Ми маємо велику й широко в світі знану організацію, Організацію Українок Канади. Вона пов'язана з такими ж жіночими організаціями в світі і через них можемо піднести голос за наших сестер і братів

в Україні. Бо ті організації в світі шанують і до голосу їх, а в тому й голосу нашої Організації прислухаються. А це можливе тільки тоді і тільки тому, що за нашим проводом і за нашими представницями в світі стоять густі лави членок на місцях і дають про себе знати безперервною щоденною своєю працею. У тому наша сила і ми не сміємо про те забувати, бо на ній спирається наша позиція і значення в Канаді, а нашому Проводові дає право виступати в імені нас, зорганізованих жінок-українок в Канаді.

Коли про те думаю, завжди відживають у моїй пам'яті слова мого доброго, давно вже покійного, батька, коли він, поклавши спрацьовані свої руки на мою голову благословив мене і з таким заповітом виряджав у світ. І не мене одну так пращали, з такими ж чи подібними словами ішли в мандрівку життя майже всі членки ОУК, що приїхали з України. І вони цей заповіт виконали, створили й зміцнили Організацію, виховали в тому ж дусі своїх дочок, що перебрали з рук матерів прапор Організації, високо його підносять, під ним маршують і напевно зміцнять силу та славу своєї Організації на добро української суспільности в Канаді та українського народу на його рідних землях. Їм це куди легше прийде, бо вони твердо стоять на землі, де їхні матері тільки перші, непевні кроки ставили й потребували багато років, щоб здобути собі те право і ті можливості, що їхні доні дістали відразу, як тільки сіли на шкільну лавку. І вони мають уже за собою 50 років традиції праці Організації, що її вправді творили їхні матері, але розбудовували її вже теж вони спільно з матерями. І хоч ніколи не відомо, що принесе нам завтрашній день, але всі можемо мати надію, що під проводом і розгоном праці свіжих молодих сил нашу дорогу нам усім, з таким трудом поставлену і збережену Організацію Українок Канади чекає велике майбутнє в черговому 50-річчі її діяльности.

ЗУСТРІЧ З НІНОЮ КАРАВАНСЬКОЮ

Зліва: С. Бубнюк, С. Проців, Н. Караванська, Л. Чайковська, М. Підкович, А. Вах

Анна МИХАЛОВСЬКА

Пливе час прудко, мов вода, але... душа все молода!

Коли день за днем проходить коло звичайної та менш-більш однакової праці, наші думки рідко коли можуть вирватися поза те коло, хіба що на річних загальних зборах охоплюємо в звіті трохи довший час, або, кому прийдеться бути делеґаткою на Крайовій Конференції, тоді вже розглядається праця не тільки під кутом того, що зроблено в минулому, але зарисовуються перспективи того, що жде нас, членок ОУК, у майбутньому і які пляни снуються перед цілою нашою Організацією, а не тільки перед тою її частиною, де кожна з нас щоденно працює.

Але коли настане така подія, як відзначення 50 років діяльности цілої Організації на всьому просторі Канади, де діє хочби й найменший її відділ, тоді вже хоч-не-хоч думка спиняється на всьому, що пережили ми від самих початків, зарисовуються перед очима початкові труднощі, поступневі успіхи, згадуються наші дорогі подруги, що разом з ними ішли ми крок за кроком, а тепер десь вони в іншому, ліпшому світі з далеких небесних просторів слідкують за нами і за нашою роботою. Пригадується, як спершу було нас лише кілька, а потім щораз більше, а ще потім коло нас почали працювати наші доньки, у декого вже може і внучки. Тягнеться перед думкою цей довгий ланцюг поколінь, що з них складається кожна суспільна організація, а з нею і життя цілого народу, і ми, здивовані, запитуємо: Госпоьи, та чи ж це справді вже пів століття минуло?

Моє відношення до Організації Українок Канади починається від листопада 1933 року в Содбурі, коли то вся наша родина знайшлася в організованих рамах: чоловік у Стрілецькій Громаді, син у "Рідній Школі", а я в відділі Організації Українок Канади. Головою в нас була, тепер уже покійна Ольга Заяць, що вкладала багато часу в заохоту для молодих жінок приставати до ОУК. Спочатку нас було мало, та згодом почало приїздити більше, бо в Содбурі в тих часах легше можна було знайти працю, я вже навчилася діяти в організаційній праці, належала до управи відділу ОУК, а потім стала його головою.

Так було повних 10 років, аж коли наша родина переїхала до Торонто. Це величезне місто в порівнянні до Содбурі, та ми не згубилися в ньому, бо тут уже від 1932 року діяла наша Організація, що її основи поклала перша голова, Степанія Савчук, так що ми неначе відразу переїхали до родини і не було ніякого перериву в організаційній праці. Вона однакова скрізь, де діють відділи ОУК, хіба з тою різницею, що в більшому місті є сильніша організація і можна себе виявити в ширших розмірах. Але коли поділити ту працю на членки, то чи в більшому чи в меншому місті буде для кожної роботи вдосталь, коби тільки була охота до неї. Правда, легше бути головою в малому відділі, а куди більша відповідальність у такому великому, як Торонто, і про те сама на собі переконалася, коли мені прийшлося якийсь час у ньому головувати. Це зокрема відноситься не тільки до змісту праці в самому відділі, але й у тій частині, що припадає на співпрацю з іншими Братніми Організаціями. Нехай послужить доказом той факт, що інша справа підготовити спільний Свят-Вечір для кількадесяти осіб, а що інше — на дві зміни по кількасот.

Тут я хотіла б коротко спинитися на одній речі, що вимагала від нашого відділу ОУК дуже багато зусиль, щоб поставити діло, як слід.

Наша Організація видає місячник "Жіночий Світ" і ось ми вже відзначуємо його 30-річчя. Він виконував і виконує важливе завдання не тільки для членок ОУК, читають його і цікавляться ним теж жінки з інших українських організацій у Канаді й Америці. До 1972 року виходив він у Вінніпеґу, а в 1973 році перенесено його до Торонто. Трудність була в тому, що не було його де примістити, редакція велася в приватному мешканні Ярослави Зорич, адміністрація теж у приватній хаті Марії Дунець, а це дуже невигідне, забирало багато часу, бо обидві ділянки повинні вестися під одним дахом. Цьому треба було покласти кінець і на XXIУ Конференції ОУК обрано комітет, що в співпраці з Центральною Управою мав подбати про засоби на приміщення "Жіночого Світу" в одному місці для редакції та адміністрації. Цей комітет складався з таких осіб: голова — Анна Михаловська, заступниця голови — Софія Проців, секретарка — Марія Калимін, скарбничка — Варка Муха, членки — Анна Рурик і Тетяна Ґрай. На першому засіданні того комітету в присутності почесної Голови Центральної Управи ОУК Степанії Савчук схвалено звернутися до відділів ОУК з пропозицією стати меценатками "Жіночого Світу" вплативши дол. 1,000. Центральна Управа, на чолі з Любою Чайковською, видала заклик до підтримки "Жіночого Світу", пропонуючи три роди жертводавців: меценати — по дол. 1,000, добродії — по дол. 500 і прихильниці — скільки хто зможе дати. Перший відгукнувся відділ ОУК в Ошаві, що хоч не має багато членок, але дуже добре працює. В тій акції відділ ОУК в Ошаві висунувся на перше місце і ніхто не міг йому дорівняти: він став **чотири** рази меценатом фонду "Жіночого Світу". До тієї категорії жертводавців прилучилися далі: відділ ОУК Торонто-місто, Оленка і д-р Модест Мицики, Ольга Заяць, відділ ОУК у Саскатуні, відділ ОУК у Содбурі, відділ ОУК у Монтреалі і відділ ОУК у Вінніпеґу.

XXУ Крайова Конференція ОУК у травні 1978 року в Вінніпеґу перенесла осідок Центральної Управи ОУК до Торонто. Софію Проців обрано

Головою Центральної Управи ОУК, тому на її місце заступниці голови комітету розбудови фонду "Жіночого Світу" обрано Марію Романюк з Західнього Торонто і ще додатково Галю Пікерінґ і Анну Долішну з Ошави.

Делеґатки з Монтреалю заявили готовість зайнятися льотерією з засягом на цілу Канаду, на жаль до того не дійшло, не можна було отримати дозволу. Тому доручено всім відділам перевести одне бінґо з чистим прибутком на фонд "Жіночого Світу". Відділ у Торонто, крім звичайного бінґо, влаштував ще й друге, писанкове, і розіграв квіток, відділ у Західньому Торонто, крім звичайного бінґо в хаті Парані Лазор, улаштував ще й вечірнє прийняття, що ним зайнялися Марія Яворська й Марія Романюк.

Незалежно від тієї загально-організаційної акції щедро давали про себе знати окремі читачки "Жіночого Світу" і сьогодні, завдяки такому збірному зусиллю прихильниць "Жіночого Світу", наш журнал має вже двокімнатне приміщення в догідному положенні.

Усім тим, що причинилися до того успіху, належиться сердечна подяка. Завдяки усім їм наша Організація має свою репрезентацію в світі української преси, що інформує про діяльність, висуває нові ідеї, єднає давніших членок з молодшими, перебирає від них запал і безнастанно відновлює свою енерґію. Через те Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, хоч входить уже в поважний роками вік, вступаючи на шлях до 100-річчя, але дух у ній молодий, яким був на початку її діяльности. А це мусить мати і дійсно дає благодатний вплив на Братні Організації нашої системи Українського Національного Об'єднання, в якій Організація Українок Канади зіграла свою ролю творчого співпрацівника, вводила нові ідеї та методи праці і є всі дані на те, що так буде й далі.

КОМІТЕТ ФОНДУ ПРИМІЩЕННЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Зліва до права: сидять — М. Романюк, А. Михаловська (голова комітету), С. Проців, М. Калимін; стоять: Г. Пікерінґ, Т. Ґрай, В. Муха, А. Рурик, А. Долішна

Марія СІРОТА

Один рік у діяльності Відділу ОУК Торонто-місто

Наша організація мала свої добрі й менше успішні роки, але 1978 рік без сумніву був одним з кращих у житті і діяльності відділу ОУК Торонто-місто. Цей короткий хронологічний звіт найкраще покаже працю й осягнення відділу.

Після річних загальних зборів, що втретє переобрали головою Оленку Мицик, управа намітила цілорічний плян праці і виконала його на сто відсотків та ще й щ причинком.

13 січня відбулася новорічна забава у традиційний "Маланчин вечір"; 15 січня — Святвечірня Просфора з колядками, інсценізацією Різдвяного Вертепу та побутовою сценкою про Свят-Вечір в Україні.

12 лютого три священики при співах доброго хору відправили врочисту панахиду по сл.п. Ользі Басараб і Олені Телізі; 26 лютого святочними сходинами вшановано пам'ять Ольги Басараб, Олени Теліги й інших героїнь України. У програмі сходин: доповідь Наталі Обаль, рецитації поем і виступ вокального секстету "Калина" Парані Гарасимчук.

1 березня — святочні місячні сходини в честь Тараса Шевченка. Доповідь про життя і творчість Великого Кобзаря виголосила Марія Сірота, поезії Шевченка деклямувала Надя Остапчук, пісні до слів Шевченка співав хор "Калина". Виконано сценічний монтаж з поеми "Гайдамаки". Накінець — чайне приняття.

На "Пущення" 4 березня відбулася забава з котильйоном.

9 квітня — "Весняний чай" з різнорідною виставкою народнього мистецтва, різьби й кераміки, виставкою мистецьких картин. Одночасно йшов книжковий ярмарок і продаж великоднього печива, а на кінець прийнято присутніх чаєм при елегантному показі весняної моди; 13 квітня відбувався продаж уживаних, але добрих ще одягів і речей домашнього вжитку; 21 квітня влаштовано бінго з розігравкою писанок; 29 квітня радіовисильня надавала великодні привітання з програмою укладу Марії Сіроти.

Спільне Свячене припало на 7 травня. Після обіду дівчата з Дорості МУНО й дівочий хор "Калина" виконали гаївки та відспівали кілька воскресних пісень і веснянок; 17 травня відбувся вечір на пошану матерів в українському ресторані з дбайливо дібраною програмою, що почалася добре опрацьованою доповіддю культурно-освітньої референтки Марії Сіроти на тему "Жінка-мати як основоположниця культури людства". Це були, власне, соціологічні міркування з історико-антропологічної основи від первопочинів людського існування. В дальшому ішли деклямації, співи хору "Калина" і висвітлення фільму про українські вишивки, ткані рушники, килими й мережива знавця народнього рукодільного мистецтва Ярослави Турко.

Від 19 до 21 травня проходила в Вінніпеґу Крайова Конференція ОУК. Відділ вислав п'ять делеґаток і фінансував їхню подорож. Осідок Центральної Управи ОУК перенесено до Торонто, Головою її обрано Софію Проців.

Від 23 червня до 1 липня тривала "Каравана", щорічний багатокультурний фестиваль у Торонто. В домі УНО приміщувався павільйон "Київ". Майже ввесь актив ОУК співпрацював при тому. Під час "Каравани" членки ОУК продали тисячі обідів відвідувачам, прибуток з того виносив поверх 10,000 дол. — це передано до філії УНО.

Вже три роки підряд відділ ОУК улаштовує на вакаційній оселі "Сокіл" у Гакстоні над озером Сімко прастаре свято "Івана Купала". Це перейшло вже в традицію діяльности ОУК, так само як Великоднє Свячене або Різдвяний Свят-Вечір. Присвячене воно прадавній античній Україні, тіням незабутніх наших предків з їхніми відвічними звичаями. Цього року відбулося воно 8 і 9 липня. Затримано в програмі стародавній обрядовий церемоніял: запалення "Купальської ватри", пісні й танці, вплівши у те інсценізацію баляди "Причинна" Тараса Шевченка з танцями русалок, потерчат і дівчат збиральниць рай-зілля. На кінець програми дівчата ішли хороводом до озера пускати на воду освічені віночки, а хлопці — топити "гільце". З сірої давнини віків будиться душа прастарої української землі й огортає своїми обіймами учасників свята...

Після того — забава при звуках оркестри аж до світанку.

Це було в суботу. А в неділю ОУК підготовив харчування для гостей і програма продовжувалася до вечора. Після вранішної Служби Божої й обіду, діти з вакаційної оселі виступали з піснями й танцями і сценкою, МУНО з Торонто відбувало свої спортові змагання з іншими відділами — ми вже в наскрізь сучасній атмосфері.

Цьогорічні "Обжинки" 6 серпня притягнули велике число гостей. Архиєрейську Службу Божу відправив Владика Ісидор Борецький при співучасті двох священиків, після чого всі пішли до їдальні табору на обід, що його приготовили членки ОУК.

По обіді, на плятформі відкритого павільйону над озером почалася обжинкова програма. Членки ОУК, головно старші, співали автентичні обжинкові пісні, навчила їх членка-сеньйорка Анна Ковальчук, за це їй припала честь вручити обжинковий сніп "господареві", а був ним цього року директор Кредитової Спілки УНО Василь Ситник. "Господинею пишною" була Анна Михаловська, дівчата-"жниці" передали їй обжинковий вінок.

У мистецькій частині обжинкової програми найперше дівочий хор "Калина" відспівав в'язку народніх побутових пісень, потім танцювальна група виступала босоніж з танком "жнива". Всіми люблений молодий бандурист Річард Гарійчук гарним баритоном відспівав декілька пісень у супроводі бандури.

Молодь — а її чимало зїхалося з околиць Торонто — завела свої спортові змагання.

Після вакацій, 3 вересня, членки ОУК влаштували чайне прийняття в садку родини Кушних, не тільки на те, щоб приємно провести час у гарному товаристві, але щоб у дружній атмосфері обговорити дальші пляни свого відділу.

"День книжки" відмічено на ширших членських сходинах 4 жовтня. Культурно-освітня референтура говорила на тему "Історія народження і розвитку української книжки і преси"; 19 жовтня знову влаштовано випродаж уживаних одягів і всякого домашнього приладдя.

22 жовтня — "День подяки". Це святковий обід усіх Братніх Організацій, що неначе символізує облік і підсумки проробленої праці й досягнення намічених цілей. Стіл прикрашено всіми плодами землі, він потопав у китицях квітів і золотої пшениці, посередині хрест серед запалених свічок, навколо хліби-короваї на розкішно вишитих рушниках. Довкола стола віночком стояли дівчата з хору "Калина". Дзвінко поплила пісня-молитва "Отче наш", лагідно стелився кадильний дим, о. Байрак благословив плоди землі, зроджені роботящими руками і працьовитими умами.

Членки ОУК, під проводом славних своїх господинь Марії Яремко і Марії Онисько, приготовили смачний обід. По обіді дівочий хор "Калина" розважав гостей народньо-побутовими піснями, а членки ОУК відспівали обжинкову пісню і передали пшеничний вінок з відповідними до хвилини побажаннями головам філії УНО й відділу ОУК, як господарям, а склалося цього року так, що обоє господарі — це подружжя Оленки і д-ра Модеста Мициків.

Ще довго після обіду забавлялися гості дружніми розмовами з приятелями і знайомими.

Урочистий апель для вшанування творців Листопадового Чину 1918 року випав точно на день 1 листопада. Святочне слово сказала Марія Сірота, згадуючи при тому про героїчний бій під Базарем, якого річниця теж припадає на листопад.

19 листопада відбулося бінго з розігравкою усяких речей, при тому теж товариський чайок.

Цей діловий рік закінчився загальними зборами членства 17 грудня 1978 року.

Тут наведено перелік переважно внутрішньої організаційної і культурно-освітньої діяльности відділу ОУК. Але образ і засяг його праці був би неповний, якщо б залишити на боці всю ту велику й багату допоміжню роботу, що її вкладав відділ у співпрацю в загально-українських справах поза рамками системи УНО та його Братніх Організацій. Поміч ішла двома способами —

фінансовими пожертвами та організаційною працею. Тут треба згадати пожертви для Осередку Української Культури й Освіти, українських видавництв і преси, СКВУ, ІСНО (Фонд Українського Золотого Хреста та Український Визвольний Фонд входить у склад системи УНО) і т.п. ОУК брав участь у праці коло українського павільйону на Всеканадській Крайовій Виставці у Торонто, Української Спадщини в музею Каса-Лома, виставці великоднього стола перед будинком Міської Управи і багато інших.

Цей короткий огляд праці одного тільки року свідчить про те, яку важливу ролю в системі УНО виконує Організація Українок Канади. Нехай він буде висловом признання для жертвенної і безкорисливої праці тієї організації.

Леся ТИХОВСЬКА

Кудою стелиться наша дорога?

(Міркування з нагоди ювілею ОУК)

Останні 25 років існування відділу ОУК у Гамільтоні можна сміливо зачислити до розквіту організаційного життя. Найважнішими чинниками цього розквіту були два головні складники, що зміцняли стійкість існування відділу.

Діло без ідеї — кволе, а ідея без діла — нетривка. Поєднання цих двох основних чинників, ідеї з працею, дало надзвичайно гарні наслідки, отож організаційна праця останніх 25 років увінчалася великими успіхами.

Насамперед, оглянувшись назад, стверджуємо, що основою, підвалиною нашого організаційного життя була ідея, а її символом — боротьба українського народу за волю і незалежність, з правом одиниці висловлювати свої думки. Ця ідея, що її закріпили в організації основоположниці, була тривким, сталим підложжям, певно забезпечила продовжування діяльности.

Рівнолежно з ідеєю потужним чинником організаційного життя була невтомна, наполеглива праця членок-основоположниць. Наслідком тієї праці кількість членок, зокрема після другої світової війни, почала помітно збільшуватися.

Праця основоположниць, що виконували організаційні обов'язки без ніяких застережень, свідчить від початку аж по сьогодні про безмежну любов до всього українського і цей невтомний, муравлиний труд на полі суспільного життя безсумнівно доказав, що він був і є невід'ємною частиною, прикметою ідеї нашої організації та постійним прикладом для всіх пізніших членок.

Новий приплив сил після другої світової війни надзвичайно посилив розбудову наших установ. Теж і відділ ОУК у Гамільтоні відчув наслідки поповнення рядів членства новими силами, було кому зачинати й очолювати нові ділянки у багатогранній і різнорідній праці, що розгорталася тоді в ОУК, і разом з тим брати активну участь у загальному суспільному житті, гамільтонської української громади, репрезентувати в ньому наш відділ.

З великим успіхом відділ ОУК відзначив наперед 25-річчя і потім 40-річчя з дня свого заснування. Разом з основоположницями всі інші членки почувалися гордими з виявлених на ювілейних святкуваннях підсумків праці. Одначе цю радість дещо затьмарювала турбота за дальшу долю відділу ОУК, розуміння пекучої потреби поповнювати членство, що поволі маліло на протязі останніх років.

На перше місце висувається конечність притягнути до ОУК молодих членок. Вони вже там є до деякої міри, та їх ще замало. За сучасних умовин з України їх не дістанемо, хіба дуже нечисленні одиниці, отже треба прикладати всіх зусиль, щоб здобути їх з терену діяння відділу. Завчасу вводити їх у роботу, щоб вони могли ще скористати з досвіду довголітньої праці теперішніх членок, пізнавати важливість приналежности до організації, щоб були вони й горді зо свого українського походження, відчули силу духа тисячоліття існування українського народу, з якого вони походять, користувалися надбаними культурними скарбами того народу і самі теж збагачували їх своєю працею, даючи приклад молоді, — а при тому всьому ставали творчими громадянами Канади, здобуваючи в той спосіб пошану народові, що з нього походять.

Під таким кутом погляду слід наставляти і розпляновувати працю в нашій організації, щоб вона, твердо стоявши на українському національному ґрунті, була одночасно атрактивна для нових членок, цікавила б їх і давала б їм моральне вдоволення.

Тут слід мати на увазі, що доросла вже й духово оформлена поза рамами нашої організації особа не так легко може до глибини душі перейнятися ідейними підставами праці наших попередниць. Хоч були випадки, що жінки цілком чужої національности захоплювалися культурними й духовими ціннощами нашого народу до того ступеня, що й по духу ставали українками і поклали великі заслуги для нашого народу, та це одиниці і на тому не можна будувати цілої організації. Але довкола нас, куди б не глянути, побачимо дівчат і жінок з крови й кости українського народу, що з тих чи інших життєвих та

соціяльних причин стоять поза рамками нашого організованого життя, але цілком легко могли б туди ввійти і почуватися, як у себе вдома, коли розумно й терпеливо над тим попрацювати. В засаді — людина мусить до того привикати змалку, це вже робили й подекуди далі роблять "Рідні Школи" і "Доріст". А тепер тверда конечність просто змушує нас зміцнити ту працю, поширити її на ширші кола, шукаючи одночасно нових і більш сучасних метод, одначе завжди нав'язуючи до українського кореня. Авжеж, це вимагає великої терпеливости, відпорности на знеохоту, віри в нас самих, що ми це можемо і потрапимо зробити. У нас уже є чималий досвід, ми вже знаємо і розуміємо, що може привернути байдужу досі, чи мало освідомлену або зайняту іншими справами, але цінну українську одиницю до нашого гурту. Щоб не входити в подробиці, пригадаймо, скільки українських душ урятувала для нас наша висока мистецька культура, скільки дітей і вгазалі молоді горнулося до неї. Отже бувало, що в школах народніх танців при філіях УНО до річного попису ставало по кількасот дітей, і скільки там було не-українців? А в такому людському Вавилоні, як у Торонто, коли різні національні групи влаштовували свої показові павільйони, ніхто не міг витримати конкуренції в "Каравані" з українцями, через наш павільйон пересувалися десятки тисяч людей, а бувало, що спеціяльно приїздили з-поза Торонто.

Та не тільки самі елементи барвистого фолкльору заторкують у душі струни, що досі мовчали. Товариський дух, магічна сила гуртового життя в українському народі, що ніколи не знав ксенофобії — може часами і на своє нещастя в історії — від віків з одного боку манив і притягав чужих, а з другого давав внутрішню самозбережню силу, що не дала йому пропасти в крутіжі віків серед найтяжчого лихоліття, як пропали інші народи, що по них хіба тільки назви лишилися. Пригадаймо, що коли на верхах часами відставали для розкоші оманної і лакімства нещасного, то в зустрічах народніх мас завжди перемагала духова сторінка української народньої культури і на низах чужий елемент топився в ній, як сніг у воді.

Ця прастара стихійна сила магії української душі майже стовідсотково зберігалася в душах українського жіноцтва, збереглася до наших часів, дуже часто, а може й завжди — зовсім несвідомо. Притягати до свого гурту і до праці в своїй організації легше було й буде жіночій половині нашого народу і тут перед Організацією Українок Канади велике і вдячне поле праці.

А надівсе — не слід нам розгублюватися в теоретичних абстракціях. Кожен задум, кожне діло мусить мати свій корінь у **практичній** роботі організаційного кожнодення. Словом — наша організація має свій змисл існування не в тому, щоб тільки сходитися на розмови чи дебати, але щоб ті розмови стояли в **безпосередньому зв'язку** з окремими виявами нашої організації і культурної праці. Вона вимагає від своїх членок і виховує їх у тому напрямі, щоб вони, працюючи, самі бачили і другим могли показати **наслідки** тієї праці. А при тому щоб їм перед очима стояла завжди **візія,** для чого та праця ведеться і що вона має дати для нашого народу.

Марія ДУНЕЦЬ

Моя праця в "Жіночому Світі"

Після того, як приїхала я до Канади — а було це 1 вересня 1930 року — і коли втягнуло мене в свій вир наше організаційне життя, доводилося мені брати участь у різних його виявах. Співала в хорі, була потреба в суспільно-організаційній праці — ішла я туди, кликали на культурний відтинок — і там могла придатися до чогось. Одним словом, працювала так само, як інші мої подруги, молоді дівчата й жінки того часу. Та було в мене більше нахилу до фінансово-господарських справ, сталих чи тимчасових різного рода комітетів, контрольних комісій і т.п. Можливо тому, що ще в Україні підготовлялася я до професії в тій ділянці і з тим наміром закінчила торговельну школу в Тернополі. Потроху набрала я практичного досвіду в таких справах і навіть пізніше провадила 25 років своє власне підприємство.

Мабуть тому й опинилася я в адміністрації нашого місячника "Жіночий Світ", коли він переніс свій осідок з Вінніпеґу до Торонто, де я проживало вже від довшого часу.

Перш усього треба було ввести нову адміністраторку в курс зв'язаних з її працею справ і редакторка Степанія Бубнюк зужила на те цілий тиждень. Головно йшлося тут про правильне ведення картотеки, бо з касовими й книговодськими справами я вже була добре обзнайомлена.

Найбільша трудність полягала в тому, що редакція та адміністрація містилися доволі далеко від друкарні. Ми друкували "Жіночий Світ" спочатку в друкарні оо. Василіян, що йшла нам завжди на руку, поставила помірковану ціну за друкарську роботу і можна було розсилати журнал просто з друкарні, без потреби перевозити його перед тим до адміністрації. Все ж таки треба було за кожним разом покидати канцелярію на час висилки й іти до друкарні. Щоправда, друкарня нам помагала, як могла. До того, не було машинки до друкування адрес, т.зв. адресографа, адреси друкувалися на аркушах паперу, покритого клеєм з одного боку, отже ми мусіли витинати звідти адреси й наліплювати їх на журнали, потім вкладати в міхи згідно з поштовими

приписами, які для облегчення сортування посилок у поштовому уряді вимагали пакувати міхи так, щоб кожен з них ішов до відповідних районів поштової обслуги, і нарешті все те відвозити до поштового уряду. У Вінніпеґу дбав про те "Новий Шлях", тут трохи помагала нам у тому друкарня оо. Василіян.

Положення змінилося, коли "Новий Шлях" теж перемандрував до Торонто, не мав ще відповідного приміщення і більшість тієї роботи лягла на адміністрацію нашого журналу, що, власне, складалася тільки з однієї особи. Коли ж ми вже виготовили свій адресар передплатників, розсилка журналу пішла швидше, бо можна вже було користуватися адресографом і через те відпало наліплювання адрес.

Канцелярія "Жіночого Світу" містилася з початку в домі редакторки мґр Ярослави Зорич і теж у мене, де я вела адміністраційний відділ. Приміщення було безплатне, та з різних причин невигідне. Поперше, в приватній хаті, та ще й тоді, коли є більша родина, трудно вести працю, як слід. Накопичується маса паперу, нема як добре втримувати його в порядку і нераз не знати, де за чим шукати. Для мене куди краще було мати канцелярію в себе, бо тут я мала окрему до того кімнату та ще й простору пивницю, де все можна було добре розмістити. Та це тягнуло за собою ту невигоду, що редакція і адміністрація не приміщувалися б під одним дахом, контакт між ними йшов би хіба тільки телефоном.

У Вінніпегу "Новий Шлях" складав текст журналу на лінотипі, а в Торонто перейшов на компютерську систему, а з тим зв'язані були нові ускладнення. Після того, як призначений до числа журналу матеріял уже складено на компютері, і після коректи — а її трудніше переводити, як на відбитках з лінотипу — треба було наліплювати його на спеціяльних аркушах твердого паперу. Це дуже прецизна робота, вимагає великої уваги й терпеливости. Цю працю виконувала в нас пані Марія Юркевич. Наліпивши в той спосіб складений на компютері матеріял, діставали ми готові до друку сторінки, для них прийнялася назва "макети". "Новий Шлях" не мав спеціяльної машини до відбивання макет на журнальному папері, я це відвозила до друкарні "Гармоні", там вони переходили через процедуру фотокопіювання, відбивалися в потрібній для нас кількості і тоді починалося нетерпляче вижидання, коли число журналу буде готове. Бували запізнення, навіть доволі часто, але з задоволенням мушу підкреслити, що ніколи з вини редакції чи адміністрації.

Давніше журнал відвозила до поштового уряду друкарня разом зо своїми друками, тепер цей обов'язок мусіли ми перейняти на себе, відвозили журнал на пошту з відповідно виповненими поштовими формулярами, звичайно було того 17-20 мішків, вагою між 50-70 фунтів.

Ось так виглядає частина адміністрації, зв'язана з технікою друку і з розсилкою. Друга її частина ведеться в канцелярії, де треба вважати на адресар, доповнення і зміни адрес, бо кожен недогляд може придати більше праці, а може й викликати деякі неприємності, оправдані жалі передплатників, чого ми завжди за всяку ціну старалися уникнути.

Разом з тим іде листування з передплатницями.

Удалося нам дістати догідне приміщення для "Жіночого Світу" — редакції та адміністрації — в родини Шафранюків, власників "Канадсько-української мистецької галерії", а коли вона перенеслася до нового будинку, подалися й ми туди і тепер наша канцелярія наладнана на зовсім модерний спосіб і в доброму місці.

В парі з тим можна було розкласти працю адміністрації так, що вимагає вона моєї присутности в канцелярії два рази на тиждень — у вівторок і в п'ятницю, — а коли є експедиція, тоді працюю так довго, доки вона не скінчиться.

Передплатники дістають журнал кожного місяця, сподіваємося, що читають його з приємністю і зацікавленням (а втім, свідчать про те численні їх листи), але чи знають вони, скільки дрібної та уважної праці, як у редакції, так і в адміністрації, потрібно до того? Ми докладаємо всіх зусиль, щоб їх задоволити, і мушу сказати, що вони не доцінюють того, що взаємовідносини між передплатницями, читачками й журналом укладаються дуже гарно.

Мені особисто праця в адміністрації дає вдоволення й сатисфакцію, маю контакти з передплатницями всього вільного світу, відбуваються зустрічі з працівниками преси інших етнічних груп у Канаді, нав'язуються зв'язки з представниками міського, провінційного й федерального урядів і в той спосіб через контакти "Жіночого Світу" зміцнюється теж повага, значення і впливи Організації Українок Канади.

Інколи приходиться переживати дуже зворушливі хвилини. Є багато до того нагод, не стало б місця писати про те широко, наведу тут один з таких випадків.

Недавно відкликав мене набік пан Андрій Михальцевич — його всі знають, він без одної руки, має під своєю опікою подвір'я Українського Національного Дому в Торонто, при вул. Коледж, завідує там стоянкою авт. Витягнув з кишені жмут грошей і каже:

— Прошу, почисліть.

Здивована рахую гроші, є того сімсот долярів.

— Це для вас, прошу передати до "Жіночого Світу".

— З якої ж це нагоди жертвуєте так багато, пане Андрію?

— Запишіть, що це з нагоди річниці з дня мого народження.

Ось таких приятелів придбав собі "Жіночий Світ", навіть серед чоловічого роду. А є їх більше. Скільки ж то листів приходить до нас, як, наприклад, такий:

— Мені вже 80 років, не бачу добре і не можу читати. Але висилаю передплату і пожертву на видавничий фонд "Жіночого Світу" — це мій найдорожчий друг.

Читаючи такі листи, забуваються всі клопоти, серце сповняється радістю, що наша праця не проходить марно, знаходить відгук у душах читачів, а це — найкраща нагорода, що її можуть дістати редакція, адміністрація і всі співробітники "Жіночого Світу", а разом з тим Організація, що його видає.

Hanna MAZURENKO

SALUDOS BUENOS AIRES Y REPUBLICA ARGENTINA!

(Written after the Unveiling of Monument to Taras Shevchenko in Buenos Aires, Argentina, December, 1971)

Never having a preferential urge to travel in South America, I was pleasantly astounded at the paramount beauty of the southern part of our hemisphere. I suppose the more extensively one travels, the more knowledgeable one becomes of the fact that each particular country has its own specific qualities, historic, cultural or natural geographic beauty.

Taking advantage of the chartered flight to Buenos Aires for the unveiling of the Taras Shevchenko monument last December, my recollections are hauntingly pleasant, and memories of various occasions are still so vividly encased in my mind, that it seems as if only six weeks have transpired since we left Argentina, instead of more than six months ago.

Reflecting upon our 3-week sojourn, the main purpose of our trip was, of course, to be present at the formal unveiling of the Molodozhanyn masterpiece to our greatest bard, Taras Shevchenko. I had the feeling that Taras not only has captured our hearts, but is capturing various parts of the world as well! If only nations would abide by his deep fraternal philosophies, and if only we Ukrainians would religiously live by his eternal truths and tender prophecies!

The flight to Buenos Aires was historic in air charters, since it was a first for Aerolineas Argentinas to carry passengers directly from Canada. Taking our Astra group 11 hours of flight time non-stop, we arrived in Buenos Aires greeted by a huge crowd of welcomers, from families and friends of passengers, to even Canadians who had flown on earlier flights. The largest representation was from Canada, a grand total of about 500 Ukrainians.

It was one of the hottest periods of summer, but the sweltering heat and humidity was readily overcome through the receptive warm hearts and friendliness of the

Argentinians. Their hospitable traits of character were felt throughout our entire stay, and extends through to the Dept. of Tourism, which is striving to impress visitors and encourage a tourist trade.

At the Ezeiza International Airport, amongst the mass congregation of Ukrainians in Buenos Aires, were official representatives from the Building Commitee of the Taras Shevchenko monument. One face radiating warm friendliness who greeted us and presented us with informative material, whom we later met at almost every function, was a very humble and quiet person, who impressed me with her ingrained intelligence, an engineer by profession, Mrs. Lidia Taurydzka.

Even though the all-night flight to Buenos Aires from Toronto depleted some of our energy, when we heard that our MUNO Kalyna dancers and singers were giving an exhibition of their prowess that very same evening, nothing could prevent us from attending. Being already accustomed to the thrills and pride one experiences from the choreographic expertise of maestro Semen Dzugan, and the tender renditions of Parania Harasymchuk's girls' choir, nevertheless, we were profoundly touched by the fervent reception and thundering applause that rocked the Coliseo auditorium.

Castilian Spanish is the language of Argentinians, but statistics show surprisingly that the great majority of the population is Italian. Ukrainians number 200,000, and this year celebrates the 75th anniversary of Ukrainian settlement in Argentina (1897).

Buenos Aires in translation means good air, and has been the capital of the Republic since 1880. It was founded by Pedro de Mendoza in 1536, and is said to be larger in area than Paris, with the metropolitan population surpassing 8 million. A cosmopolitan or European influence can be felt, but yet a peculiar American style is evident. When one sees Pepsi and Coca Cola neons in Brussels or Vienna, it is not surprising at all to view them atop buildings here.

The climate in summer is very hot and humid with thunderstorms unexpectedly looming overhead. In the winter, we are told the winds can be fierce, but the children never have a chance to revel in the snow. It was very odd for us to see the sun always shining from the north, and naturally the geographic southernmost tip of Argentina will bring you closer to frigid Antarctica.

As newly-arrived tourists, everyone had problems with the reformed monetary units. The old currency was worth 1/100 of the new peso, but both were in circulation, and it took us a few days to master the confusing situation.

In the tourist information we received, water was safe to drink, unless one was sensitive to change. Fruits and vegetables were quite safe. At cinemas, it is customary to tip the usher. Washrooms are readily available in public buidings, but emphasis was put on the low standard of hygience.

Taxis are found everywhere, and can be stopped in the middle of the street. As the possibility of being "taken for a ride" occurs anywhere for a tourist, we were not surprised when one driver charged us 8 pesos (the official exchange rate for $1 at that time, but on the black market one could get 10 pesos), and another taxi driver for the same ride, asked only 2 pesos. Public transportation is very good, fast and cheap, including bus, trains and metros (subways).

The city is abundantly supplied with monuments and statues, artistically

sculptured, poignantly depicting the early pioneers and military heroes of the republic. General San Martin, who liberated Argentina from Spanish colonialism, is venerated as the Argentinian national hero, and the changing of the national guard at the Cathedral in the Plaza de Mayo where he is buried, occurs periodically each day.

During the unscheduled free time before the Shevchenko monument unveiling, Canadians took advantage of the sight-seeing tours around the city, visiting the Ukrainian Catholic and Orthodox churches and our various organizations and institutions, the landmarks and many public squares and fountains of the metropolis.

Avenida Nueve de Julio (9th of July — Independence Day) is purported to be the widest in the world. A modern pedestrian shopping mall graces Florida Avenue, the nightclubs flourishing throughout Corrientes Avenue, with its large tango dancing halls, the aristocratic Avenida del Libertador, the historic Plaza de Mayo facing Government House — are all points of interest. A trip to the island and rivers of Tigre, or the recreational plantation areas of the Parana delta outside of Buenos Aires can be very relaxing. The historic city of Lujan where faithful pay homage to our Lady of Lujan, and the famous colonial and historical museum holding relics of the English invasion and of Gaucho traditions, give you an insight into the past.

The entire week preceeding the historic Unveiling was labelled "Week of Ukrainian Culture". Along Florida avenue, in department store windows and in lobbies of banks, were well-arranged displays of Ukrainian handicrafts and embroideries.

A Press Conference was held at the City Hotel, where incidentally we were staying, to officially commence the pre-unveiling programs leading up to the great manifestation for the "poeta de la libertad, bardo de Ucrania."

The conference was chaired by one of the most amazingly competent young women I have ever encountered, Dr. Lydia Makarucha-Ivanytska, who with phenomenal ease, made immediate translations from Ukrainian into Spanish for the press. In fact, during the entire proceedings of the Shevchenko celebrations, Dr. Lydia Ivanytska, being a forceful member of the Shevchenko Monument Committee, shone with superb efficiency and capability, grace and beauty. Her exceptionally remarkable qualities and steadfast dedication can only be classed in the highest category of human strength and ability, since only recently was it fully revealed that even at that time, she was quite aware of the foreboding malignancy that was already gnawing away at her young body. Her death in April of this year, at the young age of 42, was a great shock and loss to the Ukrainian community in Argentina. To the Ukrainian Women's Association of Argentina, we express our heartfelt sympathies in their losing such an able President.

A very distinguished senor, sympathetic to Ukrainian independent aspirations, and one of the co-founders, 30 years ago, of the Argentinian-Canadian Cultural Foundation, Dr. Eduardo A. Garcia, spoke relating to Shevchenko's love of freedom and his prophetic qualities. The press also heard official greetings from the President of the World Congress of Free Ukrainians, Mr. Joseph Lesawyer, U.S.A.; Rt. Rev. Dr. Vasyl Kushnir, President of the Ukrainian Canadian Committee; Rev. Chambelan Myroslav Charyna, Chairman of the Ass'n of Ukrainian Catholics "Provydinnia", U.S.A.; Dr. Marusia Beck, leading Ukrainian figure and former member of the

VIEW OF THE TARAS SHEVCHENKO MONUMENT IN BUENOS AIRES, ARGENTINA, BY CANADIAN SCULPTOR LEO MOL (MOLODOZHANYN), DURING THE UNVEILING CEREMONIES, DECEMBER 5, 1971

Detroit City Council; and Slava Stetsko, from the Anti-Communist Bloc of Nations.

Since I was representing the Central Executive of the Ukrainian Women's Organization of Canada, I had very plesant and lucrative meetings with our organized women counterparts. As I mentioned previously, the friendliness and respect I encountered in general, was very pronounced on the part of organized women toward our Organization and Mrs. Stephanie Sawchuk, our President. Among the most congenial meetings I had was with the Women's Association of the Ukrainian Society "Vidrodzhennia" (Rebirth) of Ukraine, at their club headquarters on Calle Maza 150. It was presided over by Mrs. Halyna Zinko, and minutes recorded by its secretary, Mrs. Olha Kotulska. All guests were graciously presented by the President, and short resumes of our organizational activities were reported. Ideas and comments were exchanged, firstly by Dr. Marusia Beck, a very presentable personage and a naturally endowed speaker, who has been my ideal figurehead and idol for decades; Dr.Maria Kvitkowska, one of the most endearing personalities to head a national organization, as President of the Ukrainian Gold Cross of America and Vice-President of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations; Mrs. Olha Horadchuk, President of the Ukrainian Women's Organization of Brazil and a Vice-President of WFUWO; Mrs. Olena Mycyk, wife of the President of the Ukrainian National Federation of Canada, and member of OUK Toronto. I outlined the main projects of the Ukrainian

Women's Organization of Canada, and presented them with a copy of two of our publications, our "Zbirnyk" (Jubilee History), and Lesya Ukrainka's "Boyarynia". I also stressed the urgency of their signatures to a Memorandum to the United Nations, on behalf of Ukrainian intellectuals and incarcerated women prisoners in the Soviet Ukraine, Keteryna Zarytska, Odarka Husiak and Maria Palchak.

In Mrs. Kotulsky's report, it was interesting to learn of their progress in cultural and material growth, despite economic shortcomings. Immediately revealed was their comraderie, patriotism, and active participation in the Ukrainian cause. Their humble request to our organizations abroad was for printed materials, books and periodicals, and for a lower subscription rate to our "Woman's World." Of course, their hospitality was extended with a lovely array of sandwiches, sweets and cool drinks, interspersed with a lively exchange of living conditions in Canada, U.S.A., Brazil and Argentina.

A public lecture "Taras Shevchenko — Poet of Freedom" was given by Prof. Dr. Ancel X. Battistessa, a member of the Argentinian Academy of Literature, in the Municipal Auditorium.

In other "Ukrainian Week" activities, a Grand Ball, organized by Ukrainian students and graduates, held at the Alvear Palace Hotel, was over-flowing with gaiety and splendor. A philatelic collection of Shevchenko stamps, in honour of the unveiling, were on display and sale at the Society "Prosvita" on Soler Ave.

Another exceptionally interesting meeting I had was with the Ukrainian Women's Association of Argentina, held at the premises of the Ukrainian Club. This was on a larger scale, and all representatives from every women's organization were invited, a large cross-section of active women. Despite the uncomfortable warmth and close humidity, the atmosphere was delightfully pleasant and unreserved. A beautiful exhibit of Ukrainian embroidery, superbly displayed, was on loan, I believe, from the exclusive collection of renowned authority on the subject in Toronto, Mrs. Lutska, through the efforts of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations. Formalities began, and prominently seated was the distinguished Past President, Madame Nina Onacka. An official welcome was voiced by the secretary, Mrs. Bandura, who proceeded to introduce those present. Greetings were extended by many representatives, amongst whom I recorded at the time were: Olha Horadchuk — a Vice-Pres. of WFUWO and Pres. of Ukr. Women's Org'n. in Brazil; Maria Solonynka — a Vice-Pres. of WFUWO and Pres. of Women's Ass'n of the Canadian League for Ukraine's Liberation: Hanna Mazurenko — Vice-Pres. of the Ukrainian Women's Org'n. of Canada; Dr. Marusia Beck — in her own capacity; Dr. Maria Kvitkowska — a Vice-Pres. of WFUWO and Pres. of Ukrainian Gold Cross of America; Leonida Vertyporoch — Pres. of Women's Council, Ukrainian Canadian Committee, Toronto; Mrs. Bozhyk — Ukrainian Women's Ass'n., Toronto; Dr. Zoya Plitas — Past Pres. Women's Council UCC, Toronto; Maria Charyna, Ukr. Nat'l Women's League of America, and Chairman of Finance Committee with WFUWO, USA; Hanka Romanchych — outstanding worker in the pioneering field of Ukrainian women's organizational life in Canada; Slava Stetsko — capable speaker representing the Anti-Communist Bloc of Nations; O. Mischynska — Ukr. Nat'l Women's League, Detroit; Olena Mycyk — Ukrainian Women's Org'n, Toronto; and Rev. Butrynsky's

sister from Chicago. There were many other OUK members in Argentina at the time, but thier travel schedule took them for a relaxing week of sand and ocean sprays at Mar del Plata.

On behalf of our Central Executive, I presented the President, Dr. Lydia Ivanytska, with our newest publication of Lesya Ukrainka's "Boyarynia", and appealed for their immediate action and pleas for United Nations' intervention with regard to the persecution of Ukrainian intellectuals by Soviet authorities, and the long and harsh imprisonment of women for being Red Cross members in World War II. Dr. Ivanytska formally thanked us for a memorable and historic presence in their club premises, and presented us with their organizational emblematic encrusted pin as a memento. She also assured me that a memorandum will be sent out by them to the UN, and graciously thanked the Ukrainian Women's Org'n of Canada for such a treasured gift for their library. Vice-President and an engineer by profession, Mrs. Kateryna Murashko, a very congenial and active member, related upon their work in the social welfare field, which is very necessary and demanding among the disabled and elderly. A small donation was offered by us toward such a valuable commitment. After refreshments, a few of us made apologies for leaving, as we were anxious to be present at the Conference on Human Rights, to be held within the hour at the City Hotel.

Dr. Denys Kvitkowsky, L.L.D., J.D., of Detroit, Mich., is very prominent and knowledgeable in the field of human rights with regard to Ukraine. He has been on the Ukrainian delegation to the UN Session on Human Rights held in Teheran, and it was very opportune, indeed, that he organized this Conference during an important and world-conscious effort relating to Shevchenko's memorial. The 12th floor roof-top reception room was filled to capacity. Reporters, journalists and representatives of organizations were seated at conference-draped tables, extending in a wide horseshoe affair before the main speakers. Many interested onlookers and delegates formed the rest of the audience.

The Conference opened with Dr. Lydia Ivanytska introducing the Head Table, explaining in both fluent Ukrainian and Spanish the purpose and significance of this special evening during Shevchenko week.

Dr. Kvitkowsky in his English text revealed the discrimination and violation of human rights in Ukraine, intellectual repressions and illegal convictions, and referred especially to the Russification policy of the Soviet government. He made reference to Valentyn Moroz and Vyacheslav Chornovill who have made protests against the deliberate subjugation which contradicts the constitution of the U.S.S.R., and is in contravention of the Universal Declaration of Human Rights under the charter adopted by the United Nations.

Dr. Eduardo Garcia, His Excellency Metropolitan Mstyslaw, Prof. Halaychuk of Buenos Aires, and Dr. Marusia Beck rounded out the problematic questions facing the Ukrainian nation in the light of human rights.

Participating in the discussions and questions from the press which followed were: Antin Batiuk from "Narodna Volya" and President of "Robithychy Soyuz"; Editor Solonynka of "Homin Ukrainy", Toronto; Rev. Butrynsky of Chicago; Rt. Rev. Vasyl Kushnir, President of the Ukrainian Canadian Committee; Joseph Lesawyer, President of the World Congress of Free Ukrainians; and Hanna

SEGMENT OF THE REPRESENTATIVES' PLATFORM

Dr. Eduardo A. Garcia, co-founder of the Argentinian-Canadian Cultural Foundation. Hanna Mazurenko, Central Executive of the Ukrainian Women's Organization of Canada, Evhen Mastykash, Secretary of the National Executive of the Ukrainian National Federation of Canada, Dr. Modest Mycyk, President of the Ukrainian National Federation of Canada, and his wife Olena Mycyk, a Past President of Toronto Branch of the Ukrainian Women's Organization, Dr. Maria Kvitkowska, National President of the Ukrainian Gold Cross of America, and a Vice-Pres. of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations

Mazurenko from "Woman's World", who raised the question of incarcerated women prisoners in Soviet prisons.

We attended a Commemorative Concert honouring the 110th anniversary of the death of Taras Shevchenko and the unvelling of his monument in Buenos Aires. It featured the combined efforts of all the Ukrainian organizations, contralto Halyna Andreadis from the U.S.A., the MUNO Kalyna dancers and girls' choir from Toronto, the Slovenian choir of Argentina, and the Prosvita dance ensemble.

Of cource, the ultimate climax of this week was the memorable Unveiling of the magnificent and impressive bronze figure of Shevchenko standing beside the

sculptured contoured carvings of our Kobzar's "Haidamaky". Perfect symmetry, eurythmics and creativeness make Molodozhanyn's masterpiece an inspiration and revelation of Shevchenko's immortality, as well as a forceful perception of Ukraine's rekindled and undaunted spirit.

The monument in the illuminated panoramic evening view is breathtaking from the wide Avenida Del Libertador and Avenida Darregueyra, which encircle the 3 de Febrero Park.

Sunday morning, December 5, 1971, found the park premises aflow with anxious and excitedly expectant crowds. Canopied platforms on either side of the draped monument hosted honoured guests, delegates and representatives.Each dignitary and delegation was formally announced through loudspeakers by Dr. Lydia Ivanytska and Yurij Ivanyk, both of whom ably mastered the procedural ceremonies during the unveiling.

From the stands, one could not but feel pride in the colourful costumes and uniforms of the youth represented and their respective placards, nor could anyone disapprove of fine and authoritative discipline that such large gatherings demand. The Municipal Symphony Orchestra and the Ukrainian National Choir added immensely to the solemnization of the occasion.

After the official opening by the Chairman of the Shevchenko Monument Committee, Dr. Vasyl Ivanytsky, the ceremonial unveiling was performed to the beautifully coordinated words and music of Taras' "Zapovit" (Testament). The moment mesmerized the crowd into a respectful stillness. It psychologically and physically made an immense impact upon me, a feeling I cannot justly express. It affected my entire inner being with a sense of simultaneous pride and sorrow, of happiness and indignation, but with an optimistic hope for Ukraine's future.

The enactment of Unveiling was performed by Prof, Dr. Battistessa, a renowned advocate and scientific authority of Shevchenko lore, Dr. Eduardo Garcia, Lieut. Segura-Levalle, representing the Argentinian government and Dr. Vasyl Ivanytsky.

Metropolitan Mstyslaw and Bishop Iov carried a memorial wreath from the Ukrainian Orthodox sector, Bishop Sapelak of the Ukrainian Catholic Eparchy in Argentina said prayers, and then the church dignitaries blessed the memorial.

Ambassadors Lodge (USA) and Bissonet (Canada), introduced by Messrs. Lesawyer and Karmanin respectively, expressed their greetings and salutations of welcome to American and Canadian citizens.

A very poignant moment was the laying of an urn with soil from the grave of our great poet laureate in Kaniv, by Joseph Lesawyer,President of the World Congress of Free Ukrainians, Roman Malaschuk, President of the League for Liberation of Ukraine, Yaroslav Haivas from the Organization of Ukrainian Nationalists, and Vasyl Kosiuk, technical director for the monument erection.

Then followed speakers from our various political fronts and Argentinian government representatives: Joseph Lesawyer, Prof, Battistessa, Roman Malaschuk, Yaroslav Haivas, Eustace Wasylyshyn, the Ukrainian Sichovi Strilsi and former members of the Ukrainian National Army, Omelyan Kowal of Belgium, Dr. Eduardo Garcia representing the Argentinian Friends of Enslaved Nations, Dr. Marusia Beck and Lieut. L. Segura Levalle.

A grand marchpast before the honoured guests and the unveiled monument was the finale to the ceremonial proceedings. The national anthem sung en masse completed the momentous occasion.

It was a lovely clear day, contrastingly cool to the previous week of humidity, with cloudless azure blue skies and warm sun. If there were any dissonances or critical detractions during any of the festivities, they were readily overcome and forgotten by the successful outcome and joyous culmination of this memorable occasion, the unveiling of the Taras Shevchenko monument in the capital city of Argentina, Buenos Aires. Praise and congratulations should go forth to the tenacity and cohesive talents of Dr. Vasyl Ivanytsky, who had the formidable and responsible task of heading the Monument Committee.

In the afternoon, following the unveiling, a festival of song and dance was given by the Ukrainian Central Society "Prosvita", in the "Coliseo" theatre, in honour of Shevchenko.

Then, in the evening, a formal Banquet for the guests and participants of the unveiling took place in the large facilities of the Sociedad Rural Argentina.

Despite such a heavy schedule, we also managed to visit old acquaintances and to see what family life and living quarters are like, amongst our Ukrainian friends. Structural architecture in homes is greatly influenced by Spanish modes, extending also to their furniture. Their hospitality knows no equal.

Our Astra group toured Montivideo in Uruguay, as well as the resort area of Mar de Plata in Argentina.

It was a lovely 3 weeks spent away from home, very educational in its geographic and historic context, very illuminating in comparing standards of living, and very rewarding for all the memorable experiences.

IV

З ЮВІЛЕЙНИХ ДНІВ 50-РІЧЧЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ ім. ОЛЬГИ БАСАРАБ

Пригадаймо,

пам'ятаймо

і не забудьмо!

Заповіт 50-річчя

Сповнення п'ятдесяти років діяльности — це велика подія в житті кожної організації. Вона пригадує членству, скільки часу, труду і праці вложило воно в її розбудову, заставляє подумати про те, що слід робити далі. Бож вона жива, їхня Організація, як і живий той нарід, що його вони частиною, і перед нею стеляться неозорі перспективи діяння багатьох поколінь. І ця праця не замикається в рамах власної Організації, своїм прикладом і своїми наслідками тягне інших за собою, своїми кличами відбивається луною в українській суспільності Канади, про неї знають і за нею слідкують та її успіхів неменше від нас прагнуть наші сестри і брати в Україні. Бо ні розорані рови, вирубані ліси, колючі дроти, тічня собак і зґраї озброєної граничної сторожі, ні приглушування хвиль етеру не в силі спинити переможного впливу ідеї. Бо вона голосить правду, а правда мусить перемогти, сам Бог стоїть за нею. І сповняться, бо мусять сповнитися — хоч і як довго прийшлося б на те ждати — слова поета:

І я вам кажу: прийде час,
Прийде така година,
Коли кордонів не буде,
Лиш даль далека, синя.

А в кого втомилися руки за 50 років праці, то ця думка відроджує в них нову силу у сяйві Золотого Ювілею. Довкола нас уже багато молодих українок, наших дітей і внуків, а з ними молодість, та сама нездоланна сила молодости, що колись горіла в наших душах, та молодість, що для неї перешкоди існують тільки на те, щоб їх перемагати. Тільки від нас самих залежить, чи буде з нами більше тієї сили, що дає снагу, несе життя.

Останній наказ пройденого і перший наказ нового півстоліття: поставити в нашій Організації армію молодих членок, таких самих, як ми були перед 50 роками. Бо молодість іде наперед і не хилить голов у скорбному розпачі. Це ми самі на собі пережили і такий заповіт лишаємо для тих, що далі вестимуть нашу Організацію. Вони вже є, наслідки їхньої ініціятиви, нових методів праці, — ми вже бачимо. Вони знають ліпше свою країну-Канаду, як ми знали колись, вони здобули тут високу освіту, що її так бракувало на початках у нашій Організації, вони мають за собою той досвід, що ми його тільки поволі здобували.

І під кличем вирощування тієї свіжої сили мусять іти наші ювілейні святкування.

Софія ПРОЦІВ

Оглянувшись назад — ідімо наперед!

(Хроніка ювілейної мандрівки)

Ще заки почалися по наших відділах на місцях ювілейні святкування 50-річчя Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, разом з повідомленнями стали напливати до Центральної Управи ОУК запрошення взяти в них участь. Це мало подвійне значення і користь: з одного боку Голова та інші членки Центральної Управи могли на місцях познайомитися з членством нашої Організації і приглянутися їхній праці, а з другого — членство могло заслухати безпосередньо від свого головного керівництва інформацій про досвід, що його здобула наша організація, зрозуміти значення нашої праці не тільки в себе, на місцях, але в ціло-канадському й загально-українському засягові. Ніяке газетне звідомлення чи листовна інформація не може заступити такого безпосереднього контакту. Авже ж, від часу до часу, на Крайових З'їздах чи регіональних конференціях завжди є нагода заслухати звітів чи поділитися думками, але тільки з делеґатками, або з принагідними гостями, та це не те саме, що побувати серед широкого загалу членок, серед усіх приятелів нашої організації, що співчувають їй та схвалюють її працю, говорити не тільки до втаємничих і безпосередньо в ній зайнятих, але й до широких кіл української громадськости. Ось чому я рішилася, де тільки і коли тільки зможу, побувати особисто на таких святкуваннях.

Моя мандрівка почалася 13 вересня 1980 року, коли я всіла в автобус до Віндзору, де на другий день призначене було відзначення 50-річчя ОУК. Ждали на мене на станції голова відділу Анна Войтович з донею Орисею, я завжди почувалася в них, як у власній моїй хаті. На вечері в Орисі зійшлися члени ювілейного комітету — голова комітету Ірина Зелена, Анна Зелена й Маруся

НА 50-РІЧЧІ ОУК У ВІНДЗОРІ.

Зліва — Голова ЦУ ОУК С. Проців, зправа — голова відділу ОУК у Віндзорі А. Войтович.

Зольна — тут ми обговорили порядок завтрашнього ювілейного бенкету і заторкнули деякі організаційні справи відділу. Це була субота. А в неділю, після вранішнього Богослуження в церкві святих Володимира й Ольги, о 4-тій годині по полудні почала заповнятися заля УНО,де мав відбутися ювілейний бенкет. Зійшлися членки й гості з Віндзору, прибули представники інших організацій, побачили ми там і гостей з інших місцевин. З Детройту приїхали д-р Марія Квітковська і д-р Маруся Бек, прийшли з Віндзору суддя Валерія Касюрак, голова КУК Іванна Романів, отці Е.Галицький та В. Метулинський. Бенкетом проводила Ірина Зелена. Голова Анна Войтович привітала мене, як Го́лову Центральної Управи, представила присутнім гостей при головному столі. Велике враження справило вручення пам'яткових дарунків основоположницям відділу ОУК у Віндзорі Юлії Яворській та Софії Лисій і представлення ювіляток, що провели 50 літ свого життя на праці в нашій організації. Опісля представлено кожну членку ОУК, подаючи рік, коли вступили вони до організації. Всіх їх прикрасили ювілейними відзнаками молодші членки, що вийшли з рядів МУНО — Орися Войтович, Ніна Мудра і Оля Чвалюк-Радоя.

Після вечері, що її започаткував молитвою о. Е. Галицький, виголошували привітання д-р Марія Квітковська, д-р Маруся Бек, голова філії УНО Петро Назаревич, основоположниця відділу ОУК у Лімінґтоні Анна Ба́рва. Відчитано теж наспілі письмові привітання.

Голову Центральної Управи ОУК представила зібраній публіці Маруся

Зольна і тоді я переповіла короткими словами цілість нашої праці і те її жниво, що його тепер збираємо по 50 роках, коли бачимо, як нашу працю продовжують нові, молоді членки. Серед них є чимало з високою освітою, деякі займають визначні позиції в канадській урядовій системі, а працюючи одночасно в нашій організації, здобувають пошану для свого народу.

Разом з головою відділу Анною Войтович роздали ми ювіляткам грамоти від Центральної Управи, як признання за їхню довголітню організаційну працю. І я теж дістала на пам'ятку дарунок з тієї милої нашої ювілейної зустрічі, вручила мені його заступниця голови відділу Текля Масна, він завжди пригадуватиме мені ці приємні хвилини з віндзорського ювілею ОУК.

Ще довго після того говорили ми в домі голови Анни Войтович про те, як нам бути далі, у другому 50-річчі, яке стрічаємо з піднесеною головою і сміливим поглядом у майбутнє, сперті на нову нашу надію — молодих членок ОУК.

На тиждень пізніше, 21 вересня того ж 1980 року, підготовив своє 50-річчя відділ ОУК на заході Торонто. Відбулося воно в великому готелі "Торонто Гарбор Касл", бо власна заля філії УНО на заході не помістила б усіх запрошених осіб. Відкрила це свято голова відділу Євгенія Шелестинська, привітавши учасників, а в першу чергу першу голову того відділу, тепер почесну голову ОУК і Голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — Степанію Савчук. Я репрезентувала Центральну Управу ОУК, як її Голова, прийшли теж усі Голови Центральних проводів Братніх Організацій: Голова Президії УНО Леонід Філь, Голова Головної Управи УСГ Михайло Шебець, Голова Крайової Управи МУНО Михайло Лучків і Голова Крайової Управи Українського Визвольного Фонду мґр Євген Мастикаш. Присутність усіх тих Голов надала святові особливої урочистости й поваги. Між іншими гостями можна було бачити радного міста Торонто Василя Бойчука і голову відділу ОУК у Гамільтоні Євгенію Корту. Прибули теж усі членки й багато прихильників з міста.

Програмою проводила Зеня Балабан. Як гарно було на серці, коли згадати що і голова відділу і керівничка програми — це колишні членки МУНО, з маленьких дівчаток повиростали на зрілих громадянок, що стали в проводі своєї організації.

Промовляла гарно перша голова, Степанія Савчук, сказала своє слово і я від теперішньої Центральної Управи, дякуючи піонеркам та й усім членкам, що стільки годин, днів, місяців і років віддали для добра й розвитку своєї організації.

Дуже зворушливе було привітання членки МУНО, студентки Уляни Плавущак. У товаристві почесної Голови ОУК і голови відділу Євгенії Шелестинської, Голова Центральної Управи ОУК наділила членок ювілейними грамотами. Скільки разів виконувала я цю обов'язкову ювілейну церемонію, огортало мене зворушення — бо ось передо мною стояли ті, що на своїх плечах

перенесли і своїми руками виконали довгу й тяжку працю, що принесла славу й пошану нашій організації.

При вечері з ювілейним тортом ще довго тягнулися наші розмови, відчувався піднесений настрій, по всіх можна було бачити, що ніхто з них не збирався відходити "на пенсію" у громадській праці, всі готові далі виконувати її, доки стане сил, а то тим більше, що бачили довкола себе нове покоління жіноцтва, так само пройняте посвятою і жертвенністю для своєї організації.

Не минув і тиждень, а я вже 27 вересня на летовищі в Содбурі, де зустріли мене голова відділу ОУК Зеня Обаль і секретарка Ґеня Никільчук. Це теж колишні членки МУНО. Боже, яка радість! Де тільки ступиш, бачиш, що не минули даремно роки наполегливої праці і ще заки опустили нас сили — вже з'являються нові жінки, що переймають працю з наших рук!

Содбурі — славний, активний і рухливий наш осередок, у зразковій співпраці всіх Братніх Організацій золотими буквами записався в нашій історії.

Програму ювілею ОУК сполучено з традиційним українським святом обжинків і відповідно до того прибрано залю осінніми квітами й овочами, що дуже причинилося до гарного настрою всіх нас присутніх.

Зеня Обаль привітала мене сердечно, удекорувала гарним корсажем. Дальшу програму перебрала Євгенія Барицька, голова Культурно-освітньої референтури.

Всі засіли до святкової вечері, відділ МУНО підготовив мистецьку програму, що дуже всім нам припала до вподоби.

Голова філії УНО Микола Никільчук — також колишній активний член МУНО, як бачимо, все тут перебрала нова ґенерація — виголосив промову з подякою для ОУК за дуже добру співпрацю, бо відділ ОУК не тільки помагав Братнім Організаціям, але й сам виступав з ініціятивою та заохочував других, що мені, як Голові тої жіночої організації, надзвичайно мило було почути.

Хоч я знала багатьох і майже всі знали мене, та все ж церемоніял вимагав, щоб представити Голову Центральної Управи, і це завдання виконала Оля Рогатин, довголітня дириґентка хору (і також колишня мунівка!), що славу того хору рознесла далеко поза границі Канади. За тему моєї доповіді я вибрала тут підтримку ОУК визвольним змаганням України, допомогу тим, що боролися за свою Батьківщину і в тій боротьбі потерпіли — інвалідам, політично переслідуваним, хворим, убогим, сиротам і вдовам — бо ніхто краще за жінок не потрапить зрозуміти їхньої недолі.

На пам'ятку дістала я горнятко, що його гарно розмалював артист-маляр Микола Никільчук.

На сніданку в неділю, що його членки влаштували в українському ресторані п. Чайковської, переговорено багато організаційних справ. Побувала я на обіді в подружжя Олі й Володимира Рогатинів, після того поїхала я з ними на оселю УНО "Запоріжжя" за містом, де літом відбуваються відпочинкові табори для дітвори, до чого членки ОУК вкладають багато свого серця і праці.

Хоч як мило і любо — та треба було прощатися. Ґеня Никільчук у товаристві багатьох членок відвезла мене на летовище.

18 і 19 жовтня відмічував 50-річчя Організації Українок Канади її відділ у Торонто. Це відділ, де я була членкою, тринадцять років у ньому головувала і тепер, у ювілейному році, припала мені честь репрезентувати всю нашу організацію, як Голові Центральної Управи. Свято відкрила голова відділу Катерина Кутна; заступниця голови, Марія Підкович — теж колишня мунівка — повторила це англійською мовою і попросила на господиню Оленку Мицик (і знову ж завважимо, що це колишня мунівка, голова відділу МУНО в Торонто). Павлина Загребельна, колишня голова відділу ОУК у Торонто удекорувала корсажами першу голову того відділу й одночасно почесну Голову Центральної Управи, Степанію Савчук, Голову теперішньої Центральної Управи Софію Процiв і голову відділу Катерину Кутну. Отець д-р Роман Даниляк, (теж колишній член МУНО) перевів молитву.

Після вечері Надя Остапчук представила головну бесідницю, д-р Марусю Бек з Детройту. Її, і теж після неї Степанію Савчук,вся заля стоячи нагородила довготривалими оплесками.

Скільки разів доводилося мені промовляти до слухачів у цій залі в моєму місті! Та ще ніколи не огортало мене таке зворушення, як тепер, коли я мала говорити до всіх тих знайомих товаришок моїх молодих літ. Перед собою бачила я стареньких, молодших і наймолодших і всі вони дорогі були моєму серцю, всі ми стільки років разом працювали, разом турбувалися, разом раділи і тепер дожили 50-го року нашої організації з новими перспективами й новими завданнями! Між ними — моя посестра від ранньої молодости, Параня Гарасимчук, що своїми мистецькими виступами заохочувала молодих дівчат до співу, завдяки їй стільки тих дівчат вступили до МУНО, а тепер вони вже й проводять працею ОУК! І якраз мені тепер припала честь вручати ювілейні грамоти!

В неділю відбувся ювілейний концерт у залі театру Раєрсона з виступом дівочого хору "Калина" Парані Гарасимчук і танцювального гуртка Семена Джуґана під тією самою назвою. Мені здавалося, що в тому короткому часі я наново переживаю всі ті 50 років нашої організації.

По концерті — товариська зустріч з Марусею Бек і управою, ювілейним комітетом і деякими запрошеними гостями. З жалем усі розходилися і пращалися по таких гарних хвилинах радости, що переживаються тільки раз на 50 літ.

Кілька днів пізніше полетіла я до Реджайни, 25 і 26 жовтня тамошній відділ ОУК відзначував 50-річчя нашої організації. Просто з летовища, в товаристві Тетяни Марунчак поїхала я до залі УНО, там членки якраз були зайняті підготовкою святкової вечері, помічався радісний настрій, що Господь дозволив їм діждатися Золотого Ювілею своєї організації.

З ЮВІЛЕЙНИХ ДНІВ У ВІНДЗОРІ.

Зліва до права: голова відділу А. Войтович, Голова ЦУ ОУК С. Проців, І. Зелена, Ю. Яворська.

О шостій вечором почали прибувати до залі членки ОУК, члени Братніх Організацій, представники інших організацій, гості. Привітала мене голова відділу Маруся Лизанівська, після того, як удекорувала мене гарним корсажем. Привіталася і я з членками, з основоположницями відділу Євою Галапаць, Ольгою Корпусь і Розалією Федущак. Познайомилася з посадником міста Шнайдером, що прибув на наше свято, отцем М. Заліщуком, парохом катедри Святого Духа, представниками інших українських організацій та визначними гостями, що прийшли разом з нами звеличати 50-річчя Організації Українок Канади.

Після того, як голова відділу Маруся Лизанівська привітала піонерок і ювіляток — між ними і свою маму, — дальше ведення програми перебрала голова ювілейного комітету Тетяна Марущак (вона ж і основоположниця відділу ОУК у Содбурі, що згодом переїхала сюди). Отець М. Заліщук відмовив молитву, вшановано пам'ять членок, що їм доля не дала дожити до 50-річчя ОУК. Після вечері пішли привітання і промови. Коло мене сидів посадник Шнайдер і з цікавістю розпитувався про нашу організацію, а з нагоди її 50-річчя сказав гарне слово. Ювіляток вітав голова наймолодшої організації — Дорасту УНО — Н. Сотковий. Кожному мусіло жвавіше забитися серце, коли слухав тих слів.

Віра Федущак представила мене присутнім, після чого я виголосила промову з привітанням від Центральної Управи, подякувала членкам за довголітню їхню працю і роздала ювілейні грамоти.

На другий день, у неділю, після Богослуження в катедрі Святого Духа, членки ОУК і Братніх Організацій засіли до спільного обіду. Цим разом я підкреслювала в моєму слові потребу дружньої співпраці наших Братніх Організацій, бо тільки в той спосіб могли ми дійти до наших осягів тепер, а на майбутнє тієї співпраці буде ще більше потрібно. Навколо бачила я молодих членок і серце моє сповнялося радістю, найбільшою, що її можна зазнати під час такого ювілею, коли ми устами згадуємо минуле, але очі наші звертаємо до майбутности, що її можуть запевнити тільки виросли в атмосфері організаційної праці нові, молоді членки.

Це перший раз гостювала я в відділі ОУК у Реджайні і ця гостина лишила в мені незабутній спогад про тих гарних і милих людей.

Календар імпрез і всяких організаційних зайнять у Гамільтоні був так заповнений, що мусіли злучити на один день відзначення 50-річчя Організації Українок Канади і 50-річчя "Нового Шляху". Одне і друге відбулося 15 листопада 1980 року.

Для членок ОУК це заощадило праці підготовляти дві вечері, хоч напевно воліли б вони відзначити свій Золотий Ювілей окремо, це ж бо більше підкреслює урочистість хвилини, але й "Новий Шлях" був нам неначе дорогим братом, з яким спільно верстали ми путь упродовж тих 50 років, переживали спільно успіхи й удари долі, тож тепер це було неначе одне родинне свято, тільки з уваги на програму поділене на дві частини.

Керівником першої частини був Микола Ольховий. Мгр Василь Верига з Торонто переповів історію "Нового Шляху", з'ясував його заслуги для ідейного росту націоналістичного руху та й усієї української суспільности в Канаді та поза нею. Бесідника представив Іван Сенчишин і після доповіді закликав присутніх складати ювілейні пожертви на "Новий Шлях".

Ведення другої частини, відзначення 50-річчя Організації Українок Канади, перебрала Леся Тиховська, секретарка відділу ОУК. Анна Стецькович, членка Центральної Управи ОУК, представила присутнім мене, як Голову Центральної Управи. У моїй промові підкреслила я успіхи нашої півстолітньої праці, що проходила в любові до України, тривозі за її долю, в гарячому бажанні помогти своєму народові і в турботі за виховання переємниць нашої праці. І хоч зробили ми, як на наші сили й можливості, дуже багато, але ще більше лишається перед нами і це мусять продовжувати й докінчувати наші наслідниці. На кінець роздала я членкам ювілейні грамоти.

Від відділу ОУК подякувала мені Емілія Корта, передавши китицю червоних троянд.

Після обидвох імпрез почалася забава з танцями для молоді, а ми з членками відбули нараду, обговорюючи плян праці чергового півсторіччя, що її треба починати вже від завтрашнього дня. Серед того на перше місце висувається приєднання нових членок і до того треба напружити всі наші сили.

На 29 і 30 листопада 1980 року заповіли урочистості 50-річчя Організації Українок Канади два наші відділи: у Вінніпегу й у Саскатуні. Ми поділилися з почесною Головою Степанією Савчук так, що вона відвідає Вінніпег, а я Саскатун. До Вінніпегу я супроводжала почесну Голову Степанію Савчук, хоч мені за скоро було виїжджати. На летовищі в Вінніпегу зустрічали нас голова відділу Оля Михальчук, членки Анна Кушнір, Люба Чайковська й Анна Вах і там ми відбули нараду, обговорили місцеві організаційні справи, після чого членки з Вінніпегу відвезли свою гостю, а я ждала на літак до Сакатуну, що дуже спізнився.

Раділа я дуже, що побачу місто Саскатун. Воно було першим осідком у Канаді мого покійного чоловіка, що чимало розказував мені про початки організаційної праці в ньому, про будову першого Українського Національного Дому ім. Дмитра Данилишина й Василя Біласа.

Мій літак причалив около 11 години вночі. На мене ждала секретарка відділу Ярослава Жеребецька, ми поїхали до голови відділу Анни Гнатюк і хоч пізня вже була пора, все таки обговорили ми низку справ у зв'язку з завтрашнім святом. У суботу 29 листопада ми ще раз переглянули програму і список запрошених, бо в поспіху можна б про когось забути і потім виникають неприємні справи. Около 6 години вечором поїхала я до залі УНО. Там уже було багато членок, з деякими я стрічалася вперше, всі ми раділи з нашої зустрічі, голова Анна Гнатюк удекорувала мене гарним корсажем. Віталася я сердечно з багатьма представниками інших організацій. Не знаю, чи всіх запам'ятала, а нікого не хотіла б поминути, бож вони прийшли до нас з приязню, щоб поділитися радістю з нашого свята. Була там Савеля Стечишин з Союзу Українок Канади, Голова Ліги Українського Католицького Жіноцтва Марія Баран, вона ж і членка СФУЖО, Голова Жіночого КУК Марія Бойко, голова музею Союзу Українок Канади Марія Ткачук, голова Провінційної Ради КУК д-р Зенон Погорецький, голова філії УНО Іван Чарний, о. крилошанин М. Заліщук з Реджайни, (колишній член МУНО в Саскатуні), о. М. Олексюк і багато інших.

Відкриваючи свято, голова відділу Анна Гнатюк привітала гостей, а між ними членок-основоположниць відділу Н. Сукнацьку з Сарнії і Катерину Карапінку, що спеціяльно приїхали на це свято, і попросила на господаря бенкету Лева Вовка. Отець Володимир Івашко провів молитву і почалася вечеря.

Коли прийшла черга на усні й письмові привітання, Люба Поліщук представила мене присутнім, я виголосила доповідь і вручила ювіляткам грамоти, як доказ глибокої вдячности за жертвенну працю в організації.

На другий день, у неділю, після Богослуження в катедрі св. Юрія на спільному обіді знову була нагода поділитися думками і з нашими членками і з членами Братніх Організацій, бо справ багато, ніколи не стало б часу, щоб усе те вислухати й на все відповісти.

На запросини голови музею СУК, Марії Ткачук, поїхали ми з головою Анною Гнатюк і секретаркою Ярославою Жеребецькою оглянути музей, де зібрано всякі речі, що їх привезли до Канади наші перші поселенці перед 90

роками. Членки ОУК купили мені там у дарунку чудесну писанку, що лишилася для мене дорогою пам'яткою з відвідин у Саскатуні.

У поворотній дорозі вступили ми до Агафії Лащук, піонерки й довголітньої голови відділу ОУК у Саскатуні, до пізньої ночі засиділися ми там на розмові при смачній вечері. Надворі огорнув нас обіймами здоровий мороз — бо це вже почався день 1 грудня.

Знову довелося ждати на летовищі, з причини великого морозу спізнився літак і вкінці я, хоч утомлена, але задоволена з таких милих відвідин у Саскатуні, щасливо прилетіла до Торонто.

Відділ ОУК у Содбурі ще в 1980 році відзначив загальний Золотий Ювілей Організації Українок Канади, а тепер прийшла черга відсвяткувати 50-річчя свого власного відділу. День наперед поїхала я туди автобусом у товаристві членок Анни Михаловської та Євдокії Штафірної, що довгі роки працювали в відділі ОУК у Содбурі. На станції зустріли нас голова відділу Романа Бендик, Євгенія Барицька і голова Культурно-Освітньої Референтури Емілія Басалига.

Був дощовий вечір і я не сподівалася, щоб у таку погану погоду зібралося більше людей у залі, але на моє задоволення побачила я там велику кількість місцевих і позамісцевих членок, що з'їхалися на це свято: Тетяна Марунчак з

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ 50-РІЧЧЯ В СОДБУРІ.

Зліва до права: Є. Барицька, голова відділу Р. Бендик, Голова ЦУ ОУК С. Проців, Е. Басалига, А. Курилів.

Реджайни, Анна Гриценко з Вінніпеґу, Анна Стецькович з Бурлінґтону, Галина Вишньовська з Ґрімсбі, Анна Бідочка, Анастасія Ворончак і подружжя Іваницьких з Ст. Кетерінс, Анна Михаловська, Євдокія Штафірна, Катерина Кутна, Галина Федак і Катерина Гуменюк — усі з Торонто. Всі ті членки колись належали до відділу ОУК у Содбурі і там працювали, а тепер приїхали, щоб у спільній радості з усіми іншими відзначити 50-річчя відділу, де кожна з них колись вложила свою частку праці.

Цей вечір був призначений на зустріч з Головою Центральної Управи і я розказала їм про працю інших відділів ОУК, що вже відбули своє 50-річчя. Після того голова Романа Бендик запросила нас усіх на каву з тортом до ресторану п. Чайковської, де ми продовжували наші розмови про організаційні справи, а було там так приємно, що я навіть не відчувала втоми по довгій їзді.

В суботу 18 вересня всі пішли оглядати, які великі зміни зайшли в місті за той час, коли вони звідти виїхали.

А ввечері — бенкет, при участі великої кількости членок і членів Братніх Організацій та представників різних організацій. Бенкет відкрила і програмою проводила енергійна голова відділу Романа Бендик, привітала гостей українською та англійською мовами. Отець митрат Т. Прийма відмовив молитву і почалась вечеря. Після вечері голова Романа Бендик відчитала письмові й телеграфічні привітання, усно вітали присутніх посадник Содбурі Морріс Лемеру, о. митрат Прийма, посол до провінційного парляменту Джеймс Ґордон, голова УНО Микола Никільчук, голова УСГ Роман Барицький, голова МУНО Маруся Василиця, голова відділу КУК Григорій Савків, від Ліги Українського Католицького Жіноцтва — Віра Шевчук, від Організації Жіноцтва Ліги Визволення України — М. Дубневич, від Союзу Українок Канади — Ніна Копач.

Після того, як представила мене членка Центральної Управи Анна Курилів, я розказала про завдання й успіхи нашої організації за 50 літ праці, подякувала мені членка ОУК, колишня мунівка, Євгенія Никільчук. На закінчення роздала я ювілейні грамоти від Центральної Управи. Наймолодша членка, Велвет Войтович, вручила китицю червоних рож найстаршій піонерці Емілія Стефурі. Був це направду дуже зворушливий момент зустрічі найстаршого з наймолодшим поколінням.

Після Богослуження в церкві на другий день, членки і члени Братніх Організацій зійшлися на спільний обід. І знову пішли розмови, спогади, надії. Шкода було покидати таке миле товариство, але кожного кликали його обов'язки. Подружжя Бендиків повезло нас оглянути копальні і кращі місця в Содбурі і ще вступили ми до них "на каву".

Около 7 години ввечері від'їхали ми з гостинних Содбурі, зберігши в наших серцях незабутній спогад про всіх тих добрих і сердечних людей, активних працівників організації і вірних дітей свого народу.

У відділі ОУК у Тандер Бей 50-річчя його діяльности припадало на 12-13 лютого 1983 року. Вилетіла я туди з Торонто день наперед, з летовища

перевезли мене членки Марія Холодило й Сузен Лиса до голови Михайлини Процик, приїхали ми просто на обід. Коротко поінформували вони мене про організаційний стан їхнього відділу. Хоч числом цей відділ невеликий, але праця в ньому розгорнена на широкий засяг, подали вони велику допомогу "Новому Шляхові" й "Жіночому Світові" та Фондові Українського Золотого Хреста. Бенкет відбувся у винаймленому приміщенні одного з так званих "моторготелів", скорочено знаних популярно, як "мотелі". Відкрила бенкет голова Михайлина Процик, вона й проводила програму. Як усюди, так і тут, удекоровано мене корсажем, зробила це Зеня Полюга. Після молитви о. Миколи Малюжинського всі засіли при столах. Програма почалася з того, що Михайлина Процик — вона вже тут головою 13 років підряд — відчитала список з назвищами піонерок і голов, що довгими роками очолювали відділ: Марія Холодило, Калина Гладун-Мигаль, Єва Пиріг, Анастасія Чам, Катерина Николайчук, Марія Кохан, Степанія Заблоцька, Ела Кузенко.Після того зібрані піднялися з місць і вшанували тих членок, що відійшли у вічність.

Сузен Лиса представила мене учасницям бенкету і я сказала свою промову з такої світлої нагоди, як 50-річчя організації, що безперебійно й ідейно працювала для її розвитку і для допомоги Україні. Потім відзначила я членок ювілейними грамотами Центральної Управи ОУК, як признання за їхню жертвенну й корисну працю. Марія Холодило вручила мені пам'ятковий дарунок з тої великої для них події.

Від філії УНО вітав відділ ОУК з його 50-річчям голова Олександер Соляр. В неділю рано, в товаристві Михайлини Процик і Сузанни Лисої відвідала я похилого віку піонерку Катерину Деренівську, що з причини слабого здоров'я не могла прибути на бенкет. Дуже було приємно нашій старенькій членці, що про неї пам'ятали й відвідали її в той святочний день, не зважаючи на те, що так мало було часу, бо програма ще не закінчилася. Мало відбутися Свято Героїнь з рамени Комітету Українок Канади, куди мене запрошено з головною доповіддю. Я добре мусіла до неї підготовитися, бо Свято Героїнь відбувалося точно в 51 річницю мученичої смерти патронки нашої організації, сл.п. Ольги Басараб.* Я старалася всю свою душу вложити в слова тієї доповіді, може й тому зібрала вона такі невгаваючі оплески.

О 7 увечері управа жіночого відділу КУК і голови його складових організацій вечеряли спільно в мотор-готелі, темою наших розмов при тій нагоді була жахлива доля переслідуваних наших сестер і братів і способи, як можна б найкраще їм помогти.

На другий день уранці від'їхала я до Торонто.

16 квітня 1983 полетіла я до Монтреалю, де на черговий день визначено святкування 50-річчя тамошнього відділу ОУК. Коли я всідала до літака, надворі стояла гарна соняшна погода, а в Монтреалі привітала мене сніговія з

* Ольгу Басараб замучила польська поліція в тюремних казаматах у Львові вночі з 12 на 13 лютого 1924 року.

дощем. Ждали на мене на летовищі заступниця Голови Центральної Управи ОУК Віра Баніт і голова відділу ОУК Степанія Звонок. По дорозі вступили ми до залі УНО, де йшла метушня в підготові до завтрашнього ювілею, я коротко привіталася з присутніми там членками й поїхала до подружжя Галини й інж. Богдана Кошаричів. Туди прибули членки управи відділу, щоб ще перед святом обговорити деякі справи, зокрема про допомогу Україні з Фонду Українського Золотого Хреста, референткою тих справ у Монтреалі була Анастасія Лебідь.

На другий день уранці, у церкві Успення Пресвятої Богородиці мало відправитися Богослуження за членок нашої Організації. Всі зібралися коло церкви. Віра Баніт заквітчала їх китицями квітів, разом з головою відділу Степанією Звонок несла прапор нашої організації, за прапором усі ми ввійшли до церкви й зайняли призначені місця.

Отець Митрат Гаврилюк у проповіді пригадав усім, що сьогодні відділ ОУК відзначує 50-річчя з дня свого заснування, привітав ювіляток і просив Господа поблагословити дальші наші труди.

Увесь ранок проходив в атмосфері поспіху, бо ще на початку, перед властивими святкуваннями, о годині 2 по полудні мав відбутися концерт квартету "Верховина" з Торонто під мистецьким керівництвом Оленки Глібович. Коли ми прийшли до УНО — Заля виповнилася по береги. Всіх привітала Ярослава Максимків, згадала про тяжкі піонерські роки, економічну кризу, боротьбу з комунізмом і про невтомну працю перших членок. Згадала теж про квартет "Верховина", що вже від 30 років розносить славу української пісні.

Все те, разом з концертом "Верховина", проходило в одній залі УНО, а після концерту перейшли ми до відновленої залі, де мало відбутися ювілейне свято з бенкетом. Його відкрила голова відділу Степанія Звонок і передала ведення програми в руки голови культурно-освітньої референтури Наді Винницької. За головним столом сиділи: Ірина Дячун, перша голова відділу, Голова Центральної Управи ОУК Софія Процiв, почесна членка і довголітня голова відділу Марія Чайковська, представники організацій та інші запрошені гості. Господиня відчитала список померлих членок, ушановано їх пам'ять повстанням з місць і хвилевою мовчанкою. Як звичайно, відчитано багато письмових і виголошено усних привітань. Говорили: о. Куташ та о. Гаврилюк, голова відділу КУК А. Кульба, голова УНО Іван Максимків, голова УСГ Осип Винницький.

Голова відділу Степанія Звонок передала Марії Чайковській спеціяльну грамоту з подякою і признанням за її головування в відділі упродовж 15 років.

Виголошуючи моє привітання від Центральної Управи ОУК, пригадала я, якто колись у Вінніпегу постав перший "Дівочий гурток при Українській Стрілецькій Громаді", якого голову маємо сьогодні шану гостити на цьому святі, і як з того першого зерна розрослося могутнє дерево Організації Українок Канади. Після промови роздала я членкам ювілейні грамоти.

Ще довго велася мила розмова — бо знайшлися тут деякі членки, що довгими роками себе не бачили. Та прийшов час нам розставатися і я з приємними враженнями вернулася до Торонто.

У ювілейних святкуваннях усіх тих відділів ОУК я брала участь, так сказати б, офіційно, як Голова Центральної Управи ОУК. Не могла бути всюди, бо просто не ставало б на те часу. Тому до деяких відділів виїздили інші членки Центральної Управи, наприклад у відділі в Ст. Кетерінс 1980 року репрезентувала Центральну Управу заступниця її Голови Оленка Мицик, поїхавши туди з членкою Центральної Управи Анною Михаловською та адміністраторкою "Жіночого Світу" Марією Дунець.

Однак я відвідувала той відділ два рази при інших нагодах, щоб утримувати контакт його з Центральною Управою, вела ділові розмови з головою відділу Галею Червоняк і секретаркою Марусею Непрілою. Тоді там велися курси вишивання і писання писанок, що дуже цікавило молодих жінок та дівчат і зміцнило відділ новими членками.

НА ЗОЛОТІМ ЮВІЛЕЮ В РЕДЖАЙНІ.

Зліва до права: О. Корпусь, Р. Федущак, Є. Галапац, Голова ЦУ ОУК С. Проців

На запрошення відділу ОУК в Ошаві приїздила я на загальні збори і на День Подяки. Пригадую, що приїхало нас аж чотири членки Центральної Управи, крім мене ще секретарка Анна Бардин, членка Управи Анна Михаловська, скарбничка Варка Муха і членка провірної комісії Надя Бодуйкевич. Головою відділу була тоді Оксана Шкільник. відбули ми наради з управою і довідалися при тій нагоді, що відділ ОУК в Ошаві, хоч малий членством, але вмів зорганізувати обслугу різних бенкетів, весільних прийнять і т.п. і в той спосіб створив собі добру фінансову базу, звідки щедро плили

пожертви на Фонд Українського Золотого Хреста, "Жіночий Світ" на діяльність Центральної Управи, для Світового Конґресу Вільних Українців, на різні наші організаційні й загально-національні українські цілі.

Дійсно, цей відділ ОУК доказав, як навіть малими силами, але щирою охотою і добре зорганізованою працею багато можна зробити.

Живий контакт між відділами ОУК і Центральною Управою — не тільки корисний, але доконче потрібний, Центральна Управа це розуміє, завжди мала й надалі матиме цю справу в центрі своєї уваги.

Ювілейна Крайова Конференція

Завершенням ювілейних святкувань 50-річчя Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, була XXVI-та Крайова Конференція. Відбулася вона в Торонто, в залі Українського Національного Об'єднання Канади і тривала три дні: 15, 16 і 17 травня 1981 року.

Конференцію відкрила Голова Центральної Управи Софія Процiв, а на програму її складалися — крім звичайних статутових і звичаєвих справ — також панель з темою "Якими засобами приєднувати молоде покоління до організаційної праці", і ювілейна вечеря.

До Президії Конференції наспіло дуже багато письмових привітань — всі вони свідчили про впливи і значення, що їх здобула ОУК у власній суспільності і серед чужих приятелів. Деякі з тих привітань подано нижче.

З прапорами на Ювілейну Конференцію

ДЕЛЕҐАТКИ НА ХХУІ (ЮВІЛЕЙНУ) КРАЙОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ ОУК.

Зліва до права, сидять у першому ряді: П. Загребельна, А. Гнатюк, З. Звонок, А. Михаловська, С. Климкович, Л. Чайковська, Голова ЦУ ОУК С. Процiв, А. Вах, В. Баніт, Я. Зорич, А. Бардин, Г. Мазуренко, В. Муха. Стоять у середньому ряді: М. Сірота, О. Максимів, М. Яремко, Т. Ґрай, М. Онисько, М. Калимін,Л. Калинюк, М. Дунець, Л. Вацке, А. Войтович, С. Лиса, М. Процик, К. Кутна, М. Стельмащук, Н. Винницька, Н.Н., А. Стецькович, О. Рогатин, Н.Н., Р. Несторовська, С. Рабець, Л. Тиховська, Е. Штафірна, С. Думін. Стоять у горішньому ряді: Н.Н., О. Брус, П. Лазор, Н. Воробець, О. Морра, Н.Н., М. Романюк, М. Непріла, К. Сліпокура, Н.Н., З. Балабан, О. Михальчук, Е. Шелестинська, Л. Турецька, Й. Климків, Б. Мокрій, Е. Барицька, Я. Хохлач, Ґ. Ольхова, Д. Кіземчук, Т. Марунчак, М. Підкович, С. Колин.

С Л О В О
Голови Центральної Управи ОУК,
СОФІЇ ПРОЦІВ,

на відкритті XXVI-ї (Ювілейної) Крайової Конференції у 50-річчя існування ОУК

На XXVI-ій (Ювілейній) Конференції ОУК відмічуємо 50-річчя існування нашої Організації.

Ця подія сповнює радістю належно виконаного обов'язку всіх членок ОУК, зокрема членок-засновниць, що їм Господь дозволив діждатися радісного Золотого Ювілею.

ОУК пройшла півстоліття громадської праці. Це довгий і важкий шлях. По ньому ми йшли вперто і завзято. Нас провадила ідея вірної служби Рідному Народові.

Завдяки багатогранній діяльності членок, пророблено важливу громадську працю. У рядах Організації Українок Канади є поважне число українок, що безперервно п'ятдесят років служать високим національним ідеалам. У їх серцях тривога за долю України і гарячі бажання допомогти корисною працею поневоленій Батьківщині в її визвольних змаганнях.

Невтомні руки членок ОУК проробили багато корисної праці в усіх ділянках нашого релігійно-національного і громадського життя.

На кожній Конференції слідна була турбота за дальший розвиток нашої Організації, турбота за належне виховання молодого покоління, турбота за долю наших братів і сестер в Україні.

Дорогі членки! Ми гідно пройшли 50-річний шлях і чесно виконали наш обов'язок супроти України і нашої нової Батьківщини Канади.

Підсумки нашої праці в останній каденції показують на пожвавлення нашої діяльности.

У наше 50-річчя складаю сердечну подяку Управам і Членкам Відділів ОУК, що співпрацювали з Центральною Управою і своєю співпрацею допомогли нам виконати намічені завдання.

З нагоди Золотого Ювілею нашої Організації я сердечно вітаю Піонерок-Засновниць, що клали підвалини в розбудову нашої Організації. З радістю вітаю Почесну Голову Центральної Управи ОУК і СФУЖО, Вельмишановну Степанію Савчук. Щиро вітаю Голів Відділів і всіх Вас, Дорогі Посестри. Вітаю дружньо Членок-Делеґаток, Хвальні Управи і Членство Братніх Організацій системи УНО та всіх шановних гостей.

У нашому поклоні згадаймо і тих, що їм не судилося діждатися нашого Золотого Ювілею. Вони відійшли в простори вічности. Вони разом з нами творили історію нашої Організації.

Хай же дух Патронки нашої Організації поведе нас до чергового успішного 50-річчя. Щасти нам, Боже!

ЧАСТИНА УЧАСНИКІВ ЮВІЛЕЙНОЇ КРАЙОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ, З ВИДОМ НА ВИСТАВУ ЛЯЛЬОК У КУТІ.

ПРИВІТАЛЬНА ПРОМОВА

д-р НАТАЛІЇ ПАЗУНЯК
Представниці
Українського Золотого Хреста

Дорогі Посестри!

Сьогодні радісне свято для українського жіноцтва, — зокрема для Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб і для Українського Золотого Хреста в ЗСА, — Організацій, що вже половину століття ідуть послідовно шляхом спільних націоналістичних напрямних, Організацій, що для них праця в жіночих організаціях невідлучно поєднана з боротьбою за волю України, за її державне відродження.

Обидві наші Організації в минулому послідовно стояли на чатах долі України, спостерігаючи з болем удари в її біологічне і духове буття. Та наші Організації були не тільки спостерігачами. Наше жіноцтво працювало жертвенно, щоб допомогти Рідному Краєві — різними засобами. Сьогодні, коли приносимо найсердечніші привітання від Головної Управи й усього членства Українського Золотого Хреста дорогій Ювілярці — Організації Українок ім. Ольги Басараб, — від душі звертаємося до Вас: хвала Вам, Дорогі Посестри, хвала всім піонеркам Вашої Організації, Вічна Пам'ять усім Покійним Діячкам ОУК, хвала тим, що не зійшли з правильного шляху і тепер продовжуєте допомогу поневоленій Україні, що дбаєте про духовий розвиток та організаційний ріст і розвиток Ваших членок у Канаді.

Україна тепер пробуджується до нового життя, у найважчих умовах переслідувань ворога. Про це свідчить в Україні живучість ідеї боротьби за право на розвиток рідної культури, рідного українського слова, національної гідности в умовах повного заперечення цих святих духових варстостей нації. Коли довідуємося про незламність Оксани Мешко, Оксани Попович, Ірини Стасів, Ірини Сеник, Анни Михайленко та інших світочів українського сьогодення — Василя Стуса, Олеся Бердника, Вячеслава Чорновола, Івана Світличного, Євгена Сверстюка, Миколи Руденка, Левка Лукіяненка, І. Кандиби, Юрка Шухевича, родини Січків і багатьох інших — серце сповняється гордістю і болем водночас, а з уст вириваються слова, що народилися в серці: "Ще не вмерла Україна!"

Тож для них усіх, а число їх — Легіон, наш подив і наша праця!

Бажаємо Вам нових успіхів, Любі Посестри Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб.

З письмових привітань,

що наспіли на Ювілейну Конференцію

Високоповажана
п-ні Софія Проців — Голова
Організації Українок Канади ім. О. Басараб
Торонто, Онтаріо

Високоповажана Пані Голово!

З приємністю довідуємося, що у днях 15, 16 і 17 травня 1981 року Організація Українок Канади буде відзначувати 50-річчя свого існування.

Ми щиро вітаємо Центральну Управу і всіх працівниць і членок Вашої Організації і молимо Предоброго Господа, щоб і надалі благословив всі Ваші труди і працю для добра нашої св. Церкви, Вашої Організації й Українського Народу. Просимо Всемогучого Господа, щоб і надальше зберігав Вас, усіх членок, у Своїй святій Опіці і давав Вам усім багато сил і охоти для дальшої успішної праці.

З цієї нагоди пересилаю Вам, Центральній Управі, всім учасницям Конференції і всім членкам Організації АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ.

† **Ізидор**
Єпископ

До Всехвальної Центральної Управи
Організації Українок Канади ім. О. Басараб
Торонто, Онт.

Шановна Пані Голово
Всехвальна Управо,

З приводу відзначення 50-річчя Вашої Організації я щиросердечно і молитовно вітаю Ювілейне святкування Вашого існування й діяння серед і для українського суспільства, для піддержання вогню рідного горіння й української самобутности в розсіянні по світу.

Вимолюю у Господа Бога Його Небесного Благословення для Вас, і сил духа й надалі встоятися на висоті Ваших важливих завдань Українських Матерів, Дружин і Громадянок: стояти на сторожі наступних поколінь, в дусі охорони Прабатьківської Віри, культури й РІДНОЇ МОВИ для гідности Українського Народу в цей тяжкий для нього час його змагань до свободи держави й Церкви.

Остаюся для всіх Вас з любов'ю у Христі Господі,

† **Миколай,**
АЄП. Торонта й Сх. Єпархії УПЦК

CANADA

PRIME MINISTER — PREMIER MINISTRE

I am indeed happy to send my greetings to the members of the Ukrainian Women's Organization of Canada as you celebrate the fiftieth Anniversary of your founding.

Since the time of the first explorers, the development of Canada has depended upon the hard work and imagination of people who have come here from different parts of the world, bringing with them their values and traditions. Here many cultures live together in mutual respect, proud of their varied contributions to our country.

The work of your organization in promoting the retention of your cultural heritage, while incorporating it into Canadian life is worthly of the highest praise.

My warm best wishes to you all, for a successful conference.

Pierre Elliott Trudeau

Ottawa,
1981

House of Commons
Chambre des Communes
CANADA

"Your contributions over the past 50 years have helped make Canada strong. Thank you and best wishes for the future."

Flora MacDonald

ПІСЛЯ ПОМОВИ МІНІСТРА ФЛОРИ МекДОНАЛД НА ЮВІЛЕЙНІЙ КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ОУК.

Зліва до права — Голова ЦУ ОУК С. Процiв, Ганна Мазуренко, міністер Флора МекДоналд.

ВАРКА МУХА ВРУЧАЄ ДАРУНОК МІНІСТРОВІ ФЛОРІ МекДОНАЛД НА ЮВІЛЕЙНІЙ КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У 50-РІЧЧЯ ОУК.

The Premier
of Ontario

May, 1981

Parliament Buildings
Queen's Park
Toronto Ontario

On behalf of the people and the Government of Ontario, I take great pleasure in conveying my warmest greetings to the members of the Ukrainian Women's Organization of Canada on the occasion of your National Conference, and my heartfelt congratulations as you also mark your 50th Anniversary.

Throughout much of the history of Canada the skills, vitality and cultural legacy of our Ukrainian Canadian have strengthened and enriched our nation; and I am thankful for this opportunity to share in the Golden Jubilee celebration of an organization dedicated to their wellbeing.

Founded 50 years ago to serve the cultural needs of our people of Ukrainian origin, the passing decades have seen the Ukrainian Women's Organization of Canada accomplish much on their behalf.

Committed to providing the social, educational and charitable programs of importance and benefit to the quality of life, to enhancing and preserving for this and future generations the rich cultural heritage of Ukraine, the distinguished record of achievement of your organization has left an indelible mark on the life of its members.

To all of you I express every good wish for a productive Conference, a memorable Anniversary celebration, and continued success in your more than worthly endeavours.

William G. Davis

ПОСОЛ ДО ОНТАРІЙСЬКОЇ ЗАКОНОДАТНОЇ ПАЛАТИ А. КОЛИН. ВІТАЄ КРАЙОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ ОУК ВІД ПРЕМ'ЄРА ОНТАРІО ДЕЙВІСА. Перша зліва сидить федеральний міністер заграничних справ Флора МекДоналд.

The Senate of Canada

President and Secretary
Central Exacutive,
Ukrainian Women's Organization of Canada
Toronto, Ontario

Le senat du Canada
Ottawa
Feb. 6, 1981

Dear Mrs. Prociw and Mrs. Mazurenko,

The celebration of the Fiftieth Anniversary of the Ukrainian Women's Organization of Canada is an important event in the history of the Ukrainians in Canada.

Your organization was founded during the Great Depression. In those trying times your leaders and members, adhering to high and noble ideals, proved their dedication by hard work and sacrifices for the welfare of their people in Canada and the defence of the cause of the freedom of their homeland — Ukraine.

The projected publication of the second volume of the U.W.O. provides evidence of the many-sided activities of your membership. Ukrainians can be proud of the achievements of your organization. It is in order, then, to congratulate your leaders and members and to express best wishes for continuing success.

Respectfully yours
Senator Paul Yuzyk

Шановні членкині Організації Українок Канади. З нагоди святкування 50-річчя Вашої організації, палко вітаю Ваш провід і Ваше членство, ґратулюю за всі успіхи й бажаю багато дальших успіхів у Вашій праці для добра українського народу і для здійснення свободи й державности України.

З радісним привітом

Сенатор Павло Юзик

The City of Toronto
Arthur C. Eggleton
Mayor

Greetings
to
Ukrainian Women's Organization of Canada

I am most pleased to have this opportunity to offer Greetings on the occasion of the 50th Anniversary of the Ukrainian Women's Organization of Canada.

As you gather to celebrate this special time, you must be reflecting with pride and satisfaction, on the years of dedication and service given in so many areas of the community.

Please accept my best wishes as you enter the second half of the century.

Arthur Eggleton
Mayor

Mayor's Office
City Hall, Toronto
February 6, 1981

The National Council of Women of Canada
Le Conseil National des femmes du Canada

President:
Amy Williams (Mrs. J. W.)
750-50th Avenue
Lachine, Quebec, H8T 2T8
Tel: 1-514-637-6063

Head Office
(613) 233-4953
270 MacLarens St. Room 20
Ottawa, Ontario
K2P 0M3

Greetings to the Ukrainian Women's Organization of Canada on the occasion of its 50th anniversary from the National Council of Women of Canada.

It is an honour for me to extend greetings to the Ukrainian Women's Organization of Canada on the occasion of its 50th anniversary.

The population of Canada is made up of peoples which have come together from all parts of the globe, and its strength will grow in this diversity. With common aims and objectives the world over, women work together to bring humanity and understanding to society, and it is the aim of Councils of Women to facilitate these efforts and to carry out common programs.

As an affiliate of the national Council of Women of Canada, the Ukrainian Women's organization of Canada has consistently contributed to the work of the Council by the creativity and participation of its members. This involvement has added a precious dimension to the Council, bringing with it elements of a beautiful culture which has contributed immeasurable to the growth and development of Canada itself.

Amy Williams,
President

March 26th, 1981

Організація Українок Канади ім. О. Басараб
до рук **Голови** п-ні Софії Проців
Торонто

Дорога Пані Голово!

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вітає Організацію Українок Канади ім. Ольги Басараб, члена-основника СФУЖО, з золотим ювілеєм цієї вельми заслуженої організації.

Півстоліття безнастанної жертвенної діяльности — з метою причинитися до справи визволення поневоленої Батьківщини-України й відданої праці в українському жіночому русі — це велика заслуга в обличчі потреб Батьківщини й українського жіноцтва в Канаді. Тож Управа СФУЖО щиро бажає нових успіхів у дальшій діяльності Організації-Ювіліята!

Із щирим привітом

Л. Бурачинська
голова

Г. Царинник
секретарка

Н. Пазуняк
заступниця голови

ДЕЛЕҐАТКА СФУЖО М. ДОЛІШНА ВІТАЄ ЮВІЛЕЙНУ КРАЙОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ ОУК.

Сидять зліва до права: міністер заграничних справ Канади Флора Мек Доналд, Голова ЦУ ОУК С. Проців, Г. Мазуренко.

До

Хвальної Центральної Управи

Організації Українок Канади ім. О. Басараб

Торонто, Канада

Вельмишановні Пані!

Щиро дякую за Ваше запрошення до участи у святкуваннях 50-річчя Вашої Організації. На жаль, я не маю змоги взяти особисто участи в них і тому прошу прийняти цим шляхом мої щирі ґратуляції за успіхи в минулому та побажання великих успіхів у Вашій праці на майбутнє.

Організація Українок Канади дає один з кращих зразків змісту праці — обов'язок супроти поневоленого українського народу та країни, яка гостинно прийняла піонерок Вашої Організації, пів століття тому.

Ваш великий вклад праці на відтинках культурному, виховному, політичному, допомоговому, пресово-видавничому є гідний для наслідування. Зусилля Проводів Вашої Організації допомогти в організації і праці Комітету Українців і Українок Канади, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Світового Конґресу Вільних Українців — віддзеркалюють Ваше глибоке зрозуміння до всеукраїнських завдань. Ваш жертвенний труд і дружня співпраця з УНО і Братніми Організаціями в Канаді, співдія з ідейно спорідненими організаціями в цілому світі в системі Українського Націоналістичного Руху — доказують, як можна поєднати в спільному зусиллі дію розкинених по далеких просторах, але об'єднаних великою ідеєю, подібних Вам організацій. Хай цей великий досвід і успіхи першого півсторіччя допоможуть Вам іти правильними шляхами в майбутньому, в згоді з великими заповітами Вашої Патронки

Вітаю Вас щиро та остаюсь із виявами
правдивої пошани

Микола Плавюк

Президент СКВУ

Високоповажана Пані
Софія Проців

Голова Центральної Управи
Організації Українок Канади
Торонто, Онтаріо

Вельмишановна Пані Голово!

Крайова Управа Комітету Українок Канади сердечно вітає Управу, Делеґатів, Членок і Гостей з нагоди XXVI Крайової Конференції Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб з відміченням 50-річчя існування.

З великим признанням для Вашої корисної праці на протязі 50-ти років, Крайова Управа Комітету Українок Канади бажає Вам, щоб Ваша Організація успішно продовжувала і надальше свою працю в ділянці збереження української мови, культури, традицій та несла допомогу поневоленим Братам і Сестрам в Україні.

Нехай Господь благословить Ваші наради, щоб вони увінчалися успіхом у завершенні корисних постанов для добра української суспільности.

З правдивою пошаною

Л. Чайковська — **голова**
О. Завісляк — **секретарка**

НАША СИЛА В НАС САМИХ! — **НАЦІЯ ПОНАД УСЕ!** — **У С Г**

До
Хвальної Центральної Управи
Організації Українок Канади ім. О. Басараб
Торонто, Онтаріо

Вельмишановні і Дорогі Подруги!

В цей неповторний день Вашого знаменного Золотого Ювілею — прийміть наші дружні й сердечні ґратуляції та щирі вислови подиву і признання для Вашої безперебійної, виховної, культурної і харитативної діяльности.

Українська Стрілецька Громада гордиться своєю заслуженою Ровесницею, Організацією Українок Канади, яка всеціло віддалася своєму громадському післанництву та в гармонійній співдії складових частин Українського Національного Об'єднання стала його благородним, рушійним елементом.

З глибокою пошаною клонимо наші голови перед світлими тінями всіх Ваших членок, що їм, на жаль, не судилося сьогодні радіти Вашими успіхами, що їх не тільки історія, а й сучасність — зуміла вже належно оцінити.

Висловлюємо своє переконання, що непогасний відблиск ювілейного торжества присвічуватиме Вашому шляхові в чергове півстоліття, назустріч новим зусиллям до нашої заповітної мети — Самостійної і Соборної України.

Щасти Вам Боже!

Остаємось з дружнім, вояцьким привітом — СЛАВА УКРАЇНІ!

За Головну Управу УСГ:

Михайло Шебець — **голова**
Андрій Славич — **секретар**

ПРЕЗИДЕНТ УНО Л. ФІЛЬ
ВІТАЄ ЮВІЛЕЙНУ КРАЙОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ ОУК.

Зліва до права сидять: міністер Флора МекДоналд, Голова ЦУ ОУК С. Проців, Г. Мазуренко.

До Центральної Управи
Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб
Торонто, Онтаріо

Дорогі Пані!

Щиро вітаємо Вас і всіх членок Організації Українок Канади з нагоди 50-ліття Вашої заслуженої Організації і бажаємо успіху в працях Вашої Ювілейної Конференції.

Упродовж 50-ти років існування Організація Українок Канади відігравала і відіграє дуже важливу ролю в системі Братніх Організацій Українського Національного Об'єднання в Канаді і Українського Націоналістичного Руху. Продовжуючи світлі традиції українського жіноцтва ОУК стоїть у передових рядах боротьби за українську самобутність, за українську культуру, за права людини в Україні, за волю і самостійність української нації і за конструктивний вклад української громади в розбудову добробуту й культури Канади.

Бажаємо Вам дальших успіхів у Вашій важливій і багатогранній праці для добра українського жіноцтва, української громади в Канаді й у вільному світі і українського народу в нашій Батьківщині — Україні!

Щасти Вам Боже!

З пошаною і дружнім привітом

За Президію і Крайову Екзекутиву УНО

Леонід Філь
голова

Володимир Сукнацький
секретар

Український Визвольний Фонд
Крайовий Комітет

До
Центральної Управи
Організації Українок Канади ім. О. Басараб
Торонто, Онтаріо

Хвальна Управо!

Вітаємо Центральну Управу, Управи відділів і всіх членок Організації Українок Канади із Золотим Ювілеєм — 50-ти ліття важливої і відданої праці в організаційній системі УНО. 50 років організаційної праці це крицевий доказ глибоко-ідейних основ організації, правильне розуміння завдань і національних прямувань народу, його боротьби за волю Батьківщини.

Організація Українок Канади впродовж 50-ти років дала доказ своєї живучости, виявом чого була активна діяльність у всіх важливих ділянках суспільно-громадського життя в Канаді й поза нею, зокрема в допомоговій акції з рамени Українського Золотого Хреста ЦУ ОУК. Упродовж 50-ти років ОУК тісно співпрацювала з Українським Визвольним Фондом. Відділи ОУК є членами УВФонду і завжди щедро піддержували його фінансово, за що складаємо щиру подяку. Віримо, що ця дружня співпраця продовжуватиметься і в майбутньому, бо цього вимагає від нас усіх Українська Визвольна Справа.

Організація Українок Канади, прийнявши Патронат Героїні Ольги Басараб, своєю прикладною організаційною працею осягнула передове місце серед українських суспільних надбудов СКВУ, СФУЖО і КУК та здобула признання української громади, як організація в цілому, так і її провідні особи.

Організація Українок Канади може бути горда із здобутого морального капіталу, що його передасть своїм послідовницям, як приклад для ведення Організації в черговому півсторіччі.

Вітаємо Президію і Делеґаток Ювілейної 26-ої Крайової Конференції ОУК і бажаємо якнайкращих успіхів у нарадах, аналізі пройденої 50-річної праці та творчих плянів на майбутнє.

З дружнім привітом

За Крайовий Комітет УВФонду

мґр Євген Мастикаш
голова

Ольга Цвик
секретар

Найдружніше вітаємо всіх членок Організації Українок Канади, що на етапі півстоліття чесно і щиро служили українській національній справі.

Палкий привіт усім, що на протязі тридцяти років допомагали в розбудові нашого журнала "Жіночий Світ", а зокрема гарячі вітання колишній довголітній редакторці Степанії Бубнюк.

Хай же небесний Всетворець благословляє Ваші корисні задуми і завдання і хай дасть нам багато віри і незламности в нашій праці для України!

За редакцію "Жіночого Світу"
Ярослава Зорич

За адміністрацію
Марія Дунець

ГОЛОВА ЦУ ОУК С. ПРОЦІВ ДЯКУЄ ЗМАГУНКАМ КОНТЕСТУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" ЗА ЇХНЮ ПРАЦЮ ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БАЗИ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Зліва до права: О. Брус (Торонто), К. Сліпокура (Ст. Кетеріне), М. Процик (Тандер Бей), М. Стельмащук (Монтреаль), А. Курилів (Содбурі).

Торонто, 25 квітня 1981 року

Високоповажана Пані
Софія Процiв
Голова Центральної Управи
Організації Українок Канади
Торонто, Онтаріо

Високоповажана Пані Голово!

З приводу золотого ювілею Організації Українок Канади, її корисної і плодовитої праці на громадському і культурно-освітньому полі, маємо велику приємність зложити щиросердечні ґратуляції від Дирекції, Редакції, Адміністрації і працівників "Нового Шляху". Рівнож вітаємо Ваш З'їзд, бажаємо успіхів у переведенні корисних нарад та ще кращих досягнень у майбутньому.

Щасти Вам Боже!

За Дирекцію

Василь Ситник, голова **Яків Мирошник, секретар**

До
Центральної Управи
Організації Українок Канади ім. О. Басараб
Торонто, Онтаріо

Хвальна Управо!

Золотий Ювілей у житті людини є великою подією. В житті організації — це велике досягнення. П'ятдесят років існування і діяльности Організації Українок Канади є доказом, що ця Організація діяла на користь свого членства, української громади в Канаді, українського народу і Канади. За свою працю вона знаходила підтримку цілої української громади.

Дирекція і членство Української Кредитової Спілки в Торонто вітає Вас і Ваших членок із Золотим Ювілеєм діяльности Вашої Організації і бажає Вам успіхів і сил у Вашій майбутній і конструктивній праці для української справи.

Щасти Вам Боже!

За Дирекцію Української Кредитової Спілки

Михайло Ребрик, голова **Мгр Михайло Ромах, секретар**

ВИСТУП СПІВОЧОГО ГУРТКА ОУК
НА ПРОГРАМІ ЮВІЛЕЙНОЇ КРАЙОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ 50-РІЧЧЯ ОУК

Зліва до права: О. Ромах, Л. Кушна, О. Лещук, Н. Воробець, В. Муха.
При фортепіяні диригентка гуртка Наталя Обаль.

* * *

Скінчилася Ювілейна Конференція, проминуло радісне збудження ювілейних святкувань і перед Організацією Українок Канади відкрився шлях до її 100-річчя. Ступає вона по ньому твердим кроком, з вірою в своє призначення і з надією на майбутнє.

Resume

Reaching a golden milestone in community work, with dedication to high ideals and an honourable purpose, the Ukrainian Women's Organization of Canada marked its 50th Anniversary in 1980.

From the initial women's group founded in association with the Ukrainian War Veterans in Winnipeg in the year 1930, there followed many groups across Canada, encompassing young women who had emigrated after the collapse of Ukrainian Statehood (1917-20).

In 1934, during the first National Convention of the Ukrainian National Federation of Canada, held in Saskatoon, Sask., the official name of the Ukrainian Women's Organization was adopted, and a Central Executive was established. Bestowing the honourary patronage upon Olha Basarab, a heroine of Ukraine, she became a symbolic banner under which the Ukrainian Women's Organization of Canada aspired to direct its aims.

The Ukrainian Women's Organization of Canada is an autonomous organization, non-denominational in character, affiliated with the Ukrainian National Federation of Canada, and closely cooperating with the other UNF affiliated groups, i.e., the Ukrainian War Veterans' Association of Canada and the Ukrainian National Youth Federation.

During the years of organizational growth, UWO's clarion call emphasized women's role in our society, in the socio-political endeavours for Ukraine's liberation, and in the growth and vitality of the Ukrainian community in Canada. The criteria for idealistic women in the forefront of social and organizational life was to assume the responsibility of educating a new generation in a new society, UWO activities became firmly rooted in the Canadian scene and intensely focussed upon the Ukrainian nation. Affirming its loyalties to the Ukrainian people and to Canada, integrating its programs within the Canadian community, UWO members have demonstrated an astute awareness of spiritual and national obligations, firm convictions, and a distinct appreciation for the moral fibre and freedoms which many Canadians take for granted.

Throughout these 50 years, the Ukrainian Women's Organization of Canada has enhanced and promoted the richness of our cultural heritage, maintained our national identity, counteracted decisive factors of assimilation, and cultivated responsible discipline. Five decades have procured many outlets for social, educational, cultural and charitable work. Participation in various national and community projects during WW II aroused and avidly demonstrated patriotic sincerity and solidarity. Postwar involvement with displaced persons programs carried priority in UWO's obligations.

The Gold Cross Fund has been an instrumental and stalwart basis for channelling humanitarian and social assistance in Canada and abroad. From contributions made by UWO Branches, individuals and financial institutions, many areas of charitable work were covered, ranging in scope from large parcels forwarded to families of political prisoners in Ukraine, financial assistance to widows and orphans, to senior citizens and the handicapped.

Over three decades of publishing our monthly journal "Woman's World" attest to the success and attainment in the literary field. Many other publications on historical, biographical and cultural themes emerged, either through the efforts of Central Executive, "Woman's World" or by UWO Branches. Recently, the Toronto Branch published an impressive edition of the complete literary works of Oksana Liaturynska. The Winnipeg Branch is a co-sponsor of a 5-act play, "Rulers of the Hutsul Highlands", with music and libretto, edited and published by "Woman's World."

To mark Canada's Centennary, UWO Central Executive committed itself to a $5,000 donation toward the Encyclopaedia of Ukraine.

The Ukrainian Museum in Casa Loma, Toronto, administered by the Ukrainian Heritage Ass'n and Museum in Canada, was funded with $1,000 from Central Executive, with Stephanie Sawchuk on its Board of Directors.

Erection of the Taras Shevchenko and Lesia Ukrainka monuments in Winnipeg and Toronto respectively, received wide-ranging financial and moral support.

The Ukrainian Cultural and Educational Centre and the Taras Shevchenko Foundation, in Winnipeg, have been financially supported, as well as other foundations and institutions of higher learning.

Illustrating UWO efforts to integrate into the Canadian mainstream, the Toronto Branch funded a chair at the newly-opened Roy Thomson Hall in Toronto in the sum of $1,000, upholding cultural arts in Canada.

The Central Executive of the Ukrainian Women's Organization of Canada has a strong record of achievement in a liaison role with the National Council of Women of Canada, and UWO Branches are members and actively participate in Local Council activities, Committees and Executives. Josephine Klymkiw was President of Winnipeg Council, and presently is a Vice-President of National Council. Since federation with National Council in 1947, Central Executive has had representations to national and international meetings, with Stephanie Sawchuk on NCW's delegation to the Triennial Conference of the International Council of Women in Washington, D.C., U.S.A., and she was assigned to NCW's Committee of International relations and Peace to the ICW Triennial Conference in Vienna.

The Ukrainian Women's Organization of Canada was one of the founding members of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations in 1948, being in the forefront with involvement and leadership. Prominent UWO members Olena Zalizniak and Stephanie Sawchuk, held the WFUWO Presidency post, and Mrs. Sawchuk was made an Honourary President.

Central Executive also has membership ties with the World Congress of Free Ukrainians, where Stephanie Sawchuk as WFUWO President, acted in the capacity of Vice-President, and presently is a member of the WCFU Presidium.

The Ukrainian Canadian Women's Committee on the national and local levels

have had active representation from the Ukrainian Women's Organization of Canada, where UWO members have provided leadership and sustained cooperation.

Other liaisons include: the Consumers' Association of Canada, the federal and provincial Advisory Councils on the Status of Women (Josephine Klymkiw acting on the board of the Manitoba Advisory Council), departments of Health and Welfare, Multiculturalism, Canadian Council for Highway Safety, the Canadian Federation of University Women, and others, indicating strong relationship and input into the Canadian experience. Just recently, Olya Leschuk, of the Toronto Branch, was appointed to the Ontario Advisory Council on Senior Citizens.

UWO Branch histories chronicled in this volume provide an insight into the relentless and persevering programs focusing on cultural, educational, charitable and social work on the community level, with youth groups, summer youth camps and Ukrainian schools, promoting the advancement of Ukrainian art, crafts and music. During this second quarter-century, a great deal of effort was expended with projects supporting and soliciting funds for Ukrainian newspapers, publications and our monthly journal, "Woman's World".

Concluding a half-century of organizational achievements, a new era unfolds in the annals of the Ukrainian Woman's Organization of Canada. We must meet the challenges of the future, providing qualities of inspiration, leadership and dedication, in order that our Ukrainian community in Canada will elicit vibrancy and strength.

Hanna Mazurenko

Resume

C'est en 1980 que l'Organisation des femmes ukrainiennes du Canada, ngtemps dévouée aux services de la communauté, a célébré avec honneur son cinquantième anniversaire.

La première organisation fut créée en 1930, en association avec les Vétérans de guerre ukrainiens de Winnipeg. Par la suite, de nombreuses jeunes femmes, ayant émigrées après l'effondrement de l'état ukrainien (1917-20), se sont jointes aux divers groupes du Canada.

C'est à Saskatoon, en 1934, lors du premier congrès national de la Fédération nationale ukrainienne du Canada que le titre officiel de l'Organisation des femmes ukrainiennes fut adopté ainsi que la formation d'un Conseil exécutif central. Afin de rendre honneur à l'héroine ukrainienne Olha Basarab, l'Organisation des femmes ukrainiennes du Canada a adopté son nom et son exemple comme symbole et modèle.

L'Organisation des femmes ukrainiennes du Canada est une organisation autonome, non-confessionnelle. Elle est affiliée à la Fédération nationale ukrainienne du Canada et coopère également avec d'autres associations affiliées, telles que:l'Association des vétérans de guerre ukrainiens du Canada et la Fédération nationale des jeunes ukrainiens.

Pendant ses années de développement, l'OFU a accentué le rôle de la femme dans la société, les efforts socio-politiques pour la libération de l'Ukraine et l'extension de la communauté ukrainienne au Canada. Une de ses premières responsabilités fut celle de l'éducation d'une nouvelle génération dans une nouvelle société.Les activités de l'OFU se sont donc trouvées fermement ancrées vers la scène canadienne, tout en restant dévouées à la nation ukrainienne. Par l'intégration des programmes dans la communauté canadienne, par leur bienveillance, les membres de l'OFU ont assuré leur loyauté au peuple ukrainien et au Canada et ont ainsi démontré leur dévouement et leur appréciation pour les libertés que beaucoup de canadiens prennent pour acquis.

Pendant ces derniers cinquante ans, l'Organisation des femmes ukrainiennes du Canada a mis en valeur et a encouragé la richesse de notre héritage culturel. Elle a maintenu notre identité nationale en déjouant les éléments d'assimilation et en cultivant une discipline responsable. Ces cinq décennies ont permis à l'association de dispenser son énergie et ses soins en milieu

social, éducatif, culturel et charitable. Pendant la deuxième guerre mondiale, sa participation dans de nombreux projets nationaux et communautaires a bien démontré sa sincérité et sa solidarité patriotique. Après la guerre, un des programmes prioritaires de l'OFU fut celui de l'aide aux réfugiés.

Les fonds de la Croix d'Or ont largement contribué à des buts d'aide sociale et humanitaire au Canada et à l'étranger. Les contributions financières, offertes par les filiales de l'OFU ainsi que par des individus et institutions financières, ont permis de donner de l'aide à de nombreux projets charitables, allant de l'envoie de largescolis aux familles de prisonniers politiques en Ukraine, à l'aide financière aux veuves et aux orphelins, aux personnes âgées et aux handicappés.

Pendant les trente dernières années, la publication de notre revue mensuelle "Woman's World" témoigne bien du succès obtenu dans le monde littéraire. D'autres publications sur des thèmes historiques, biographiques ou culturels ont paru soit sous l'égide du Conseil exécutif central, soit sous celui de "Woman's World" ou des filiales de l'OFU. Récemment, la filiale de Toronto a publié une impressionnante édition de l'oeuvre complète d'Oksana Liaturynska. Une pièce de cinq actes, avec musique et libretto "Rulers of the Hutsul Highlands" a été co-parainnée par la filiale de Winnipeg et éditée et publiée par "Woman's World".

Afin de célébrer le centennaire du Canada, le Conseil exécutif central de l'OFU s'est engagé à remettre un don de cinq mille dollars pour l'Encyclopédie de l'Ukraine.

Le musée ukrainien dans la Casa Loma de Toronto, duquel Stephanie Sawchuk est membre du Conseil d'administration, a aussi reçu un don de mille dollars offert par le Conseil exécutif central.

Un très ample appui moral et financier a été obtenu pour l'installation des monuments de Taras Shevchenko et Lesia Ukrainka à Winnipeg et à Toronto respectivement.

Etant donné que l'OFU continue ses efforts pour s'intégrer dans la vie canadienne de tous les jours et encourage les arts culturels au Canada, la filiale de Toronto a donc offert mille dollars pour un fauteuil à la nouvelle salle de concert Roy Thompson.

Depuis bien des années, du soutien financier est donné au Centre culturel et éducatif ukrainien et à la Fondation de Taras Shevchenko à Winnipeg ainsi qu'à d'autres fondations et institutions éducatives.

Le Conseil exécutif central de l'Oranisation des femmes ukrainiennes du Canada maintient un long record d'accomplissement dans son rôle de liaison avec le Conseil national des femmes du Canada. Les afiliés de l'OFU sont aussi membres et participent activement aux activités du Conseil local et sont

représentés sur ses divers comités. Josephine Klymkiw a été présidente du Conseil de Winnipeg et est maintenant vice-présidente du Conseil national. Depuis la fédération avec le Conseil national en 1947, le Conseil exécutif central a envoyé des représentants aux réunions nationales et internationales.

C'est ainsi que Stephanie Sawchuk a fait partie de la délégation du CNF au congrès triennial du Conseil international des femmes à Washington. On l'a aussi assignée au Conseil du CNF sur la paix et les relations internationales, à la conférence triennale du CIF à Vienne.

Allant toujours de l'avant, l'Organisation des femmes ukrainiennes du Canada fut en 1948, un des membres originaires de la Fédération du monde des organisations de femmes ukrainiennes. Deux membres éminents de l'OFU, Olena Zalizniak et Stephanie Sawchuk ont été présidentes de la FMOFU et madame Sawchuk en a été nommée membre honoraire.

Le Conseil exécutif central maintient une affiliation avec le Congrès mondial des ukrainiens libres et c'est Stephanie Sawchuk qui, en tant que présidente de la FMOFU, a exercé le rôle de vice-présidente du CMUL. Présentement, elle est membre du Présidium du CMUL.

Les membres de l'OFU continuent à soutenir et à coopérer avec le Conseil de femmes canadiennes-ukrainiennes par leur représentation active au niveau local et national.

D'autres liaisons comprennent: l'Association des consommateurs du Canada, les Conseils consultatifs sur le statut de la femme au niveau fédéral et provincial (Josephine Klymkiw exerce ses fonctions pour le Conseil consultatif du Manitoba), le département de la santé et du bien-être social, les comités sur le multiculturalisme, le Conseil canadien pour la sécurité routière, la Fédération canadienne des femmes d'Université, etc. Ceci démontre à nouveau l'effort de l'OFU vis-à-vis de l'expérience canadienne. Récemment, Olya Leschuk, de la filiale de Toronto, a été nommée au Conseil consultatif de l'Ontario pour les personnes âgées.

L'histoire des filiales de l'OFU que l'on trouve décrite dans ce volume démontre bien la persévérance et le dévouement mis dans les programmes culturels, éducationels, charitables et sociaux au niveau de la communauté, tels que les groupes de jeunes, les camps d'été et les écoles ukrainiennes qui ont tous donné de l'avancement à l'art, la musique et l'artisanat ukrainien. Pendant le deuxième quart du siècle, énormément d'efforts ont été dépensés pour obtenir des fonds et pour soutenir les journaux ukrainiens, les publications et la revue mensuelle "Women's World".

En conclusion, après un demi-siècle d'accomplissements, une nouvelle époque s'annonce dans les annales de l'Organisation des femmes ukrainiennes du Canada. Nous devons relever le défi de l'avenir, en fournissant le leadership, l'inspiration et le dévouement de façon que notre communauté ukrainienne au Canada reste vigoureuse et dynamique.

Скорочення

БО	Братні Організації
ВОК	Вищі Освітні Курси
ІСНО	Ідеологічно Споріднені Організації
КВОР	Координаційна Виховно-Освітня Рада
КЕ	Крайова Екзекутива
КПЛ	Комісія Прав Людини
КОДУС	Комісія Допомоги Українському Студентству
КУК	Комітет Українців (Українок) Канади
МУНО	Молодь Українського Національного Об'єднання
ОПДЛ	Об'єднання Працівників Дитячої Літератури
ОУКО	Осередок Української Культури й Освіти
ОУН	Організація Українських Націоналістів
ПУН	Провід Українських Націоналістів
СКВОР	Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада
СКВУ	Світовий Конґрес Вільних Українців
СРСС	Світова Рада Суспільної Служби
СУА	Союз Українок Америки
СУК	Союз Українок Канади
СФУЖО	Світова Федерація Українських Жіночих Організацій
УВФ	Український Визвольний Фонд
УГА	Українська Галицька Армія
УЗХ(А)	Український Золотий Хрест (Америки)
УККА	Український Конґресовий Комітет Америки
УНО	Українське Національне Об'єднання
ФДУК	Фонд Допомоги Українців Канади
ФУЗХ	Фонд Українського Золотого Хреста

З М І С Т

Портрет Ольги Басараб 5
Український і канадський національні гімни 7
Леся Українка: Слово, чому ти не твердая криця 8
Степанія Савчук: Слово до членок 9
Вступне слово Голови ЦУ ОУК
Софії Проців 11

І. РОЗДІЛ

Центральна Управа Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб, її склад і діяльність у другому чвертьсторіччі

Голови ЦУ ОУК у другому чвертьсторіччі діяльности Організації 17
Центральна Управа ОУК 18
Ярослава Зорич: З перспективи 50 років 37
Степанія Савчук: Відношення Організації Українок Канади
до організованої української громадськости 47
Ганна Мазуренко: Зв'язки з англійським та іншенаціональними світами .. 71
Степанія Звонок: Культурно-освітня діяльність ОУК 81
Степанія Бубнюк: "Жіночий Світ" — журнал ОУК 86
Оленка Мицик: Виставка народного мистецтва на "Каравані"в Торонто .. 92
Софія Климкович: Ґенеза виставки "Українка в минулому" 98
Фонд Українського Золотого Хреста 104

ІІ. РОЗДІЛ

Діяльність відділів ОУК у роках 1956-1980

Ольга Ільницька: Відділ ОУК у Ванкувері, Брітанська Колюмбія 110
Ірина Зелена: Відділ ОУК у Віндзорі, Онтаріо 113
Любомира Чайковська: Відділ ОУК у Вінніпегу, Манітоба 139
Анна Стецькович: Відділ ОУК у Гамільтоні, Онтаріо 169
Софія Климкович: Відділ ОУК в Едмонтоні, Альберта 180
Варвара Купчик: Відділ ОУК у Калгарі, Альберта 203

Віра Баніт: Відділ ОУК у Монтреалі, Квебек 218
Оксана Шкільник: Відділ ОУК в Ошаві, Онтаріо 225
Анна Лизанівська: Відділ ОУК у Реджайні, Саскачеван 234
Ярослава Жеребецька: Відділ ОУК у Саскатуні, Саскачеван 242
Анна Курилів: Відділ ОУК у Содбурі, Онтаріо 274
Ірина Гомонко: Відділ ОУК у Ст. Кетерінс, Онтаріо 300
Відділ ОУК у Тандер Бей, Онтаріо 315
Відділ ОУК на заході Торонто 322
Осипа Максимів: Відділ ОУК Торонто-місто 361
Нечинні відділи ОУК 417

III. РОЗДІЛ

Статті і спогади

Євгенія Барицька: Серед відламків із місяця 421
Анна Войтович: Думки під "Золотий Ювілей" ОУК 424
Ольга Глинська: Від першого кроку до "Золотого Ювілею" 427
Єлисавета Даниляк: З Коломиї до Канади 430
Дві з багатьох 433
Павлина Загребельна: Чому я вступила до Організації Українок Канади?436
Ярослава Зорич: Змагання за підтримку "Жіночому Світові" 439
Анастасія Лебідь: Олена Залізняк у рядах Організації Українок Канади ім.Ольги Басараб 445
Марія Калимін: З моєї праці в ОУК 449
Калина Гладун-Мигаль: По п'ятдесяти роках 451
Анна Михаловська: Пливе час прудко, мов вода, але душа все молода ..455
Марія Сірота: Один рік у діяльності відділу ОУК Торонто-місто 458
Леся Тиховська: Кудою стелиться наша дорога? 461
Марія Дунець: Моя праця в "Жіночому Світі" 464
Hanna Mazyrenko: Saludos Buenos Aires y Republica Argentina! 467

IV. РОЗДІЛ

З ювілейних днів 50-річчя Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб

Заповіт 50-річчя 479
Софія Проців: Оглянувшись назад — ідімо наперед! 480
Ювілейна Крайова Конференція 493
Resume (англійською мовою) 512
Resume (французькою мовою) 515
Скорочення 518

ЩИРА ПОДЯКА СПОНЗОРАМ

1. Українсько-Канадській Фундації ім. Т. Шевченка
2. Відділам ОУК
3. Членкам:

Єлисаветі Даниляк
Калині Мигаль
Анні Михаловській
Евдокії Малинчук
Евдокії Штафірній
Анні Войтович
Ользі Стебницькій-Глинській
Броніславі Боднарчук
Марії Каламін